UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

6. BERETNING – 2018

Forord

Ved formanden

§ 17 i Udlændingenævnets Forretningsorden bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed, og hermed foreligger Udlændingenævnets sjette årsberetning for 2018.

Beretningen indeholder som sidste år dels et kapitel om Udlændingenævnets almindelige forhold, dels kapitler om grundlaget for nævnets behandling af sagerne. Endvidere indeholder beretningen udvalgte udlændingeretlige problemstillinger og et kapitel om prøvelse af nævnets afgørelser samt et om statistik. Beretningen indeholder en gennemgang af praksis, og det er tilstræbt, at der er eksempler fra praksis på alle de dele af udlændingelovgivningen, som Udlændingenævnet har beskæftiget sig med i 2018. Gennemgangen er ikke udtømmende, og der er i beretningen hyppigt henvisninger til praksis gengivet i tidligere årsberetninger, der kan læses på Udlændingenævnets hjemmeside. Det kan derfor forekomme, at et område kun beskrives med henvisning til tidligere års praksis, hvis den fortsat må anses for retvisende.

Beretningen er omfangsrig, men det skyldes en grundig gennemgang af praksis.

God læselyst.

Michael Kistrup.

Indhold

Forord… 2
Indhold.. 3
Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold 9
1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed 9
1.1.1. Kompetence 9
1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse 9
1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden 11
1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 12
1.4. Formandskabet 14
1.5. Koordinationsudvalget 16
1.6. Udlændingenævnets sekretariat 17
1.7. Udlændingenævnets hjemmeside 19
Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser 21
2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen 23
2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration 24
2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet 25
2.4. Sagens behandling 26
2.4.1. Klagefrist 27
2.4.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet 28
2.4.2. Klagegebyr 31
2.4.2.1. Retsgrundlag 31
2.4.2.2. Gebyrundtagne sager 33
2.4.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling 38
2.4.3. Samtidighedskravet 40
2.4.4. Opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen 40
2.4.5. Sagens oplysning 41
2.4.6. Urigtige oplysninger og oplysningspligt 42
2.4.7. Sagsbehandlingstid 43
2.5. Afgørelsesformer 44
2.5.1. Skriftligt nævn 44
2.5.2. Mundtligt nævn 45
2.5.3. Formandskompetence 47
2.5.4. Sekretariatskompetence 48

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger 50
3.1. Visum 50
3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser 50
3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i første instans 51
3.1.3. Hovedgrupper 52
3.1.3.1. Hovedgruppe 1 54
3.1.3.2. Hovedgruppe 2 54
3.1.3.3. Hovedgruppe 3 55
3.1.3.4. Hovedgruppe 4 56
3.1.3.5. Hovedgruppe 5 56
3.1.4. Afslagsgrunde 57
3.1.4.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet 57
3.1.4.2. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser 59
3.1.4.2.1. Indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS II) 59
3.1.4.2.2. Konsultation af andre Schengenlande og efterretningstjenesterne 60
3.1.4.2.3. Tvangsægteskab og proformaægteskab 61
3.1.4.2.4. Ulovligt arbejde 65
3.1.4.3. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger 67
3.1.4.4. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene 69
3.1.4.4.1. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold 73
3.1.5. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne 76
3.1.6. Forlængelse af visum eller visumfrit ophold 79
3.1.7. Visum i medfør af repræsentationsaftaler 84
3.1.8. Danmarks internationale forpligtelser 85
3.2. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse 86
3.3. Familiesammenføring 89
3.3.1. Ægtefællesammenføring 89
3.3.1.1. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed 92
3.3.1.2. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede 104
3.3.1.3. Proformaægteskab 109
3.3.1.4. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring 115
3.3.1.4.1. Samliv på fælles bopæl 116
3.3.1.4.2. Referencen har dansk indfødsret 116
3.3.1.4.3. Den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år 117

3.3.1.4.4. Ansøgeren må ikke være udvist eller have et indrejseforbud 119
3.3.1.5. Selvforsørgelseskravet 121
3.3.1.6. Boligkravet 128
3.3.1.7. Tilknytningskravet 137
3.3.1.8. Overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse 137
3.3.1.9. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse 140
3.3.2. Børn 145
3.3.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år 146
3.3.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år . 146
3.3.2.1.2. Selvforsørgelseskravet 150
3.3.2.1.3. Grundlaget for vellykket integration 151
3.3.2.2. Børn mellem 15 og 18 år 164
3.3.2.3. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil .. 168
3.3.2.4. Barnets tarv m.v. 169
3.3.2.5. Voksne børn (børn over 18 år) 171
3.3.3. Anden familie 174
3.3.3.1. Forældre 174
3.3.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn 174
3.3.3.1.2. Opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano-dommen m.v.) 179
3.3.3.1.3. Forældre til herboende mindreårige børn, der er anbragt uden for hjemmet ... 185
3.3.3.1.4. Forældre til herboende voksne børn 186
3.3.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer 189
3.3.4. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 196
3.4. Immigrationsafslag 206
3.5. Opholdstilladelse på baggrund af tidligere dansk indfødsret, dansk afstamning eller tilknytning til det danske mindretal i Argentina og Sydslesvig 211
3.6. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet 215
3.7. Erhverv og beskæftigelse 222
3.7.1. Positivlisten 222
3.7.2. Beløbsordning 225
3.7.3. Trainee 228
3.7.4. Særlige individuelle kvalifikationer 230
3.7.5. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser 233
3.8. Studie 235

3.8.1. Formodningsafslag 237
3.8.2. Autorisation til at opnå opholdstilladelse som sundhedspersonale 242
3.9. Medfølgende familie 243
3.9.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse 244
3.9.2. Medfølgende familie til en udlandsdansker 246
3.9.3. Medfølgende familie til en studerende 247
3.10. Au pair 248
3.10.1. Registrering i karensregisteret 253
3.11. Praktikanter 253
3.12. Working Holiday 256
3.13. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse 259
3.13.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller 259
3.13.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v. 266
3.13.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervsområdet 266
3.13.2.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som au pair 267
3.13.2.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie 269
3.13.2.4. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser 272
3.14. Tidsubegrænset opholdstilladelse 274
3.14.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1 276
3.14.1.1. Ansøgninger indgivet i perioden fra og med den 15. marts 2017 277
3.14.2. Kriminalitet, karensperiode – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3 280
3.14.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5 280
3.14.4. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7 284
3.14.5. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 287
3.14.6. Aktuel beskæftigelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9 291
3.14.7. Supplerende integrationsrelevante betingelser – udlændingelovens § 11, stk. 4 293
3.14.8. Lempeligere regler for unge mellem 18 år og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 12 296
3.14.9. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 17 299
3.15. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 300
3.15.1. Familiesammenføring 300
3.15.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse 301

3.15.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold 302
3.15.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve 308
3.15.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser 313
3.15.1.5. Særligt tema: Udlændingenævnets praksis i sager vedrørende somaliske statsborgere 316
3.15.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v. 319
3.15.2.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af greencardordningen 319
3.15.2.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af beskæftigelse m.v. 330
3.15.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af studieopholdstilladelse 333
3.15.2.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af au pair-ordningen 339
3.15.2.5. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til medfølgende familiemedlem 342
3.16. Bortfald 343
3.16.1. Familiesammenføring 343
3.16.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser 348
3.16.2. Erhverv, studier m.v. 349
3.16.3. Bortfald af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden 352
3.17. Hjemsendelse af nordiske statsborgere 357
3.18. Administrativ udvisning med indrejseforbud 361
3.18.1. Kriminalitet 363
3.18.2. Ulovligt arbejde 364
3.18.3. Hensynet til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden 365
3.18.4. Ulovligt ophold 366
3.18.5. Udvisning af EU-borgere 370
3.19. Afvisning ved indrejsen i Danmark 374
3.19.1. Afvisning ved ydre grænser 374
3.19.2. Afvisning ved indre grænser 378
3.20. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer 379
3.20.1. Fremmedpas 379
3.20.2. Tilbagerejsetilladelse 382
3.20.3. Laissez-passer 384
3.21. Sanktionslisten 385
3.22. Motivationsfremmende foranstaltninger 389

3.23. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling 391
3.24. Alders- og identitetsfastlæggelse 394
3.25. Om Danmarks internationale forpligtelser 396
3.25.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention 397
3.25.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 397
3.25.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 397
3.25.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 399
3.25.2. FN's Børnekonvention 400
3.25.3. FN's Handicapkonvention 401
Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser 405
4.1. Udvalgte domme fra 2018 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet 406
Kapitel 5 – Statistik 411
5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2018 411
5.2. Sagernes behandlingsform i 2018 412
5.3. Indkomne sager i 2018 415
5.4. Sagernes udfald i 2018 417
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager i 2018 420
5.6. Sagsbehandlingstider i 2018 426

Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

I udlændingelovens § 52 b er udtømmende opregnet de typer af klagesager, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev ressortansvaret for udlændingeområdet, herunder Udlændingenævnet, overført fra Justitsministeriet til det nyoprettede Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Udlændingenævnets kompetence blev ikke ændret i forbindelse med ressortomlægningen. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blev ved kongelig resolution af 28. november 2016 ændret til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 10, at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende ved udgangen af 2018, fremgår af bekendtgørelse nr. 1126 af 4. september 2018[1] om forretningsorden for Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

[1] Udlændingenævnets forretningsorden kan findes her:
https://udln.dk/da/Lovgivning/Udlaendingenaevnets_forretningsorden.aspx

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnets formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- og integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på fire år med ret til genbeskikkelse for yderligere fire år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Udlændingenævnets formand har dog – udover retten til genbeskikkelse i fire år – ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere fire år. Formanden har således mulighed for at være beskikket i 12 år i alt. Udlændingenævnets første beskikkelsesperiode udløb den 31. december 2016. De medlemmer, der har udtrykt ønske herom, er blevet genbeskikket for en ny periode på fire år frem til den 31. december 2020.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Hvervet kan endvidere ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske, jf. § 6, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Såfremt et medlem af Udlændingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Udlændingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Udlændingenævnet i den pågældende periode, jf. § 6, stk. 2, i Udlændingenævnets forretningsorden.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Udlændingenævnets sammensætning fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på fire år.

Da Udlændingenævnet er oprettet pr. 1. januar 2013, har alle de pr. 1. januar 2013 og herefter beskikkede medlemmer været beskikket til den 31. december 2016, og er blevet genbeskikket for en ny periode på fire år frem til den 31. december 2020, såfremt de har ønsket dette.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2018 af en formand, 10 næstformænd og 18 øvrige medlemmer.

Formand:
Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:
Dommer Lene Sigvardt
Dommer Charlotte Bliss Elmquist
Dommer Michael Toftager
Dommer Tove Horsager
Dommer Henrik Munkholm
Dommer Jens Bech Stausbøll
Dommer Mads Bjerre Østergaard
Dommer Jette F. Skole
Dommer Jens Berg
Dommer Niels Christian Baark

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:
Advokat Peter Trudsø
Advokat Hans Mogensen
Advokat Michael Egholm
Advokat Gitte Espensen
Advokat Mogens Bjerggaard
Advokat Mikael Bernhoft
Advokat Margrete Steen
Advokat Jess Lykke Gregersen
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor

Beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren (tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet):
Kontorchef Jesper Gori
Fuldmægtig Maria Caroline Lyck Larsen (orlov)
Fuldmægtig Gitte Kristensen (orlov)
Fuldmægtig Peter Christian Binau-Hansen
Fuldmægtig Sadaf Awais Sheikh
Fuldmægtig Johanne Black
Specialkonsulent Christoffer Bruus
Fuldmægtig Julie Ditte Andresen

Fratrådte:
Chefkonsulent Line Lekach
Fuldmægtig Lina Larsen
Fuldmægtig Birgitte Roswall Jensen

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2018 haft ca. 34 medarbejdere ansat. Pr. 1. januar 2019 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:
Sekretariatschef Michael Lohmann Kjærgaard
Chefkonsulent Susanne Topgaard
Chefkonsulent Dorthe Kania
Specialkonsulent Julia Jensen (orlov)

Specialkonsulent Goran Kreso

Fratrådte:
Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup
Specialkonsulent Jasmina Jankovic

Fuldmægtige:
Katarina Birch Hartmann (orlov)
Naida Karamehmedovic
Daniel Petring
June von Moos Petersen
Sara Elisabeth Ferrigno Eriksen
Lene Vestergaard Thomsen
Nana Marie Storm Johannsen
Tina Maria Laursen
Ditte Scheff Hansen (orlov)
Michelle Palmann
Rasha Eleish
Maria Elisabeth Willert
Nanna Hoppe Jørgensen
Ida Groth Bastiansen
Delaram Ostadian
Louise Elmkjær
Christiane Weirsøe Fallesen
Linda Grace Favrbo Afranie
Wegen Shiferaw Ahmed
Michelle Khaleque
Dlven Ali Alyas
Laura Ulrich Østergaard
Sofie Luna Christensen
Sam Salehi
Christina Marie Sørensen
Tina Bertelsen
Bolette Andresen

Fratrådte:
Katrine Banke Kyndesgaard
Irina Dorn
Camilla Fahrenkrug

Helle Riber
Nanna Schaufuss
Sofie Aahman Knudsen
Susanne Schmidt
Cem Savas Özcan

Kontorfunktionærer:
Afdelingsleder Anne Kramer

Fratrådt:
Kontorfuldmægtig Christina Gjermandsen Jensen

Studenter:
Stud.jur. Henrik Møll Bramming
Stud.jur. Natasia Maria Nielsen
Stud.jur. Var Frida Egilsdottir Broca

Fratrådt:
Stud.jur. Sarah Grønkjær-Funch

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer mv. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen – det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller om sagen kan afgøres af sekretariatet, jf. § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5. nedenfor.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2018 afholdt formandskabet fire formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Sager, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse ikke vedrører udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 1, hvor referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 4-6, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.

- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.
- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.
- Sager vedrørende visum og karens, når der er tale om et åbenlyst overstay.
- Sager vedrørende åbenbare konsultationsafslag på visumområdet.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6.

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2018 af advokat Peter Trudsø (Advokatrådet) og kontorchef Jesper Gori (Udlændinge- og Integrationsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forretningsorden. Udvalgets opgaver omfatter blandt andet drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for,

om en sagstype indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.
- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et konkret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2018 afholdt fire møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler efter anmodning klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Sekretariatet gennemgår sagen og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller andre, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal behandles på et nævnsmøde eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. I 2018 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige nævnsmøde, der kan tolke til og fra partens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som parten taler. Udlændingenævnet kan vælge at udsætte en mundtlig sag, hvor parten ikke har ønsket tolk, hvis nævnet ikke finder det forsvarligt at gennemføre mødet uden en tolks tilstedeværelse.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et udkast til en afgørelse af sagen.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af Folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside – www.udln.dk – er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere – f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden har således været at sikre let adgang til nævnets praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest trufne afgørelser. Udover de sagsresuméer, der fremgår af denne årsberetning, kan der findes en række andre sagsresuméer fra 2018 på Udlændingenævnets hjemmeside. Hjemmesiden bliver løbende udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis indenfor et bestemt praksisområde.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

På Udlændingenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere løbende statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Udlændingenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser

Når der i denne årsberetning henvises til retsregler, er det de retsregler, der var gældende i beretningsperioden 2018.

Hvis der i denne årsberetning ikke findes et afsnit om et bestemt fagligt emne, kan der i stedet være en beskrivelse heraf med eksempler i Udlændingenævnets tidligere årsberetninger for 2013, 2014, 2015, 2016 eller 2017, hvortil der i givet fald henvises.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 b hvilke konkrete typer af klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle på baggrund af en afgørelse, som henholdsvis Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet har truffet.

Udlændingelovens § 52 b angiver en positiv liste over klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle. Klager over typer af afgørelser, som ikke fremgår af udlændingelovens § 52 b, kan således ikke behandles af Udlændingenævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser, der kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvis en afgørelse ikke kan påklages til henholdsvis Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, eller Flygtningenævnet. Ikke alle af Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til en anden myndighed. Det drejer sig f.eks. om afvisning af en ansøgning, hvor der ikke har været vedlagt tilstrækkelig dokumentation.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan påklages til Udlændingenævnet, medmindre der er truffet afgørelse om afvisning af en ansøgning på grund af manglende betaling af gebyr, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. dog stk. 1 og 3, eller afgørelser vedrørende en fastsat udrejsefrist eller meddelelse af afslag på opsættende virkning – processuelt ophold – under sagens behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Som eksempel på praksis for, at udlændingelovens § 52 b udtømmende opregner de klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle, henvises til ÅB/2014/1 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, ERH/2015/240 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, FAM/2016/105 i Udlændingenævnets årsberetning 2016 og ÅB/2017/1 i Udlændingenævnets årsberetning 2017.

Udlændingenævnet har endvidere pligt til af egen drift at tage stilling til sagsbehandlingsfejl i forbindelse med Udlændingenævnets behandling af en klage over afslag på opholdstilladelse m.v.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og derefter træffe afgørelse i sagen.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i november 2018 en visumsag vedrørende en tyrkisk statsborger til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling. Ansøgeren indgav medio januar 2018 en ansøgning om visum til Danmark. Partsrepræsentanten havde ultimo januar 2018 anmodet om aktindsigt. Udlændingestyrelsen traf afgørelse samme dag som aktindsigten blev givet.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsens afgørelse var ugyldig, jf. forvaltningslovens § 9 b, stk. 1, da partsrepræsentanten skulle have haft mulighed for at afgive eventuelle bemærkninger, før Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at forvaltningslovens § 9 b, stk. 2, ikke fandt anvendelse, da det fremgår af artikel 23, stk. 3, i Rådets forordning nr. 810/2009, om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks), at en afgørelse om visum i særlige tilfælde kan forlænges i op til 60 kalenderdage. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at afgørelsen kunne have været truffet inden for 60 kalenderdage, selvom partsrepræsentanten havde fået mulighed for at sætte sig ind i sagen efter aktindsigten. ÅB/2018/1.

For yderligere eksempler herpå henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2, afgørelse ÅB/2015/1, og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2, afgørelse ÅB/2016/2.

Udlændingenævnet kan ikke tage stilling til hensigtsmæssigheden af sagsbehandlingen hos Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Udlændingenævnets kompetence omfatter således ikke spørgsmål om f.eks. sagsbehandlingens tilrettelæggelse eller sagsbehandlingstiden. Klager over personalets optræden i Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration falder også uden for Udlændingenævnets kompetence. Sådanne klager over mere generelle forhold kan i stedet rettes til den pågældende styrelses ledelse eller til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingenævnet kan som nævnt træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 1. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelsen.

Udlændingenævnet kan herefter f.eks. behandle klager over afslag på familiesammenføring til ægtefæller, børn eller anden familie med tilknytning til et herboende familiemedlem. Udlændingenævnet kan også behandle visse sager om familiesammenføring, hvis afslaget på familiesammenføring er meddelt på baggrund af en EU-retlig vurdering, herunder i relation til Zambrano- og Chavez-Vilchez-dommene.

Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over afvisning af en indgivelse af ansøgning om familiesammenføring, hvis ansøgningen ikke er afvist på grund af, at sagen er utilstrækkeligt oplyst. Udlændingenævnet kan ligeledes behandle sager om fastsættelse af alder, hvis personen har eller har ansøgt om at få opholdstilladelse som familiesammenført.

Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på opholdstilladelse til religiøse forkyndere og til udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom samt til udlændinge, der er gået på pension fra ansættelse i en herværende international organisation.

Udlændingenævnet kan ligeledes behandle klagesager vedrørende familiesammenførte udlændinge, religiøse forkyndere, eller udlændinge med tidligere dansk indfødsret, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afslag på forlængelse eller inddragelse af udlændingens opholdstilladelse. Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klagesager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse til samme gruppe af udlændinge på baggrund af, at udlændingen anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark eller efter at have haft et langvarigt udlandsophold.

Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse (permanent opholdstilladelse) kan ligeledes behandles af Udlændingenævnet.

Herudover kan Udlændingenævnet behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ afvisning af en udlænding eller administrativ udvisning af en udlænding med et fastsat indrejseforbud. En afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud kan f.eks. være på baggrund af ulovligt ophold eller ulovligt arbejde. Udlændingenævnet kan tillige behandle klager, der vedrører administrativ udvisning af EU-borgere, jf. udlændingelovens § 28, stk. 6.

Udlændingenævnet kan yderligere behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse, samt afgørelser om visse motivationsfremmende foranstaltninger for asylansøgere, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 11-14.

Udlændingenævnet behandler endvidere klagesager vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelser om fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 5, 1. pkt., jf. udlændingebekendtgørelsens[2] § 7, stk. 2-5, afgørelser om afvisning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 25, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, og § 9 q, stk. 11 og 12, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 47 b. Udlændingenævnet er også tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende afgørelser om lovligt forfald, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34 og 35, og afgørelser om ophævelse af indrejseforbud.

Desuden kan Udlændingenævnet behandle klagesager om Udlændingestyrelsens afgørelser om bortfald af opholdstilladelse for udlændinge, der ikke er anerkendt som flygtninge (det vil sige har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8), hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. udlændingelovens § 21 b.

Endelig kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på sletning af optagelse på den offentlige sanktionsliste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse i Danmark, jf. udlændingelovens § 29 c.

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration

Udlændingenævnet kan træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 2. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelsen.

[2] Bekendtgørelse nr. 330 af 24. april 2018 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen) https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=200903

Udlændingenævnet behandler f.eks. klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a, §§ 9 i til 9 l samt § 9 p, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

Udlændingenævnet behandler også klager over afgørelser fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om certificering, afslag på forlængelse af en certificering og inddragelse af en certificering, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 5 og 6, og afgørelser om, at der i en periode på to år ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson (au pair-karensregisteret), jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. § 21 a.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v.

Udlændingenævnet behandler desuden afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

Endelig behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i 1. instans.

2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet

Udlændingenævnet behandler klager over politiets afgørelser om afvisning ved indrejsen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., jf. § 52 b, stk. 5.

Øvrige afgørelser, som politiet træffer i medfør af udlændingelovens bestemmelser, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

Afgørelser truffet efter udlændingelovens § 28 er endvidere de eneste afgørelser, som hverken er truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over.

2.4. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og persondataloven.

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit 2.4.1., og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.4.2., før sagen kan tages under behandling.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, fordi ansøgeren var forsvundet og fortsat var efterlyst af politiet, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i november 2018 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en etiopisk statsborger, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Ansøgeren var tidligere meddelt afslag på asyl og afslag på humanitær opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren var endelig af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, da der ikke forelå ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at behandle klagen over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet ansøgeren siden juli 2018 havde været forsvundet og fortsat var efterlyst af politiet. **Udlændingenævnet oplyste i den forbindelse**, at klagen først ville kunne behandles, såfremt ansøgeren gav sig selv til kende over for udlændingemyndighederne på en sådan måde, at Udlændingenævnet blev bekendt med ansøgerens opholdssted, og at Udlændingenævnet herefter efter anmodning ville kunne behandle en anmodning om genoptagelse. FAM/2018/82.

Ansøgeren kan vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, der ikke har tegnet en ansvarsforsikring, skal klage-

ren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for blandt andet ægtefæller eller forældre til mindreårige børn, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Arbejdsgivere til udlændinge, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, og au pair- værtsfamilier skal altid indsende fuldmagt. Firmaer, kommuner og andre juridiske personer kan ikke være partsrepræsentanter, men udlændingen kan være repræsenteret ved fuldmagt af en medarbejder ved sådanne virksomheder, myndigheder eller øvrige juridiske personer. Udlændingen skal selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal udtrykkelig gælde for Udlændingenævnets behandling af sagen. Fuldmagten skal endvidere være underskrevet af den person, som klagen vedrører. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. http://udln.dk/da/Fuldmagt.aspx. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet afviste at behandle en klage i en sag, hvor den herboende reference var mindreårig, da referencen fik en kopi af afgørelsen, men hvor referencen havde haft en værge samt hjælp fra andre voksne til at klage, kan henvises til afgørelse ÅB/2018/2 i afsnit 2.4.1.1.

2.4.1. Klagefrist

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev der indført en klagefrist for de klager, der skal behandles af Udlændingenævnet. Ifølge udlændingelovens § 52 b, stk. 6, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, således være indgivet, inden otte uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af otte ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. bekendtgørelse nr. 1126 af 4. september 2018 om forretningsorden for Udlændingenævnet.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end otte uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 5.2., tabel 5 og tabel 6, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på grund af for sen indgivelse af klagen. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1.1.

2.4.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet

Klager over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal være indgivet inden otte uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen, jf. Udlændingenævnets forretningsorden § 27, stk. 1. Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har afvist at behandle en klage på grund af overskridelse af klagefristen, hvor der var anmodet om forlængelse af klagefristen, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i september 2018 en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb, og at klagen således ikke ville blive behandlet i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at partsrepræsentanten i juli 2018 havde anmodet om forlængelse af klagefristen, og at Udlændingenævnet udtrykkeligt havde vejledt partsrepræsentanten om, at det ikke var muligt at forlænge klagefristen, da denne var fastsat ved lov, og at en eventuel klage skulle være indgivet inden 8 uger fra modtagelsen af afgørelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af klagevejledningen både på dansk og engelsk i Udlændingestyrelsens afgørelse, at en klage over afgørelsen skulle være indgivet inden 8 uger fra modtagelsen af afgørelsen. **Udlændingenævnet henviste i øvrigt til**, at partsrepræsentanten på tidspunktet for sin henvendelse ikke havde samtykke fra ansøgeren og referencen til at føre sagen, og at det derfor ikke kunne lægges til grund, at partsrepræsentanten på tidspunktet for henvendelsen var advokat for ansøgeren og referencen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten havde anført, at henvendelsen i juli 2018 måtte anses for en klage. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2018/2.

Ifølge Udlændingenævnets forretningsorden § 27, stk. 3, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, efter § 13, nr. 1, i bekendtgørelsen beslutte at dispensere fra klagefristen. I vurderingen af, om der kan ske dispensation, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

Pr. 1. november 2013 blev det obligatorisk for offentlige myndigheder at anvende digital post ved fremsendelse af breve til virksomheder, herunder advokatfirmaer, og pr. 1. november 2014 blev det obligatorisk at anvende digital post ved fremsendelse af breve til private borgere. I det omfang Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har sendt afgørelser

med digital post, lægges det til grund, at afgørelsen er kommet frem til modtageren den dag, afgørelsen er registreret modtaget i brevmodtagerens e-boks, og klagefristen regnes herefter fra denne dag.

For så vidt angår afgørelser sendt med almindelig brevpost inden den 1. juli 2016, henvises til afsnit 2.3.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2014.

Pr. 1. juli 2016 blev Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9189 af 10. maj 2011 om beregning af klagefrister ved afgørelser sendt som A-brev og B-brev ophævet. I stedet trådte Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 10014 af 30. juni 2016 om ny postaftale og beregning af klagefrister i kraft.

Den 3. juli 2018 offentliggjorde Justitsministeriet vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister. Vejledningen afspejler postaftalen af 3. maj 2016 og anvendelsen af digital forvaltning. Den indeholder retningslinjer for, hvornår klagefristen begynder at løbe fra, beregning af en klagefrists udløb, samt hvornår på døgnet en klage skal være modtaget. Vejledningen indgår i Udlændingenævnets vurdering af, om en klagefrist er overholdt.

Justitsministeriets vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018 ophævede samtidig Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 10014 af 30. juni 2016 om ny postaftale og beregning af klagefrister.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en klage, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i april 2018 en klage over tre afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afslag på familiesammenføring, da klagefristen var udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. Udlændingestyrelsen traf i september 2017 afgørelse i sagerne og sendte afgørelserne med brevpost samme dag. I februar 2018 oplyste partsrepræsentanten ved e-mail til Udlændingenævnet, at ansøgeren fremadrettet skulle repræsenteres af partsrepræsentanten. Udlændingenævnet oplyste i marts 2018 partsrepræsentanten om, at Udlændingenævnet ikke sås at have modtaget en klage over Udlændingestyrelsens afgørelser. Partsrepræsentanten anmodede i marts 2018 om dispensation fra klagefristen.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved brev i september 2017 havde meddelt ansøgerne afslag på familiesammenføring, og at Udlændingenævnet først i februar 2018 havde modtaget en klage. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Udlændingestyrelsens klagevejledning i afgørelsen af september 2017, at der senest skulle klages 8 uger efter, at ansøgerne havde modtaget afgørelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det af partsrepræsentanten anførte om, at partsrepræsentantens kollega i oktober 2017 skulle have

fremsendt en e-mail med klage og bilag til Udlændingenævnet, at partsrepræsentanten fra oktober 2017 var blevet langtidssygemeldt, og at det derfor var en anden kollega, der havde haft ansvaret for at fremsende klagen, ikke kunne føre til en dispensation fra klagefristen. **Udlændingenævnet henviste til**, at det var partsrepræsentantens ansvar, at klagen blev modtaget rettidigt i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet kunne derfor ikke tillægge det vægt**, at der var tale om en kollegas fejl i forbindelse med fremsendelsen af klagen til Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at henvisningen til betaling af klagegebyrerne ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at betaling af gebyrerne til Udlændingenævnet ikke kunne tages til indtægt for en rettidig indgivelse af klage. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det i henhold til almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger er et krav, at en klage er kommet frem til den pågældende myndighed inden fristens udløb. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det forhold, at det efter det oplyste ikke var muligt at tilgå gamle e-mails fra partsrepræsentantens kontor, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det var partsrepræsentantens ansvar at godtgøre, at klagen var blevet indsendt rettidigt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt i denne sag forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2018/3.

Udlændingenævnet afviste i april 2018 en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om inddragelse af opholdstilladelse som ægtefællesammenført, da klagefristen var udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. Udlændingestyrelsen traf afgørelse i sagen i januar 2018 og sendte afgørelsen digitalt til ansøgerens e-boks samme dag. Ansøgeren var i Udlændingestyrelsens afgørelse blevet vejledt om, at en klage skulle indgives senest 8 uger efter modtagelsen af klagen. Referencen påklagede i marts 2018 afgørelsen til Udlændingenævnet, der modtog klagen efter udløb af klagefristen.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved brev fra januar 2018 havde inddraget ansøgerens opholdstilladelse som ægtefællesammenført, og at Udlændingenævnet først i marts 2018 havde modtaget en klage. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Udlændingestyrelsens klagevejledning i afgørelsen fra januar 2018, at der senest skulle klages 8 uger efter, at ansøgeren havde modtaget afgørelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det af referencen anførte om, at ansøgeren og referencen først havde modtaget afgørelsen i marts 2018, da ansøgeren ikke tidligere havde tjekket sin e-boks, fordi ansøgeren ikke havde modtaget en besked om, at der var indkommet digitale meddelelser, ikke kunne føre til dispensation fra klagefristen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2018 var fremsendt til ansøgerens e-boks i januar 2018, at afgørelsen således var kommet frem til ansøgeren samme dag, og at det var ansøgerens eget ansvar at gøre sig bekendt med indholdet af post i den digitale postkasse, da ansøgeren havde været bosiddende i Danmark siden juni 2016. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren og referencen i januar 2018 havde været indblandet i et trafikuheld, og at ansøgeren efter denne oplevelse havde været bange for at

miste et ufødt barn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2018/4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har afvist at behandle en klage, der var indgivet efter klagefristens udløb, i en sag, hvor den herboende reference var mindreårig, da han indgav en ansøgning om familiesammenføring, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i juni 2018 en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om afslag på familiesammenføring, da klagefristen var udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. Det fremgik af sagen, at klageren til støtte for sagen havde anført, at den herboende reference var mindreårig, da ansøgningen om familiesammenføring blev indgivet, og at referencen ikke havde professionel hjælp under sagsforløbet.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb, og at klagen derfor ikke ville blive behandlet i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved brev i februar 2018 havde sendt afgørelsen til Den Norske ambassade i Sudan og samme dag til den herboende reference, og at Udlændingenævnet først efter klagefristens udløb modtog klagen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Udlændingestyrelsens klagevejledning i afgørelsen, at der senest skulle klages inden 8 uger efter, at afgørelsen var modtaget. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at klagefristen gjaldt såvel den herboende reference som ansøgeren afhængig af, hvem der klagede, jf. herved udlændingelovens § 52 b, stk. 6. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en dispensation fra klagefristen, at ansøgeren havde anført, at den herboende reference var mindreårig, da ansøgningen om familiesammenføring blev indgivet, og at referencen ikke havde haft professionel hjælp i sagsforløbet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2018/5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i Udlændingenævnets tidligere årsberetninger for yderligere eksempler.

2.4.2. Klagegebyr

2.4.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og stk. 3, skal en udlænding senest samtidig med indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på familiesammenførings-, studie- og erhvervsområdet samt tidsubegrænset opholdstilladelse betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., skal klageren ved indgivelse af en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 845 kr. (i 2018-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne.

Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, da der ikke var indbetalt gebyr for hver enkelt klage/anmodning, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i marts 2018 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i februar 2018 til statsborger fra Bangladesh, da der ikke var betalt gebyr for klagen, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt. Klagen omfattede både en afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen og et efterfølgende afslag på genoptagelse af afslaget på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen. Der var således klaget over to selvstændige afgørelser. Der var dog i forbindelse med indgivelsen af klagen kun indbetalt ét klagegebyr.

Udlændingenævnet fandt, at idet ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter den 1. januar 2011, var klagen over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen pålagt et gebyr, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klagen over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på genoptagelse af ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen også var pålagt et gebyr, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt. Da der alene var indbetalt ét gebyr, men indgivet to klager, der begge var gebyrpålagte, var der ikke indbetalt det for begge klagerne påkrævede gebyr, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., ikke var opfyldt. Udlændingenævnet afviste derfor klagen over afslag på genoptagelse af ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse, og klagen blev således ikke behandlet, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik på engelsk af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations klagevejledning i afgørelsen om afslag på genoptagelse af ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen, at der senest samtidig med klagen skulle indbetales

et gebyr. **Udlændingenævnet bemærkede**, at klagen over afslaget på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen derimod ville blive behandlet. ERH/2018/12.

2.4.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 102 af 3. februar 2016, at:

> ”EMRK artikel 8 vil være til hinder for at opkræve gebyr, hvis gebyret er af en sådan størrelse, at det reelt afskærer personer fra at kunne udøve et familie- og privatliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8. EMRK artikel 8 sammenholdt med hensynet til administrationen af gebyrordningen indebærer, at en ansøgning skal tillades indgivet uden betaling af gebyr, hvis EMRK artikel 8 kan tilsige dette.
>
> Der skal ikke foretages en vurdering af den enkelte ansøgers og dennes families indkomst- og formueforhold set i forhold til gebyret. Udlændingestyrelsen vil foretage en screening af sagen, som indebærer en vurdering af, om sagens oplysninger umiddelbart tyder på, at hensynet til familiens enhed skal bevirke, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr.
>
> Det kan f.eks. være oplysninger om, at den herboende ægtefælle eller forælder har opholdstilladelse som flygtning. Ved ansøgning om familiesammenføring til en herboende flygtning, herunder ansøgning om forlængelse, vil gebyrkravet af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser og den praktiske administration af ordningen generelt blive fraveget.
>
> Yderligere eksempler på, hvornår Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at gebyrkravet skal fraviges, kan være, hvis den herboende ægtefælle har et særbarn i Danmark, som han eller hun har forældremyndighed over eller samværsret med i et vist og regelmæssigt omfang, eller hvis den herboende ægtefælle lider af alvorlig sygdom eller har et alvorligt handicap. Herudover kan det f.eks. være tilfældet, hvis den herboende ægtefælle og den ansøgende ægtefælle har et fællesbarn i Danmark, og barnet har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.
>
> Der vil ikke være tale om en realitetsbehandling af ansøgningen, men derimod om en screening af sagen. Screeningen foretages på baggrund af de foreliggende oplysninger og vil således være baseret på de oplysninger, der fremgår af udlændingemyndighedernes registre, og de oplysninger, der er afgivet i forbindelse med ansøgningen.
>
> Ansøgeren og den herboende vil i ansøgningsskemaet blive vejledt om at afgive de oplysninger og den dokumentation, der er nødvendig for screeningen.
>
> Screeningen svarer til den vurdering, som Udlændingestyrelsen skal foretage efter udlændingelovens § 9, stk. 21, 2. pkt., [nu § 9, stk. 25, 2. pkt.] i tilfælde, hvor en ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, ønskes indgivet her i landet af en udlænding, der ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejse-

frist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling. I sådanne tilfælde tillades ansøgningen indgivet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det."

En klage over en gebyrfritaget sag er således også gebyrfritaget.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at en ansøgning ikke var gebyrfritaget i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, jf. stk. 8, til en statsborger fra Iran. Udlændingestyrelsen havde fundet, at ansøgningen ikke var gebyrfritaget i henhold til Danmarks internationale forpligtelser. Udlændingenævnet stadfæstede endvidere Udlændingestyrelsens efterfølgende afgørelse om afvisning af ansøgning om ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21. Udlændingestyrelsen havde fundet, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark, da ansøgeren ikke var udrejst i overensstemmelse en fastsat udrejsefrist.

Udlændingenævnet fandt for det første, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om, at ansøgeren skulle indbetale et gebyr i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var fritaget fra at indbetale gebyr i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, jf. § 9 h. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at hverken Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsagde, at der ikke skulle indbetales et gebyr i forbindelse med ansøgningens indgivelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådan alvorlig sygdom eller alvorligt handicap, som kunne medføre, at betingelsen om, at der skulle indbetales et gebyr samtidig med indgivelse af ansøgningen, kunne fraviges. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det fremgik af en lægeerklæring fra ultimo september 2017 fra en lægepraksis, at ansøgerens ægtefælle havde Seckels syndrom, en arvelig form for dværgvækst, der medfører forskellige former for og grader af handicap, blandt andet mental retardering, og at det endvidere fremgik af en lægeerklæring fra primo november 2017 fra samme lægepraksis, at ansøgerens ægtefælle havde Seckels syndrom, hjerteproblemer og autoimmun hæmolytisk anæmi, at han var præget af sin dværgvækst og ofte søgte læge grundet gener fra bevægeapparatet, men dette kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke fremgik af lægeerklæringerne, at ansøgerens ægtefælle var under medicinsk behandling for sine lidelser. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der fortsat ikke sås at være oplyst om så alvorlige helbredsmæssige forhold eller handicap, at Danmarks internationale forpligtelser kunne tilsige, at

ansøgningen skulle anses for gebyrfritaget, idet der fortsat ikke var fremsendt dokumentation for, at ansøgerens ægtefælle var under medicinsk behandling for sine lidelser. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at hendes ægtefælle havde Seckels syndrom, der er et anerkendt handicap, som kræver behandling, der ikke er tilgængelig i Iran, kunne således ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Danmarks internationale forpligtelser efter FN's handicapkonvention ifølge Udlændingenævnets vurdering ikke indebærer en adgang til fritagelse fra gebyrkravet, som ligger ud over, hvad der følger af Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle var handicappet og som følge heraf var tilkendt førtidspension, kunne derfor ikke i sig selv føre til, at ansøgningen var gebyrfritaget. Det kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at ansøgerens ægtefælle grundet Seckels syndrom ikke havde mulighed for at vende tilbage til Iran for at udøve familielivet der, da Iran ikke var i stand til at stille den fornødne hjælp til rådighed for ansøgerens ægtefælle, og at ansøgerens ægtefælle ikke havde nogen iranske dokumenter, at han var kurder fra Iran, men født i Irak, og at han ikke havde mulighed for at se sin ægtefælle igen, før hun igen var tilbage i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke herved var dokumenteret, at ansøgerens ægtefælles helbredsmæssige forhold var af en sådan alvorlig karakter, at der ikke skulle betales gebyr for indgivelse af ansøgning om ægtefællesammenføring. Det kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at afvisningen var en overtrædelse af børnekonventionen under henvisning til parrets fællesbarn, født ultimo august 2017, da det ikke var lægeligt forsvarligt at sende et spædbarn på så lang en rejse, at barnet endvidere skulle undersøges for Seckels syndrom, og at det bedste for parrets fællesbarn ville være at være bosat i Danmark og at have begge sine forældre hos sig. **Udlændingenævnet lagde herved endvidere vægt på**, at et barn som udgangspunkt først efter seks til syv års lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at betingelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, om at en udlænding senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet, vil kunne fraviges. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at afvisningen var en overtrædelse af menneskerettighedskonventionen, idet ansøgerens ægtefælle grundet Seckels syndrom ikke havde mulighed for at vende tilbage til Iran for at udøve familielivet der, og fordi ansøgerens ægtefælle oprindeligt var meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til sin moder, der havde flygtningestatus, hvorfor moderen heller ikke ville kunne vende tilbage til Iran og fortsætte sin støttende rolle for sin handicappede søn, kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter denne bestemmelse har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde også vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af ansøgningsskemaet, at der normalt skal betales et gebyr for at indgive en ansøgning om ægtefællesammenføring, at en ansøger i visse tilfælde, herunder hvis den herboende

er alvorligt syg eller alvorligt handicappet, kan fritages fra at betale gebyr, og at hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at en ansøger ikke er gebyrfritaget, vil ansøgningen blive afvist, hvis der ikke er betalt gebyr, mens gebyret vil blive tilbagebetalt, hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at ansøgeren er gebyrfritaget, og gebyret er betalt. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der alene var tale om en proceduremæssig forskrift, og at der ikke herved var taget stilling til, om en korrekt indgivet ansøgning med betalt gebyr ville kunne imødekommes. **Udlændingenævnet fandt for det andet**, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning fra medio december 2017 om opholdstilladelse her i landet, da hun på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren primo juni 2017 var blevet meddelt afslag på forlængelse af visum, men at udrejsefristen samtidig var blevet udsat til primo november 2017 grundet hendes graviditet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ansøgning om ægtefællesammenføring fra primo oktober 2017 var blevet afvist af Udlændingestyrelsen ultimo oktober 2017 grundet manglende indbetaling af gebyr, og at Udlændingestyrelsen i den forbindelse havde gjort ansøgeren opmærksom på, at hun skulle udrejse i overensstemmelse med den tidligere fastsatte udrejsefrist primo november 2017. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at Udlændingenævnet ved brev fra primo november 2017 havde udsat ansøgerens udrejsefrist til ultimo november 2017, og at Udlændingenævnet medio november 2017 havde meddelt afslag på opsættende virkning af udrejsefristen, hvorfor ansøgeren skulle udrejse i overensstemmelse med den af Udlændingenævnet tidligere fastsatte udrejsefrist ultimo november 2017. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt**, at ansøgeren var blevet korrekt vejledt om, at det ikke var muligt for hende at indgive en ny ansøgning fra Danmark i Udlændingestyrelsens afgørelse fra ultimo oktober 2017. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om ægtefællesammenføring medio december 2017 opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kunne bevirke, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indrejse i Iran, hvor hun var født og opvokset, for at indgive ansøgning ved en dansk repræsentation i hjemlandet. Det forhold, at ansøgerens partsrepræsentant havde anført, at afvisningen var en overtrædelse af menneskerettighedskonventionen, da den ville fratage ansøgeren muligheden for at udøve familielivet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at EMRK artikel 8 efter Udlændingenævnets opfattelse ikke indebærer, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet. Det forhold, at ansøgeren ultimo august 2017 havde født parrets fællesbarn i Danmark, og at ansøgerens partsrepræsentant havde anført, at en afvisning af ansøgningen var i strid med FN's børnekonvention, da der i afgørelsen ikke var lagt tilstrækkelig vægt på barnets tarv, da jordskælvet i Iran havde gjort det umuligt for ansøgeren at rejse tilbage til sin familie, kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det var

parrets eget valg at få et barn på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at fællesbarnet grundet alder og varigheden af sit ophold her i landet ikke kunne anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, der kunne føre til fravigelse af betingelsen. Det kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens partsrepræsentant havde anført, at ansøgerens ægtefælle var omfattet af handicapkonventionen, da han led af Seckels syndrom, og at det ikke var muligt for ansøgerens ægtefælle at tage ophold i Iran, såfremt ansøgeren ikke fik opholdstilladelse i Danmark, da Iran ikke ville være i stand til at stille den fornødne hjælp til rådighed for ansøgerens ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren alene blev henvist til at rejse tilbage til sit hjemland for at indgive ansøgning om ægtefællesammenføring derfra. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der alene var tale om en proceduremæssig forskrift, og at der ikke herved var taget stilling til, om en korrekt indgivet ansøgning med betalt gebyr ville kunne imødekommes. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at der hele tiden opstod nye jordskælv i Iran, at det seneste havde ramt Teheran, at infrastrukturen ikke virkede, at hendes familie i Iran hverken havde bil, hus eller føde, at hun frygtede for sit liv ved en tilbagevenden til Iran, og at en pige, der kommer tilbage til sin landsby uden sin mand, men med et barn, risikerer æresdrab, kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der kunne være tale om asylretlige forhold, der ikke kunne begrunde, at betingelsen om, at en ansøgning kun kan indgives i Danmark, såfremt udlændinge har lovligt ophold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, kunne fraviges. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse endelig**, at sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse i Danmark. FAM/2018/41.

Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet af 12. september 1963, er endvidere ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark og tyrkiske statsborgere, der søger om forlængelse af opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse, når den tyrkiske statsborger er økonomisk aktiv. Det gælder endvidere udlændinge, der ansøger om familiesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere, der er økonomisk aktive som arbejdstagere, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteydere. En klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier er derimod gebyrpålagt, uanset at ansøgeren er tyrkisk statsborger, da det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier ikke er beskæftigelse, og den tyrkiske statsborger således ikke er omfattet af Associeringsaftalen.

Det er en forudsætning for at påberåbe sig Associeringsaftalen, at ansøgeren og/eller den herboende reference fortsat er tyrkisk statsborger. Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der skulle indbetales et gebyr i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, i forbindelse med indgivelse af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke var fritaget for at indbetale gebyr i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, jf. § 9 h. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgningen om forlængelse af en opholdstilladelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at hverken Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsagde, at der ikke skulle have været indbetalt gebyr i forbindelse med ansøgerens ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var tyrkisk statsborger, men at ansøgeren ikke på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen var økonomisk aktiv, da ansøgerens indtægt alene bestod af SU. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ægtefælle ifølge CPR ultimo december 2016 var blevet dansk statsborger og dermed ikke længere var omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle tidligere havde været tyrkisk statsborger, da det fulgte af CPR, at ægtefællen nu var dansk statsborger. FAM/2018/19.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger var undtaget fra gebyr, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at klagen var gebyrpålagt, uagtet at ansøgeren påberåbte sig at være omfattet af EU-reglerne, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/5.

2.4.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen. Se nærmere i afsnit 2.4.3. vedrørende samtidighedskravet i forhold til betaling af gebyr i forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9 og 12.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet genoptog en sag, der tidligere var blevet afvist på grund af manglende indbetaling af korrekt klagegebyr som følge af den årlige regulering af gebyrsatsen for indgivelse af klage, kan nævnes**:**

Udlændingenævnet genoptog i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en egyptisk statsborger. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen i november 2017 havde truffet afgørelse om afslag på familiesammenføring og vejledt om, at der senest samtidig med indgivelse af en klage skulle indbetales et gebyr på 830,- kr. Ansøgeren havde i december 2017 indbetalt et klagegebyr på 830,- kr., og partsrepræsentanten havde i januar 2018 indsendt en klage til Udlændingenævnet. I februar 2018 afviste Udlændingenævnet klagen, da der ikke var indbetalt et tilstrækkeligt beløb i klagegebyr, eftersom gebyrsatsen var blevet reguleret til 845,- kr. pr. 1. januar 2018. I februar 2018 anmodede partsrepræsentanten om genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2018 og indbetalte 845,- kr. i gebyr.

Udlændingenævnet besluttede at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2018. **Udlændingenævnet fandt**, at der ved klagevejledningen var meddelt en begunstigende forvaltningsakt. **Udlændingenævnet fandt det således undskyldeligt**, at gebyret, der var blevet indbetalt, var 830,- kr., uanset at gebyrsatsen i 2018 var steget til 845,- kr. Udlændingenævnet besluttede på den baggrund at tage sagen vedrørende klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2017 under behandling. Udlændingenævnet tilbagebetalte samtidig det nye klagegebyr på 845,- kr. ÅB/2018/6.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr, og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget, vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren. Hvis klagen er gebyrundtaget, og ansøgeren har indbetalt gebyr, tilbagebetales gebyret ligeledes til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 2.3.2.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 2.3.2.2.3, Udlændingenævnets årsberetning 2015 afsnit 2.3.2.3, Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2.3.2.3, og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 2.4.2.3, for eksempler.

2.4.3. Samtidighedskravet

Som ovenfor nævnt gælder der et samtidighedskrav, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidig, for at klagen realitetsbehandles, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt.

Der henvises herved til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 2.3.3, Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 2.3.3, Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.3, og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 2.4.3, samt eksempel ovenfor i afsnit 2.4.2.1.

2.4.4. Opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse efter anmodning tage stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., har en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, som er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller som hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden syv dage efter, at der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelsen m.v., ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort. Opholdstilladelser med henblik på beskæftigelse og studier meddeles som udgangspunkt med henblik på midlertidigt ophold, og klager over inddragelse af en sådan opholdstilladelse vil ikke kunne få opsættende virkning efter loven.

I tilfælde, der ikke er omfattet af syv-dages-reglen i udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Der henvises endvidere til Udlændinge-

nævnets notat af 28. november 2018,[3] der kan findes på Udlændingenævnets hjemmeside. Notatet finder ikke anvendelse, når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 9, stk. 25 og § 9 c, stk. 6.

Udlændingenævnet har revideret notat af 20. maj 2016 om justering af praksis for meddelelse af opsættende virkning efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt., i forbindelse med klage indgivet til Udlændingenævnet over afslag på førstegangsansøgning om ægtefællesammenføring, da der var behov for en præcisering af, om en klage skal tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Der er foretaget præcisering af anvendelsesområdet, primært i forhold til hvilken betydning det har for ansøgeren, hvis ægtefællen eller samleveren er flygtning, eller hvis parret har fællesbørn i Danmark og i den forbindelse, hvilken betydning det har, om ansøgerens opholds-/oprindelsesland er indenfor eller udenfor Europa.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under sagsbehandlingen.

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 7. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.4.5. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige officialprincip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Udlændingenævnet har som uafhængig myndighed ikke automatisk adgang til eller indhenter oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i første instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

[3] Udlændingenævnets notat af 28. november 2018 kan findes i sin helhed her:
https://udln.dk/~/media/raw_udln/praksis%20for%20meddelelse%20af%20opsaettende%20virkning.ashx

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i styrelsen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har meddelt afslag på opholdstilladelse som au pair grundet kravet til værtsfamiliens bolig, og hvor der efterfølgende fremsendes dokumentation for, at værtsfamilien har skiftet adresse.

2.4.6. Urigtige oplysninger og oplysningspligt

I henhold til både almindelige forvaltningsretlige principper for sagsoplysning og den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 40, påhviler det som udgangspunkt ansøgeren at fremkomme med oplysninger, som er nødvendige for sagens bedømmelse.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det er dog i forarbejderne forudsat, at ikke enhver undladelse af at opfylde oplysningspligten skal medføre afslag på opholdstilladelse, idet ansøgeren undertiden ikke har mulighed for eller kun meget vanskeligt kan meddele alle nødvendige oplysninger.

Det fremgår af betænkning nr. 968 fra 1982 om udlændingeloven, s. 202, blandt andet, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan dette – foruden afslag på ansøgningen – medføre strafansvar efter udlændingeloven (den nugældende § 59, stk. 1, nr. 2), eller eventuelt efter straffeloven.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten indebærer, at sagen afgøres på det på afgørelsestidspunktet foreliggende grundlag. Dette vil normalt medføre, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke vil kunne imødekommes. Der indtræffer således processuel skadevirkning, såfremt ansøgeren tilsidesætter sin oplysningspligt.

Ansøgerens oplysningspligt kan eksempelvis indebære, at dokumenter, som er relevante for sagens bedømmelse, skal verificeres af en dansk myndighed eller et outsourcingbureau for at kunne lægges til grund.

Såfremt ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fremlagt dokumentation, som må antages for at være konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Har ansøgeren i løbet af sagens gang afgivet uoverensstemmende oplysninger i forhold til for sagen relevante forhold, kan dette skabe en formodning for, at oplysningerne skal anses for urigtige. Såfremt ansøgeren ikke er i stand til at afkræfte denne formodning, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Som et eksempel herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2.3.6., afgørelse ÅB/2016/5.

Ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inddrages de oplysninger, som tidligere er oplyst til de danske udlændingemyndigheder i forbindelse med andre ansøgninger om opholdstilladelse.

Som et eksempel herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 2.4.6, afgørelse ÅB/2017/7.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der kunne anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark og på denne baggrund havde svækket sin troværdighed i en sådan grad, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 2.3.6., afgørelse ÅB/2016/7 og afgørelse ÅB/2018/25 i afsnit 3.3.1.1. nedenfor.

2.4.7. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Ud-

lændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har på baggrund af den målte gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2018 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på syv måneder.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

I 2018 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 205 dage. Der henvises til afsnit 5.6., tabel 17, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2018 fordelt på hovedsagsområderne.

2.5. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på fire måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage på nævnsmødet medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Nedenfor i afsnittene 2.5.1.-2.5.4. er der en gennemgang af de forskellige behandlingsformer.

Der henvises til afsnit 5.2., hvor tabel 5-8 viser Udlændingenævnets afgørelser i 2018 fordelt på behandlingsform.

2.5.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6, 2. pkt.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der for hver enkelt nævnssag en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen, sendes forud for hvert nævnsmøde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævnsmødet.

Ved hvert nævn er der en sekretær fra sekretariatet til stede, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.5.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Det følger bl.a. af § 24 i Udlændingenævnets forretningsorden, at sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal behandles mundtligt eller skriftligt.

Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

> ”En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå. Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor oplysningerne ikke kan verificeres.
>
> Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet.”

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Det følger af § 31 i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har således ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor både ansøgeren og ægtefællen afgav forklaring på mundtligt møde, da ansøgeren var indrejst og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, henvises til afgørelse ÅB/2018/32 i afsnit 3.3.1.3.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Efter at den indkaldte part har haft foretræde for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse udfærdiges herefter og sendes til parten eller dennes partsrepræsentant.

I 2018 har Udlændingenævnet behandlet 81 sager på mundtligt nævn, jf. afsnit 5.2., tabel 5-8. Heri kan være indeholdt flere afgørelser til samme person. Det har drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, eller formodning for proforma ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Der har endvidere været mundtlig nævnsbehandling i øvrige tilfælde, hvor det konkret har været vurderet, at en mundtlig behandling var bedst egnet til at belyse sagens omstændigheder, idet disse ikke alene kunne bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation. Der kan henvises til afgørelsen FAM/2018/43 i afsnit 3.3.1.1.

2.5.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Det er i lovforslaget om Udlændingenævnets oprettelse forudsat, at Udlændingenævnet over tid vil kunne afgøre flere sager på grundlag af formandskompetence, idet der f.eks. vil blive fastlagt en praksis, som formanden vil kunne henholde sig til.

Som det fremgår af afsnit 1.4., har Udlændingenævnets formandskab besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene.

- Sager, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse ikke vedrører udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 1, hvor referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 4-6, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.
- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.

- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.
- Sager vedrørende visum og karens, når der er tale om et åbenlyst overstay.
- Sager vedrørende åbenbare konsultationsafslag på visumområdet.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet foretager løbende en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se nærmere afsnit 1.6. og 2.5.4.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen for hver enkelt sag er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Samtidig er der udarbejdet en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen. Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne.

Der sendes som udgangspunkt 15 sager ad gangen. Formanden eller den relevante næstformand oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnssekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anledning til spørgsmål eller rettelser. Når udkastene er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, hvor sekretariatet sørger for afsendelsen af afgørelserne.

2.5.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6., har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Visum

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet indebærer, at en række fælles europæiske regler på visumområdet finder anvendelse i Danmark. Disse regler fastlægger de overordnede rammer for dansk visumpraksis.

Reglerne om visum findes i udlændingeloven, bekendtgørelse nr. 376 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsen)[4], som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 674 af 31. maj 2018[5], samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks)[6]. Endelig er der fastsat regler i vejledning om behandling af ansøgninger om visum til Danmark, jf. vejledning nr. 9201 af 27. februar 2017[7]. Vejledningen er tilgængelig på www.retsinformation.dk.

Hvis en ansøger ikke opfylder betingelserne for udstedelse af et Schengenvisum, kan de danske myndigheder undtagelsesvis udstede et visum, som alene er gyldigt for ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 a og visumkodeks artikel 25. Udlændingenævnet har i 2018 ikke haft anledning til at tage stilling til en klage over en afgørelse om afslag på et nationalt begrænset visum.

3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser

De danske repræsentationers afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i nogle tilfælde påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, mens afgørelserne i andre tilfælde anses for påklaget ex officio, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 7.

I de tilfælde, hvor repræsentationerne meddeler ansøgeren en afgørelse alene ved brug af en standardformular, jf. udlændingelovens § 4 e, stk. 1, anses afgørelsen for påklaget til Udlændingestyrelsen ex officio, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 1, jf. § 29, stk. 1.

---

[4] Bekendtgørelse nr. 376 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=169277

[5] Bekendtgørelse om ændring af bekendtgørelse om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=201856

[6] Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/E2554A3B-F5BD-4353-8FCD-900B5429DE9D/0/visumkodeks.pdf

[7] Vejledning nr. 9201 af 27. februar 2017 https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=186981

Når repræsentationerne udarbejder en individuel afgørelse i overensstemmelse med sædvanlige forvaltningsretlige principper, kan afgørelsen påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 2, jf. § 29, stk. 2-4.

Udlændingestyrelsens afgørelse er da endelig og kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i første instans

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i første instans i visse visumsager, der kræver nærmere undersøgelse, jf. visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2-5.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i disse tilfælde påklages til Udlændingenævnet, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 4, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 10.

En afgørelse om ophævelse af et visum efter anmodning fra udlændingen selv kan dog ikke påklages, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 5.

Færøerne og Grønland deltager ikke i Schengensamarbejdet, og reglerne om visum til Danmark finder ikke umiddelbart anvendelse på ansøgninger om visum til Færøerne eller Grønland. Det gælder bl.a. reglerne i visumkodeks, udlændingeloven og visumbekendtgørelsen. Nogle af udlændingelovens bestemmelser om visum er dog sat i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelige anordninger. Det gælder bl.a. reglerne om visumpligt og visumfritagelse, således at en ansøger, der er visumpligtig ved indrejse i Danmark, også er visumpligtig ved indrejse på Færøerne eller i Grønland.

En indrejse på Færøerne eller i Grønland vil som udgangspunkt ske med transit i et Schengenland, og de fleste ansøgere, der søger om visum til Færøerne eller Grønland, vil derfor både søge om et Schengenvisum og et visum til Færøerne eller Grønland.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum til Færøerne eller Grønland kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet i medfør af kongelig anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven med senere ændringer, henholdsvis kongelig anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven. Udlændingenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle disse sager, men vil skulle behandle klagen, for så vidt angår Schengen-reglerne.

Klagemyndigheden vil tydeligt fremgå af afgørelsen.

3.1.3. Hovedgrupper

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2, at en ansøger kan meddeles visum, hvis myndighederne efter en samlet vurdering af alle de relevante omstændigheder, jf. § 16, stk. 1, vurderer, at ansøgeren utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb (bona fide).

I alle sager, hvor afgørelsen beror på en vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, har myndighederne således mulighed for at meddele visum, hvis det efter en konkret vurdering anses for ubetænkeligt.

Dette gælder for repræsentationerne såvel som Udlændingestyrelsen, men er i praksis af størst betydning for repræsentationerne, idet de sager, der forelægges for Udlændingestyrelsen til afgørelse i første instans, generelt er relativt komplicerede, hvorfor der typisk vil være en vis tvivl om ansøgerens hensigter.

Ved vurderingen af en visumsag skal myndighederne bl.a. lægge vægt på oplysninger om ansøgerens situation i hjemlandet, formålet med opholdet, omstændighederne omkring eventuelle tidligere ophold, eventuel tilknytning til herboende personer, de generelle forhold i ansøgerens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Hvis gennemgangen af oplysningerne viser, at udlændingen utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb, bør der som udgangspunkt meddeles visum, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2.

Hvis gennemgangen ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, bør sagen overvejes nærmere, bl.a. i lyset af de generelle forhold i ansøgerens hjemland og kendte immigrationsmønstre. Myndighederne skal i den forbindelse lægge vægt på, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Visumbekendtgørelsens bilag 2 indeholder således en oversigt over de visumpligtige lande, hvori disse er oplistet i 5 hovedgrupper, der er fastlagt på baggrund af en generel vurdering af risikoen for, at ansøgere fra de oplistede lande eller regioner vil forblive i Schengenområdet efter udløbet af et meddelt visum. Hovedgrupperne kan ændres ved ændringsbekendtgørelser, og oversigten over hovedgrupperne findes i bilag 2 til visumbekendtgørelsen.

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 5, at myndighederne kan fravige hovedgrupperne i forhold til en ansøger, der i en længere årrække har haft fast, lovligt ophold i et andet tredjeland end det land, hvor den pågældende er statsborger.

I sådanne tilfælde vil ansøgningen efter en konkret vurdering kunne behandles efter praksis for statsborgere fra opholdslandet.

Det er en forudsætning, at ansøgeren kan vende tilbage til opholdslandet efter visumopholdet. Den pågældende skal således være i besiddelse af en opholdstilladelse i det pågældende land, som er gyldig ud over tidspunktet for afslutningen af det planlagte visumophold.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har foretaget en vurdering af, i hvilket land en ansøger må anses for at have fast ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en statsløs palæstinenser fra Syrien i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16, og bilag 2 til bekendtgørelsen, idet ansøgeren blev vurderet at have fast ophold i Syrien. Ansøgeren, der var myndig, ønskede at besøge sin herboende fader.

Udlændingenævnet fandt, at det ved afgørelsen måtte lægges til grund, at ansøgeren var statslø palæstinenser fra Syrien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at ansøgeren var født i Damaskus, Syrien, hvilket også fremgik af ansøgerens pas, at hun i 2009 var indrejst i Syrien fra Danmark, og at ansøgeren havde et syrisk rejsedokument for palæstinensiske flygtninge, senest udstedt af Den Syriske Ambassade i Beirut, Libanon. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at statsløse palæstinensere fra Syrien på tidspunktet for ansøgningen om Schengenvisum var placeret i hovedgruppe 5, og der som udgangspunkt alene kunne meddeles visum i ekstraordinære situationer til statsborgere omfattet af denne gruppe. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren faldt uden for den persongruppe af statsløse palæstinensere fra Syrien, der som udgangspunkt kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, og at der på den baggrund var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren havde fast ophold i Libanon sammen med sine bedsteforældre, og at statsløse palæstinensere med fast ophold i Libanon var placeret i hovedgruppe 4, kunne dette ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at såfremt ansøgerens visumansøgning måtte blive vurderet efter hovedgruppe 4, faldt ansøgeren uden for den hovedgruppe, der som udgangspunkt kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, idet ansøgeren var født i 1995 og således var voksen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren i april 2007 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familiesammenføring, at Danmark tidligere havde meddelt ansøgeren Schengenvisum i 90 dage med en enkelt indrejse i perioden fra medio maj 2011 til primo august 2011, og at ansøgeren i den forbindelse var udrejst af Danmark i overensstemmelse med det meddelte visum. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at der alene

burde meddeles visum, hvis der forelå ekstraordinære omstændigheder, eksempelvis i det tilfælde, hvor en ansøgning var indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som led af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skulle deltage i et nært familiemedlems begravelse. **Udlændingenævnet fandt i relation hertil**, at der i sagen ikke var oplyst om sådanne ekstraordinære omstændigheder. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen blev meddelt et nationalt begrænset visum. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at den herboende fader havde opholdt sig i mere end 17 år i Danmark, hvor han var statsborger, og at han var uforstående overfor, at han ikke kunne invitere ansøgeren på besøg i Danmark, idet han i forbindelse med ansøgerens visumansøgning havde tilkendegivet, at han indestod for, at ansøgeren ville rejse tilbage til Libanon efter sit besøg i Danmark, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet og til Den Danske Ambassade i Beirut, Libanon, havde oplyst, at hun var single og arbejdsløs. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at ansøgerens tilknytning til Libanon/Syrien ikke kunne anses for at være af en sådan styrke, at det med tilstrækkelig sikkerhed fandtes sandsynliggjort, at ansøgeren ville rejse tilbage til Libanon/Syrien efter visumopholdet. ÅB/2018/7.

3.1.3.1. Hovedgruppe 1

Hovedgruppe 1 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en meget begrænset risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe er det klare udgangspunkt, at der kan meddeles visum med henblik på både turistbesøg, privatbesøg, forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Som eksempler på lande, der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 1, er Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Indonesien, Kina, Qatar, Saudi Arabien og Sydafrika.

3.1.3.2. Hovedgruppe 2

Hovedgruppe 2 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en vis risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos herboende personer, herunder også venner og bekendte, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 2 er Congo (Brazzaville), Haiti, Mongoliet, Nepal, Thailand og Usbekistan.

3.1.3.3. Hovedgruppe 3

Hovedgruppe 3 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en væsentlig risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos relativt nære familiemedlemmer samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 3, er Egypten, Filippinerne, Ghana, Indien, Tyrkiet og Vietnam.

3.1.3.4. Hovedgruppe 4

Hovedgruppe 4 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en høj grad af risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos de nærmeste familiemedlemmer, det vil sige ægtefælle, mindreårige børn og værtens forældre, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør under hensyn til formålet med opholdet foretage en vurdering af, om ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande.

Der bør f.eks. meddeles afslag, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen senest ved visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 4, er Algeriet, Bangladesh, Iran, Kosovo, Libanon, Nigeria og Sudan.

3.1.3.5. Hovedgruppe 5

Hovedgruppe 5 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særligt høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder.

I denne hovedgruppe bør der som udgangspunkt kun meddeles Schengenvisum i ekstraordinære situationer, som f.eks. i tilfælde af et herboende nærtstående familiemedlems livstruende sygdom eller dødsfald. Herudover meddeles der i visse tilfælde visum til en ansøger, der ønsker at besøge en ægtefælle, hvor ansøgeren tidligere har fået afslag på ansøgning om familiesammenføring alene på baggrund af ansøgerens manglende tilknytning til Danmark. Der henvises til visumvejledningens afsnit 5.9.7.5.1.

Lande, der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 5, er Afghanistan, Eritrea, Irak, Pakistan, Somalia og Syrien.

3.1.4. Afslagsgrunde

Visumkodeks artikel 32 fastlægger rammerne for, hvornår der kan meddeles afslag på en ansøgning om Schengenvisum.

Der kan således kun meddeles afslag på en visumansøgning, hvis der foreligger en afslagsgrund som nævnt i visumkodeks artikel 32, stk. 1, jf. tillige visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 1-10.

Udlændingenævnet har i beretningsperioden hovedsageligt truffet afgørelser vedrørende visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii og vi og litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, 5, 6, 8 og 9.

3.1.4.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren ikke godtgør formålet med og vilkårene for det forventede ophold.

Ved vurderingen af, om ansøgeren har godtgjort formålet med det forventede ophold, lægger myndighederne bl.a. vægt på, om ansøgeren har indleveret relevant dokumentation, jf. visumbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Kravene til dokumentation varierer, afhængig af formålet med opholdet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af, at formålet ikke var tilstrækkeligt godtgjort, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en vietnamesisk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 2, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2. Ansøgeren var ansat i en vietnamesisk virksomhed, ejet af ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren ønskede i kraft af sin ansættelse i den vietnamesiske virksomhed at besøge en dansk virksomhed, der ligeledes var ejet af ansøgerens ægtefælle, med henblik på at planlægge fremtidig møbelimport, ligesom ansøgeren også ønskede at besøge yderligere tre større virksomheder i Danmark, der også solgte møbler.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke var tilstrækkelig godtgjort, at de fire angivne virksomheder i Danmark ventede besøg af ansøgeren, og at de nødvendige forretningsmæssige forbindelser var etableret. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at værten, der hverken var dansk statsborger eller havde gyldig opholdstilladelse i Danmark, var ansøgerens ægtefælle og ejer af både virksom-

heden i Vietnam og den ene virksomhed i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var fremlagt invitationer fra de tre øvrige virksomheder i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var tilstrækkeligt godtgjort, at de tre øvrige virksomheder ventede ansøgerens besøg. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at der var fremlagt en plan for besøget i den virksomhed, der var ejet af ansøgerens ægtefælle, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det ikke var tilstrækkeligt godtgjort, at ansøgeren skulle besøge ægtefællens virksomhed i Danmark som led i sit ansættelsesforhold hos den vietnamesiske virksomhed. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ægtefællens firma var CVR registreret i Danmark, heller ikke kunne medføre en ændret vurdering, idet ejeren af firmaet ikke var dansk statsborger eller opholdt sig i Danmark med en gyldig opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren kun ville være i Danmark i syv dage, og at ansøgerens ægtefælle havde fået afslag på forlængelse af sit visum, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. ÅB/2018/8.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en indisk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 2, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, idet formålet ikke var tilstrækkeligt godtgjort.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at blive meddelt visum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at formålet med besøget efter det oplyste var, at ansøgeren skulle velsigne sine venner i et privat hjem samt deltage i den religiøse "Kirtan". Ansøgere, der ønsker at prædike, bede og/eller forkynde religion, falder ind under kategorien "kulturelle og videnskabelige besøg", hvilket efter visumvejledningen kræver, at der er en vært i visumansøgningen, som enten er en dansk myndighed, uddannelsesinstitution, forskningsinstitution eller anden registreret organisation. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke på tilstrækkelig vis var redegjort for betingelserne for det forventede ophold på grund af besøgets private karakter, og idet værten ikke ansås for at være en dansk organisation, myndighed eller anden registreret organisation. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren var indisk statsborger, og at der som udgangspunkt efter praksis ikke meddeles visum til indiske statsborgere, hvor formålet er at besøge venner. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ekstraordinære omstændigheder, der kunne medføre en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til internationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der blev meddelt et nationalt begrænset visum. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren tidligere havde været på visumbesøg i Danmark og i den forbindelse var udrejst i overensstemmelse med disse visa, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren nu ikke opfyldte betingelserne for at blive meddelt et nyt Schengenvisum til Danmark. ÅB/2018/9.

Udlændingenævnet kan endvidere henvise til et yderligere eksempel i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.1., afgørelse ÅB/2017/8.

3.1.4.2. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser

3.1.4.2.1. Indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS II)

Ifølge visumkodeks artikel 21, stk. 1, og stk. 3, litra c, skal myndighederne kontrollere, om ansøgeren er en person, der er indberettet til SIS II[8] med henblik på at nægte indrejse, eksempelvis hvis den pågældende er meddelt et indrejseforbud.

Der foretages opslag i SIS II i forbindelse med oprettelsen af en visumansøgning.

Hvis ansøgeren fremgår som indberettet i SIS II, sendes der automatisk en høring til Rigspolitiets Sirenekontor, som herefter undersøgere resultatet nærmere og meddeler, om det kan bekræftes, at ansøgeren er indberettet til SIS II, eller om der er tale om et falsk hit på søgnignen som følge af et sammenfald i persondata eller lignende.

Hvis Sirenekontoret bekræfter en indberetning til SIS II, skal der tillige indhentes oplysninger om, hvilket land der har indberettet ansøgeren, idet ansøgeren skal oplyses om dette.

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra 1 nr. v, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 5, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren er indberettet som uønsket i SIS II.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum som følge af ansøgerens indberetning i SIS II, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til en kinesisk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 5, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 5, idet ansøgeren var indberettet i Schengeninformationssystemet (SIS II).

Udlændingenævnet fandt, at der var udstedt en advarsel vedrørende ansøgeren i Schengeninformationssystemet (SIS II) med det formål at nægte ansøgeren indrejse. **Udlændingenævnet lagde**

[8] SIS II betyder Schengeninformationssystemet, og det er et system, der anvendes af Schengenkonventionens medlemsstater til blandt andet at foretage indberetning af tredjelandsstatsborgere med henblik på nægtelse af indrejse og ophold i Schengenområdet. En udlænding, som er meddelt visum efter § 4 eller § 4 a, kan uanset bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, indrejse i Danmark.

herved vægt på, at Sirenekontoret havde bekræftet hittet i SIS II, hvortil ansøgeren var indberettet af de italienske myndigheder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren mente, at hun var uskyldig, og at indberetningen måtte være en fejl, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret, at registreringen i SIS II var blevet slettet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå særlige omstændigheder eller hensyn af humanitær karakter, hensyn til internationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der blev meddelt et nationalt begrænset visum. ÅB/2018/10.

3.1.4.2.2. Konsultation af andre Schengenlande og efterretningstjenesterne

Ifølge visumkodeks artikel 22, stk. 1, kan et Schengenland kræve, at andre Schengenlandes myndigheder hører dets centrale myndigheder under behandlingen af visumansøgninger indgivet af statsborgere fra specifikke tredjelande eller specifikke kategorier af disse statsborgere.

Det følger i forlængelse heraf af visumbekendtgørelsens § 14, stk. 1, at der ved behandlingen af en visumsag skal gennemføres høring af myndighederne i andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeks.

Et Schengenland kan endvidere bestemme, at landets egne visumudstedende myndigheder skal konsultere de centrale myndigheder med ansvar for sikkerhed. Efter visumbekendtgørelsens § 14, stk. 2, kan de danske udlændingemyndigheder foretage høring af efterretningstjenesterne i forbindelse med vurderingen af, om en ansøger udgør en sikkerhedsrisiko.

Høring af andre Schengenlande og/eller af efterretningstjenesterne fremsendes automatisk til de relevante myndigheder i forbindelse med oprettelsen af visumansøgningen.

Der kan ikke meddeles Schengenvisum, før alle hørte myndigheder har afgivet svar, eller fristen for at afgive svar på syv kalenderdage er sprunget.

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren anses for at udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende på dette grundlag er indberettet som uønsket i Schengenlandenes nationale databaser.

I sager, hvor myndighederne meddeler afslag på visum som følge af, at der er fremsat indsigelser mod visumudstedelse i forbindelse med en høring af andre Schengenlande og/eller efterretningstjenesterne, skal begrundelsen for afgørelsen generelt begrænses, idet der ikke må udleveres oplysninger om, hvilke landes myndigheder der er blevet hørt, eller om de pågældende landes myndigheders

svar på høringen. Disse oplysninger kan undtages fra begrundelsen ud fra afgørende hensyn til offentlige interesser, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. §§ 15-15 a.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum efter konsultation af de andre Schengenlande, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til en iransk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 6, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at der var grunde til at antage, at ansøgeren udgjorde en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundhed, eller mod Schengenlandenes internationale forbindelser. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i forbindelse med visumansøgningen var foretaget en høring af efterretningstjenesterne og/eller de centrale myndigheder i et eller flere Schengenlande, og at udlændingemyndighederne havde modtaget en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum til ansøgeren, idet ansøgeren ansås for at være en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundhed eller mod Schengenlandenes internationale forbindelser. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Udlændingenævnet havde begrænset begrundelsen på baggrund af sagens forhold og hensynet til offentlige interesser, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 3, nr. 2, jf. §§ 15-15 a. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i sagen forelå særlige omstændigheder eller hensyn af humanitær karakter, hensyn til internationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der blev meddelt et nationalt begrænset visum. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren var en internationalt anerkendt musiker, som havde optrådt i hele verden i næsten 26 år, at ansøgeren tidligere var blevet meddelt Schengenvisum og visum til Storbritannien, og at ansøgeren altid havde overholdt betingelserne for sine meddelte visa, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. ÅB/2018/11.

Udlændingenævnet kan endvidere henvise til et yderligere eksempel i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.2., afgørelse VIS/2017/89.

3.1.4.2.3. Tvangsægteskab og proformaægteskab

Hvis en ansøger tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om ægtefællefamiliesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever i Danmark under henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet etableret efter begge parters eget ønske (tvangsægteskab), jf. dagældende udlændingelovs § 9, stk. 11 (tidligere § 9, stk. 8), eller med henvisning til, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelo-

vens § 9, stk. 12 (tidligere § 9, stk. 9), kan der efter praksis ikke gives Schengenvisum med henblik på besøg hos den herboende ægtefælle eller samlever, uanset hvilket land ansøgeren kommer fra. Dette gælder også, selv om ansøgeren tidligere er meddelt visum under henvisning til den samme eller en anden vært.

Myndighederne kan endvidere i helt særlige tilfælde meddele afslag på visum, hvis der i forbindelse med behandlingen af en visumsag fremkommer oplysninger, der tydeligt indikerer, at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, uanset at ansøgeren ikke tidligere har fået behandlet en ansøgning om familiesammenføring med ægtefællen. I sådanne tilfælde bør ansøgeren i forbindelse med afslaget vejledes om, at der alene er taget stilling til, om ægteskabet ud fra de foreliggende oplysninger kan danne grundlag for et visumbesøg, og at spørgsmålet vil blive undersøgt nærmere i forbindelse med en eventuel sag om familiesammenføring.

Uanset at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, kan der i helt særlige tilfælde, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle eller samlever har fællesbørn, der er bosat her i landet, og hvor hensynet til fællesbarnet taler afgørende derfor, meddeles visum med henblik på besøg hos fællesbarnet. Sådanne forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos det herboende fællesbarn, kan eksempelvis være, at fællesbarnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af en formodning for tvangs- og proformaægteskab, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en thailandsk statsborger, der ønskede at besøge sin herboende ægtefælle, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, og § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16.

Udlændingenævnet fandt, at parrets ægteskab måtte anses for at være et proformaægteskab, idet der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse eller et længerevarende ophold i Schengenområdet eller Danmark til ansøgeren, og at hensynet til den offentlige orden derfor talte imod at meddele ansøgeren visum. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at Udlændingestyrelsen i februar 2017 havde meddelt ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring med den herboende ægtefælle under henvisning til, at ægteskabet måtte anses for at være indgået proforma. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen af ægteskabet vægt på**, at referencen og ansøgeren havde mødt hinanden personligt for første gang i juli 2016, og at referencen og ansøgeren havde indgået ægteskab i august 2016. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ægteskabet var blevet indgået under en måned inden udløbet af ansøgerens visum. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at referencen til støtte for

klagen havde anført, at forholdene nævnt i visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, ikke gjorde sig gældende for ansøgeren, at der ikke var hjemmel til at fortolke bekendtgørelsen så udvidende, at en person generelt antages at udgøre en trussel alene som følge af, at personen tidligere er meddelt afslag på ægtefællesammenføring, og at det stred mod almindelige forvaltningsretlige principper at sætte skøn under regel og at have en fast praksis, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i tilfælde, hvor der er meddelt afslag på ægtefællesammenføring som følge af, at ægteskabet måtte anses for at være indgået proforma, alene kan meddeles Schengenvisum til Danmark, såfremt ansøgeren og den herboende ægtefælle har herboende fællesbørn, og hensynet hertil i helt særlige tilfælde afgørende taler for, at der alligevel meddeles visum med henblik på besøg hos fællesbarnet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at referencen og ansøgeren ikke havde fællesbørn bosiddende i Danmark, hvorfor ansøgeren ikke af denne grund kunne meddeles Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det var muligt at blive meddelt Schengenvisum til Danmark, såfremt det blev bevist, at formålet med ansøgningen om ægtefællesammenføring ikke alene havde til formål at opnå en opholdstilladelse til Danmark til ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at hverken referencen eller ansøgeren havde påklaget Udlændingestyrelsens afgørelse om ægtefællesammenføring fra februar 2017, hvorfor referencen og ansøgeren ikke havde benyttet muligheden for efterprøvelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i anden instans i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der blev meddelt et nationalt begrænset visum.
ÅB/2018/12.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en tunesisk statsborger, der ønskede at besøge sin ægtefælle, idet ægteskabet blev anset for at være indgået med henblik på, at ansøgeren kunne tage ophold i Danmark, og dermed blev anset for at være et proformaægteskab, hvorfor hensynet til den offentlige orden talte imod udstedelse af visum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at ansøgerens og ægtefællens ægteskab måtte anses for at være et proformaægteskab, da det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse eller et længerevarende ophold i Schengenområdet eller Danmark til ansøgeren, og at hensynet til den offentlige orden derfor talte imod udstedelse af visum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** forholdene omkring indgåelsen af ægteskabet, herunder at parret i februar 2017 fået kontakt med hinanden via match.com, at parret i maj 2017 havde besluttet at indgå ægteskab forholdsvis kort tid efter etablering af kontakten, og at referencen havde været 14 dage i Tunesien, hvor parret havde indgået ægteskab 11 dage efter det første personlige møde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at parret havde tilbragt under to måneder

sammen, herunder cirka tre uger i forbindelse med indgivelsen af visumansøgningen. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at parret ikke kunne antages at have haft et så indgående personligt kendskab til hinanden, som normalt ville kunne forudsættes ved indgåelsen af ægteskab. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det var anført, at det ikke var atypisk, at personer, der mødte hinanden på sociale medier, indgik ægteskab efter kortere tid end andre, at parret dagligt talte sammen tre til fem timer, at parret fik et indgående kendskab til hinanden og hinandens forhold, og at parret i perioden fra august 2017 til januar 2018 havde været sammen lidt mere end to måneder, idet forholdene omkring indgåelsen af ægteskabet fortsat ikke kunne vurderes at være normale. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var en aldersforskel på 46 år mellem ansøgeren og referencen, og at ansøgeren på tidspunktet for ægteskabets indgåelse var 20 år. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at aldersforskellen ikke i sig selv var udslagsgivende, men alene indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå Schengenvisum til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at parret havde valgt at indgå ægteskab, fordi ansøgeren ønskede, at hans familie skulle acceptere parrets forhold, og at parrets ægteskab fulgte normerne i ansøgerens kultur, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der meddeltes en nationalt begrænset visum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det alene var vurderet, om ægteskabet efter de konkrete oplysninger i sagen kunne danne grundlag for et visumbesøg. Udlændingenævnet vejledte om, at Udlændingenævnet havde vurderet ægteskabet og truffet afgørelse i sagen på grundlag af de foreliggende oplysninger. Såfremt ansøgeren skulle indgive en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægtefællesammenføring med referencen, ville ægteskabet blive vurderet på ny.
ÅB/2018/13.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en marokkansk statsborger, der ønskede at besøge sin herboende ægtefælle, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, og § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16.

Udlændingenævnet lagde indledningsvis til grund, at ansøgeren var inden for den persongruppe, der som udgangspunkt kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, men til trods herfor **fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren ikke burde meddeles visum. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der var bestemte grunde til at antage, at ansøgerens og referencens ægteskab ikke kunne anses for at være indgået efter begge parters ønske, og at hensynet til den offentlige orden derfor talte imod at meddele ansøgeren visum. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen af ægteskabet vægt på**, at ansøgeren havde fået afslag på familiesammenføring af Udlændingestyrelsen i april 2016 og i december 2016, idet Udlændingestyrelsen havde fundet, at det var tvivlsomt, at parrets ægteskab var indgået efter begge parters eget ønske, idet parret var nærtbeslægtede i udlændingelo-

vens forstand, da ansøgeren og referencen var fætter og kusine, og at Udlændingenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser i henholdsvis oktober 2016 og maj 2017. Ansøgeren kunne på den baggrund ikke meddeles visum til Danmark på baggrund af sit ægteskab med referencen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren i august 2016 var blevet meddelt visum til Danmark, og at ansøgeren efterfølgende var udrejst af Danmark igen, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da dette visum rettelig ikke burde have været udstedt, idet Udlændingestyrelsen allerede ved afgørelsen i april 2016 havde taget stilling til ansøgerens og referencens ægteskab. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at parrets partsrepræsentant havde anført, at ansøgeren og referencen havde et romantisk forhold inden ægteskabets indgåelse, og at referencen var handicappet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet dette var oplysninger, som var indgået i Udlændingenævnets afgørelser fra oktober 2016 og maj 2017. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at parrets forudgående kendskab og referencens sygdom ikke kunne afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters eget ønske. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der blev meddelt et nationalt begrænset visum.
ÅB/2018/14.

Udlændingenævnet kan endvidere henvise til yderligere eksempler i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.2.1. og ÅB/2017/24 i afsnit 3.3.1.6.

3.1.4.2.4. Ulovligt arbejde

Det følger af udlændingelovens § 13, at en udlænding som udgangspunkt skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for at udføre tjenesteydelser her i landet. Enkelte former for arbejde er dog undtaget fra kravet om arbejdstilladelse. Det gælder f.eks. videnskabsmænd og foredragsholdere, for så vidt angår undervisning eller lignende virksomhed, hvortil de er indbudt, og kunstnere, herunder musikere, artister og lignende og tilknyttet personale, såfremt de har større betydning for en væsentlig kunstnerisk begivenhed, jf. udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2, jf. udlændingelovens § 14, stk. 3. Det er således kun tilladt at arbejde under et visumophold, hvis den pågældende form for arbejde er undtaget fra kravet om arbejdstilladelse i medfør af de ovennævnte bestemmelser.

Hvis myndighederne ved behandlingen af en visumsag vurderer, at der er en begrundet formodning for, at ansøgeren vil arbejde under visumopholdet uden fornøden tilladelse, bør der meddeles afslag på visumansøgningen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af en formodning for ulovligt arbejde, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en egyptisk statsborger, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2. nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at der var en begrundet formodning for, at ansøgeren ville benytte et meddelt visum til at udføre arbejde, der krævede en arbejdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at det fremgik af ansøgningen og invitationen, at formålet med ansøgerens ophold i Danmark var undervisning af børn, unge og voksne i arabisk og islam, og at der til sagen var vedlagt et ugeskema for ansøgerens ophold, hvoraf det fremgik, at ansøgeren skulle undervise i alle profeterne og arabisk grammatik. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste ikke ville rejse til Danmark for at udføre et job eller erhverv, at ansøgeren havde et prestigefyldt job i sit hjemland, og at det ikke var et betalt arbejde, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse, og at det er en aktivitets faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor, eller om det foregår i private rammer, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at de aktiviteter, som ansøgeren skulle deltage i under sit ophold i Danmark, krævede en opholds- og arbejdstilladelse, idet formålet var at undervise og prædike. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at de aktiviteter, som ansøgeren efter det oplyste skulle udføre under sit ophold i Danmark, ikke var omfattet af undtagelserne fra kravet om arbejdstilladelse i udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2. Ansøgeren var på denne baggrund ikke fritaget for kravet om arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste var rejst til Danmark fire gange tidligere, hvor ansøgeren havde udført natbønnen ved at læse koranen, og at ansøgeren også ved dette besøg ønskede at læse koranen i bøn, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgeren tidligere uden arbejdstilladelse havde prædiket under et visumbesøg, ikke kunne føre til, at ansøgeren blev meddelt visum igen. ÅB/2018/15.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en ghanesisk statsborger, som ønskede at rejse til Danmark for at udvælge og laste brugte dele til videresalg i sin virksomhed i Ghana, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2. nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at der var en begrundet formodning for, at ansøgeren ville benytte et meddelt visum til at udføre arbejde, der krævede en arbejdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de opgaver, som ansøgeren havde planlagt at udføre i Danmark, krævede en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens 13, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at han selv skulle udvælge og laste de brugte dele, som han skulle bruge, hvilket ansøgeren også havde gjort under tidligere visumophold. **Udlændingenævnet**

fandt endvidere, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at han ikke vidste, at det krævede en arbejdstilladelse at laste varerne, og at han derfor ikke ville gøre dette denne gang, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet de øvrige planlagte aktiviteter fortsat krævede en arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indenfor de seneste tre år havde været meddelt Schengenvisum fra juli 2015 til juli 2016, fra august 2016 til oktober 2016, fra januar 2017 til marts 2017 og fra august 2017 til september 2017, og at ansøgeren havde oplyst, at han var nødt til selv at udvælge de brugte dele og fragte dem. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage både lønnet eller ulønnet beskæftigelse, udøve selvstændig virksomhed eller yde tjenester i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund endelig**, at de aktiviteter, som ansøgeren skulle deltage i under sit ophold i Danmark, krævede en opholds- og arbejdstilladelse. ÅB/2018/16.

3.1.4.3. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, som ansøgeren har fremlagt, eller hvis der er begrundet tvivl om rigtigheden af indholdet eller om troværdigheden af de udsagn, som ansøgeren har fremsat.

Bestemmelsen giver – ligesom artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii – mulighed for at meddele afslag på visum, hvis det ikke kan lægges til grund, at formålet med opholdet er det, som ansøgeren har angivet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens dokumentation og oplysninger, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en ghanesisk statsborger, der søgte om visum med henblik på at besøge en dansk fodboldklub, idet der var begrundet tvivl om rigtigheden af de oplysninger, ansøgeren havde givet i forbindelse med sin visumansøgning, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8.

Udlændingenævnet fandt, at der var begrundet tvivl om rigtigheden af de oplysninger, som ansøgeren havde afgivet i forbindelse med sin visumansøgning. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at ansøgeren til brug for visumansøgningen havde fremlagt et pas, hvorpå fødselsdatoen var angivet som værende en fastsat dato i januar 2000, at ansøgeren ved et interview på Den Danske Ambassade i Accra, Ghana, havde indrømmet at have ændret sin fødselsdato fra en fastsat dato i november 1997 til den fastsatte dato i januar 2000, og at ansøgeren således var cirka to

år ældre end anført i passet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgerens forældre var blevet skilt, da ansøgeren var tre til fire år gammel, at ansøgeren ikke havde kontakt med sin fader, at ansøgerens moder var alkoholiker, at ansøgeren havde haft forskellige forsørgere under sin opvækst, at ansøgerens folkeskole havde oplyst, at ansøgerens fødselsdato var en fastsat dato i december 1998, at ansøgeren havde spillet fodbold for flere klubber og akademier, at ansøgeren havde været tilknyttet forskellige managere, som ansøgerens agent antog havde tvunget ansøgeren til at ændre sin alder til en yngre alder, og at ansøgeren efter det oplyste ikke selv havde ændret sin alder. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til interviewet på Den Danske Ambassade i Accra, Ghana, gentagne gange var blevet spurgt ind til sin alder, at intervieweren efter det oplyste antog, at ansøgeren var ældre end alderen angivet i passet, og at ansøgeren var blevet bange, da intervieweren fortalte, at ansøgeren ikke ville komme afsted, hvis ansøgeren ikke oplyste sin retmæssige alder, hvorfor ansøgeren følte sig presset til at oplyse sin alder som værende 20 år og sin fødselsdato som værende den fastsatte dato i november 1997. **Det indgik desuden i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren ikke var i tvivl om, at hans retmæssige fødselsdato var den fastsatte dato i december 1998, som oplyst af ansøgerens folkeskole, at ansøgerens agent under sine samtaler med ansøgeren ikke havde oplevet, at ansøgeren skulle være ældre end det oplyste, og at ansøgerens forsørger havde underskrevet en repræsentationsaftale med agenten, da ansøgeren på daværende tidspunkt angiveligt var under 18 år. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der var oplyst divergerende vedrørende ansøgerens fødselsdato, idet ansøgeren til støtte for sin ansøgning om Schengenvisum havde fremlagt et pas, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var født den fastsatte dato i januar 2000, mens ansøgeren over for Den Danske Ambassade i Accra, Ghana, havde oplyst at være født den fastsatte dato i november 1997. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at klageren til Udlændingenævnet havde oplyst, at ansøgeren var født den fastsatte dato i december 1998. **Udlændingenævnet fandt på baggrund heraf**, at der forelå begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, der var fremlagt af ansøgeren, om rigtigheden af indholdet, og om troværdigheden af de udsagn, der var fremsat af ansøgeren. Det var en grundlæggende betingelse for at få udstedt et visum, at ansøgeren kunne fremlægge et ægte pas eller andet ægte rejsedokument. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et Schengenvisum. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der kunne meddeles et nationalt begrænset visum. ÅB/2018/17.

Der henvises endvidere til afgørelsen ÅB/2018/18 i afsnit 3.1.5.

Der henvises desuden til afgørelse ÅB/2017/10 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.3.

3.1.4.4. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at forlade Schengenlandene inden udløbet af det visum, der ansøges om.

Denne bestemmelse omfatter bl.a. sager, hvor ansøgeren tidligere har overtrådt reglerne om indrejse og ophold, og sager hvor der i øvrigt vurderes at være en immigrationsrisiko som følge af ansøgerens forhold og de generelle forhold i hjemlandet, jf. inddelingen i forskellige hovedgrupper.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet afslag på visum eller givet visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelser fra juli 2014 og september 2017 om afslag på Schengenvisum til en tyrkisk statsborger, hvis ægtefælle var bosiddende i Danmark.

Vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2014 **konstaterede Udlændingenævnet indledningsvis**, at der efter gældende praksis for tyrkiske statsborgere på tidspunktet for visumansøgningen i maj 2014 som udgangspunkt meddeltes visum til en ægtefælle til en her i landet fastboende person. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juli 2014 var en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag ville tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark, og at der dermed var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og udlændingelovens § 4 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ved sit senest meddelte Schengenvisum – meddelt for 85 dage i perioden fra september 2012 til december 2012 – var indrejst i Schengenområdet i september 2012, at hun dermed senest skulle have forladt Schengenområdet i november 2012, men at hun først i februar 2013 indgav ansøgning om familiesammenføring. Ansøgeren havde dermed opholdt sig i 86 dage i Danmark eller det øvrige Schengenområde ud over det antal dage, det udstedte Schengenvisum var gyldigt for, og 62 dage ud over visummets udløbsdato. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at Udlændingestyrelsen i juli 2014 med rette havde truffet afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne meddeles visum i en periode på fem år regnet fra hendes seneste udrejse i maj 2013, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren i perioden fra december 2012 til

februar 2013 havde været i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse i Sverige, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren allerede på tidspunktet for udstedelsen af opholdstilladelsen i Sverige i december 2012 havde opholdt sig omkring 21 dage uden fornøden tilladelse i Danmark eller det øvrige Schengenområde. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren – uanset at hun måtte have haft en verserende opholdssag i et andet Schengenland – var forpligtet til at overholde betingelserne for et meddelt Schengenvisum. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at overskridelsen af visummets gyldighed ikke skyldtes omstændigheder, som ikke kunne lægges ansøgeren til last, og som havde gjort det umuligt for ansøgeren at forlade Danmark eller Schengenområdet inden for visummets gyldighedsperiode. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel ikke burde meddeles en karensperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed ikke overskrides. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der ikke forelå omstændigheder, der kunne godtgøre, at overskridelsen af visummets gyldighed beroede på en undskyldelig misforståelse, der konkret kunne begrunde fravigelse af karensreglerne. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det er fast praksis på de danske repræsentationer, at en visumansøger modtager en vejledning fra repræsentationen, som udsteder Schengenvisummet, om hvordan visumstickeren skal læses, herunder hvor mange dage det meddelte visum er gyldigt til. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles visum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der meddeltes et nationalt begrænset visum. Udlændingestyrelsen havde derfor med rette truffet afgørelse om, at ansøgeren tidligst i maj 2018 – medmindre der forelå ganske særlige grunde – kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, såfremt hun i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive meddelt visum. Vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2017 **fandt Udlændingenævnet heller ikke grundlag** for at ændre denne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i juli 2014 med rette havde orienteret ansøgeren om, at hun tidligst kunne meddeles et Schengenvisum til Danmark i maj 2018, og at karensperioden dermed var gældende på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i september 2017. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der heller ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles visum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der skulle meddeles et nationalt begrænset visum. **Udlændingenævnet vejledte** afslutningsvis ansøgeren om muligheden for at indgive en ny ansøgning om Schengenvisum til Danmark, idet karensperioden nu var udløbet. VIS/2018/17.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til en kinesisk statsborger, der var truffet på grundlag af, at Udlændingestyrelsen havde fun-

det, at der var en begrundet formodning for, at ansøgeren ville benytte et meddelt Schengenvisum til at tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark, da hun i forbindelse med et tidligere Schengenvisum havde haft et overstay.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsen afgørelse, og **Udlændingenævnet fandt i forlængelse heraf**, at ansøgeren skulle meddeles et Schengenvisum til Danmark i 90 dage indenfor en periode på 180 dage. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den svenske udlændingemyndighed, Migrationsverket, havde informeret Udlændingenævnet om, at ansøgeren havde haft et processuelt ophold i Sverige, mens hun havde ansøgt om forlængelse af sit ophold i Sverige, at hun havde haft processuelt ophold i forbindelse med den efterfølgende klagesag i Sverige, og indtil hun udrejste fra Sverige i december 2017, og at ansøgeren således ikke havde haft et overstay i forbindelse med sit tidligere Schengenvisum. VIS/2018/58.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en iransk statsborger, som ønskede at komme til Danmark for at modtage medicinsk behandling, da der var begrundet tvivl om hans hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet lagde indledningsvis til grund, at ansøgeren ved supplerende oplysninger til sin klage havde godtgjort formålet med og vilkårene for det forventede ophold i Danmark, idet han havde fremlagt booking af den ønskede behandling samt dokumentation for den fulde betaling herfor, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at den ønskede behandling ikke kunne danne grundlag for et Schengenvisum til Danmark, idet der var begrundet tvivl om hans hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, § 10, stk. 1, § 13, og § 16, samt bilag 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var iransk statsborger, var ugift og ikke havde nogen børn, at statsborgere fra Iran er placeret i hovedgruppe 4, og at ansøgeren dermed var fra et land, hvis statsborgere i stor udstrækning søger længerevarende ophold i Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere en vis vægt**, at den ønskede behandling var kortvarig og til en begrænset pris. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at der var en høj grad af risiko for, at ansøgeren ville benytte et meddelt visum til uden lovligt grundlag at tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande, selvom det var oplyst, at ansøgeren kun ønskede at rejse til Danmark med henblik på medicinsk behandling. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren i 2014 var rejst til Schengenlandene, derfor ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren efterfølgende havde søgt om visum to gange i 2015, hvor han ikke havde fået udstedt visum, og idet ansøgerens personlige forhold havde ændret sig på baggrund af ansøgerens opståede sygdom i 2016. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurde-**

ring, at det til sagen var oplyst, at ansøgerens sygdom var blevet forværret siden 2016. **Udlændingenævnet fandt imidlertid** ud fra sagens samlede oplysninger, at dette ikke kunne ændre på vurderingen af sagen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde et Schengenvisum. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til internationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der blev meddelt et nationalt begrænset visum. VIS/2018/66.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en thailandsk statsborger, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren havde fremlagt dokumentation for, at hun havde en stærk tilknytning til sit hjemland, idet hun var indehaver af en cafe, flere ejendomme og motorkøretøjer samt havde et stort indestående på sin bankkonto. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren tidligere var meddelt adskillige Schengenvisa, og at det af ansøgerens sag fremgik, at hun var udrejst i overensstemmelse hermed. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at den omstændighed, at ansøgerens formål med besøget var at besøge sin kusine, ikke kunne føre til, at det var sandsynliggjort, at hun havde til hensigt at opholde sig i Danmark ud over det meddelte visums gyldighedsperiode. VIS/2018/67.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til to pakistanske statsborgere, der ønskede at komme til Danmark for at besøge deres barnebarn, som led af en livstruende immundefekt og som følge heraf skulle gennemgå en transplantation.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne skulle meddeles et Schengenvisum til Danmark for en indrejse og 30 dage. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at barnebarnet led af en livstruende immundefekt, at barnebarnet skulle gennemgå en livstruende transplantation, og at der ikke var sikkerhed for, at barnet ville overleve transplantationen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne var bedsteforældre til barnebarnet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der kunne meddeles visum til ansøgerne med henblik på at besøge et nærtstående familiemedlem. VIS/2018/73.

Der henvises endvidere til afgørelserne VIS/2017/11, VIS/2017/14 og VIS/2017/58 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.4.

3.1.4.4.1. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold

Udlændingelovens § 4 c indeholder regler om fastsættelse af karensperioder for udlændinge, der på nærmere angivne måder benytter visumophold til andet end det tiltænkte formål. Karensperioden er enten tre eller fem år, jf. nedenfor.

Udlændingelovens § 4 c finder anvendelse i situationer, hvor en karensbærende adfærd er sket efter indrejse på et dansk Schengenvisum. Ved dansk Schengenvisum forstås i denne sammenhæng visum udstedt af danske repræsentationer, visum bemyndiget af Udlændingestyrelsen efter forelæggelse fra den modtagende repræsentation – uanset om det er en dansk eller udenlandsk repræsentation – samt bona fide visum med Danmark som hoveddestination udstedt af et andet lands repræsentation på vegne af Danmark i medfør af en repræsentationsaftale.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 1, kan en udlænding som udgangspunkt ikke få visum i 3 år, hvis den pågældende efter indrejsen opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til en måned ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør fem år, hvis opholdet varer mere end en måned ud over det angivne tidsrum. Perioderne på henholdsvis tre og fem år regnes fra tidspunktet for udlændingens udrejse af Schengenområdet.

Udlændingen kan dog meddeles visum, hvis den pågældende godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges den pågældende til last, eller at der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til overskridelsen af visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. Det kan f.eks. være tilfælde, hvor udlændingen har haft til hensigt at udrejse inden for visummets gyldighed, men ikke har haft mulighed for det som følge af f.eks. strejker, vejrliget eller sygdom, eller hvor baggrunden for den nye visumansøgning er livstruende sygdom, dødsfald eller lignende hos et herboende nærtstående familiemedlem.

I visse tilfælde tildeles der endvidere ikke karens i forbindelse med kortvarige førstegangsoverskridelser af det antal dage, som et visum er udstedt for. Det gælder således i tilfælde, hvor en udlænding opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til 15 dage ud over det antal dage, som visummet er udstedt for, såfremt den pågældende udrejser af Schengenområdet inden udløbet af visummets gyldighedsperiode, og såfremt den pågældende i fornødent omfang kan godtgøre at have misforstået tidspunktet for visummets udløb samt kan anføre andre forhold, der understøtter, at den pågældende har været i god tro. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det må lægges til grund, at der har været vejledt forkert eller ufyldestgørende om visummets udløb.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, kan en udlænding ikke få visum i fem år, hvis den pågældende efter indrejsen i Danmark udvises ved dom eller administrativ beslutning efter udlændingelovens kapitel 4. Perioden på fem år regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 2, at en udlænding ikke kan få visum i fem år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om asyl i Danmark eller et andet Schengenland. Perioden på fem år regnes fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis den pågældende medvirker til asylsagens oplysning og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 6.

Endelig følger det af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 3, at en udlænding ikke kan få visum i fem år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag end asyl. Perioden på fem år regnes fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse. Hvis udlændingen indgiver flere ansøgninger om opholdstilladelse, regnes perioden fra den senest indgivne ansøgning.

Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis der er tale om en ansøgning om familiesammenføring med en ægtefælle, med en fast samlever eller et mindreårigt barn under 15 år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, eller § 9 c, stk. 1, opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, eller stk. 3, opholdstilladelse på grundlag af fribyordningen, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 4, opholdstilladelse med henblik på at studere eller deltage i en ph.d.-uddannelse, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1 og 2, opholdstilladelse meddelt på baggrund af internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., eller opholdstilladelse til udlændinge, der er gået på pension fra ansættelse i en herværende international organisation og deres familiemedlemmer, jf. udlændingelovens § 9 q, stk. 1-3. Udlændingen pålægges endvidere ikke karens, hvis udlændingen efter indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 4.

Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med at søge opholdstilladelse er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 5.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karens, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om Schengenvisum til Danmark til en tyrkisk statsborger, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1,

litra b og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9 og § 16, samt bilag 2, og omgjorde samtidig Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende meddelelse af karens. Ansøgeren ønskede at besøge sin ægtefælle, den herboende reference, i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der var en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag ville tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark, og at der dermed var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at ansøgeren tre gange havde indgivet en ansøgning om familiesammenføring til den herboende reference under et visumophold, at ansøgeren to gange havde fået afslag på familiesammenføring under henvisning til, at den herboende reference havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialhjælp, og at den seneste ansøgning blev indgivet, uden at der samtidig var betalt gebyr herfor, hvorfor ansøgningen blev afvist. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder i sagen, som kunne føre til en ændret vurdering, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6. **Udlændingenævnet fandt imidlertid** grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om karens. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke fandtes åbenbart, at ansøgerens ansøgning fra februar 2017 om familiesammenføring til den herboende reference ikke kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse, hvorfor bestemmelsen i udlændingelovens § 4 c, stk. 5, ikke fandt anvendelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det på ansøgningstidspunktet i februar 2017 var mere end tre år siden, at den herboende reference havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at den omstændighed, at ansøgeren ikke havde betalt gebyr i forbindelse med ansøgningen, ikke kunne begrunde en anden vurdering. VIS/2018/18.

Der kan endvidere henvises til afgørelse VIS/2018/17 i afsnit 3.1.4.4. ovenfor.

Der henvises desuden til afgørelserne VIS/2017/43 og VIS/2017/51 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.4.1.

Udlændingenævnet har herudover i enkelte sager i 2018 taget stilling til karens, hvor Udlændingestyrelsen ikke har gjort det. Som et eksempel på dette kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på et Schengenvisum til Sverige til en ghanesisk statsborger og tildelte ansøgeren karens i tre år grundet et overstay på 21 dage i Schengenområdet, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9 og § 16. Udlændingenævnet tildelte ansøgeren karens i tre år på trods af, at Udlændingestyrelsen ikke havde givet ansøgeren karens for sit overstay. Ansøgeren ønskede at besøge sine to børn og tidligere ægtefælle (værten) i Sverige.

Udlændingenævnet fandt, at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles et Schengenvisum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren tidligere havde været meddelt et Schengenvisum til Sverige for 90 dage med flere indrejser i perioden fra juli 2015 til juli 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i perioden fra juli 2015 til juli 2017 var indrejst i Sverige medio december 2015 og udrejst medio januar 2016, at han var indrejst i Sverige igen medio februar 2016 og udrejst af Sverige primo maj 2016, og at ansøgeren havde opholdt sig i Schengenområdet i en samlet periode på i alt 111 dage – 21 dage ud over visummets gyldighed. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde erkendt sit overstay. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at overskridelsen af visummets gyldighed ifølge ansøgeren skyldtes, at ansøgeren skulle tage sig af sine børn bosiddende i Sverige, da moderen til børnene var ved at komme sig efter en operation og derefter var bortrejst fra Sverige. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde studeret på the Royal Institute of Technology i Stockholm, Sverige, og at han siden november 2005 havde haft fast arbejde i Ghana som Social Responsibility Manager. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke forelå nogle ekstraordinære omstændigheder i sagen, som kunne føre til en ændret vurdering, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren skulle tildeles karens for sit 21 dages overstay, og at ansøgeren derved ikke kunne opnå et nyt visum i tre år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, på trods af, at Udlændingestyrelsen ikke havde givet ansøgeren karens. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren i 2015 havde modtaget vejledning om, hvordan et visum skal læses, at der i visummet fra 2015 stod, at det var gyldigt i 90 dage i perioden fra juli 2015 til juli 2017, og at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, herunder at sikre sig at visummets gyldighed ikke overskrides. VIS/2018/60.

3.1.5. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne

Visse tredjelandsstatsborgere har ret til at få deres ansøgning om visum behandlet efter EU-reglerne. Dette gælder for visse familiemedlemmer til en statsborger fra et EU-land, et EØS-land eller Schweiz, hvis visumansøgeren ledsager eller slutter sig til EU-statsborgeren, mens EU-statsborgeren udnytter sin ret til fri bevægelighed inden for EU.

Reglerne om visum til familiemedlemmer til en EU-borger er reguleret i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om EU-borgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EU-opholdsdirektivet).[9] Direktivet er implementeret i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 474 af 19. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den

[9] EU-opholdsdirektivet kan findes i sin helhed her:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32004L0038&from=LV

Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen),[10] som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 305 af 28. marts 2014.

EU-reglerne finder anvendelse på følgende familiemedlemmer til en EU-statsborger:

- EU-statsborgerens ægtefælle.
- EU-statsborgerens registrerede partner.
- EU-statsborgerens faste samlever, hvis begge parter er over 18 år og samlever på fælles bopæl i et fast samlivsforhold af længere varighed.
- Efterkommere (dvs. børn, børnebørn osv.) af EU-statsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis efterkommeren ikke er fyldt 21 år eller forsørges af EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- Slægtninge i opstigende linje (dvs. forældre, bedsteforældre osv.) til EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis slægtningen forsørges af EU-statsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- EU-statsborgerens andre familiemedlemmer (dvs. søskende, fætre, kusiner osv.), hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af EU-statsborgeren eller er optaget i dennes husstand, eller hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at EU-statsborgeren personligt plejer de pågældende.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visumansøgninger omfattet af EU-reglerne, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en pakistansk statsborger, der ønskede at rejse til Danmark sammen med sin britiske ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren kunne meddeles Schengenvisum til Danmark i 90 dage. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det var en betingelse for udstedelsen af visummet, at ansøgeren indrejste i Danmark sammen med sin ægtefælle, herunder at der kunne fremvises fælles flybilletter og en matchende hotelreservation. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren var blevet forhindret i den ellers planlagte rejse til Danmark i marts 2017, idet ansøgerens ægtefælle på grund af helbredsmæssige problemer havde fået en lægekonsultation i marts 2017, og at ansøgerens ægtefælle på grund af knæproblemer ikke havde været i stand til at rejse til Danmark som planlagt i marts 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren tidligere i marts 2017 havde fået udstedt et 90 dages visum til Danmark af Udlændingestyrelsen på betingelse af, at ansøgeren indrejste sammen med sin ægtefælle i Danmark, og at ansøgeren ikke forsøgte at anvende dette visum ved at rejse alene til Danmark, da ansøgerens ægtefælle blev forhindret. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at de divergerende oplysninger

[10] EU-opholdsbekendtgørelsen kan findes i sin helhed her: https://www.retsinformation.dk/pdfPrint.aspx?id=137179

vedrørende begrundelsen for, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke rejst til Danmark som planlagt, ikke i sig var tilstrækkeligt til at meddele ansøgeren afslag på visum til Danmark.
ÅB/2018/18.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en mindreårig ghanesisk statsborger, der ønskede at besøge sin herboende fader, da ansøgeren ikke var berettiget til at få Schengenvisum efter EU-reglerne, og da ansøgeren heller ikke var berettiget til at få visum efter de almindelige Schengenvisumregler, da der var begrundet tvivl om ægtheden og indholdet af den dokumentation, der var fremlagt, og om troværdigheden af de udsagn, der var fremsagt til ansøgningen, samt at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af det visum, der var ansøgt om, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8 og nr. 9.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var datter af den herboende vært, hvorfor ansøgeren efter EU-opholdsdirektivet ikke kunne anses som "familiemedlem" til en unionsborger, jf. EU-opholdsdirektivets artikel 2, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der til sagen var oplyst divergerende om ansøgerens fødselssted og -tidspunkt, herunder om det var muligt for værten at være ansøgerens fader. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens moder i juni 2017 havde oplyst til Den Danske Ambassade i Accra, Ghana, at hun havde mødt værten 11 år tidligere, at hun og værten havde boet sammen i et år, og at hun var gravid, da værten forlod Ghana, mens ansøgerens moder i august 2017 havde oplyst til Den Danske Ambassade i Accra, Ghana, at hun og værten ikke var i et tæt forhold eller boede sammen, men havde været sammen i 2004-2005, hvor hun var blevet gravid. Det fremgik imidlertid af ansøgerens pas og fødselsregistreringsattest, at ansøgeren var født i februar 2007. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgerens moder havde oplyst, at hun ikke kunne huske, hvor ansøgeren blev født, udover at det var på et hospital i Accra, mens det fremgik af ansøgerens pas og fødselsregistreringsattest, at ansøgeren var født i Nsawam. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgerens fødselsregistreringsattest først var udstedt i 2015, at det fremgik heraf, at den var udstedt på baggrund af oplysninger fra ansøgerens fader, og at ansøgerens moder ikke havde noget "weighing card" for ansøgeren. **Udlændingenævnet kunne derfor ikke lægge til grund**, at ansøgeren var datter af værten, og hun kunne derfor ikke få Schengenvisum efter EU-reglerne. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at Udlændingestyrelsen med rette tillige havde vurderet ansøgningen efter de almindelige regler om Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der var begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, der var fremlagt til sagen, og om rigtigheden af indholdet, samt om troværdigheden af de udsagn, der var fremsagt til sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at værten havde afgivet informationerne til ansøgerens fødselsattest fra september 2015, selvom værten efter sagens oplysninger ikke havde været til stede ved ansøgerens fødsel, at attesten var udstedt syv år efter ansøgerens angivelige fødsel, og at det fremgik af attesten, at ansøgeren var født på Nsawam Hospital, men at

ansøgerens moder havde oplyst, at ansøgeren var født i Accra. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at det var normalt ikke at få udstedt fødselsattester i Ghana, idet de koster penge, ikke kunne føre til en ændret vurdering. Da Udlændingenævnet ikke kunne lægge slægtskabet til grund, **fandt Udlændingenævnet herudover**, at ansøgeren faldt uden for den persongruppe af ghanesiske statsborgere, der som udgangspunkt kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, og at der på den baggrund var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Ghana, som var placeret i hovedgruppe 3, der omfatter personer, som vurderes i nogen udstrækning at søge længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde visum til Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at der alene burde meddeles visum, hvis der forelå ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der blev meddelt et nationalt begrænset visum. ÅB/2018/19.

Der henvises endvidere til afgørelserne VIS/2017/17 og VIS/2017/18 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.5.

3.1.6. Forlængelse af visum eller visumfrit ophold

Visumsystemet er alene beregnet til kortvarige ophold i Danmark og/eller de øvrige Schengenlande. Der kan således maksimalt meddeles Schengenvisum for 90 dages ophold i Schengenlandene pr. 180 dage, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1.

Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis der foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der forhindrer udlændingen i at udrejse i overensstemmelse med gyldigheden af det oprindelige visum, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1. Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan endvidere forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 2, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 2.

Hvis et Schengenvisum er udstedt for 90 dage, vil yderligere forlængelse alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Statsborgere fra visse lande kan indrejse i Schengenlandene, herunder Danmark, visumfrit. De fleste af disse udlændinge vil herefter kunne opholde sig i Schengenlandene, herunder Danmark, i 90 dage inden for de seneste 180 dage. Forlængelse af et sådant visumfrit ophold i Danmark udover 90 dage, vil ligeledes alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Efter praksis kan forlængelse af retten til ophold i Danmark som udgangspunkt kun ske, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen bliver syg under opholdet, og der fremlægges dokumentation for, at det efter en lægelig vurdering vil være helbredsmæssigt uforsvarligt for den pågældende at gennemføre hjemrejsen inden udløbet af visummet eller det visumfrie ophold. Der kan endvidere være grundlag for at forlænge retten til ophold, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden.

Det er en forudsætning for forlængelse af retten til ophold i Danmark, at der er tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og at visumindehaveren således ikke har haft mulighed for at tilrettelægge visumopholdet herefter.

Udlændingenævnet har i 2018 taget stilling til muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til både visumfrie og visumpligtige udlændinge.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til en visumfri udlænding, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af retten til ophold i Danmark til en new zealandsk statsborger, der var på besøg hos sin herboende myndige datter (værten), jf. udlændingelovens § 3 og § 4 b.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ret til ophold i Danmark ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 3 og § 4 b. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne få forlænget sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende vært havde termin i september 2018, at ansøgeren på den baggrund ønskede at forlænge sit ophold i Danmark, og at ansøgeren ønskede at være værten behjælpelig, idet værten efter det oplyste ikke havde nogen familiemedlemmer i Danmark, der kunne støtte hende i tiden, efter hun havde født. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at værten efter det oplyste havde brug for ansøgerens tilstedeværelse, når værten skulle føde, at værten havde yderligere to børn, som ansøgeren også skulle passe, at værtens ægtefælle ofte var bortrejst på forretningsrejser, at værten ikke kunne være sikker på, at ægtefællen ville være til stede, når vær-

ten skulle føde, og at det på den baggrund ville være udfordrende for værten, såfremt hun ikke havde ansøgeren til at hjælpe i forbindelse med fødslen og i tiden efter fødslen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren allerede på tidspunktet for sin indrejse i Danmark var bekendt med værtens graviditet, og at der således ikke var tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for ansøgerens indrejse i Danmark, og som ansøgeren ikke havde mulighed for at tilrettelægge visumopholdet efter. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det var visumindehaverens eget ansvar at planlægge sin rejse på en sådan måde, at formålet med opholdet kunne afvikles inden udløbet af det visumfrie opholds gyldighedsperiode. **Det indgik desuden i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at værtens praktiserende læge ved brev havde oplyst, at værten under sin graviditet havde haft det svært psykisk, at hun havde udviklet en mild fødselsdepression med risiko for forværring omkring tidspunktet for fødslen, og at det på den baggrund blev anbefalet, at ansøgerens ret til ophold i Danmark blev forlænget. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at værten alene havde udviklet en mild fødselsdepression, at der ikke var en sikker prognose for, at fødselsdepressionen ville blive forværret omkring tidspunktet for fødslen, og at der således ikke var tale om så alvorlig sygdom, at ansøgerens ret til ophold i Danmark kunne blive forlænget. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse endelig betydning**, at uanset at værtens ægtefælle efter det oplyste ofte var bortrejst på forretningsrejser, var ægtefællen ifølge Det Centrale Personregister registreret (CPR) på samme bopælsadresse som værten. ÅB/2018/20.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til en visumpligtig person, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et Schengenvisum til Danmark til en tyrkisk statsborger, hvis herboende datter var terminalt kræftsyg, i medfør af visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvis, at dersom ansøgeren ønskede at opholde sig i Danmark, henvistes hun til at indgive en ansøgning om familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgerens visumophold i Danmark ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren i februar 2017 var blevet meddelt Schengenvisum, der var gyldigt i 84 dage i perioden fra februar 2017 til juni 2017, at ansøgeren i den forbindelse var indrejst i Danmark i marts 2017, og at Udlændingestyrelsen i maj 2017 havde meddelt ansøgeren forlængelse af ansøgerens visumophold i Danmark i 90 dage gældende til august 2017. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse vægt,** at en forlængelse af retten til ophold i Danmark efter praksis maksimalt meddeles for 90 dage udover et meddelt Schengenvi-

sum, og at Udlændingestyrelsen i maj 2017 netop havde forlænget ansøgerens visumophold i Danmark med 90 dage udover det meddelte Schengenvisum. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne få forlænget retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at der ikke var tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i maj 2017 vedrørende forlængelse af ansøgerens visumophold. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens datter havde anført, at hun i forbindelse med sin kræftdiagnose havde behov for, at ansøgeren opholdt sig i Danmark i længere tid, at der var vedlagt lægelig dokumentation for, at ansøgerens datter led af uhelbredelig brystkræft, at dette medførte alvorlige symptomer, der begrænsede ansøgerens datters daglige livsførelse, at ansøgeren ydede støtte til sin datter, og at ansøgerens datter ikke havde kontakt til hjemmesygeplejen. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at ansøgerens datter var enlig og boede sammen med sin 16-årige søn, og at ansøgerens datter på den baggrund havde behov for ansøgerens tilstedeværelse og støtte. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering**. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke herved var tale om en pludseligt opstået situation, idet ansøgerens datters helbredsmæssige situation og private forhold ikke sås væsentligt ændret, siden Udlændingestyrelsen i maj 2017 havde forlænget ansøgerens ret til visumophold i Danmark på baggrund heraf. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgerens datter var under behandling for sin kræftdiagnose på Herlev Hospital, og at hun i Danmark havde adgang til hjemmesygepleje og hjemmehjælp. **Udlændingenævnet vejledte endelig** ansøgeren om muligheden for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvorefter der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor. ÅB/2018/21.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et meddelt Schengenvisum til en libanesisk statsborger, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens fødsel af et fællesbarn med en herboende reference ikke var en pludseligt opstået hændelse, idet ansøgeren allerede ved ansøgningen om Schengenvisum til Danmark var gravid, og at det var ansøgerens ansvar at udrejse i overensstemmelse med det udstedte visum. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at ansøgeren var mere end halvvejs gennem sin graviditet, da ansøgeren valgte at søge om visum uden at oplyse om sin graviditet og derefter indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgår af visumvejledningen, at det er visumindehaverens ansvar at sikre, at et påtænkt visumbesøg kan gennemføres inden for den meddelte visumperiode, således at udrejsen kan gennemføres i overensstemmelse med visummet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på**, at der ikke var tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og at ansøgeren således ikke havde haft mulighed for at tilrettelægge visumopholdet derefter.

Udlændingenævnet fandt endelig, at det forhold, at det ville være svært for den herboende reference at få udstedt pas og opholdskort, såfremt ansøgeren og deres fællesbarn udrejste, ikke kunne føre til en ændret vurdering, og at der ikke var oplyst om ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne få forlænget sit ophold i Danmark. VIS/2018/64.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et Schengenvisum til Danmark til en statsborger fra Tanzania i medfør af visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b. Ansøgeren var i september 2017 blevet meddelt et Schengenvisum til Danmark i 50 dage og var efterfølgende indrejst i Danmark. Ansøgeren havde i oktober 2017 søgt om forlængelse af det meddelte Schengenvisum under henvisning til at være sammen med sin ægtefælle og parrets fællesbarn og med henblik på at fejre jul sammen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens Schengenvisum ikke kunne forlænges, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at der ikke var oplyst om force majeure, humanitære hensyn, tungtvejende forretningsmæssige eller personlige grunde, der kunne medføre, at visummet skulle forlænges med gyldighed for de øvrige Schengenlande. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle og parrets fællesbarn boede i Danmark, at parrets fællesbarn på tidspunktet for ansøgningen var fem måneder, og at ansøgeren på daværende tidspunkt ønskede at fejre jul med sin familie i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og at ansøgeren således ikke havde haft mulighed for at tilrettelægge sit visumophold herefter. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det forhold, at parrets fællesbarn var unionsborger, og at der dermed skulle være en afledet opholdsret med henvisning til EU-Domstolens dom af 10. maj 2017, Chavez-Vilchez m.fl., ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Chavez-Vilchez dommen ikke har betydning for ansøgninger om forlængelse af et visum, idet et visum – herunder forlængelse af et visum – alene udstedes med henblik på korttidsophold. **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, herunder hensynet til barnets tarv, som bevirkede, at det ville være uproportionalt som stridende imod Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgeren afslag på forlængelse af sit visum. VIS/2018/72.

Der henvises endvidere til afgørelsen VIS/2017/10 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.6.

3.1.7. Visum i medfør af repræsentationsaftaler

Danmark har ikke en viseringsbemyndiget repræsentation i alle lande, men har nogle steder valgt at indgå repræsentationsaftaler med andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeks artikel 8, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2, 2. pkt. og 3. pkt.

Når Danmark har indgået aftale med et andet Schengenland om at blive repræsenteret af det pågældende land, betyder det, at repræsentationen for det pågældende Schengenland kan modtage og behandle visumansøgninger på Danmarks vegne.

Når en visumansøgning indgives via et andet Schengenlands repræsentation, foretager repræsentationen den indledende vurdering af, om der kan meddeles visum. Sagen behandles i disse tilfælde i overensstemmelse med de fælles Schengenregler (herunder visumkodeks) og det repræsenterende Schengenlands nationale regler og praksis.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få visum, meddeler det pågældende land visum på Danmarks vegne.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at der ikke kan meddeles visum, afhænger det videre forløb af, om det pågældende Schengenland er tildelt afslagskompetence i repræsentationsaftalen med Danmark. Hvis landet har kompetence til at meddele afslag på Danmarks vegne, færdigbehandler repræsentationen sagen og meddeler afslag. Hvis landet alene er tildelt kompetence til at meddele visum – men ikke afslag – forelægges ansøgningen for Udlændingestyrelsen i Danmark, som herefter træffer afgørelse i sagen. Udlændingestyrelsens afgørelse træffes i så fald i overensstemmelse med Schengenreglerne og de danske regler og praksis.

Hvis en ansøger ikke ønsker at benytte sig af de indgåede repræsentationsaftaler, kan ansøgeren vælge at rejse til den nærmeste danske viseringsbemyndigede repræsentation for at indgive ansøgningen der, forudsat at ansøgeren har lovligt ophold i det pågældende land.

Information om Danmarks repræsentationsaftaler med andre Schengenlande kan findes på Udenrigsministeriets hjemmeside www.um.dk.

Det følger af visumkodeks artikel 32, stk. 3, at klagesager på visumområdet skal føres mod det Schengenland, der har truffet den endelige afgørelse om ansøgningen, og i henhold til det pågældende Schengenlands nationale lovgivning.

Når de danske myndigheder meddeler afslag på visum til et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer i medfør af en repræsentationsaftale, skal en klage over afgørelsen således indgives til

enten Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet i overensstemmelse med reglerne i visumbekendtgørelsens § 30. I disse tilfælde kan de danske myndigheder ikke tage stilling til, hvorvidt der kan udstedes et nationalt begrænset visum til det pågældende land.

Når et andet Schengenland, der repræsenterer Danmark på visumområdet i medfør af en repræsentationsaftale, meddeler afslag på en ansøgning om visum til Danmark, skal en klage over afgørelsen indgives til klageinstansen i det pågældende Schengenland.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse vedrørende en ansøgning om Schengenvisum til et andet land end Danmark, kan nævnes VIS/2018/60, der er gengivet i afsnit 3.1.4.4.1.

Der henvises endvidere til afgørelsen VIS/2017/52 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.7.

3.1.8. Danmarks internationale forpligtelser

Der skal altid gives visum til en ansøger, hvis et afslag på visumansøgningen vil indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet.

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) vedrørende EMRK artikel 8, at familier ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det kan endvidere udledes af EMD's praksis, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve et familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag.

Beskyttelsen efter EMRK artikel 8 tager primært sigte på den traditionelle kernefamilie, således som den er blevet modificeret i moderne familiepraksis – dvs. ægtefæller, faste samlivspartnere og deres mindreårige børn – samt de helt særlige tilfælde, hvor der foreligger et afhængighedsforhold, der går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, mellem f.eks. et voksent barn og dets forældre.

I en række sager vil det familieliv, som udlændingen søger at udøve med herboende personer, ikke have et tilstrækkeligt omfang eller den fornødne intensitet til, at udlændingen har krav på en op-

holdstilladelse. I disse tilfælde vil udlændingen blive henvist til at udøve familielivet i sit opholdsland eller ved besøgsophold i Danmark.

Dette gør sig f.eks. gældende, hvor der er fastsat eller aftalt samvær mellem en udenlandsk forælder og dennes herboende mindreårige barn med så langt mellemrum, at forælderen i stedet kan henvises til at udøve familielivet med barnet under besøgsophold, og et sådant besøgsophold ikke kan gennemføres i den udenlandske forælders opholdsland. Tilsvarende vil gøre sig gældende, hvis den udenlandske forælder skal deltage i et retsmøde, en forældreevneundersøgelse el.lign. i Danmark med henblik på at opnå samvær med et herboende barn.

Forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos et herboende barn – herunder et barn, hvis anden forælder udlændingen fortsat er gift med – kan også være, at barnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Også ægtefæller kan have krav på beskyttelse af deres familieliv efter EMRK artikel 8. Dette vil kunne gøre sig gældende, hvor den herboende i en kortere periode er forhindret i at udøve familielivet i et andet land på grund af f.eks. alvorlig sygdom, men hvor hindringen ikke har en varighed, der kan danne grundlag for opholdstilladelse.

EMD anser normalt ikke et familieliv mellem ægtefæller som beskyttet, hvis ægteskabet er indgået proforma eller under tvang.

Der henvises endvidere til afgørelsen VIS/2017/118 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.8.

3.2. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark, at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Det fremgår aktuelt af de relevante ansøgningsskemaer vedrørende ægtefællesammenføring, at ansøgeren skal udfylde og underskrive skemaet og vedlægge de nødvendige dokumenter. Det fremgår endvidere, hvilke dokumenter ansøgningen skal vedlægges, herunder kopi af ansøgerens pas samt

vielsesattest i kopi med oversættelse til dansk eller engelsk, og at ansøgeren skal medbringe sit originale pas ved ansøgningens indgivelse, eller når ansøgeren i forlængelse af ansøgningens indgivelse skal have optaget digitalt ansigtsfoto og fingeraftryk (biometri), således at myndighederne kan kontrollere ansøgerens identitet. Ansøgeren skal medbringe sit originale pas, uanset om ansøgningen indgives i Danmark. En ansøgning kan afvises, hvis den ikke indeholder de nødvendige oplysninger eller dokumenter, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Fastlæggelse af ansøgerens identitet sker således bl.a. ved ansøgerens dokumentation af egen identitet i form af nationalitetspas eller anden rejselegitimation.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen har et gyldigt nationalitetspas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor udlændingens identitet ikke kunne fastlægges, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en kenyansk statsborger, da ansøgeren ikke var i besiddelse af nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation, hvilket er en grundlæggende betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 39. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt et gyldigt nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation, hvilket er en grundlæggende betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige denne grundlæggende betingelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1 og 2. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst**,** at ansøgeren havde fået frataget sit pas af den person, som havde bragt ansøgeren til Danmark, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark siden medio marts 2009, og at kommunen havde valgt at se bort fra, at ansøgeren ikke havde haft et gyldigt pas eller anden form for gyldig dokumentation for ansøgerens identitet ved indgåelsen af ægteskab. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren ikke på noget tidspunkt havde haft lovligt ophold i Danmark, og at ansøgeren var meddelt endeligt afslag på asyl samt afslag på humanitær opholdstilladelse og dermed ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne blive i Danmark. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde taget kontakt til den kenyanske ambassade i Stockholm, Sverige, men at der ikke var meget hjælp at hente, og at ansøgeren ikke kunne rejse, idet ansøgeren ikke var i besiddelse af et gyldigt pas eller rejselegitimation. **Udlændingenævnet fandt**, at dette heller ikke kunne føre

til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. På den baggrund kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle havde anført, at ansøgeren ikke kunne rejse til Stockholm grundet manglende pas, og at ansøgerens ægtefælle havde været i kontakt med ambassaden. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen medio oktober 2016 havde oplyst, at Udlændingestyrelsen var indstillet på at være behjælpelig, således at ansøgeren kunne ansøge om et laissez passer, såfremt det ikke var muligt for ansøgeren at rejse ud af Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det var ansøgeren og ansøgerens ægtefælles eget valg at indgå ægteskab på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle derfor ikke kunne have en berettiget forventning om at udøve familielivet i Danmark, da ansøgeren allerede i flere år forinden havde fået endeligt afslag på asyl. **Udlændingenævnet fandt endelig** ud fra en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det ikke var uproportionalt som stridende imod EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, når ansøgerens identitet ikke var fastlagt med sikkerhed.
ÅB/2018/22.

Der henvises endvidere til ÅB/2018/59 i afsnit 3.3.3.2.

For et yderligere eksempel henvises til afgørelse ERH/2016/60, der er gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.2.2.

I sager, hvor ansøgeren ikke er i besiddelse af nationalitetspas eller anden rejselegitimation, vil udlændingemyndighederne på baggrund af øvrige ID-dokumenter vurdere, hvorvidt ansøgerens identitet kan anses for tilstrækkeligt godtgjort. Derudover er det et formelt krav, at en udlænding under sit ophold i Danmark skal være i besiddelse af pas eller andet rejsedokument, der efter udlændinge- og integrationsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation, jf. udlændingelovens 39, stk. 1.

Som et eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Armenien, jf. udlændingelovens § 39.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, idet der var fremkommet nye oplysninger, der ikke var blevet vurderet i Udlændingestyrel-

sen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at Udlændingestyrelsen ved afgørelsen havde lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen ikke med sikkerhed kunne fastslå ansøgernes identitet, da ansøgeren ved indrejsen i Danmark ikke havde medbragt nogen ID-dokumenter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren havde afgivet urigtige navne overfor udlændingemyndighederne. Partsrepræsentanten havde i forbindelse med en brev af januar 2018 oplyst ansøgerens rigtige navne samt vedlagt oversat fødselsattest, kopi af originale attester og gamle pas. **Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på,** at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen, herunder ansøgerens rette identitet. ÅB/2018/23.

3.3. Familiesammenføring

3.3.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefællers og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (ganske særlige grunde).

Udlændingenævnet har anlagt den forståelse, at udgangspunktet ved bedømmelsen af en konkret sag om ægtefællesammenføring, når der ønskes ægtefællesammenføring med en herboende person, altid er, at betingelsen om et retsgyldigt ægteskab eller længerevarende samliv skal være opfyldt. Såfremt betingelsen herom ikke er opfyldt, kan ansøgeren ikke meddeles ægtefællesammenføring efter § 9, stk. 1, nr. 1, uanset om de øvrige betingelser i § 9, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Først når det er konstateret, at udlændingelovens § 9, stk. 11 (tvang), og § 9, stk. 12 (proforma), ikke er til hinder for ægtefællesammenføring, og det dermed er lagt til grund, at der er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, vil de øvrige betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35 skulle vurderes.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

I forhold til vurderingen af, om der foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til at meddele opholdstilladelse, skal der først tages stilling til, hvorvidt der mellem parterne eksisterer/er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte.

Dette vil ikke være tilfældet i sager, hvor det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået, eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske (tvangsægteskaber), eller i sager, hvor ægteskabet er indgået, eller samlivsforholdet er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11.

Dette vil heller ikke være tilfældet, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingelovens § 9, stk. 11 og 12, anses således som supplerende grundlæggende betingelser for at få ægtefællesammenføring, som har forrang forud for en vurdering efter udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at en ansøger ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selvom parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt nægtelse af opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdigt familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af betingelserne for familiesammenføring, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

Herboende børn:

Betingelserne for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fælles børn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herunder hvor længe børnene har boet lovligt i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks-syv års lovligt ophold her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, og som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkeligt samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under tre år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:

Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende ægtefælle godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmæssige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til

fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person for eksempel modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.3.1.1. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring, at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab.

I bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.1.) fremgår det, at danske myndigheder anerkender ægteskabet, når følgende betingelser er opfyldt:

> ”– Vielsen opfylder de formkrav, der stilles i det land, hvor vielsen blev foretaget, og vielsen i øvrigt er gyldig i vielseslandet.
>
> – Vielsen er foretaget af en myndighed eller person, der i det land, hvor vielsen blev foretaget, var bemyndiget til at foretage vielsen.
>
> Hvis ovennævnte betingelser ikke er opfyldt, anerkendes ægteskabet ikke, heller ikke selvom begge parter erklærer, at de er og ønsker at være gift med hinanden.
>
> Selvom ægteskabet opfylder disse betingelser, anerkendes ægteskabet ikke, hvis anerkendelse af det vil stride mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public).”

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.3.), at:

> ”Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå situationer, hvor parterne stilles i en urimelig situation, hvis det ægteskab, som de har indgået i udlandet, ikke anerkendes, fordi en af dem var mindreårig på vielsestidspunktet. Det foreslås derfor, at det helt undtagelsesvist skal være muligt at anerkende et udenlandsk ægteskab, der er indgået af en mindreårig, hvis der foreligger tvingende grunde herfor, og en manglende anerkendelse vil stille parterne i en urimelig situation.

> Det forhold, at parret har eller venter fællesbarn, vil imidlertid ikke alene kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes. Hensynet til den mindreårige part i ægteskabet vejer således tungere end hensynet til parternes fælles barn, hvis retsstilling i øvrigt som nævnt i vid udstrækning er eller kan sikres efter den familieretlige lovgivning, uanset om forældrene er gift eller ej. Heller ikke parrets langvarige tilknytning til hinanden, herunder at de har levet sammen gennem længere tid, eller det forhold, at parret har indgået ægteskab i et land, hvor samfundsnormer tilsiger, at samliv kun kan foregå inden for rammerne af et ægteskab, vil kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes.
>
> Der vil alene kunne foreligge sådanne tvingende grunde til at anerkende ægteskabet, hvis dette ellers vil stille parterne i en urimelig situation. Er det således f.eks. på grund af en af parternes dødsfald umuligt at løse de retlige udfordringer, der opstår ved en manglende anerkendelse, kan det tale for, at ægteskabet alligevel anerkendes."

Det fremgår af overgangsbestemmelserne til § 22 b, stk. 1, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på ægteskaber og registrerede partnerskaber, som en dansk myndighed har anerkendt inden loven ikrafttræden. For sådanne ægteskaber og registrerede partnerskaber finder de hidtil gældende regler anvendelse. Loven trådte i kraft den 1. februar 2017.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en dansk myndighed havde anerkendt ægteskab forud for den 1. februar 2017, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet afslog i november 2018 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse af august 2017 vedrørende en pakistansk statsborger, jf. de almindelige retsgrundsætninger. Udlændingenævnet havde i august 2017 stadfæstet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i marts 2017, da ægteskabet mellem referencen og ansøgeren ikke kunne anerkendes efter dansk ret, da referencen og ansøgeren ikke havde et fast samlivsforhold af længere varighed, og da der ikke forelå ganske særlige grunde til at give opholdstilladelse. I august 2017 havde referencen anmodet om genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelse af august 2017. Referencen havde til sagen oplyst, at han og ansøgeren havde indgået ægteskab i april 2006, at ansøgeren havde besøgt referencen i Danmark første gang i juli 2010, at ansøgeren havde ansøgt om turistvisum som referencens ægtefælle, at ansøgeren var blevet meddelt visum på baggrund af ægteskabet med referencen af Udlændingestyrelsen, og at referencens og ansøgerens ægteskab var blevet registreret i Det Centrale Personregister (CPR). Referencen havde endvidere til støtte for sin anmodning om genoptagelse anført, at ansøgeren havde kontaktet kommunen for at indgå ægteskab på ny, men at kommunen havde oplyst, at parret ikke kunne indgå ægteskab på ny, idet parret allerede var gift.

Udlændingenævnet fandt, at referencen ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at kommunen havde registreret referencens og ansøgerens ægteskab i CPR, og at kommunen havde

oplyst, at parret ikke kunne indgå ægteskab på ny, idet parret allerede var gift. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da kommunen ikke kunne bekræfte eller oplyse, at det angivne ægteskab mellem parret havde været anerkendt af kommunen. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren var meddelt visum på baggrund af ægteskabet med referencen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingestyrelsen udtrykkeligt havde taget forbehold for ægteskabets retsgyldighed, da Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren visum i 2010. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ambassaden i Islamabad, Pakistan, ikke kunne anses for at have forholdt sig til ægteskabets retsgyldighed, da ambassaden i Islamabad havde udstedt visa til ansøgeren i 2011, 2014 og 2016, men at ambassaden alene havde forholdt sig til, om der var fremlagt den fornødne dokumentation, om denne dokumentation så rigtig ud, og om der kunne være andre forhold, som kunne give anledning til tvivl om ægteskabets gyldighed. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at referencen til støtte for sin anmodning om genoptagelse havde henvist til lovforslag nr. L 94 om ægteskabs indgåelse og opløsning fremsat den 30. november 2016, hvoraf det fulgte af § 4, stk. 4, at den nye § 22 b i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning ikke fandt anvendelse på ægteskaber, som en dansk myndighed havde anerkendt inden lovens ikrafttræden, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fortsat ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at en dansk myndighed havde anerkendt parrets ægteskab retsgyldigt forud for ikrafttrædelse af lov nr. 81 af 24. januar 2017 om lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. ÅB/2018/24.

Efter dansk ret skal begge parter være fysisk til stede ved vielsen. Ægteskab indgået over telefonen og ægteskab indgået ved stedfortræder anerkendes ikke efter dansk ret.

Det fremgår af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, til nr. 5), at:

> ”Betingelsen om, at parterne skal have været samtidig til stede ved vielsen, og betingelsen om, at ægteskabet ikke anerkendes, hvis anerkendelsen strider mod grundlæggende danske retsprincipper, svarer til den gældende retstilstand som beskrevet i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.1. For parter, som på tidspunktet for vielsen var myndige, foreslås der således ingen ændringer i forhold til den gældende retstilstand.”

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den fremlagte dokumentation for ægteskabets indgåelse, kan der henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en eritreisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at referencen og ansøgeren ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremlagte "Certificate of Marrage" fra februar 2011 fra "the state of Eritrea, Municipality of Barentu, Public Office" var behæftet med stavefejl. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ordet "Marriage" var stavet "Marrage" i den engelske oversættelse på dokumentet, ligesom der i de to stempler på dokumentet var stavefejl i ordet "Government", der i stemplet var stavet "Govemnment". Det kunne derfor ikke lægges til grund, at dokumentet var udstedt eller legaliseret af en eritreisk myndighed. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at referencen havde anført, at det måtte ses som en beklagelig stavefejl af den type, som også forekom i danske myndigheders skrivelser og dokumenter, at "marriage" et enkelt sted var stavet som "marrage", og at det måtte skyldes en fejllæsning fra sagsbehandlerens side, at ordet "Government" skulle være stavet forkert, idet det således tydeligt fremgik af stemplet på dokumentet, at der stod "Governement", og at dokumentet var udstedt af en offentlig myndighed, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der var stavefejl i de to stempler, hvor "Government" var stavet "Govemnment" i selve dokumentet, hvor "Marriage Reg. No" var stavet "Marrage Reg. No", og at det derudover ikke fremgik tydeligt, hvem der havde udstedt attesten. Det måtte derfor antages, at dokumentet efterfølgende var konstrueret med henblik på en ansøgning om ægtefællesammenføring. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** det ikke godtgjort, at der var sket en registrering af ægteskabet. **Udlændingenævnet bemærkede herved**, at det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke havde været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem den herboende reference og ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende reference havde afgivet divergerende oplysninger om, hvor længe den herboende reference og ansøgeren havde boet sammen, idet den herboende reference i forbindelse med sin oplysnings- og motivsamtale i december 2014 både havde oplyst, at referencen havde boet i eget hus med ansøgeren i to år, og at referencen havde boet hos sin svigerfamilie og på to år kun set ansøgeren to gange af en måneds varighed pr. gang. Referencen havde desuden til Udlændingestyrelsen i forbindelse med familiesammenføringssagen oplyst, at referencen og ansøgeren havde et samliv i et år og ti måneder, mens ansøgeren havde oplyst, at referencen og ansøgeren havde et samliv på et år og en måned. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at forholdet mellem referencen og ansøgeren ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå et retsgyldigt ægteskab, at der forelå et samliv af ikke nærmere dokumenteret varighed, og at referencen og ansøgeren ikke i øvrigt kunne anses for at have forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det måtte anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenæv-**

nets afgørelse, at referencen i september 2016 havde fået et barn i Danmark med en anden mand. **Udlændingenævnet fandt i denne forbindelse**, at dette støttede vurderingen af, at referencen og ansøgeren ikke kunne anses for at have forpligtet sig over hinanden i en sådan grad, at det måtte anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at referencen ikke ønskede at få barnet, men opdagede graviditeten for sent til at få en abort, at ansøgeren var bekendt med, at referencen havde fået et barn med en anden mand, og at ansøgeren var indforstået med at påtage sig omsorgs- og ansvarsforpligtelsen, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke med disse oplysninger kunne anses for dokumenteret, at referencen og ansøgeren havde forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det måtte anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv. ÅB/2018/25.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en eritreisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at referencen og ansøgeren ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremlagte Certificate of Marriage fra januar 2001 fra Public Registration Office, Asmara, Eritrea, var behæftet med en stavefejl, da der i stemplet fra, hvad der skulle være Ministry of Foreign Affairs stod ”Communty Dep.”, hvilket rettelig skulle have været stavet ”Community Dep." Det kunne derfor ikke lægges til grund, at dokumentet var udstedt eller legaliseret af en eritreisk myndighed, og ægteskabet kunne derfor ikke anerkendes efter dansk ret. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference under sin oplysnings- og motivsamtale i september 2014 til Udlændingestyrelsen havde oplyst, at hun og ansøgeren var religiøst viet, at ægteskabet aldrig var blevet registreret hos de eritreiske myndigheder, og at den herboende reference med sin underskrift havde vedstået sig referatet fra samtalen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke havde været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, idet det ikke var dokumenteret, at parret havde forpligtet sig overfor hinanden og i den periode havde fået børn. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende reference og ansøgeren efter det oplyste i perioden fra november 2000 til januar 2014 havde boet sammen, og at den herboende reference og ansøgeren i denne periode havde fået to fællesbørn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at samlivet hermed ikke var dokumenteret, idet det ikke havde været muligt at fastslå slægtskabet imellem den herboende reference, ansøgeren og fællesbørnene, idet ansøgeren og børnene ikke fik foretaget en dna-undersøgelse. **Det indgik i den forbindelse i Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at det på grund af krigen mellem Eritrea og Etiopien ikke havde været muligt for ansøgeren og børnene at møde op på Den Danske Ambassade i Addis Ababa i Etiopien, at ansøgeren og børnene gerne ville deltage i en dna-undersøgelse ved en anden repræsentation i Eritrea, og at det fremgik af en e-mail korrespondance fra oktober 2016 imellem det danske udenrigsministerium og

det norske udenrigsministerium, at Den Norske Ambassade i Amman var indstillet på at samarbejde om mundskrab til brug for dna-analyser for jordanske statsborgere og tredjelandsborgere med gyldig opholdstilladelse i Jordan, hvis personen ikke havde mulighed for at rejse til en dansk ambassade. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af Udlændingestyrelsens brev fra juni 2017 til partsrepræsentanten, at Udlændingestyrelsen ikke havde kompetence til at kontakte udenlandske repræsentationer omkring foretagelse af dna-undersøgelser, at repræsentationsaftaler henhørte under Udenrigsministeriet, men at repræsentationsaftaler ikke omfattede foretagelsen af dna-undersøgelser, at enkelte danske repræsentationer imidlertid havde indgået lokalaftaler med andre repræsentationer i nabolande herom, og at ansøgeren ved henvendelse til den danske repræsentation som Udlændingestyrelsen havde henvist til, kunne spørge om muligheden herfor. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at e-mailen imellem det danske og det norske udenrigsministerium alene vedrørte en lokalaftale omkring syriske statsborgere, der opholdt sig i Jordan, og at den norske repræsentation havde betinget aftalen til kun at vedrøre de personer, der havde en gyldig opholdstilladelse i Jordan. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke hermed kunne konkluderes, at der tidligere forelå en praksis, hvor de nordiske eller europæiske repræsentationer i udlandet havde mulighed for at samarbejde omkring foretagelse af dna-undersøgelser, i forhold til i hvilket land ansøgeren opholdt sig. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at uanset at udlændingemyndighederne kunne lægge slægtskabet ubetinget til grund, ville meddelelse af opholdstilladelse fortsat forudsætte, at ansøgeren og børnene kunne rejse til en dansk repræsentation for at få udstedt indrejsetilladelser. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., da forholdet mellem den herboende reference og ansøgeren ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det angivne ægteskab imellem den herboende reference og ansøgeren ikke kunne anerkendes efter dansk ret, og at der ikke forelå dokumentation for et længerevarende samliv, hvorunder parret havde forpligtet sig overfor hinanden og i den periode fået børn, idet slægtskabet mellem de angivne fællesbørn og den herboende reference og ansøgeren ikke var endeligt fastslået. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at den herboende reference var flygtning, ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering, da den herboende reference og ansøgeren ikke havde etableret et familieliv, som Danmark var nærmest til at beskytte. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2018/26.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et ægteskab indgået med en mindreårig kan anerkendes, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring til en eritreisk statsborger, som på tidspunktet for indgåelse af ægteskab med den herboende reference var under 18 år.

Udlændingenævnet fandt, at referencen og ansøgeren ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** Udlændingestyrelsens orientering om, at en vielse indgået i Eritrea forud for maj 2015 skulle registreres civilt ved det regionale folkeregisterkontor, idet ægtheden af vielsesattesten derved blev anerkendt ved en civil myndighed i Eritrea, og at det fremlagte "Marriage Certificate" af januar 2011, derfor ikke kunne anses som tilstrækkelig dokumentation for ægteskabets gyldighed, da attesten ikke sås at være registreret ved den rette civile myndighed. Ægtheden af vielsesattesten kunne derfor ikke fastslås. **Udlændingenævnet lagde samtidig også vægt på**, at den herboende reference over for UNHCR i forbindelse med registreringen i april 2014 havde oplyst, at hun ikke var gift, hvorfor den fremlagte vielsesattest ikke uden videre kunne lægges til grund. **Udlændingenævnet henviste til**, at den herboende reference var 16,5 år på det angivne vielsestidspunkt og dermed mindreårig, og at et ægteskab som udgangspunkt alene kunne anses for retsgyldigt i Danmark, hvis begge ægtefæller var over 18 år på vielsestidspunktet. Det kunne i den forbindelse ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til klagen havde anført, at langt de fleste i Eritrea alene var i besiddelse af et vielsesdokument fra kirken, og at det var svært at få udfærdiget et civilt dokument, såfremt man boede uden for Eritrea. **Udlændingenævnet henviste herved til** Udlændingestyrelsens orientering af oktober 2017, hvori det blev oplyst, at det fremgik af baggrundsoplysningerne for Eritrea, at dokumenter udstedt af myndigheder i Eritrea var lette at forfalske, og at ægthedsvurderingen af en vielsesattest kunne forbedres, såfremt vielsesattesten havde været genstand for registrering og dermed anerkendt af en civil myndighed i Eritrea. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke havde været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og den herboende reference, idet det til ansøgningen var oplyst, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde boet sammen hverken inden eller efter det angivne ægteskabs indgåelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at partsrepræsentanten til klagen havde anført, at ansøgeren og den herboende reference havde boet sammen i tre år, og at beviserne herfor var gået tabt under flugten fra Eritrea, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at den herboende reference under sin asylsag havde oplyst, at hun havde boet skiftevis hos sin fader og moder sammen med ansøgeren, ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende reference i ansøgningen selv havde oplyst, at parret ikke havde boet sammen, og at der således var oplyst divergerende vedrørende samlivet. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at forholdet mellem ansøgeren og den herboende reference ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenæv-**

net lagde herved vægt på, at ægteskabet efter de foreliggende oplysninger ikke kunne anerkendes efter dansk ret, og at det ikke var dokumenteret, at der forelå et fast samlivsforhold mellem ansøgeren og den herboende reference, eller at parret i øvrigt kunne anses for at have forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det måtte anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8. **Det indgik derudover i Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten til sagen havde oplyst, at ansøgeren og den herboende reference havde kendt hinanden i seks år. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen, idet der ikke herved var tale om forhold, som kunne føre til, at ansøgeren og den herboende reference kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark.
ÅB/2018/27.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en syrisk statsborger, som på tidspunktet for indgåelse af ægteskab med den herboende reference var under 18 år.

Udlændingenævnet fandt, at referencen og ansøgeren ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgerens og den herboendes references ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, da ægteskabet stred imod grundlæggende danske retsprincipper. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for ægteskabets indgåelse ifølge de foreliggende oplysninger var under 18 år, idet det i ansøgningsskemaet var oplyst, at ansøgeren var født i januar 1999, og idet det fremgik af sagen, at den herboende reference og ansøgeren havde indgået ægteskab i marts 2015. Ansøgeren var således 16 år på tidspunktet for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det af referencen anførte om, at det i Syrien var lovligt at indgå ægteskab, når man var under 18 år, at det burde lægges til grund, at ansøgeren nu var fyldt 18 år, at den herboende reference var 21 år, og at referencen og ansøgeren begge var myndige, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af § 22 b i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, at et ægteskab indgået i udlandet ikke kunne anerkendes, hvis en part ved vielsen ikke var fyldt 18 år, uanset at ægteskab i øvrigt måtte anses for retsgyldigt i det land, hvor ægteskabet var indgået. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference ikke var fysisk til stede ved efterregistreringen af ægteskabet i april 2016 i Homs, Syrien, hvor retten i Homs, Syrien, havde anerkendt referencens og ansøgerens ægteskab, og at en sådan efterregistrering kun kunne anerkendes, hvis begge parter var fysisk til stede ved efterregistreringen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det af referencen anførte om, at referencen ikke havde kunnet være til stede ved efterregistreringen, idet referencen efter det oplyste risikerede at blive fængslet på grund af sin modstand mod Bashar Al Assads hær, idet det syriske styre ville anse referencen for at være landsforræder, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet betingelsen om,

at begge parter skal være til stede ved vielsen – eller ved efterregistreringen, når ægteskabet skal anses for at være indgået på dette tidspunkt – er en gyldighedsbetingelse, som ikke kan fraviges. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at den herboende reference og ansøgeren ikke havde samlevet i en længere periode på minimum halvandet til to år, idet referencen og ansøgeren efter det oplyste havde boet sammen i perioden fra marts 2015 til maj 2015. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det fulgte af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter halvandet til to års samliv på fælles bopæl kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet. **Udlændingenævner fandt ydermere**, at det forhold, at det til klagen var oplyst, at referencen og ansøgeren blev forlovet i januar 2014, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på**, at referencen havde afgivet divergerende oplysninger om varigheden af sit og ansøgerens samliv. Det fremgik således af referatet af referencens oplysnings- og motivsamtale, at referencen og ansøgeren havde indgået ægteskab i marts 2015, og det fremgik af ansøgningsskemaet vedrørende familiesammenføring, at referencen havde mødt ansøgeren i sommeren 2014, og at parret havde indgået ægteskab i marts 2015. Referencen havde derimod i klagen oplyst, at referencen og ansøgeren blev forlovet i januar 2014, og at parret blev religiøst viet i marts 2014. Referencen havde derudover fremlagt kopi af en lejekontrakt fra marts 2014. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencens og ansøgerens forhold ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at referencens og ansøgerens ægteskab ikke kunne anerkendes, idet ansøgeren på tidspunktet for ægteskabets indgåelse var 16 år, at referencen og ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse havde boet sammen i to måneder, og at referencen og ansøgeren ikke i øvrigt sås at have forpligtet sig på anden måde overfor hinanden, idet referencen og ansøgeren ikke havde børn sammen. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste var gravid i anden måned, men at ansøgeren havde aborteret, ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt herefter på den baggrund**, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, at det ikke var uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at der var bombardementer i Syrien, at ansøgerens fader var død, at ansøgeren nu boede sammen med referencens moder, og at politiet efter det oplyste chikanerede hende og truede med at kidnappe hende, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der kunne være tale om asylretlige forhold, der ikke kunne begrunde, at der blev meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen. ÅB/2018/28.

Der henvises til afgørelse ÅB/2018/29 i afsnit 3.3.1.2. nedenfor.

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der blandt andet vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en kvinde fra Eritrea, der opholdt sig i Etiopien, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren og den herboende reference var i januar 1995 blevet gift i Eritrea og havde herefter boet sammen indtil 1998, hvor referencen kom i militæret og herefter kun kom hjem på orlov. I august 2010 deserterede referencen og levede i skjul indtil sin udrejse af Eritrea i 2013. Ansøgeren og referencen havde under samlivet fået seks børn sammen.

Udlændingenævnet fandt efter en helt konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde haft et fast samliv af længere varighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** referencens troværdige forklaring i Udlændingenævnet, herunder at ægtefællerne boede sammen fra 1995 til 1998, at referencen herefter var hjemme på orlov i to til tre måneder ad gangen, og at han boede sammen med sin ægtefælle fra 2010 indtil hans udrejse af Eritrea i 2013. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgeren og referencen havde haft et længerevarende samliv, indtil referencen grundet asylretlig forfølgelse udrejste af Eritrea i august 2013, hvorunder parret fik seks børn. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at referencen allerede under sin oplysnings- og motivsamtale til Udlændingestyrelsen havde oplyst om sin familie i Eritrea, og at han, kort tid efter at han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, havde søgt om genetablering af familielivet. FAM/2018/43.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af opholdstilladelse under henvisning til fast samlivsforhold af længere varighed til en israelsk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde haft et fast samliv af længere varighed uden væsentlige afbrydelser, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og referencen i perioden fra september 2014 til august 2016 havde boet sammen i ansøgerens hjemland, at referencen var rejst tilbage til Danmark for at påbegynde sin kandidatuddannelse ultimo august 2016, at ansøgeren i januar 2017 havde afsluttet sin uddannelse, og at ansøgeren og referencen via flybilletter havde dokumenteret, at de havde opretholdt kontakten. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at kravet til fast samlivsforhold af længere varighed var opfyldt, idet det var dokumenteret, at ansøgeren og referencen havde opretholdt kontakten, og at det endvidere var dokumenteret, at referencen frem til ansøgningstidspunktet havde taget skridt med henblik på at opfylde kravene til familiesammenføring, herunder at referencen havde fremskaffet bolig. FAM/2018/59.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Nigeria, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvis, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter halvandet til to års samliv på fælles bopæl umiddelbart forud for indgivelsen af ansøgningen kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren og ansøgerens herboende samlever ikke havde dokumenteret at have samlevet i et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse. Ansøgeren kunne således ikke meddeles opholdstilladelse under henvisning til samlivet med sin herboende samlever, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne i ansøgerens brev til Udlændingestyrelsen i maj 2017, hvoraf det fremgik, at ansøgeren og ansøgerens herboende samlever havde boet sammen i Nigeria i perioden fra februar 2005 til september 2005, at samlivet herefter var blevet afbrudt, hvorefter parret havde boet sammen igen under ansøgerens herboende samlevers to besøg i Nigeria i perioden mellem august 2006 og januar 2008. Disse oplysninger var gengivet i ansøgerens herboende samlevers del af ansøgningsskemaet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af ansøgerens herboende samlevers nationalitetspas fremgik af ind- og udrejsestemplerne, at ansøgerens herboende samlever havde været i Nigeria i perioden fra august 2006 til september 2006, svarende til lidt over en måned, og i perioden fra december 2007 til januar 2008, svarende til halvanden måned. Der havde således været tale om afbrudt samliv og herefter korte besøgsophold, og det følger af fast praksis, at der ikke etableres et fast længerevarende samliv gennem besøgs- og ferieophold. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at perioderne lå mere end 10 år tilbage i tid, at samlivet i øvrigt havde været afbrudt, og at det er en betingelse, at samlivet som udgangspunkt har været uafbrudt. På baggrund af disse oplysninger **ændrede det ikke på Udlændingenævnets vur-**

dering, at ansøgerens advokat i klagen havde anført, at ansøgeren og ansøgerens herboende samlever havde oplyst til advokaten, at parret havde boet sammen i hele perioden fra august 2006 til januar 2008. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgeren og ansøgerens herboende samlever havde boet sammen på fælles bopæl i Danmark siden maj 2016, hvor ansøgeren var indrejst på visum, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at samlivet i denne periode havde været udøvet under henholdsvis besøgsophold i perioden fra maj 2016 til oktober 2016, under ulovligt ophold i perioden fra oktober 2016 til april 2017, idet ansøgeren i denne periode hverken sås at have været meddelt lovligt eller processuelt ophold, og herefter på processuelt ophold under sagens behandling i Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at samliv efter praksis ikke kan etableres under besøgsophold, ulovligt ophold eller processuelt ophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i tilfælde af, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren og ansøgerens herboende samlever havde etableret et familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, ikke var oplysninger i sagen om, at ansøgeren, ansøgerens herboende samlever og parrets tre fællesbørn ikke ville kunne indrejse og udøve dette familieliv i Nigeria, hvor parret havde mødt hinanden og efter det oplyste havde boet sammen tidligere. **Udlændingenævnet bemærkede i forlængelse heraf**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Det ændrede ikke Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og ansøgerens herboende samlever havde tre fællesbørn, idet disse ikke sås at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast lovligt ophold her i landet, hvor de har været tilknyttet en dansk institution eller skole. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgerens herboende samlever og parrets tre børn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Nigeria for der at udøve familielivet med ansøgeren. Det forhold, at parrets ældste barn gik til kontrol og behandling for en hormonel forstyrrelse i Danmark, var ikke en så alvorlig helbredsmæssig tilstand, at det kunne føre til en ændret vurdering, ligesom det heller ikke ændrede ved sagens udfald, at ansøgerens herboende samlever var under uddannelse til ingeniør i Danmark, og at børnene og ansøgerens herboende samlever ville savne ansøgeren, såfremt ansøgeren måtte udrejse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse. FAM/2018/63.

Der henvises endvidere til FAM/2018/8, der er gengivet i afsnit 3.3.3.1.2.

Et fast længerevarende samliv kan først beregnes fra det tidspunkt, hvor både ansøgeren og referencen er fyldt 18 år. Der henvises til ÅB/2018/29, der er gengivet i afsnit 3.3.1.2.

For yderligere eksempler på afgørelser vedrørende indgåelse af retsgyldigt ægteskab og samliv af længere varighed henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.1.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.1.1.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.4., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.4. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.4.

3.3.1.2. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev udlændingelovens § 9, stk. 8, ændret til udlændingelovens § 9, stk. 11. Ordlyden af bestemmelsen om tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede blev ikke ændret.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 11, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt. er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter blandt andet bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere blandt andet bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de to ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

Som et eksempel på, at Udlændingenævnet har taget stilling til fortolkningen af begrebet nærtbeslægtede, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en iransk statsborger på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. Udlændingestyrelsen meddelte i oktober 2017 den iranske statsborger afslag på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, da styrelsen havde lagt til grund, at den herboende reference og klageren var nærtbeslægtede på en sådan måde som beskrevet i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., og at denne slægtsrelation var til hinder for at give opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 1 pkt.

Udlændingenævnet fandt, at klageren og dennes herboende ægtefælle ikke på baggrund af de fremlagte oplysninger kunne anses for at være nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, idet klageren og dennes herboende ægtefælle på baggrund af de til brug for sagens oplysning indgivne informationer ikke fremstod som nærmere beslægtede. Udlændingestyrelsen havde i sin afgørelse lagt til grund, at klageren og dennes herboende ægtefælles bedstefædre var fætre. **Udlændingenævnet fandt derimod**, at klageren og dennes herboende ægtefælle ikke var nærmere beslægtede, end at klageren og dennes herboende ægtefælles bedstefædre var fætre, i hvilket tilfælde klageren og dennes herboende ægtefælles oldeforældre var søskende, og klageren og dennes herboende ægtefælle således havde en fælles tipoldeforælder. FAM/2018/27.

Ved dom af 8. juni 2018 afgjorde Højesteret, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 11, ikke omfatter personer, som indgår ægteskab med deres stedforældres søskendes børn eller med deres forældres søskendes stedbørn. Højesteret fandt, at der i forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 11, var sket en præcis, objektiv afgrænsning af de grupper, der skal anses for omfattet af begrebet ”nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede”. Der henvises til kapitel 4, domstolssag 4.

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2018 i forlængelse af Højesterets afgørelse den konkrete sag til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i sin vurdering bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse,

ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre m.v. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindelig var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om samlivet er foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne afkræfte en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til formodningen for, at et ægteskab er indgået inder tvang, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring med en ægtefælle til en iransk statsborger. Udlændingestyrelsen havde i november 2017 meddelt den iranske statsborger afslag på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, da styrelsen havde lagt til grund, at den herboende reference og klageren var nærtbeslægtede på en sådan måde som beskrevet i udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., og at denne slægtsrelation var til hinder for at give opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, 1. pkt. Ansøgerens ægtefælle var indrejst i november 2015 i Danmark og havde søgt asyl. Under ansøgerens ægtefælles oplysnings- og motivsamtale blev det oplyst, at parret var mødtes gennem familie, og at ansøgerens fader er ansøgerens ægtefælles faders fætter. Ansøgerens ægtefælle havde endvidere oplyst, at parret havde boet sammen efter ægteskabets indgåelse, at parret havde fået et fællesbarn i december 2012, og at ansøgerens ægtefælle var udrejst af Iran i november 2015. Ansøgerens ægtefælle var i maj 2017 blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark. I november 2017 havde ansøgerens ægtefælle på ansøgerens vegne indgivet ansøgning om opholdstilla-

delse i Danmark. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at parret havde mødt hinanden i september 2010, at parret efterfølgende havde set hinanden til familiesammenkomster og talt i telefon sammen, at parret havde besluttet at blive gift i marts 2011 og at de havde indgået ægteskab samme dag.

Udlændingenævnet fandt for det første, at det angivne ægteskab mellem referencen og ansøgeren ikke kunne anerkendes efter dansk ret, jf. § 22 b i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født i september 1995, og at ansøgeren derfor var mindreårig på tidspunktet for ægteskabets indgåelse i marts 2011. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at parret havde et fællesbarn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke i sig selv kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at et ægteskab med en mindreårig ikke kan anerkendes efter dansk ret, idet hensynet til den mindreårige part i ægteskabet vejer tungere. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke havde dokumenteret at have levet sammen i et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl forud for eller efter ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at parret efter det oplyste havde boet sammen med ansøgerens ægtefælles forældre og søskende i Iran. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at alene samliv efter ansøgerens fyldte 18. år kunne tælle med – hvilket i denne sag var fra september 2013 – og at det fremgik af referatet fra ansøgerens ægtefælles oplysnings- og motivsamtale, at ansøgerens ægtefælle ikke havde været tilbage på bopælen efter september 2015, og at ansøgerens ægtefælle i begyndelsen af november 2015 var udrejst af Iran. **Udlændingenævnet fandt således**, at parret efter det oplyste alene havde boet sammen i cirka 23 måneder. **Udlændingenævnet fandt for det andet,** at ansøgeren ikke var fyldt 24 år, og at der ikke burde dispenseres fra kravet herom under henvisning til, at ansøgerens ægtefælle var flygtning, idet der var en formodning for, at parrets ægteskab ikke var indgået efter begge parters ønske, og at der derfor ikke var etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet vurderede**, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark, da ansøgeren og ansøgerens ægtefælle var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, hvorfor der efter dansk lovgivning er en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle i forbindelse med sin asylsag og igen i ansøgningen havde oplyst, at parret var nærtbeslægtede, idet ansøgerens ægtefælle havde oplyst, at ansøgerens ægtefælles fader og ansøgerens fader var fætre. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det til støtte for klagen anførte omkring, at parrets fædre ikke var fætre, at ansøgerens ægtefælles oplysninger var refereret forkert i vedkommendes oplysnings- og motivsamtale, at disse oplysninger ved en fejl var blevet gengivet i ansøgningen, idet ansøgerens ægtefælles hjælper havde taget oplysningerne herfra, og at det fremgik af de indsendte fødselsattester og dødsattester vedrørende parrets familiemedlemmer, at parret ikke havde samme oldeforældre på mødrenes side og således ikke kunne være i familie, ikke kunne ændre ved Udlændingenævnets vurdering, idet ansøgerens ægtefælle havde oplyst andet i forbindelse med sin oplysnings- og motivsamtale, og igen i ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde herved**

vægt på, at oplysnings- og motivsamtalen fra juni 2016 var foregået på farsi, som ansøgerens ægtefælle efter det oplyste talte og forstod, at ansøgerens ægtefælle ikke havde haft bemærkninger eller rettelser til referatet, og at ansøgerens ægtefælle med sin underskrift havde vedstået sig indholdet heraf. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ægtefælle havde udfyldt ansøgning om ægtefællesammenføring 17 måneder efter sin oplysnings- og motivsamtale, og at ansøgerens ægtefælle således havde haft mulighed for at rette en eventuel fejl, ligesom ansøgerens ægtefælle havde haft mulighed for på ny at gengive den rette familiekonstellation. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgår af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding har pligt til at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelsen af, om en tilladelse efter denne lov kan gives. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det efter omstændighederne ville kunne tilbagevise formodningen om, at et ægteskab ikke er indgået efter begge parters ønske, hvis der efter ægteskabets indgåelse havde været samliv af betydelig varighed, og det måtte lægges til grund, at begge parter ønskede at fortsætte samlivet. Tilsvarende ville det efter praksis kunne have betydning, om parret havde fået børn. Det blotte faktum, at parret havde fået et barn, eller at ægtefællen var gravid, ville ikke i sig selv kunne afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters ønske. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at parret i perioden fra marts 2011 til september 2015 havde boet sammen hos ansøgerens ægtefælles forældre, og at parret havde et fællesbarn født i december 2012 i Iran. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke afkræftede formodningen om, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters ønske. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 15 år på tidspunktet for ægteskabet indgåelse, at det først var den dag, hvor parret blev gift, at det blev besluttet, at parret skulle giftes, at parret havde boet sammen på ansøgerens ægtefælles forældres bopæl og dermed ikke havde stiftet fælles bopæl, og at disse forhold understøttede, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters ønske. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at et fællesbarn ikke i sig selv er nok til at afkræfte denne formodning. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle var etableret et i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 beskyttelsesværdigt familieliv, og ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælles ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, at der ikke forelå oplysninger eller dokumentation for et længerevarende samliv på fælles bopæl forud for eller efter ægteskabets indgåelse, og at der forelå en formodning for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters ønske, idet parret var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev givet opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle ikke havde mulighed for at indrejse og tage ophold i sit hjemland, idet ansøgerens ægtefælle var flygtning. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at dette kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke forelå et beskyttelsesværdigt familieliv. Ansøgerens ægtefælles oplysninger til Udlændingenævnet i august 2018 kunne på den baggrund ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at idet der

ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, ville det ikke være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2018/29.

Der kan i øvrigt henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.7., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.6., for eksempler på tilfælde, hvor Udlændingenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelser.

3.3.1.3. Proformaægteskab

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v., blev udlændingelovens § 9, stk. 9, ændret til udlændingelovens § 9, stk. 12. Ordlyden af bestemmelsen om proformaægteskab blev ikke ændret.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 12, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette forstås, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen m.v.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Som et eksempel på en afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 9, til en nigeriansk statsborger. Ansøgerens ægtefælle var i 2015 blevet højresidigt fodamputeret, hvorefter ansøgerens ægtefælle brugte kørestol.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen normalt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde indgået ægteskab i september 2016 fem dage efter parrets første personlige kontakt i september 2016. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren og dennes ægtefælle ikke kunne antages at have haft et så indgående personligt bekendtskab til hinanden, som normalt vil kunne forudsættes forud for indgåelse af et ægteskab. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret havde stiftet bekendtskab i oktober 2015 via Facebook, at parret havde besluttet at indgå ægteskab i november 2015, at parret var mødtes første gang personligt i september 2016, og at parret dermed havde besluttet at indgå ægteskab efter højst halvanden måneds bekendtskab via internettet og uden forudgående personlig kontakt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren og dennes ægtefælle havde boet sammen i 15 dage efter ægteskabets indgåelse i Nigeria, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet parret ikke herved kunne antages at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at parret efter ansøgerens ægtefælles opfattelse havde opnået et godt kenskab til hinanden ved at måtte lære hinanden at kende uden at have personlig kontakt, ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen, idet telefonisk kontakt og kontakt via de sociale medier forud for et personligt møde som udgangspunkt ikke i sig selv kunne føre til, at der var opstået et sådant indgående, personligt kendskab, som det sædvanligt forudsættes forud for indgåelse af ægteskab. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren efter det oplyste oprindeligt havde bedt ansøgerens ægtefælle om at flytte til Nigeria, og at ansøgeren hverken havde indgået ægteskab med henblik på at tjene penge eller for at opnå en opholdstilladelse. Dette kunne ikke føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgerens ægtefælle havde anført, at ansøgerens ægtefælle havde giftet sig af kærlighed, at ansøgeren havde støttet ansøgerens ægtefælle i forbindelse med dennes helbredsmæssige problemer, og at der ikke var tale om et proformaægteskab, ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende har et tilsvarende motiv til ægteskabet. **Udlændingenævnet lag-**

de herved vægt på, at ansøgerens ægtefælle havde været gift fire gange tidligere, hvoraf tre af ægteskaberne havde været med udlændinge, og at to af ansøgerens ægtefælles tidligere ægtefæller havde opnået tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark inden ægteskabets ophør. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle var en ikke ubetydelig aldersforskel på 14 år. Det anførte om, at der uanset aldersforskellen mellem ansøgeren og dennes ægtefælle var tale om et forhold mellem voksne mennesker, kunne ikke føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at aldersforskellen mellem ansøgeren og dennes ægtefælle ikke i sig selv var udslagsgivende, men alene var indgået som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren i Danmark. **Af samme grund fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren og dennes ægtefælle ikke kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **På samme baggrund fandt Udlændingenævnet**, at et afslag på opholdstilladelse ikke var i strid med FN's Handicapkonvention. Som følge af, at der ikke kunne antages at være etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, **fandt Udlændingenævnet endelig ikke anledning til** at behandle spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren og dennes ægtefælle kunne henvises til at udøve familielivet i Nigeria. ÅB/2018/30.

Udlændingenævnet har endvidere på mundtligt nævn i 2018 haft anledning til at tage stilling til betydningen af graviditet og fødsel af et barn i sager vedrørende proformaægteskaber. Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 9, til en marokkansk statsborger. Ansøgerens ægtefælle havde fire mindreårige særbørn i Danmark og var frem til januar 2017 gift. Ansøgeren og dennes ægtefælle havde mødt hinanden i december 2016 i Marokko, hvor de havde tilbragt 20 dage sammen. Ansøgeren var herefter indrejst i Danmark på et visum i februar 2017, hvorefter ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde indgået ægteskab i marts 2017 i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen normalt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med en tidligere visumsag havde oplyst, at parret havde mødt hinanden første gang i december 2016, hvilket Udlændingenævnet lagde til grund tidligst kunne have været medio december 2016, idet ansøgerens ægte-

fælle var indrejst i Marokko medio december 2016, at beslutningen om at indgå ægteskab var blevet truffet i januar 2017, at parret ikke havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse, og at parret havde indgået ægteskab i marts 2017 i Danmark. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at parret havde kendt hinanden personligt i cirka en måned, da de besluttede at indgå ægteskab, og at parret alene havde kendt hinanden i cirka tre måneder, da de indgik ægteskab. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens ægtefælle var gift med en anden kvinde, da han havde mødt ansøgeren, og at ansøgerens ægtefælle først var blevet skilt i januar 2017. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgerens ægtefælle var blevet skilt fra sin tidligere ægtefælle, da han havde mødt ansøgeren, at ansøgerens ægtefælle havde ønsket en skilsmisse for at kunne indgå ægteskab med ansøgeren og derefter leve lykkeligt sammen med ansøgeren, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parret havde haft et meget kort kendskab til hinanden, før de besluttede at indgå ægteskab, og at de således ikke kunne antages at have haft et så indgående personligt bekendtskab til hinanden, som normalt vil kunne forudsættes forud for indgåelse af et ægteskab. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at der var fremlagt en marokkansk fødselsattest, hvoraf det fremgik, at parret i februar 2018 var blevet forældre til en pige. **Udlændingenævnet fandt imidlertid** til trods herfor, at formodningen for proforma under henvisning til sagens samlede omstændigheder ikke herved var tilstrækkeligt afkræftet. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at der var mere end 26 års aldersforskel mellem ansøgeren og dennes ægtefælle. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at aldersforskellen imellem ansøgeren og dennes ægtefælle ikke i sig selv var udslagsgivende, men indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt således efter en samlet vurdering endelig**, at der var et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren havde indgået ægteskab med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2018/31.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en ugandisk statsborger på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark som au pair fra januar 2016 til juni 2018. Ansøgeren var gravid med termin i maj 2019.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne i ansøgningsskemaet, hvoraf det fremgik, at ansøgerens ægtefælle og ansøgeren havde mødt hinanden primo januar 2018 på en café, at parret primo marts 2018 havde besluttet at indgå ægteskab, at parret havde indgået

ægteskab primo april 2018 på et rådhus, hvorimod det fremgik af en samtaleudskrift fra medio marts 2018, at parret på dette tidspunkt ikke havde besluttet at indgå ægteskab, og at ansøgerens ægtefælle ultimo marts 2018 fortsat ikke havde friet ved at give ansøgeren en ring. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at parret havde indgået ægteskab efter et meget begrænset personligt kendskab til hinanden. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at parret havde kendt hinanden personligt i cirka to måneder, da parret besluttede at indgå ægteskab, at parret alene havde kendt hinanden i cirka tre måneder, da de indgik ægteskab, og at parret alene havde tilbragt to weekender sammen i marts 2018 og april 2018 forud for brylluppet. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at parret ikke kunne antages at have haft et så indgående personligt bekendtskab til hinanden, som normalt ville kunne forudsættes forud for indgåelse af ægteskab. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at parret måtte have besluttet at indgå ægteskab primo marts 2018, ikke kunne føre til ændret vurdering. **Udlændingenævnet konstaterede i den forbindelse,** at ansøgeren først ultimo marts 2018 ifølge udskriften havde orienteret sin au pair værtsfamilie om ægteskabet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle havde anført, at parret var meget forelskede og lykkelige, at parret var kede af, at udlændingemyndighederne mente, at ægteskabet var proforma, at dette ikke var rigtigt, idet parret var sammen hver dag, at ansøgerens ægtefælles familie og venner var rystede over det forhold, at parret ikke kunne leve sammen og være lykkelige, at parret glædede sig til at blive forældre, og at parrets familier ikke var i tvivl om, at parret var de rette for hinanden, da dette ikke ændrede formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der kunne meddeles afslag alene under henvisning til ansøgerens forhold. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at parret forud for ægteskabet havde kommunikeret via telefon og sociale medier. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at der var 21 års aldersforskel mellem ansøgerens ægtefælle og ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det anførte om, at parrets familier ikke så de 21 års aldersforskel som et problem, og at alderen var et tal og ikke fortalte noget om parrets følelser for hinanden, ikke kunne føre til et ændret udfald, da dette ikke ændrede formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse havde været at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at aldersforskellen imellem ansøgerens ægtefælle og ansøgeren ikke i sig selv var udslagsgivende, men indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at ansøgeren med sine handlinger havde tilkendegivet, at hun ønskede et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren ultimo februar 2016 var indrejst i Danmark for første gang, at ansøgeren siden primo marts 2016 havde haft opholdstilladelse som au pair i Danmark, at ansøgeren havde ønsket at skifte værtsfamilie, hvorfor ansøgeren primo april 2017 havde fået en ny opholdstilladelse som au pair hos en anden værtsfamilie, at denne opholdstilladelse var gyldig til medio juni 2018, og at ansøgerens opholdstilladelse fra primo april 2017 ikke kunne forlænges, hvilket ansøgeren måtte antages at være bekendt

med, idet dette udtrykkeligt fremgik af ansøgerens opholdstilladelse på engelsk. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at ansøgeren var gravid og havde termin ultimo maj 2019 under henvisning til sagens samlede omstændigheder ikke afkræftede formodningen om, at formålet med ægteskabets indgåelse havde været at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Når der er tale om et proformaægteskab, er der ikke et beskyttelsesværdigt familieliv, og **Udlændingenævnet fandt derfor**, at parret ikke havde ret til familiesammenføring i Danmark. **Udlændingenævnet fandt supplerende**, at det, som ansøgerens ægtefælle havde forklaret under nævnsmødet, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse for ansøgerens vedkommende var at opnå opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2018/143.

Som et eksempel på en afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og hjemvist Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i september 2018 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 9, til en syrisk statsborger. Ansøgeren var indrejst i Danmark under sagens behandling i Udlændingenævnet og var blevet meddelt midlertidig beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Både ansøgeren og dennes ægtefælle afgav forklaring til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet fandt, at ægteskabet mellem ansøgeren og dennes ægtefælle ikke kunne anses for at være et proforma ægteskab. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det efter det fremkomne, herunder de vedholdende og samstemmende forklaringer fra ansøgeren og dennes ægtefælle, måtte lægges til grund, at parterne i perioden fra 2008 til 2014 havde opretholdt og intensiveret deres kontakt telefonisk, hvorved deres venskab havde udviklet sig til, at de i december 2015 var blevet kærester, og fra januar 2016 havde daglig kontakt via mobiltelefon, hvilket fremgik af sagens bilag, og at de selv havde besluttet at blive viet. ÅB/2018/32.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor afslaget på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 12, har betydning for meddelelse af visum til Danmark, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.6.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.7., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.8., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.7, og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.1.6.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor den herboende ægtefælle var indkaldt til mundtligt nævn, men ikke mødte op, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.7., afgørelse FAM/2016/91.

3.3.1.4. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring

Først når det er vurderet, at der ikke er tale om et ægteskab indgået under tvang eller formodning for tvang, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, og at ægteskabet ikke er indgået med det afgørende formål at få en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, skal de grundlæggende betingelser for at meddele opholdstilladelse vurderes, da det først hermed er konstateret, om der er et beskyttelsesværdigt familieliv. Det er i den forbindelse en ufravigelig betingelse, at ansøgeren og den herboende reference har underskrevet en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelt medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2.

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt, forud for at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der således efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8 (asyl), har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), i mere end de sidste tre år, eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

De grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, se afsnit 3.3.1.4.3. og vedrørende § 9 c, stk. 1, se afsnit 3.3.1. For familiesammenføring med en herboende ægtefælle, der har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, henvises til ÅB/2018/62 og ÅB/2018/65, der er gengivet i afsnit 3.3.4.

For så vidt angår 24-årskravet, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.1.1., og til afgørelse ÅB/2018/29 i afsnit 3.3.1.2.

3.3.1.4.1. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som eksempler herpå kan henvises til afgørelse FAM/2013/20 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.3., afgørelse FAM/2014/175 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.3., afgørelse FAM/2015/41 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.3., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.1.3 og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.1.2.

3.3.1.4.2. Referencen har dansk indfødsret

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret.

Det fremgår af indfødsretslovens § 8, at en udlænding, der er født i udlandet og aldrig har boet her i riget og ej heller har opholdt sig her under forhold, der tyder på samhørighed med Danmark, kan tabe sin danske indfødsret ved det fyldte 22. år, medmindre den pågældende bliver statsløs. Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog efter ansøgning indgivet inden dette tidspunkt tillade, at indfødsretten bevares.

Såfremt det ikke kan lægges til grund, at referencen er dansk statsborger, tages der ikke stilling, om referencen og ansøgeren opfylder betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, om retsgyldigheden af referencens og ansøgerens ægteskab.

Som et eksempel på en afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en jordansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 og § 9 c, stk. 1. Det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at referencen var født i februar 1992 i Saudi Arabien og var statsborger i Danmark. Det fremgik endvidere af CPR, at referencen i januar 2017 var indrejst i Danmark fra Saudi Arabien, og at referencen i maj 2017 havde født parrets fællesbarn. I maj 2017 havde referencen på vegne af ansøgeren indgivet en ansøgning om familiesammenføring. Udlændingenævnet indhentede til brug for sagens behandling en udtalelse fra Udlændinge- og

Integrationsministeriets Indfødsretskontor om, hvorvidt referencen havde bevaret sit danske statsborgerskab.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelses i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, allerede fordi **Udlændingenævnet ikke på det foreliggende grundlag kunne lægge til grund**, at referencen var dansk statsborger. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** Udlændinge- og Integrationsministeriets Indfødsretskontors udtalelse, hvoraf det fremgik, at Indfødsretskontoret ikke kunne bekræfte eller afkræfte, at referencen var dansk statsborger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det desuden fremgik af udtalelsen, at referencen havde søgt om bevarelse af sit danske statsborgerskab, men at referencen ikke havde tilvejebragt de fornødne oplysninger og dokumenter til brug for behandlingen af sagen om bevarelse af sit statsborgerskab. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at en udlænding, der er født i udlandet og aldrig har boet her i riget og ej heller har opholdt sig her under forhold, der kan tyde på samhørighed med Danmark, kan tabe sin danske indfødsret ved det fyldte 22. år, medmindre den pågældende bliver statsløs. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, efter ansøgning indgivet inden dette tidspunkt dog kan tillade, at indfødsretten kan bevares. Allerede fordi **Udlændingenævnet ikke på det foreliggende grundlag kunne lægge til grund**, at referencen var dansk statsborger, **tog Udlændingenævnet ikke stilling til**, om referencen og ansøgeren opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, om retsgyldigheden af referencens og ansøgerens ægteskab, samt om referencens og ansøgerens eventuelle samliv. ÅB/2018/33.

3.3.1.4.3. Den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om, at den herboende skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mindst tre år, kan nævnes.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab til en serbisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Udlændingestyrelsen havde i juni 2017 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte kravet om at have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, idet den herboende ægtefælle var i besiddelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse gældende frem til august 2020, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde. Parret havde sammen to børn, som var

født i henholdsvis juli 2011 og november 2014. I henholdsvis april 2013 og marts 2016 blev børnene meddelt opholdstilladelser i Danmark under henvisning til den herboende ægtefælle, og de blev registreret indrejst i Danmark henholdsvis i april 2013 og i januar 2015. Det fremgik af sagen, at det ældste barn siden januar 2015 havde været tilknyttet et lovpligtigt sprogpædagogisk tilbud til flersprogede børn, hvor forældrene har fravalgt daginstitution, og at barnet i skoleåret 2017/2018 skulle påbegynde 0. klassetrin.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at den herboende ægtefælles forældre havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at den herboende ægtefælle var født og opvokset i Danmark, og at han aldrig selv var blevet meddelt opholdstilladelse på grund af angivelige kommunikationskomplikationer med forvaltningen, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgeren, den herboende ægtefælle og parrets fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Serbien, hvor de var statsborgere, og hvor parret havde mødt hinanden og periodevis havde udøvet familielivet frem til, at ansøgeren havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at parret sammen havde to børn med opholdstilladelser i Danmark, da børnene ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ældste fællesbarn først var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i april 2013, at barnet forud for denne dato ikke havde haft lovligt ophold i Danmark, og at hun forud for at have påbegyndt 0. klasse siden januar 2015 havde været tilknyttet et lovpligtigt sprogpædagogisk tilbud til flersprogede børn, hvor forældrene havde fravalgt daginstitution. **Udlændingenævnet kunne derfor ikke lægge til grund**, at barnet havde haft lovligt ophold i Danmark siden sin fødsel, eller at hun kontinuerligt havde gået i dansk institution og skole i seks til syv år. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det følger af fast praksis, at børn først antages at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har gået i dansk institution eller skole. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde indgået ægteskab på et tidspunkt, hvor den herboende ægtefælle alene havde tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvorfor parret ikke kunne antages at have haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da ægtefæller ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at det ikke ville være uproportionalt

eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. FAM/2018/51.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.4., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.4. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.4.

3.3.1.4.4. Ansøgeren må ikke være udvist eller have et indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 10, stk. 4, kan der til en udlænding, som har indrejseforbud, ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen.

Det er således en betingelse for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 3, §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, at en udlænding med indrejseforbud har været udrejst af Danmark i mindst to år, og der er ikke efter udlændingeloven mulighed for at fravige denne betingelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om ophævelse af indrejseforbud til en makedonsk statsborger, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8. Udlændingenævnet traf samme dato afgørelse om at stadfæste Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, der talte for at ophæve indrejseforbuddet og meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, jf. § 10, stk. 4, og § 32, stk. 7. I 2001 var ansøgeren af Østre Landsret blevet idømt fængsel i ni år samt udvisning med indrejseforbud for bestandigt for overtrædelse af straffelovens §§ 191, stk. 1, 2. pkt., og § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 1, stk. 2. Københavns Byret havde i 2005 afsagt kendelse om at opretholde udvisningen, og ansøgeren var herefter udrejst af Danmark i september 2005. I september 2016 havde ansøgeren anmodet Udlændingestyrelsen om ophævelse af indrejseforbuddet. Ansøgeren havde endvidere ansøgt om familiesammenføring under henvisning til sin herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt for det første, at der ikke var grundlag for at ophæve ansøgerens indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Makedonien, og at han dermed ikke var omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgik udtrykkeligt af udlændingelovens § 32, stk. 8, at det er en betingelse for ophævelse af et indrejseforbud efter bestemmelsen, at den pågældende er omfattet af EU-reglerne. **Udlændingenævnet lagde på den baggrund vægt på**, at ansøgerens ægtefælle – som siden 2002 havde været dansk statsborger – i

ansøgningen havde oplyst, at hun havde boet i Danmark siden sin indrejse, og at hun således ud fra de foreliggende oplysninger som dansk statsborger ikke havde benyttet sig af EU-reglerne om fri bevægelighed. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til sagen var oplyst, at der i forbindelse med vurderingen af, om et indrejseforbud skal ophæves, skal foretages en proportionalitetsvurdering, at denne vurdering skal foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række forhold, herunder at ansøgeren havde været gift med sin ægtefælle siden 1991, at ansøgeren havde tre børn sammen med ægtefællen, hvor den ene var mindreårig, og at familien var integreret i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, allerede fordi det ikke var dokumenteret, at ansøgeren var omfattet af EU-reglerne. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var grundlag for at ophæve ansøgerens indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 11, idet ansøgeren ikke var udvist efter udlændingelovens § 25 b. **Udlændingenævnet fandt for det andet**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, der talte for at ophæve indrejseforbuddet og meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, jf. § 10, stk. 4, og § 32, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren af Østre Landsret i 2001 var blevet udvist ved dom med indrejseforbud for bestandigt, at Københavns Byret i 2005 havde afsagt kendelse om at opretholde udvisningen, og at denne kendelse var blevet stadfæstet i 2005 af Østre Landsret. **Udlændingenævnet fandt for det tredje**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, talte derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til sagen var anført, at ansøgeren havde været gift med sin ægtefælle siden 1991, at ansøgeren havde tre børn sammen med ægtefællen, hvor det ene barn var mindreårigt, at familien var integreret i Danmark, og at ansøgeren var diagnosticeret med paranoid skizofreni. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var oplyst om sådanne ganske særlige grunde, der talte for at fravige kravet i udlændingelovens § 10, stk. 4. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Østre Landsret i sin kendelse i 2005 havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 26. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at uanset om det måtte lægges til grund, at der eksisterede et beskyttelsesværdigt familieliv, var det Udlændingenævnets opfattelse, at Danmark ikke var nærmest til at beskytte dette familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier efter EMRK artikel 8 ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at det fremgik af den til sagen vedlagte lægeerklæring, at ansøgeren i sit hjemland fik medicin, og at ansøgeren gik i psykiatrisk behandling for sin sygdom. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse ikke sås at have forholdt sig til EU-reglerne, ikke kunne føre til et ændret udfald i sagen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** det anførte om nægtelse af ophævelse af ansøgerens indrejseforbud og bemærkede, at ansøgeren havde søgt om ægtefællesammenføring efter de nationale regler. **Udlændingenævnet fandt endelig** på baggrund af sagens samlede omstændighe-

der, at det ikke var uproportionalt at meddele afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 4, jf. § 32, stk. 7. FAM/2018/29.

3.3.1.5. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Det er endvidere en betingelse, som stilles løbende, hvis ansøgeren meddeles opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, frem til ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt indenfor de seneste tre år. Selv kortere perioder med starthjælp eller kontanthjælp kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til den herboende ægtefælles modtagelse af ydelser, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en iransk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle havde i perioderne fra marts 2014 til februar 2016 og fra april 2016 til juni 2016 modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitiks § 25 (kontanthjælp). Til sagen var der fremlagt dokumentation for, at den herboende ægtefælle led af epilepsi, og at han modtog medicinsk behandling herfor.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med sin herboende ægtefælle efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, idet den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, var derfor ikke opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at bopælskommunen havde oplyst, at den herboende ægtefælle havde modtaget kontanthjælp samt fremsendt dokumentation herfor i form af udbetalingshistorikker, hvoraf det fremgik, at den herboende ægtefælle fra marts 2014 til februar 2016 og i perioden fra april 2016 til juni 2016 havde fået udbetalt kontanthjælp hver måned, hvilket blev understøttet af oplysningerne i eIndkomst. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der indebar, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne udrejse og tage ophold i Iran, hvor parret var statsborgere, og hvor parret havde mødt hinanden og indgået ægteskab, for dér at udøve familielivet. **Udlændingenævnet**

bemærkede hertil, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve familielivet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende ægtefælle havde boet i Danmark i 27 år, at han havde tidsubegrænset opholdstilladelse, at han var på arbejdsmarkedet, og at han ikke havde en stærk tilknytning til Iran. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var oplyst om forhold, der indebar, at den herboende ægtefælle ikke kunne indrejse og tage ophold i Iran. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det af klageren anførte om, at ansøgerens og den herboende ægtefælles fællesbarn var født og opvokset i Danmark, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af sagens oplysninger, at barnet var født i Iran, at han var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i januar 2015, og at han var udrejst til Iran i september 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens og den herboende ægtefælles barn ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at et fællesbarn, der bor hos den herboende ægtefælle, efter praksis først efter seks til syv års uafbrudt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at dette vil kunne føre til en fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ansøgerens og den herboende ægtefælles fællesbarn ikke længere boede i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren havde anført, at den herboende ægtefælle var syg, idet han havde epilepsi. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælles helbredsmæssige forhold ikke vurderedes at have en sådan karakter eller omfang, at udlændingelovens § 9, stk. 5, burde fraviges under henvisning hertil. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at oplysningerne om den herboende ægtefælles sygdom var indgået i Udlændingenævnets afgørelser fra juli 2013 og juni 2015, hvor Udlændingenævnet havde lagt vægt på, at medicin svarende til den herboende ægtefælles medicin var tilgængelig i Iran og ikke ville medføre store økonomiske omkostninger for den herboende ægtefælle i Iran. **Udlændingenævnet bemærkede**, at lægeerklæringerne fra november 2012 og august 2012 var indgået i Udlændingenævnets afgørelse fra juli 2013. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgik af opslag i Medical Country of Origin Information (MedCoi[11]), at den herboende ægtefælles medicin fortsat var tilgængelig i Iran, og at klageren ikke havde haft bemærkninger til Udlændingenævnets brev sendt i november 2017. **Udlændingenævnet konstaterede** i forlængelse

[11] MedCOI er et projekt, der er finansieret af Den Europæiske Flygtningefond, med henblik på at indhente lægelige baggrundsoplysninger fra hjemlandene for de udlændinge, der søger om opholdstilladelse i et EU-land. Projektet tillader 11 EU-medlemsstater plus Norge og Schweiz at gøre brug af den service, som MedCOI-teamet i Nederlandene og Belgien tilbyder. MedCOI-teamet foretager forespørgsler hos uddannede læger og andre eksperter, der arbejder i udlændingenes hjemlande. Den information, der indhentes, bliver gennemgået af MedCOI-teamets projektmedarbejdere, som omfatter en uddannet læge, før informationen fremsendes til den relevante myndighed.

heraf også, at den herboende ægtefælle havde formået at være tilknyttet det danske arbejdsmarked fra juni 2016 til og med juli 2017. **Udlændingenævnet fandt tillige** på den baggrund, at der ikke var oplyst om sådanne forhold, der kunne føre til, at det måtte anses for dokumenteret eller godtgjort, at den herboende ægtefælle ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt derfor endelig**, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke kunne fraviges under henvisning til ansøgerens og den herboende ægtefælles helbredsmæssige forhold. FAM/2018/34.

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsløshedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring. Modtagelse af ressourceforløbsydelse mellem en periode med beskæftigelse i fleksjob og meddelelse af førtidspension, kan også efter en konkret og individuel vurdering føre til, at der kan dispenseres fra selvforsørgelseskravet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle var blevet godkendt til flexjob og ikke havde modtaget offentlige ydelser til forsørgelse, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse FAM/2015/198. Der kan endvidere henvises til afsnit 3.1.1.3. i Udlændingenævnets årsberetning 2014. Der henvises desuden til afgørelse FAM/2014/105 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse ikke blev fraveget som følge af den herboende ægtefælles modtagelse af ressourceforløbsydelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en pakistansk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle havde i perioden fra september 2016 til november 2016 modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitiks § 69 j (jobafklaringsforløb med ressourceforløbsydelse). Den herboende ægtefælle havde et særbarn, som han efter det oplyste havde sporadisk samvær med. Til sagen var det oplyst, at den herboende ægtefælle led af smerter i knæ og ryg og var i behandling for diabetes, for højt kolesterol og for højt blodtryk, og at ansøgeren var i behandling for depression og for stofskifteproblemer.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle inden for de sidste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, var derfor ikke opfyldt, og ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle ifølge oplysninger

fra bopælskommunen, herunder en bevillingsskrivelse fra september 2016, i august 2016 var blevet bevilliget et jobafklaringsforløb med ressourceforløbsydelse i medfør af lov om aktiv socialpolitiks § 69 j, og at dette forløb ifølge en afgørelse fra november 2016 fra bopælskommunen var ophørt ved samme afgørelse. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at klageren havde anført, at ansøgeren ikke havde anmodet om at få udbetalt ressourceforløbsydelse, at den herboende ægtefælle hurtigt kontaktede kommunen for at få ressourceforløbsydelsen stoppet, at han var bekymret for, om det kunne have konsekvenser for hans familiesammenføringssag, og at den herboende ægtefælle forhørte sig hos kommunen om, hvorvidt ressourceforløbsydelsen svarede til kontanthjælp og fik oplyst, at dette ikke var tilfældet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at bopælskommunen ved brev i juli 2016 havde partshørt den herboende ægtefælle over, at kommunen havde til hensigt at stoppe den herboende ægtefælles sygedagpenge i juni 2016, at han samtidig ville blive tilkendt et jobafklaringsforløb, og at han i den forbindelse ville få udbetalt ressourceforløbsydelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke sås i forbindelse med denne partshøring at have protesteret mod at overgå til et jobafklaringsforløb og modtage ressourceforløbsydelse, og at ansøgeren ifølge den fremlagte "Min plan" af september 2016 blev orienteret om, at han under jobafklaringsforløbet ville få udbetalt ressourceforløbsydelse, hvilket svarede til kontanthjælp. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det forhold, at den herboende ægtefælle ønskede at tilbagebetale den modtagne ressourceforløbsydelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet dette ikke ændrede på, at han havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, som han var berettiget til. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at det ville være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren og den herboende ægtefælle til at udøve familielivet i Pakistan, hvor både ansøgeren og den herboende ægtefælle var født og opvokset, hvor parret begge havde familie, hvor parret havde indgået ægteskab, og hvor den herboende ægtefælle ifølge sagens oplysninger havde været på besøg under behandlingen af ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter denne bestemmelse har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende ægtefælle havde smerter i knæ og ryg og var i behandling for diabetes, for højt kolesterol og for højt blodtryk. Dette kunne imidlertid ikke føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle var raskmeldt og modtog arbejdsløshedsdagpenge og således måtte antages at stå til rådighed for arbejdsmarkedet eventuelt med skånehensyn. Den herboende ægtefælle måtte derfor på baggrund af de foreliggende oplysninger antages på et senere tidspunkt at kunne opfylde betingelsen om ikke at have modtaget ydelser efter lov om aktiv

socialpolitik tre år forud for en afgørelse om opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle efter det oplyste havde søgt lægehjælp for sine rygsmerter i Pakistan, og at der ikke i øvrigt var dokumentation for, at den herboende ægtefælle havde sådanne alvorlige helbredsmæssige problemer, som han ikke kunne modtage behandling for i Pakistan. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste var i behandling for depression og for stofskifteproblemer, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren måtte antages at kunne modtage behandling herfor i sit hjemland. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende ægtefælle havde et særbarn i Danmark på 13 år. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke,** at dette kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle og dennes særbarn på baggrund af de foreliggende oplysninger ikke kunne anses for at have et regelmæssigt samvær. En socialkonsulent havde således i en e-mail fra februar 2018 til klageren beskrevet samværet som sporadisk, f.eks. en gang om ugen eller hver anden eller tredje uge, og at samværets varighed varierede fra få timer til hele og halve dage og med enkelte overnatninger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke i det udfyldte samværsskema var dokumentation for samvær ud over det nævnte. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at den herboende ægtefælle fortsat ville have mulighed for at udøve samvær med sit særbarn i forbindelse med besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at klageren havde anført, at Udlændingestyrelsen burde have forespurgt ansøgeren og den herboende ægtefælle, om der var ændringer i deres personlige forhold, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, jf. udlændingelovens § 40, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle i forbindelse med Udlændingestyrelsens fornyede behandling af sagen selv havde haft mulighed for at indsende oplysninger om eventuelle ændringer i deres forhold. **Det indgik i Udlændingenævnets behandling af sagen**, at klageren havde anført, at Udlændingestyrelsens afgørelse var åbenbart forkert. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at kravet om ikke at have modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik tre år forud for afgørelsen var en løbende betingelse, og at det derfor i forbindelse med Udlændingenævnets hjemvisning i februar 2017 først var fem dage senere, at den herboende ægtefælle eventuelt opfyldte betingelsen. FAM/2018/35.

Selvforsørgelseskravet er en løbende betingelse, der vurderes på afgørelsestidspunktet, jf. ordlyden af bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke inden for de sidste tre år havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, henvises til FAM/2018/76, der er gengivet i afsnit 3.25.3.

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle tilfælde af ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af et fællesbarns selvstændige tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en afghansk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle havde siden mindst 2008 modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet fandt således, at ansøgeren ikke på afgørelsestidspunktet burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren og den herboende ægtefælles tre børn var født i Danmark henholdsvis i september 2011, i november 2014 og i marts 2017, at de var afghanske statsborgere, og at de altid havde boet i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af UdlændingeInformationsPortalen (UIP), at det ældste barn havde haft en gyldig opholdstilladelse fra september 2011, som var gyldig til september 2029. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at den herboende ægtefælle var blevet indskrevet på et familieopholdssted i bopælskommunen i februar 2012 med det ældste barn efter fødslen, at den herboende ægtefælle og det ældste barn var blevet udskrevet i juli 2012, at det ældste barn var blevet indskrevet i en vuggestue i august 2012, at det ældste barn fra september 2014 var tilknyttet børnehaveafdelingen, indtil opstart i førskole i april 2017, at det ældste barn var startet i førskolegruppen i april 2017 på en skole, og at det ældste barn havde været indskrevet på skolen siden august 2017. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det ældste barn på afgørelsestidspunktet havde opholdt sig lovligt i Danmark i lidt over syv år, at hun efter det oplyste havde gået i danske institutioner og var tilmeldt dansk skole, som hun var påbegyndt efter sommeren 2017, og at det fremgik af en udtalelse fra februar 2018 fra det ældste barns børnehaveklasseleder, at hun var fuldt ud integreret i skolen. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ældste barn havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse, selvom den herboende ægtefælle havde modtaget offentlig hjælp siden mindst 2008. FAM/2018/36.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse ikke blev fraveget som følge af Danmarks internationale forpligtelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en mand fra Serbien, da den herboende reference indenfor de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren og den herboende reference havde i 2009 fået kontakt med hinanden via internettet og var i 2012 blevet gift i Danmark. Parret havde to fællesbørn født henholdsvis i marts 2011 og oktober 2012, og den herboende reference ventede parrets tredje barn. Begge børn var imidlertid kort tid efter fødslen blevet anbragt udenfor hjemmet i familiepleje. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren og den herboende reference siden ansøgerens seneste indrejse i Danmark i maj 2016 havde haft samvær med det yngste barn et par timer hver 14. dag og med det ældste barn et par timer hver 3. uge. Samværet foregik i hjemmet, og forældrene havde samvær med børnene alene. Det var til støtte for klagen anført, at forældrene forventede yderligere samvær med børnene.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet med den herboende reference, idet den herboende reference indenfor de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og den herboende reference havde to børn, der var født og boede i Danmark, at der kontinuerligt siden børnenes anbringelse uden for hjemmet havde været fastsat samvær med den herboende reference, og at begge forældre siden maj 2016 havde deltaget i samværet med børnene. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til omfanget og hyppigheden af samværet med børnene. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at begge børn siden kort tid efter deres fødsel havde været anbragt i familiepleje, at der senest i december 2017 af kommunen var truffet afgørelse om samværet, og at kommunen af hensyn til børnenes udvikling havde afvist yderligere samvær. **Udlændingenævnet fandt således**, at samværet ikke havde været øget over tid proportionalt med børnenes alder, og at samværet samlet set ikke havde en sådan hyppighed eller varighed, at det kunne anses for uforholdsmæssigt, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse og henvise ham og den herboende reference til at udøve familielivet i Serbien. **Udlændingenævnet bemærkede** i relation til EMRK artikel 8, at bestemmelsen ikke indebar en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter bestemmelsen havde en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de ville udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne anses for uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse i Danmark for at udøve samværet med børnene gennem besøgsophold, henset til den geografiske afstand fra Serbien sammenholdt med omfanget af samværet. **Udlændingenævnet henviste i forlængelse heraf til** Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 22. juni 2011 om "Samspillet mellem udlændingelovens regler, de familieretlige regler og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 i relation til meddelelse af opholdstilladelse til forældre til herboende børn, som er anbragt uden for hjemmet", hvoraf det fremgår, at det kan udledes af den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at

staten er forpligtet til at sikre, at afstanden mellem forælder og barn ikke bliver så stor, at forælderens faktiske mulighed for at gennemføre et fastlagt samvær bliver vanskeliggjort, og at i sagen 10465/83 af 24. marts 1988 Olsson mod Sverige blev afstande over cirka 600 km eller en transporttid over cirka seks timer til barnets opholdssted anset som en proportional begrænsning af samværet. **Det indgik endelig i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende reference var gravid med parrets tredje barn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da dette barn endnu ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. FAM/2018/68.

Der henvises endvidere til afgørelse FAM/2013/30 som nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.3., og afgørelse FAM/2004/15 fra Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.3., vedrørende kommunens vejledningspligt ved modtagelsen af offentlige ydelser.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til fravigelse af kravet om selvforsørgelse, kan der endvidere henvises til Udlændingenævnets afgørelse fra januar 2016, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.3., afgørelse ÅB/2016/14.

Det kan dog ikke i sig selv føre til fravigelse af kravet om selvforsørgelse, at en herboende ægtefælle henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse ikke fraviges som følge af, at den herboende ægtefælle henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land, kan henvises til ÅB/2017/17 gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.2.

Som et eksempel herpå kan der endvidere henvises til Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2015, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse ÅB/2015/20.

3.3.1.6. Boligkravet

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 6, at den herboende ægtefælle som udgangspunkt skal kunne dokumentere at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018, om ændring af udlændingeloven, Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v., blev boligkravet i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, ophævet og erstattet af § 9, stk. 6, og stk. 7, om boligkravslisten, jf. lovbekendtgørelse af 1117 af 2. oktober 2017, som senest ændret ved lov nr. 742 af juni 2018. Udlændingenævnet har i 2018 alene haft anledning til at træffe afgørelse efter boligkravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, i lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017.

En selvstændig bolig er en bolig, der har selvstændig indgang og fremstår som en enhed. Det er ikke en betingelse, at boligen har eget køkken eller toilet. At råde over en selvstændig bolig betyder ifølge lovbemærkningerne, at den herboende ægtefælle skal eje, leje, fremleje eller være andelshaver eller anpartshaver af en selvstændig bolig. Hvis der er tale om en lejebolig eller en fremlejebolig, skal varigheden af lejekontrakten eller fremlejekontrakten enten være tidsubegrænset eller være på mindst halvandet år fra den dato, hvor ansøgning om opholdstilladelse bliver indgivet.

Efter § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015 om opfyldelse af boligkravet i familiesammenføringssager og om kommunalbestyrelsens udtalelse om referencens boligforhold (boligkravsbekendtgørelsen)[12] anses boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, for opfyldt, når referencen godtgør, at vedkommende senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerenes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse vil råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse indtil mindst halvandet år efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende ægtefælle har godtgjort, at vedkommende senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerenes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse ville råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2 i boligkravbekendtgørelsen til en armensk statsborger. Den herboende reference havde i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse i januar 2017 oplyst, at han boede sammen med sin moder, fader og broder, at boligen ikke havde selvstændig indgang, at faderen var syg, at faderen havde brug for hjælp, at den herboende reference led af PTSD, og at han havde svært ved at finde en bolig grundet høje huslejepriser og lange ventelister.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende reference ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i januar 2017 havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med den herboende reference, at den herboende reference på ansøgningstidspunktet boede sammen med sine forældre og broder, at han selv i ansøgningsskemaet havde oplyst, at boligen ikke havde selvstændig indgang, at han ikke boede i kollektiv eller bofællesskab, at han først i september 2017 havde fremsendt en ny lejekontrakt med overtagelse i februar 2018, og at

[12] Boligkravsbekendtgørelsen kan findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=170549

han således ikke senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig, jf. § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren i marts 2018 havde fremsendt endnu en ny lejekontrakt af februar 2018, hvoraf det fremgik, at den herboende reference i februar 2018 havde lejet en lejlighed, og at det til støtte for klagen var oplyst, at ansøgeren var af den opfattelse, at den herboende references første bolig opfyldte boligkravet efter boligkravbekendtgørelsen § 6, idet den herboende references fader efter det oplyste havde alvorlige mén efter en brækket ryg, og at han havde behov for hjælp til toiletbesøg, til at skifte strømper, til sit korset samt til at løfte tunge ting og til pasning, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at faderens sygdom på det foreliggende grundlag ikke kunne anses for at have en sådan karakter og omfang, at faderen var afhængig af den herboende references pleje, og at den herboende references moder og broder boede sammen med faderen og måtte forventes at kunne yde den nødvendige pleje. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af ansøgningsskemaet fremgik, at den herboende reference havde to søskende, der begge boede i Danmark, og at der var mulighed for yderligere hjælp via kommunen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det fremgik af CPR, at den herboende reference først i januar 2017 var flyttet ind hos sin fader, der boede sammen med den herboende references moder, at faderen siden december 2014 havde haft disse lidelser, og at faderen således tidligere havde kunnet klare sig selv, uden at hans søn boede sammen med ham. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde oplyst, at den herboende ægtefælle havde været boligsøgende, at han havde haft svært ved at finde bolig grundet høje huslejepriser og lange ventelister, ikke kunne føre til et andet resultat, da dette ikke ændrede ved, at der var forløbet mere end tre måneder siden ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, indtil ansøgeren havde fremsendt en ny lejekontrakt. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at den herboende reference skulle opfylde kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om forhold, hvorefter den herboende reference ikke kunne indrejse og tage ophold i ansøgerens hjemland, hvor ansøgeren var statsborger, parret var mødtes og havde indgået ægteskab, og hvor begge talte sproget. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og den herboende reference havde et barn, der var født i oktober 2017 i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at barnet endnu ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** barnets alder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at efter fast praksis vil et barn have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års lovligt ophold her i landet, hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende reference ikke ønskede at flytte til et land, hvor han ikke talte sproget eller kunne forsørge sig selv, og at han frygtede forfølgelse som følge af sin religion. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det anførte ikke kunne føre til en ændret vurdering,

da han som dansk statsborger ville kunne bosætte sig i alle lande. **Udlændingenævnet fandt således**, at der herved ikke var tale om sådanne særlige grunde til, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, ikke burde stilles. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at den herboende reference led af PTSD, og at han var bevilliget førtidspension, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der herved ikke var tale om så alvorlig sygdom, at betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 6, med henvisning til den herboende references sygdom ikke burde stilles. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse også til**, at den herboende reference havde deltidsarbejde. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at den herboende reference havde brug for sin familie, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved forelå ganske særlige grunde, som kunne begrunde, at der kunne gives opholdstilladelse til ansøgeren. FAM/2018/92.

Hvis den herboende ægtefælle lejer en andelsbolig, skal lejemålet være tidsubegrænset og i øvrigt ikke stride mod andelsboligforeningens vedtægter, jf. § 4, stk. 2, i boligkravsbekendtgørelsen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende ægtefælle rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse ved at leje en andelsbolig, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en kinesisk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til den pågældendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke kunne anses for at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af andelsboligforeningens vedtægter, at foreningens andelsboliger alene kunne fremlejes i et halvt år ad gangen med bestyrelsens godkendelse og i højst to år. **Udlændingenævnet fandt således**, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse indtil halvandet år fra tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort, at han ville råde over en eller flere andre boliger af rimelig størrelse efter ophøret af den tidsbegrænsede råden og frem til det tidspunkt, hvor der var forløbet halvandet år fra tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. boligkravsbekendtgørelsens § 2, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det fremgik af lejekontrakten, at lejemålet var tidsubegrænset. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af andelsboligforenin-

gens vedtægter, at foreningens andele alene efter godkendelse af bestyrelsen kunne udlejes i et halvt år ad gangen og i højst to år. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende ægtefælle i forbindelse med indgivelsen af klagen havde oplyst, at han planlagde at købe den andelsbolig, som han boede til leje i. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i sagen ikke var oplyst om sygdom, handicap eller andre forhold, der kunne føre til, at boligkravet ikke skulle stilles, og at der ikke i sagen i øvrigt var oplyst om forhold, der bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke kunne indrejse og tage ophold med ansøgeren i Kina. ÅB/2018/37.

Kravet om at råde over en selvstændig bolig vil som udgangspunkt ikke være opfyldt, hvis man lejer værelser i eksempelvis sine forældres ejerbolig, medmindre den udlejede del af boligen i sig selv fremstår som en selvstændig bolig.

Referencen anses for at råde over en selvstændig bolig, når referencen som ejer, andels- eller anpartshaver, lejer, fremlejer eller på anden lignende måde råder over brugsretten til en bolig eller en del af en bolig. Det er ikke en betingelse, at boligen eller den del af boligen, som referencen råder over, har eget køkken eller toilet, jf. boligkravsbekendtgørelsen § 4, stk. 1.

Det følger af boligkravsbekendtgørelsens § 4, stk. 3, at betingelsen i stk. 1, 1. pkt., ikke anses for opfyldt, hvis referencen råder over en lejebolig eller en del af en lejebolig ved en låneaftale.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til boligkravet i forhold til en låneaftale, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en tunesisk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til den pågældendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagen, at den herboende ægtefælle lejede en lejebolig på 70 m^2 af sin fader til en husleje på 2.000 kr. inklusiv vand, varme og elforbrug. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at den herboende ægtefælles bolig ikke udgjorde en selvstændig bolig, da der ikke forelå et reelt lejeforhold mellem den herboende ægtefælle og den herboende ægtefælles udlejer, jf. boligkravsbekendtgørelsens § 4, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at den herboende ægtefælle i en periode fra august 2015 til oktober 2017 havde boet på en navngiven adresse hos sine forældre, at den herboende

ægtefælle herefter var flyttet til en anden adresse, at ansøgeren i oktober 2017 havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, og at der ikke var dokumentation for betaling af husleje før december 2017. **Udlændingenævnet fandt**, at dette indikerede, at der ikke var tale om en reel udlejning. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende ægtefælle til støtte for klagen havde oplyst og vedlagt dokumentation for, at hun kun betalte 2.000 kr. i husleje, idet hun samtidig var ansvarlig for vedligeholdelsen af hele huset samt udendørsarealerne, og at hun lejede 1. salen med egen indgang. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det alene fremgik af lejekontrakten, at den herboende ægtefælle var ansvarlig for snerydning og græsslåning, og at det på den baggrund ikke kunne lægges til grund, at hun også delvis var ansvarlig for vedligeholdelse af huset eller udendørsarealerne til gengæld for nedslag i huslejen, da dette ikke var i overensstemmelse med den til ansøgningen vedlagte lejekontrakt. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt ikke**, at disse opgaver kunne berettige så lav en husleje, uanset om den herboende ægtefælle også måtte være ansvarlig for indvendig vedligeholdelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende ægtefælle havde fremsendt eksempler på boligpriser i provinsen, og at det var normalt med lave huslejepriser sammenlignet med huslejepriser i byerne, da dette ikke ændrede ved, at det var den herboende ægtefælles fader, som var udlejer af den pågældende bolig, og at det var en usædvanlig lav husleje, da den alene udgjorde 1.000 kr. i husleje og 1.000 kr. i forbrug pr. måned for 70 $m^{2.}$ **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at lejemålet vedrørende den herboende ægtefælles tidligere navngivne adresse var på 4.800 kr. pr. måned og 900 kr. for forbrug for 76 m^2 i samme by. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i oktober 2017 havde indgivet en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med referencen, at lejemålet vedrørende referencens navngivne adresse på daværende tidspunkt var på 2.000 kr. pr. måned, og at referencen først i marts 2018 havde fremsendt en ny kontrakt vedrørende et lejemål på en navngiven adresse med en månedlig husleje på 5.700 kr., med overtagelse i marts 2018, og at referencen således ikke senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig, jf. § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Tunesien, hvor ansøgeren var statsborger, talte sproget, havde taget en uddannelse og havde været i beskæftigelse, hvor den herboende ægtefælle flere gange havde været på besøg, og hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle var blevet gift, for der at udøve familielivet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende

ægtefælle havde oplyst, at hun var blevet optaget på en uddannelse, og at hun fortsat havde arbejde som freelancer. **Udlændingenævnet fandt imidlertid endelig**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var tale om sådanne særlige grunde til, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, ikke burde stilles. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2018/38.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en filippinsk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til den pågældendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i november 2017 ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i februar 2016 havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med den herboende ægtefælle, at den herboende ægtefælle på ansøgningstidspunktet boede på en navngiven adresse, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle efter det oplyste boede vederlagsfrit, at den herboende ægtefælle således ikke rådede over en bolig som lejer, ejer eller andelshaver, at den herboende ægtefælle senest i marts 2018 havde fremsendt en lejekontrakt vedrørende et nyt lejemål på en navngiven adresse, og at den herboende ægtefælle således ikke senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig, jf. § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle opfylde kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste talte dansk, at hun følte sig integreret i det danske samfund, at der herskede kaotiske forhold i Irak og Filippinerne, at det på den baggrund ville være umuligt for familien at rejse tilbage til disse lande, og at det ville være en katastrofe, såfremt ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at der var tilvejebragt dokumentation for, at ansøgeren havde diabetes, og at en navngiven kommune havde anført, at ansøgeren ikke havde de samme muligheder for at få den tilsvarende medicin i Filippinerne, som hun fik ordineret i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke ville kunne henvises til at tage ophold i enten Irak eller Filippinerne for der at udøve familieviet, ligesom sociale og økonomiske forhold i ansøgerens og den herboende ægtefælles hjemlande i sig selv ikke kun-

ne føre til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning hertil. **Udlændingenævnet bemærkede i denne forbindelse**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at hun besad en toårig højere uddannelse indenfor hotel og restaurant management, og at hun tidligere havde været beskæftiget som administrator hos en aircondition virksomhed i Filippinerne. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at Udlændingestyrelsen havde udtalt, at der ikke var grund til at antage, at den herboende ægtefælle ville risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Irak. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællesbarn, der var født i Danmark i 2016. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at fællesbarnet var født i Danmark, idet fællesbørn efter praksis først efter seks til syv års fast, lovligt ophold i Danmark, i hvilken forbindelse barnet har gået i dansk institution og/eller skole, anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. ÅB/2018/39.

Man kan opfylde boligkravet, selv om den herboende ægtefælle ejer eller lejer boligen sammen med en eller flere andre personer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en bolig, hvor der boede flere personer, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2 i boligkravsbekendtgørelsen, til en amerikansk statsborger.
Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2 i boligkravsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med sin ægtefælle havde oplyst, at ansøgeren og dennes ægtefælle boede i et almindeligt lejemål, som bestod af tre værelser af 80 m^2, og at ansøgeren og dennes ægtefælle ikke boede i et kollektiv eller i et bofællesskab. Det fremgik derimod af opslag i Den Offentlige Informationsserver (OIS) og CPR, at det pågældende lejemål bestod af syv værelser fordelt på 215 m^2, og at der på tidspunktet for ansøgerens og dennes ægtefælles ophold i lejemålet boede seks andre personer på adressen. **Udlændingenævnet lagde på baggrund heraf til grund**, at ansøgeren og dennes ægtefælle senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse ikke havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, herunder en bolig med en selvstændig indgang. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren og dennes ægtefælle efterføl-

gende havde oplyst til Udlændingestyrelsen, at parrets boligsituation havde ændret sig, og at parret var blevet udsat for svindel i relation til deres daværende bolig, og at ansøgeren havde indleveret en ny lejekontrakt for en anden bolig, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da dette ikke ændrede ved, at der var forløbet mere end tre måneder siden ansøgerens indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, indtil ansøgeren havde indleveret en ny lejekontrakt. De forhold, som ansøgeren i øvrigt til støtte for klagen havde anført, kunne på baggrund heraf ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at ansøgeren og dennes ægtefælle skulle godtgøre at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke i sagen var oplyst om sygdom, handicap eller andre forhold, der kunne føre til, at boligkravet ikke skulle stilles. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var oplyst om forhold, hvorefter ansøgerens ægtefælle ikke kunne indrejse og tage ophold i USA, hvor ansøgeren var statsborger, og hvor både ansøgeren og dennes ægtefælle talte sproget. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle ikke ønskede at flytte til USA, fordi han havde en velfungerende virksomhed i en større by i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det anførte ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der herved ikke var tale om sådanne særlige grunde til, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, ikke burde stilles. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til selv at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. FAM/2018/61.

Boligen skal anses for at have en rimelig størrelse, hvis der højst skal bo to personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m^2 pr. person, der bor i boligen. Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles, jf. § 5, stk. 1, nr. 1-2 i boligkravsbekendtgørelsen.

Der henvises endvidere til Udlændingenævnets afgørelse fra april 2016, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.4., afgørelse ÅB/2016/15.

For øvrige eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til opfyldelsen af boligkravet, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.3.

3.3.1.7. Tilknytningskravet

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018, Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev tilknytningskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, erstattet med et integrationskrav, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som senest ændret ved lov nr. 742 af 8. juni 2018.

Udlændingenævnet har ikke i 2018 haft anledning til at tage stilling til integrationskravet.

Det fremgår af overgangsbestemmelsen til lov nr. 742 af 8. juni 2018, jf. § 2, stk. 4, at såfremt Udlændingenævnet stadfæster en afgørelse, hvor der efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, som ophævet ved lovens § 1, nr. 3, meddeles afslag på ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring, skal Udlændingenævnet samtidig anmode Udlændingestyrelsen om at tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 eller 9 c, som ændret ved lovens § 1, nr. 1-29.

Udlændingenævnet tilbagesender derfor denne type sager til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage fornyet stilling til sagen.

Der kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.5., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.5., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.5. og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.4. for en gennemgang af Udlændingenævnets praksis, for så vidt angår tilknytningskravet.

3.3.1.8. Overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018, om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v., blev betingelserne for familiesammenføring, herunder det der tidligere var de overførte krav for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens dagældende § 9, stk. 12, ændret. Lovændringen medførte blandt andet, at betingelserne nu fremgår af andre bestemmelser i udlændingelovens § 9.

Udlændingenævnet har ikke i 2018 haft anledning til at træffe afgørelse efter de nye bestemmelser. Nedenstående afsnit omhandler således alene betingelserne for ægtefællesammenføring, som de så ud inden vedtagelsen af lov nr. 742 af 8. juni 2018.

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt en betingelse for ægtefællesam-

menføring, at den herboende ægtefælle opfylder en del af betingelserne for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12 (nu udlændingelovens § 9, stk. 15).

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010. Dette betyder, at såfremt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010, anses vedkommende for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12 (nu udlændingelovens § 9, stk. 15).

Hvis den herboende ægtefælle er givet tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 26. marts 2010, vil den herboende ægtefælle som udgangspunkt skulle opfylde kravet, uanset på hvilket tidspunkt og efter hvilket regelsæt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Dette gælder også, hvis den herboende ægtefælle f.eks. blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, og hvor en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse blev fraveget.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 3 (nu udlændingelovens § 9, stk. 15. nr. 3), at den herboende ægtefælle ikke må have forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden, og gælden ikke overstiger 113.962,31 kr. (2018-niveau).

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 4 (nu udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 4), at den herboende ægtefælle i de sidste tre år forud for ansøgningen om ægtefællesammenføring ikke må have modtaget offentlig hjælp, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden prøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 12, nr. 5 (nu § 9, stk. 15, nr. 6), og at den herboende ægtefælle skal have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6 (nu udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 7 og 8).

Som et eksempel på en afgørelse vedrørende de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til danskprøvekravet kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 12, nr. 5.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet med ansøgerens ægtefælle, da ansøgerens ægtefælle ikke opfyldte betin-

gelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens dagældende § 9, stk. 12, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle ikke havde fremlagt dokumentation for at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en prøve på et tilsvarende niveau eller højere. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og dennes ægtefælle i forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring havde fremlagt kopi af ansøgerens ægtefælles prøveprotokol fra juli 1985 fra ansøgerens ægtefælles tidligere skole. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ligeledes ikke kunne føre til en anden vurdering, at partsrepræsentanten i forbindelse med sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde fremlagt kopi af e-mailkorrespondance med ansøgerens ægtefælles bopælskommune fra oktober 2017, hvoraf det var oplyst, at ansøgerens ægtefælles tidligere skole kun opbevarede dokumentation for beståede prøver i ti år, og at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at den fremsendte prøveprotokol fra 10. klasse var på et højere niveau end kravene i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgerens ægtefælle ikke havde fremlagt dokumentation for, at ansøgerens ægtefælle havde bestået Folkeskolens afgangsprøve, bestået folkeskolens 10. klasse med et karaktergennemsnit på mindst 6 eller Prøve i Dansk 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den fremlagte kopi af prøveprotokollen ikke dokumenterede, at ansøgerens ægtefælle havde aflagt en prøve i dansk, men at ansøgerens ægtefælle alene havde fået overført sin årskarakter i dansk til sit afgangsbevis. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte imod, at ansøgerens ægtefælle skulle opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der til sagen ikke forelå oplysninger om, at ansøgerens ægtefælle led af alvorlig sygdom eller handicap, der kunne føre til, at betingelsen ikke burde stilles, ligesom der ikke forelå oplysninger om, at ansøgerens ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Tyrkiet, hvor både ansøgeren og dennes ægtefælle var statsborgere, hvor ansøgeren havde familie, hvor ansøgerens ægtefælle jævnligt var rejst til, hvor ansøgerens ægtefælle talte sproget, og hvor ansøgeren og dennes ægtefælle havde indgået ægteskab, for der at udøve familielivet, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende EMRK artikel 8 og familiesammenføring, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde oplyst, at parret havde et mindreårigt fællesbarn i Danmark med opholdstilladelse som familiesammenført med ansøgerens ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at barnet – henset til sin unge alder – ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. **Udlændingenævnet bemærkede**, at fællesbørn, der bor hos den herboende ægtefælle, efter praksis først efter seks til syv års sammenhængende ophold i Danmark anses for at have opnået en sådan

selvstændig tilknytning til Danmark, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse vil have så væsentlige konsekvenser for barnet, at udlændingemyndighederne kan se bort fra kravet om, at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle var en herboende økonomisk aktiv tyrkisk statsborger i Danmark, og at Danmark er omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** til EU-domstolens dom af 10. juli 2014 i sagen Naime Dogan mod Bundesrepublik Deutschland (C-138/13), hvorefter der efter Udlændingenævnets vurdering ikke gives familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere en videre ret til familiesammenføring end udlændingelovens regler, idet det allerede er indeholdt i disse reglers enkelte bestemmelser, at hensynet til Danmarks internationale forpligtelser – herunder afgørelser fra EU-domstolen – skal indgå i vurderingen, og at betingelserne – med undtagelse af kravet om underskrivelse af en integrationserklæring ved ansøgning om ægtefællesammenføring – fraviges, hvis der foreligger ganske særlige grunde, således at der efter loven tages hensyn til de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde. ÅB/2018/40.

Som øvrige eksempler vedrørende de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til danskprøvekravet henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.9., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.10., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.9, og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.7.

Som eksempler på afgørelser vedrørende overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til beskæftigelseskravet henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.9., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9., og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.10.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse stilles ikke, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles. Der kan herved henvises til afgørelse FAM/2014/134 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9.

3.3.1.9. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse

Det er som udgangspunkt en betingelse, at en herboende ægtefælle eller samlever stiller en økonomisk sikkerhed, jf. udlændingelovens § 9 stk. 4. Den økonomiske sikkerhed kan efter ansøgning nedsættes med 20.000 kr. (2018-niveau), jf. udlændingelovens § 9 stk. 36, når ansøgeren har bestået

en prøve i dansk på A1-niveau inden for seks måneder, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34.[13] Den økonomiske sikkerhed kan yderligere nedsættes efter ansøgning med 10.000 kr. (2018-niveau), jf. udlændingelovens § 9, stk. 37, når ansøgeren har bestået en prøve i dansk på A2-niveau inden for ni måneder, jf. udlændingelovens § 9, stk. 35.[14] Endelig kan den økonomiske sikkerhed nedsættes med yderligere 10.000 kr. (2018-niveau), når ansøgeren har bestået en afsluttende danskprøve efter lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. udlændingelovens § 9, stk. 38.[15]

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9, stk. 34, jf. lovforslag nr. L 104 fremsat den 2. marts 2012, afsnit 7.2.1, fremgår det:

> ”Opholdstilladelse som ægtefællesammenført skal ikke betinges af, at udlændingen består danskprøven på A1-niveau, hvis særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod. Der ses altid bort fra kravet om bestået danskprøve, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtigelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og FN’s Handicapkonvention, at stille kravet. Der henvises i den forbindelse til afsnit 18. I tilfælde, hvor en udlænding ikke er givet dispensation for danskprøven, men hvor udlændingen har lovligt forfald vil fristen for den pågældende danskprøve blive udskudt. Udlændingen vil f.eks. kunne have haft lovligt forfald, hvis forfaldet er begrundet i barsel eller i udlændingens eller udlændingens mindreårige barns sygdom, og sygdommen dokumenteres ved en lægeerklæring, eller hvis forfaldet er begrundet i ekstraordinære uforudsete transportproblemer, og udlændingen fremlægger dokumentation herfor. Hvis fristen for at bestå prøven suspenderes som følge af lovligt forfald, skal udlændingen, når årsagen til det lovlige forfald ikke længere foreligger, aflægge og bestå prøven senest ved udløbet af den forskudte frist herfor.”

Af bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013 som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 112 af 29. januar 2015 om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge, bilag 1 (danskprøvebekendtgørelsen),[16] fremgår det, hvilke prøver som anses for at være fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en danskprøve på mindst A1-niveau, mens bilag 2 indeholder en oversigt over danskprøver på mindst A2-niveau.

Lovligt forfald er reguleret i danskprøvebekendtgørelsens § 11, stk. 2.

---

[13] Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev udlændingelovens § 9, stk. 30, ændret til § 9, stk. 34.

[14] Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev udlændingelovens § 9, stk. 32, ændret til § 9, stk. 37. Bestemmelsen er blevet indholdsmæssigt ændret således, at ansøgeren skal have bestået en prøve i dansk på A2-niveau inden for ni måneder i stedet for 15 måneder.

[15] Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev udlændingelovens § 9, stk. 33, ændret til § 9, stk. 38.

[16] Danskprøvebekendtgørelsen kan findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=145602

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet taget stilling til, om prøvedeltageren havde lovligt forfald i forhold til nedsættelse af sikkerhedsstillelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2017 om, at en filippinsk statsborger, som i juli 2015 var blevet ægtefællesammenført her i landet og havde tilmeldt sig Det Centrale Personregister (CPR), ikke rettidigt havde bestået danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, da ansøgeren ikke havde haft lovligt forfald. Det fremgik af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at hvis klageren bestod danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau senest 15 måneder fra, at klageren havde tilmeldt sig CPR, ville klagerens ægtefælle kunne søge sin hjemkommune om nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse. I marts 2017 aflagde og bestod klageren danskprøve på A2-niveau.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke rettidigt havde aflagt og bestået danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2015 angivne frist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af klagerens opholdstilladelse fra juli 2015, at hvis klageren bestod danskprøven senest 15 måneder fra, at klageren havde tilmeldt sig CPR, ville klagerens ægtefælle kunne søge sin hjemkommune om nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse, og at klageren selv skulle være opmærksom på fristen for at bestå danskprøven. Fristen for at bestå danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var således i oktober 2016. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren først i marts 2017 havde bestået danskprøve på A2-niveau. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at det forhold, at klageren i april 2016 havde født et barn, og at hun efter det oplyste havde været på barsel, kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at tidsfristen for at bestå danskprøven fremgik udtrykkeligt af Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2015, og at klageren ikke forud for fristens udløb sås at have søgt om suspension af fristen for beståelse af danskprøven. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at fristen for aflæggelse af danskprøven kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald, for eksempel ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinært uforudsete transportproblemer, jf. bekendtgørelse nr. 180 af 26. marts 2013, og at en dispensation forudsætter, at der er ansøgt herom, herunder at Udlændingestyrelsen er gjort bekendt med for eksempel en forestående barselsperiode. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at det var klagerens eget ansvar at forberede sig til danskprøven og tilrettelægge et forløb, således at klageren kunne nå at forberede sig, inden klageren skulle op til danskprøven og inden for den fastsatte frist. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det af klageren anførte om, at klageren havde brug for nedsættelsen af den økonomiske sikkerhedsstillelse til betaling af hendes barns dagpleje/daginstitution, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det alene var kommunalbestyrelsen, der

ville kunne træffe afgørelse om nedsættelse af sikkerhedsstillelse, og at udlændingemyndighederne ville kunne træffe afgørelse om eventuelt lovligt forfald. FAM/2018/40.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2017 vedrørende en statsborger fra Bosnien-Hercegovina, der ikke rettidigt havde bestået danskprøven på A2-niveau eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, da ansøgeren ikke havde haft lovligt forfald.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2017 ikke havde bestået danskprøve på A2-niveau eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i opholdstilladelsen fra maj 2016 angivne tidsfrist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af både anmodningen om sikkerhedsstillelse fra maj 2016 og af opholdstilladelsen fra maj 2016, at hvis ansøgeren bestod danskprøven senest 15 måneder fra tilmelding til Det Centrale Personregister (CPR), ville ansøgerens ægtefælle kunne søge kommunen om at få nedsat den økonomiske sikkerhed, ligesom det også fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra maj 2016, at ansøgeren på hjemmesiden www.nyidanmark.dk ville kunne finde en informationspakke, der blandt andet beskrev, hvad danskprøve på A2-niveau indebar. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ifølge CPR var registreret tilmeldt i maj 2016. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var således i august 2017. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren først i oktober 2017 havde bestået danskprøve på A2-niveau. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren ikke kunne overholde fristen for at bestå danskprøve på A2-niveau på grund af ansøgerens helbredsforhold efter en ferie i august i 2017, i hvilken forbindelse ansøgeren havde haft mange hospitalsbesøg. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at tidsfristen for beståelse af danskprøve på A2-niveau udtrykkeligt fremgik af anmodningen om sikkerhedsstillelse fra maj 2016, og at ansøgeren ikke sås at have søgt om dispensation fra aflæggelse af danskprøven. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der alene sås at være fremlagt dokumentation for, at ansøgeren havde været indkaldt til undersøgelser og kontrol tre gange, og at to af disse undersøgelser tidsmæssigt lå efter det tidspunkt, hvor ansøgeren skulle have bestået danskprøven på A2-niveau. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** at kunne lægge til grund, at der ikke havde været tale om forhold, som havde afskåret ansøgeren fra at bestå danskprøven inden for perioden på 15 måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter meddelelse af opholdstilladelse i maj 2016 ikke sås at have henvendt sig til Udlændingestyrelsen vedrørende sine helbredsforhold i øvrigt. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at fristen for aflæggelse af danskprøven kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald, eksempelvis ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom eller ekstraordinært uforudsete transportproblemer, jf. bekendtgørelse nr.

180 af 26. marts 2013, og at en dispensation forudsætter, at der er ansøgt herom. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det alene er kommunalbestyrelsen, der kan træffe afgørelse om nedsættelse af sikkerhedsstillelse, og at udlændingemyndighederne træffer afgørelse om eventuelt lovligt forfald. ÅB/2018/41.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2017 vedrørende en statsborger fra Zambia, der ikke rettidigt havde bestået danskprøven på A2-niveau eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, da ansøgeren ikke havde haft lovligt forfald.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i august 2017 ikke havde bestået danskprøve på A2-niveau eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i opholdstilladelsen i september 2013 angivne tidsfrist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af opholdstilladelsen fra september 2013, at hvis ansøgeren bestod danskprøven senest 15 måneder fra tilmelding til Det Centrale Personregister (CPR), ville ansøgerens ægtefælle kunne søge kommunen om at nedsætte den økonomiske sikkerhed, ligesom det også fremgik, at ansøgeren på hjemmesiden www.nyidanmark.dk ville kunne finde en informationspakke, der blandt andet beskrev, hvad danskprøve på A2-niveau indebar. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var således december 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren først i august 2017 havde bestået danskprøve på A2-niveau. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det fremgik af sagens akter, at ansøgeren i april 2014 var rejst til Zambia som følge af sin moders sygdom, død og begravelse, og at ansøgerens ægtefælle til støtte for klagen havde fremsendt dødattest for ansøgerens moder, der var afgået ved døden i Zambia i april 2014. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at tidsfristen for beståelse af danskprøve på A2-niveau udtrykkeligt fremgik af opholdstilladelsen fra september 2013, og at ansøgeren ikke sås at have søgt om dispensation fra aflæggelse af danskprøven. **Udlændingenævnet fandt endvidere** at kunne lægge til grund, at der ikke havde været tale om forhold, der havde afskåret ansøgeren fra at bestå danskprøven inden for perioden på 15 måneder. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at fristen for aflæggelse af danskprøven kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald, for eksempel ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinært uforudsete transportproblemer, jf. bekendtgørelse nr. 180 af 26. marts 2013, og at en dispensation forudsætter, at der er ansøgt herom. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det var ansøgerens eget ansvar at forberede sig til prøven og tilrettelægge et forløb, således at ansøgeren kunne nå at forberede sig, inden hun skulle op til prøven og inden den fastsætte frist. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det alene er kommunalbestyrelsen, der kunne træffe afgørelse om nedsæt-

telse af sikkerhedsstillelse, og at udlændingemyndighederne træffer afgørelse om eventuelt lovligt forfald. ÅB/2018/42.

3.3.2. Børn

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev udlændingelovens § 9, stk. 15, ændret til § 9, stk. 19, om selvforsørgelse og boligkrav, og udlændingelovens § 9, stk. 16, blev ændret til § 9, stk. 20, om vellykket integration. Indholdsmæssigt blev der ikke ændret i bestemmelserne.

Familiesammenføring med børn under 15 år er herefter reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt, herunder udlændingelovens § 9, stk. 19, om selvforsørgelse og boligkrav og stk. 20 om grundlaget for vellykket integration.

Der vil dog i visse undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, når barnet på ansøgningstidspunktet er ældre end 15 år.

I de tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse til barnet i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21 (tidligere § 9, stk. 17), se nærmere herom i afsnit 3.3.2.3.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne samtidig vurdere, om udlændingelovens § 9, stk. 22 (tidligere § 9, stk. 18), hvorved opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 23 (tidligere § 9, stk. 19), hvorved der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan betyde, at der ikke bør meddeles familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 21, stk. 22 og stk. 23, gælder i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn søger om familiesammenføring med en herboende person.

Ved lov nr. 124 af 26. februar 2018 om ophævelse af den særlige, lette adgang til domstolsprøvelse i sager om familiesammenføring med børn blev den direkte adgang til en efterfølgende domstolsprøvelse af Udlændingenævnets afgørelser vedrørende børn i udlændingelovens § 52, stk. 1, nr. 1 og 2, ophævet. Loven trådte i kraft med virkning fra den 1. marts 2018.

3.3.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.3.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn enten er biologisk barn af den herboende forælder eller er adopteret ved en adoption, der kan anerkendes efter dansk ret.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det er tillige en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at den herboende forælder har del i forældremyndigheden eller har den fulde forældremyndighed over barnet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den herboende forælder havde del i eller den fulde forældremyndighed over barnet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1, til et mindreårigt barn fra Congo, da den herboende reference ikke kunne dokumentere at have forældremyndigheden over barnet. Det var til sagen oplyst, at den herboende reference aldrig havde mødt barnet, og at ansøgerens moders familie ikke længere ville kendes ved barnet. Den herboende reference havde ikke i forbindelse med sin egen ansøgning om ægtefællesammenføring oplyst, at han havde børn.

Udlændingenævnet fandt, at uanset, at ansøgeren var under 15 år på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse, kunne hun ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da den herboende reference ikke under sagens behandling havde fremlagt dokumentation for, at han havde haft del i eller havde den fulde forældremyndighed over ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at den herboende forælder har del i forældremyndigheden eller har den fulde forældremyndighed over barnet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at referencen havde fremsendt en "Attestation de temoignage" fra Congo, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var referencens ansvar, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at dokumentet efter sit indhold ikke fremstod som en endelig overdragelse af forældremyndigheden, idet det alene var oplyst, at ansøgeren var under referencens ansvar. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det fremgik af udlændingemyndighedernes baggrundsoplysninger om D.R. Congo, at dokumentation for forældremyndighed udstedes i form af en retslig afgørelse fra Tribunal De Paix, og at udenlandske myndigheder altid bør kræve dokumentation for en sådan afgørelse. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var anført, at der var korruption i D.R. Congo hos politi, dommere og andre myndighedspersoner. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er en ufravigelig betingelse for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at forælderen, som barnet søger familiesammenføring til, har del i eller den fulde forældremyndighed. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der i øvrigt ikke var fundet særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem den herboende reference og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at referencen og ansøgeren aldrig havde mødtes personligt, idet referencen alene havde talt med ansøgeren telefonisk og set hende på billeder, og at referencen derfor ikke på noget tidspunkt kunne anses for at have været hendes primære omsorgsperson. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at referencen ikke alene ud fra oplysningerne om, at han, siden han var kommet til Danmark, havde bidraget til ansøgerens forsørgelse, kunne anses for at være hendes primære omsorgsperson, ligesom den fremsendte dokumentation for diverse pengeoverførsler viste, at pengene var fremsendt til forskellige personer i D.R. Congo, hvorved det hverken kunne anses for troværdigt eller sandsynliggjort, at pengene var sendt til brug for ansøgerens forsørgelse. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen efter det oplyste ikke havde kontakt med ansøgeren, mens han sad i flygtningelejr, og at han først modtog oplysninger om ansøgerens forhold, efter at han var kommet til Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da det af sagens oplysninger fremgik, at ansøgeren var blevet sendt bort af sin moder, da hun var cirka 12 år, at der først var blevet søgt om familiesammenføring i 2015, da ansøgeren var knap 15 år, og at ansøgeren de seneste år havde boet hos en

bekendt af referencen i D.R. Congo. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen til sagen havde anført, at hans bekendte havde mange børn, at der var pladsproblemer, at hans datter blev misbrugt til at arbejde, og at ingen i D.R. Congo ville kendes ved hende. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet tillagde det betydelig vægt**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var knap 15 år, at hun nu var 18 år og myndig, og at hun henset til sin alder i vid udstrækning måtte antages at kunne klare sig selv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke var uden omsorgspersoner eller generel omsorg i D.R. Congo, hvor hun fortsat havde sin moder, referencens broder og referencens bekendte, som hun ifølge ansøgningsskemaet havde boet hos siden 2014. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren ikke kunne anses for at ville lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i D.R. Congo. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der ikke sås at være væsentlige hindringer for, at familielivet kunne udøves ved besøgsophold og telefonisk kontakt i samme omfang som hidtil, ligesom der ikke var oplysninger om, at referencen ikke ville kunne forsørge ansøgeren i hjemlandet i samme omfang som hidtil. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i sagen forelå sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgeren eller hensynet til barnets tarv, der kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen, og, at det ikke ville være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. ÅB/2018/43.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en DNA-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en DNA- eller aldersundersøgelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om et barns identitet kunne fastslås, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt., jf. § 40 c, stk. 1, til tre statsborgere fra Eritrea under henvisning til deres herboende fader. Udlændingestyrelsen havde i forbindelse med behandlingen af sagen anmodet ansøgerne om at medvirke til DNA-undersøgelse ved Den Danske Ambassade i Addis Ababa, Etiopien. Ansøgerne mødte aldrig op på Den Danske Ambassade i Addis Ababa, Etiopien.

Udlændingenævnet fandt, at den påberåbte familiemæssige tilknytning mellem den herboende reference og ansøgerne ikke sås dokumenteret. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på**, at ansøgerne ikke var mødt op på Den Danske Ambassade i Addis Ababa, Etiopien, for at få foretaget de nødvendige undersøgelser. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det af referencen anførte om, at ansøgerne adskillige gange havde forsøgt at krydse grænsen fra Eritrea til Etiopien, men hver gang var blevet pågrebet af de eritreiske myndigheder, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at ansøgerens identitet må anses for fastlagt, og at dette krav ikke kan fraviges, uanset eventuelle økonomiske, logistiske eller sikkerhedsmæssige udfordringer. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at hensynet til barnets tarv talte for dels at fastslå barnets identitet, dels for at sikre, at slægtskabet mellem et barn og en herboende forælder er i overensstemmelse med det af barnet og forælderen oplyste. **Udlændingenævnet fandt således**, at kravet om, at ansøgerne skulle deltage i en DNA-undersøgelse, ikke var i strid med Danmarks forpligtelser efter Børnekonventionens artikel 3. **Udlændingenævnet fandt herudover** kravet om DNA-undersøgelse begrundet i, at referencen var fremkommet med divergerende oplysninger vedrørende ansøgernes fødselsdatoer under henholdsvis asylsagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen og i selve ansøgningsskemaerne. Hertil kom, at referencen til sagen alene havde fremlagt danske oversættelser af angivelige dåbsattester vedrørende angiveligt ansøgerne med henblik på at dokumentere slægtskabet, men at referencen ikke havde kunnet fremlægge de originale dåbsattester eller kopier heraf til trods for, at den danske tolk måtte have haft adgang til dåbsattesterne for at kunne udfærdige oversættelserne. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke var muligt at fastslå ansøgernes identitet og den påberåbte familiemæssige tilknytning og dermed vurdere, hvorvidt betingelserne for at meddele opholdstilladelse var til stede. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen i sin klage havde anført, at Udlændingestyrelsens afgørelser var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til familieliv. Dette kunne imidlertid ikke føre til en ændret vurdering, idet det på baggrund af de manglende DNA-undersøgelser og dokumentation af det påberåbte slægtskab ikke var muligt at fastlægge, om der var et beskyttelsesværdigt familieliv. FAM/2018/5.

Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse. Som eksempel på en afgørelse fra Udlændingenævnet, hvor aldersundersøgelse har været afgørende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en eritreisk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin fader, idet ansøgerens alder ikke med sikkerhed kunne anses for fastlagt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 40 c.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 40 c. **Udlændingenæv-**

net lagde herved afgørende vægt på, at Udlændingestyrelsen i august 2016 havde iværksat en aldersundersøgelse via Den Danske Ambassade i Addis Ababa, Etiopien, og at ansøgeren ikke var mødt op på ambassaden med henblik på at få foretaget de nødvendige undersøgelser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen i ansøgningsskemaet fra august 2015 havde oplyst, at ansøgeren ikke havde boet i Etiopien siden april/maj 2015, og at referencen i sin e-mail fra maj 2017 havde oplyst, at ansøgeren var blevet anholdt i Etiopien, hvor han havde siddet i fængslet i to og en halv måned for ikke at bære legimitation. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten havde oplyst, at ansøgeren siden flugten i januar 2016 havde opholdt sig i Sudan, og at det oplyste i e-mailen fra maj 2017 var en misforståelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det – uanset om ansøgeren havde været i Etiopien eller Sudan – var en grundlæggende betingelse, at ansøgerens identitet måtte anses for fastlagt, og at dette krav således ikke kunne fraviges uanset eventuelle økonomiske, logistiske eller sikkerhedsmæssige udfordringer. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at hensynet til barnets tarv talte for at fastslå barnets identitet, herunder for at sikre, at der var tale om et mindreårigt barn. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at kravet om, at ansøgeren skulle deltage i en aldersundersøgelse, ikke var i strid med Danmarks forpligtelser efter Børnekonventionens artikel 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at partsrepræsentanten til sagen alene havde fremlagt en dåbsattest for ansøgeren, men ikke havde fremlagt en fødselsattest for ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke på afgørelsestidspunktet var muligt at fastslå ansøgerens fulde identitet og dermed vurdere, hvorvidt betingelserne for at meddele opholdstilladelse var opfyldt. ÅB/2018/44.

3.3.2.1.2. Selvforsørgelseskravet

Efter udlændingelovens § 9, stk. 19, kan en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende forælder ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om kravet om selvforsørgelse med rette kunne stilles, henvises der til FAM/2017/99 og FAM/2017/55 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.1.2.

For eksempler på andre afgørelser vedrørende anvendelsesområdet for udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.1.1, og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.1.1.

3.3.2.1.3. Grundlaget for vellykket integration

Efter udlændingelovens § 9, stk. 20 (tidligere § 9, stk. 16), stilles der krav om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark. Efter udformningen af den tidligere gældende bestemmelse[17] stilledes kravet om vellykket integration først, hvis barnet var over 6 år, og der var forløbet mere end 2 år, efter at den herboende forælder var meddelt opholdstilladelse.

For så vidt angår praksis efter den tidligere gældende udlændingelovs § 9, stk. 20, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.1.2.

Bestemmelsen blev imidlertid ændret i løbet af 2016[18] som følge af EU-Domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc.

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed. Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 og udmøntet i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af Associeringsaftalen.

Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet betyder, at der er grænser for, hvilke restriktioner medlemsstaterne må indføre over for økonomisk aktive tyrkiske statsborgere i medlemsstaten.

EU-Domstolen har i en række domme fortolket Associeringsaftalen, tillægsprotokollen og Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, herunder ved dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc.

Dommen vedrører en tyrkisk statsborger, Caner Genc, der i 2005 som 13-årig søgte om familiesammenføring med sin herboende tyrkiske fader, som var arbejdstager i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i 2006 afslag på familiesammenføring med henvisning til, at integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 13 (den nuværende § 9, stk. 20), ikke var opfyldt.

EU-Domstolen fastslog i Genc-dommen, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 13, således som dette var udformet før lovændringen i juni 2016, udgjorde en restriktion, som er omfattet af stand still klausulerne i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 og artikel 41, stk. 1, i Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet, og at kravet dermed var i strid hermed, medmindre det

[17] Bestemmelsen som formuleret ved lov nr. 566 af 18. juni 2012.

[18] Ændringen blev indført ved lov nr. 664 af 8. juni 2016. Loven trådte i kraft den 10. juni 2016. Ændringen finder anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse indgivet fra og med den 31. maj 2016.

er begrundet i et tvingende alment hensyn og er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet. EU-Domstolen fastslog derefter, at hensynet til at sikre en vellykket integration af udlændinge kan udgøre et tvingende alment hensyn. Med henvisning til, at kravet kun finder anvendelse for ansøgninger om familiesammenføring, som indgives efter to års fristen, fandt EU-Domstolen imidlertid, at proportionalitetskravet ikke var opfyldt, idet kravet fører til "usammenhængende resultater". EU-Domstolen konkluderede på den baggrund, at kravet ikke kunne begrundes.

Efter den i 2018 gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 20, stilles kravet om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark herefter først, hvis barnet er over 8 år. Endvidere stilles kravet ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Der er tale om en skønsmæssig bestemmelse, hvor der skal træffes afgørelse på baggrund af en samlet og konkret vurdering af samtlige momenter i sagen. Betingelsen kan ikke stilles, hvis den anden forælder ikke er bosiddende i barnets hjemland.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå grundlag for en vellykket integration i Danmark, skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold, herunder til dels også eventuelle stedforældre. I forhold til barnet skal der herunder f.eks. lægges vægt på, hvorvidt barnet har et familiært netværk i barnets hjemland, hvor mange af sine formative år barnet har levet i sit hjemland, samt hvorvidt barnet har været på besøg i Danmark, herunder hvorvidt barnet har opholdt sig på processuelt ophold og i denne forbindelse har påbegyndt dansk skolegang. I forhold til den herboende forælders forhold skal der f.eks. lægges vægt på, hvor velintegreret denne forælder er, herunder om vedkommende har lært dansk, er tilknyttet arbejdsmarkedet og har indgået ægteskab med en dansk statsborger, hvorvidt vedkommende har bidraget til barnets forsørgelse i hjemlandet, mens vedkommende har opholdt sig i Danmark, samt hvor lang tid der er gået, fra vedkommende blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, til der er søgt om familiesammenføring med barnet i hjemlandet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet betydningen af EU-domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561-14, Genc, kan henvises til FAM/2017/126 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit. 3.3.2.1.3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til en mindreårig spansk statsborger. Ansøgerens herboende fader var irakisk statsborger og var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Der blev ved afgørelsen ikke taget stilling til, om ansøgeren eventuelt kunne have ret til ophold efter EU-reglerne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da hun ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var otte år på ansøgningstidspunktet i september 2016, at hun var født i Spanien, hvor hun havde boet hele sit liv sammen med sin moder og havde haft to års skolegang, at hun efter det oplyste talte spansk, castellano, arabisk og begrænset engelsk, at hun havde et familienetværk i Spanien i form af sin moder og to onkler, at hun aldrig havde boet sammen med sin fader, at faderen, først efter at ansøgeren var fyldt otte år, havde søgt om familiesammenføring med hende, og at ansøgeren således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til sin fader, havde nogen form for tilknytning her til landet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgerens broder i oktober 2017 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, og at han samme måned var blevet registreret som indrejst i Danmark, henset til længden af broderens ophold ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at faderen ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til det danske samfund, at faderens tilknytning herved kunne opveje ansøgerens meget begrænsede tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at faderen i forbindelse med sin forlængelsessag af hans opholdstilladelse som flygtning havde oplyst, at han havde gennemført en erhvervsuddannelse som slagter i 2001, at han havde været i praktik i en dagligvarekæde, at han havde arbejdet som chauffør, at han havde arbejdet inden for rengøringsbranchen indtil 2008, at han efterfølgende havde gennemført flere praktikforløb, og at han havde danskkundskaber, der var tilstrækkelige til, at han kunne klare sig i det daglige. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at faderen i marts 1999 var blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning i en alder af 36 år, at han ikke havde haft nogen særlig tilknytning til arbejdsmarkedet, idet han i hvert fald siden 2008 kun havde været i beskæftigelse i samlet 15 måneder, og at han ikke havde dokumenteret at have bestået en danskprøve. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at det forhold, at ansøgeren havde boet hos sin fader, siden hun var indrejst i Danmark i juni 2016, og at hun efter det oplyste havde gået i skole i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at faderen efter det oplyste havde bidraget til ansøgerens forsørgelse i Spanien, at han og ansøgeren havde haft telefonisk kontakt med hinanden, og at han og ansøgeren havde besøgt hinanden i henholdsvis Danmark og Spanien. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at faderen kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang og på en tilsvarende måde, som han havde gjort, siden ansøgeren blev født, ligesom han fortsat kunne

bidrage til hendes forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selvom ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var ansøgerens forældres eget valg, at ansøgeren skulle bo hos sin moder i Spanien i de første otte år af hendes liv, og at der ikke sås at være noget til hinder for, at hun fortsat kunne bo hos sin moder i Spanien. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at faderen dermed havde valgt at udøve familielivet således, at hans familie skulle leve adskilt. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren på baggrund af disse faktiske forhold ikke vurderedes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at FN's børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af EMRK's artikel 8. FAM/2018/14.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til en mindreårig thailandsk statsborger. Ansøgerens herboende moder var meddelt opholdstilladelse i Danmark i marts 2017 under henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 12 år på ansøgningstidspunktet i juni 2017, at ansøgeren var født i Thailand, hvor hun havde boet hele sit liv sammen med sin moder indtil juli 2016, hvor moderen var indrejst i Danmark, og herefter med sin mormoder og morfader, at hun havde haft seks års skolegang i Thailand, at hun talte thai og lidt engelsk, at hun havde et familienetværk i Thailand i form af sin mormoder, morfader, søster, sin moders broder og sin fader, og at hun således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til sin moder, havde nogen form for tilknytning her til landet. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var noget til hinder for, at ansøgeren fortsat kunne bo hos sin mormoder og morfader i Thailand. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at mormoderen skulle lide af fremskreden diabetes, at hun efter det oplyste havde mange gener, at hun ikke kunne gå, at hun ikke kunne tage sig af de daglige pligter, at morfaderen var betydeligt svækket af alderdom, og at mormoderen og morfaderen modtog 200 kr. om måneden i offentlig pension, hvilket ikke var tilstrækkeligt til at forsørge familie, ikke kunne

føre til en anden vurdering, idet der ikke var tale om sådanne forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle meddeles en opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at ansøgeren ikke havde boet sammen med sin fader, siden hun var seks år, at faderen ikke ville tage sig af hende, at faderen under skilsmissen efter det oplyste havde ytret, at han ikke evnede og ønskede at tage del i opdragelsen og forsørgelsen af ansøgeren, at hun ikke ønskede at bo hos sin fader, at faderen og ansøgeren kun havde sporadisk kontakt via Facebook, og at ansøgerens moder i forbindelse med skilsmissen havde fået tillagt forældremyndigheden over ansøgeren, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var sandsynliggjort eller dokumenteret, at ansøgeren ikke kunne tage ophold i Thailand hos sin fader. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at overdragelsen af forældremyndighed ikke i sig selv kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens moder i marts 2017 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, at hun havde bestået danskprøve på A1-niveau, at hun havde forsøgt at finde arbejde, men at det ikke var lykkedes, at hun i samarbejde med kommunen var i gang med at undersøge muligheden for at starte selvstændig virksomhed fra familiens hjem, at hun ikke led af en alvorlig sygdom eller handicap, at hendes ægtefælle havde arbejdet på fuldtid, og at hendes ægtefælle nu var pensioneret. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke i sig selv kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens moder ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til det danske samfund, at hun kunne opveje ansøgerens meget begrænsede tillknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selvom hun ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at ansøgeren havde gået i skole i Danmark, at hun havde fået mange nye venner, at hun var vellidt i skolen, at hun fulgte den almindelige sjette klasse og befandt sig godt i klassen, at hun var respekteret og vellidt af sine klassekammerater, at hun i frikvartererne var aktiv og indgik i leg, at hun gradvis tilegnede sig sproget, at hun var stabil med sin skolegang, og at hun havde et stort passivt ordforråd, ikke kunne føre til et andet udfald, da ansøgeren herved ikke kunne antages at have opnået en sådan stærk tilknytning til Danmark, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 16, kunne anses for at være opfyldt. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det forhold, at ansøgerens moder havde bidraget til ansøgerens forsørgelse, og at ansøgeren og ansøgerens moder, mens ansøgeren boede i Thailand, havde kontakt med hinanden dagligt, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgerens moder kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren som hidtil, ligesom ansøgerens moder fortsat kunne bidrage til hendes forsørgelse i Thailand. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var ansøgerens moders eget valg, at ansøgeren skulle bo sammen med sine bedsteforældre i Thailand, mens ansøgerens moder tog ophold i Danmark, og at der ikke sås at være noget til hinder for, at ansøgeren fortsat kunne bo sammen med sine bedsteforældre i Thailand. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgerens moder dermed havde valgt at udøve familielivet således, at ansø-

geren og ansøgerens moder skulle leve adskilt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren på baggrund af de faktiske forhold ikke vurderedes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, idet ansøgeren var født og opvokset i Thailand, hvor hun havde gået seks år i skole, og hvor hendes mormoder, morfader, søster, hendes moders broder og hendes fader fortsat var bosiddende. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at FN's børnekonventions artikel 3 efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. FAM/2018/33.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en mindreårig filippinsk statsborger, der søgte om familiesammenføring med sin herboende moder, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da han ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 14 år på ansøgningstidspunktet i juni 2016, at han var født i Filippinerne, hvor han havde boet hele sit liv sammen med sin moder indtil 2011 og herefter med sin mormoder, at han havde haft syv års skolegang, at han talte tagalog/hiligaynon og engelsk, at han havde et familienetværk i Filippinerne i form af sin mormoder, sin moster, som indrejste sammen med ham i Danmark på et Schengenvisum, og sin fader, og at ansøgeren således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til sin moder, havde nogen form for tilknytning her til landet. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var noget til hinder for, at ansøgeren fortsat kunne bo hos mormoderen i Filippinerne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til sagen var oplyst, at mormoderen havde fået konstateret bronkial astma, diabetes type 2 og akut hypertension, at hun blev anbefalet hvile og ikke at indgå i energiske og anstrengende fysiske og mentale aktiviteter, at der var risiko for, at hun fik slagtilfælde, hvorfor hun tillige blev anbefalet, at hun skulle opholde sig i et stressfrit miljø, og at hun således ikke var i stand til at forsørge eller opdrage ansøgeren, ikke kunne føre til en anden vurdering, idet der ikke herved var tale om sådanne forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle meddeles en opholdstilladelse i Danmark. Det anførte om, at ansøgeren angiveligt ikke havde set sin fader, siden han blev født, at faderen ikke ønskede at have nogen form for kontakt med ansøgeren, og at han havde overdraget forældremyndigheden, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at overdragelsen af forældremyndighed ikke i sig selv kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens fader havde medvirket til ansøgerens opholdssag. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 14 år, at han på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 15 år, og at han således ikke kunne antages at have behov for forældre eller andre omsorgspersoner i samme omfang, som yngre børn har. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren ikke

siden 2011 havde boet sammen med sin moder. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at moderen var indrejst i Danmark i februar 2015, at hun i september 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, at hun fra december 2015 til februar 2016 havde arbejdet 36 timer ugentligt som produktionsmedarbejder i fødevareindustrien, at hun siden august 2016 havde arbejdet som køkkenhjælp 16 timer ugentligt, at hun havde bestået danskprøve på A2-niveau, at hun ikke led af en alvorlig sygdom eller handicap, og at hendes ægtefælle havde arbejdet på fuldtid som chauffør siden 2006. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke herved var oplyst om sådanne forhold, der kunne opveje ansøgerens begrænsede tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selvom han ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. Det forhold, at ansøgeren havde gået i skole i Danmark, og at han skulle have fået en omgangskreds i Danmark, kunne ikke føre til et andet udfald. Det forhold, at moderen havde bidraget til ansøgerens forsørgelse, og at hun og ansøgeren havde haft kontakt med hinanden via telefon, Skype og Viber, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at moderen kunne fortsætte med at udøve familielivet med sin søn som hidtil, ligesom hun fortsat kunne bidrage til hans forsørgelse i Filippinerne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var moderens eget valg, at ansøgeren skulle bo sammen med sin mormoder i Filippinerne, og at der ikke sås at være noget til hinder for, at han fortsat kunne bo sammen med sin mormoder i Filippinerne. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at moderen dermed havde valgt at udøve familielivet således, at hun og ansøgeren skulle leve adskilt. Det anførte om, at moderen ventede med at ansøge om familiesammenføring med ansøgeren til et år og tre måneder efter, at hun var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, idet hun ville stabilisere sit forhold til sin ægtefælle i Danmark, kunne ikke føre til et andet udfald på baggrund af sagens samlede omstændigheder. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren på baggrund af de faktiske forhold ikke vurderedes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at der var henvist til barnets tarv. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at FN's børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. FAM/2018/36.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig tyrkisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, under henvisning til ansøgerens fader, der var ægtefællesammenført, og Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ret til ophold i Danmark efter Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Udlændingenævnet fandt for det første, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da han ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 12 år på ansøgningstidspunktet i november 2017, at han var født i Tyrkiet, hvor han havde boet hele sit liv sammen med sin moder, at han havde haft syv års skolegang i Tyrkiet, at han talte tyrkisk og kurdisk, at han havde et familienetværk i Tyrkiet i form af sin moder, og at han således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til sin fader, havde nogen form for tilknytning her til landet. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var noget til hinder for, at ansøgeren fortsat kunne bo hos sin moder i Tyrkiet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke forud for sin indrejse i oktober 2017 havde besøgt Danmark, og at han aldrig havde haft opholdstilladelse, men alene processuelt ophold under Udlændingestyrelsens behandling af sagen frem til marts 2018. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det anførte om, at ansøgeren gerne ville til Danmark, at ansøgerens forældre var ægtefæller, og at ansøgerens forældre delte forældremyndigheden over ham, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at det ikke var sandsynliggjort eller dokumenteret, at ansøgeren ikke fortsat kunne tage ophold i Tyrkiet hos sin moder. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at overdragelsen af forældremyndighed ikke i sig selv kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens fader i februar 2000 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, at han havde boet i Danmark i 17 år, at han efter det oplyste talte flydende dansk, at han ikke havde bestået danskprøve på A1-niveau, at han arbejdede 40 timer ugentligt, og at han ikke led af en alvorlig sygdom eller handicap. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke i sig selv kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens fader ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til det danske samfund, at ansøgerens fader kunne opveje ansøgerens meget begrænsede tillknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selvom han ikke havde eller ikke havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgerens fader havde bidraget til ansøgerens forsørgelse, at han havde besøgt ansøgeren i Tyrkiet hver sommer i en til to måneder, at ansøgerens fader og ansøgeren havde set hinanden 16 til 17 gange, og at ansøgerens fader og ansøgeren havde telefonisk kontakt og kontakt via SMS, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgerens fader kunne fortsætte med at udøve familielivet med sin søn som hidtil, ligesom han fortsat kunne bidrage til ansøgerens forsørgelse i Tyrkiet og udøve familielivet som hidtil via besøgsophold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det var ansøgerens faders og moders eget valg, at ansøgeren skulle bo sammen med sin moder i Tyrkiet, mens ansøgerens fader tog ophold i Danmark, og at der ikke sås at være noget til hinder for, at ansøgeren fortsat kunne bo sammen med sin moder i Tyrkiet. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at ansøgerens fader dermed havde valgt at udøve familielivet såle-

des, at han og ansøgeren skulle leve adskilt. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke vurderedes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at der var henvist til barnets tarv. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at FN's børnekonventions artikel 3 efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af EMRK's artikel 8. **Udlændingenævnet fandt for det andet**, at ansøgeren ikke havde opnået rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren aldrig havde haft opholdstilladelse her i landet, hvorfor han ikke havde opnået rettigheder efter artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde en afledt ret til ophold i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 alene statuerer en ret til at fortsætte et lovligt ophold i Danmark og dermed ikke omhandler den første adgang til medlemsstaternes område. Da ansøgeren ikke tidligere havde været meddelt en opholdstilladelse i Danmark, var han ikke omfattet af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet fandt for det tredje**, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til stand still klausulen i Associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet ikke kunne imødekommes. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at det var anført, at det følger af EU-Domstolens dom i sagen C-561/14, Genc, at tyrkiske statsborgere, der er økonomisk aktive, har adgang til familiesammenføring på de betingelser, der var gældende pr. 1. december 1980, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det til sagen var anført, at EU-Domstolen i sag C-561/14, Genc, i præmis 67 havde fastslået, at den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 16, udgør en ny begrænsning og ikke er begrundet, at der bliver fastsat en række kriterier for gennem nationale bestemmelser at hindre den frie bevægelighed af arbejdskraft, at ingen af disse er opfyldt, og at bestemmelsen som skønsmæssig, gør den uanvendelig. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at EU-Domstolen havde fundet, at sikringen af en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i Danmark kunne udgøre et tvingende alment hensyn. **Udlændingenævnet lagde i forlængelse heraf vægt på**, at ændringen af udlændingelovens § 9, stk. 16, havde til formål at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EU-retten. **Udlændingenævnet fandt derfor endelig**, at hverken EU-Domstolens afgørelser i Dogan eller Genc-sagerne eller Associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark, da der efter en konkret og individuel vurdering ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse. FAM/2018/56.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig filippinsk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 20. Ansøgerens herboende moder var meddelt opholdstilladelse i Danmark i november 2015 under henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 20. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 11 år på ansøgningstidspunktet, at hun var født i Filippinerne, hvor hun havde opholdt sig siden sin fødsel, at hun på ansøgningstidspunktet havde haft fire års skolegang i Filippinerne, at hun talte visaya, engelsk og tagalog, og at hun havde et familienetværk i Filippinerne, herunder blandt andet sin bedstemoder, sin fader og fire voksne onkler/mostre. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens moder indrejste i Danmark i 2015, at ansøgeren siden 2015 havde boet hos sin bedstemoder i Filippinerne, hvor moderen herudover havde fire søskende, og at ansøgeren således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til sin moder, havde nogen form for tilknytning her til landet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at bedstemoderen var aldrende og ikke ved godt helbred, at hun havde nedsat hørelse, at hun som følge af sine sygdomme ofte var sengeliggende i to til tre dage, at det af en lægeerklæring fra august 2017 fremgik, at bedstemoderen var diagnosticeret med hypertension og bronkitis, og at hun ikke fysisk var i stand til at tage sig af andre personer, ikke kunne føre til en anden vurdering, da ansøgeren ikke sås at være uden omsorgspersoner, idet hun udover sin bedstemoder havde blandt andet fire voksne onkler/mostre i Filippinerne. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens fire onkler/mostre boede i samme område som hende, og at hendes moder havde oplyst, at ansøgerens tante tillige havde taget sig af ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at ansøgeren ikke havde boet sammen med sin fader, at hun havde sporadisk kontakt med sin fader, at faderen var alkoholiker, og at han førte en livsstil, som ikke egnede sig til børn, ikke kunne føre til et ændret udfald, idet ansøgeren ikke sås at være uden øvrige omsorgspersoner i Filippinerne. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at der ikke sås at være fremlagt dokumentation for, at faderen ikke ville kunne tage sig af ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgerens moder ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til det danske samfund, at hun herved kunne opveje ansøgerens meget begrænsede tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens moder var født og opvokset i Filippinerne, og at hun først fik opholdstilladelse og indrejste i Danmark som 37-årig i november 2015. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgerens moder havde bestået Prøve i Dansk 1, og at hun primært havde været i beskæftigelse på deltid med rengørings- og køkkenarbejde, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det ikke i sig selv kunne føre til, at ansøgerens moder dermed kunne antages at have opnået en så stærk tilknytning til Danmark, at det opvejede ansøgerens manglende tilknytning til landet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgerens ægtefælle var dansk statsborger, at han i 1990 havde gennemført en B.

SC. Merc. Eng, at han siden 1997 havde været tilknyttet arbejdsmarkedet, og at han siden august 2006 havde været i fuldtidsbeskæftigelse som lektor ved en dansk uddannelsesinstitution, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da forholdene ikke opvejede ansøgerens manglende tilknytning til landet. **Udlændingenævnet fandt således på baggrund af sagens samlede omstændigheder**, at ansøgeren ikke var blevet præget af danske værdier og normer under opvæksten i en sådan grad, at hun havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgerens moder havde forsørget og bidraget til ansøgerens skolegang i Filippinerne, at de havde haft kontakt via telefon, Skype og Facebook, at hun havde besøgt ansøgeren efter sin udrejse af Filippinerne, at hun havde oplyst, at hun havde fuld forældremyndighed over ansøgeren, og at hun havde indgivet en ansøgning om familiesammenføring til Udlændingestyrelsen om opholdstilladelse på vegne af ansøgeren cirka ni måneder efter, at hun var blevet meddelt opholdstilladelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgerens moder kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang, som hun havde gjort, siden hun frivilligt indrejste i Danmark, ligesom hun fortsat kunne bidrage til ansøgerens forsørgelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det i forbindelse med klagen var anført, at udlændingelovens § 9, stk. 20, tager sigte på at undgå genopdragelsesrejser, og at bestemmelsen ikke fandt anvendelse i den konkrete sag. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af lovbemærkningerne, at bestemmelsens anvendelsesområde er at sikre, at et barn, der er over otte år, kan opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration, og at udlændingemyndighederne foretager en konkret vurdering af muligheden for en vellykket integration i alle de tilfælde, hvor integrationskravet stilles. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selvom ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var ansøgerens moders eget valg at indrejse i Danmark og efterlade ansøgeren hos hendes bedstemoder i Filippinerne, og at der ikke sås at være noget til hinder for, at ansøgeren fortsat kunne bo hos bedstemoderen i Filippinerne. **Udlændingenævnet fandt desuden,** at det i skoleudtalelserne anførte om, at ansøgeren var 100 % i stand til at leve op til, hvad der forventedes af hende som ny borger i Danmark, og at det ville gavne hende at bo sammen med sin moder, ikke kunne føre til et ændret udfald, da dette ikke i sig selv dokumenterede eller sandsynliggjorde, at der var mulighed for at opnå en vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren på baggrund af de faktiske forhold ikke vurderedes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Det indgik i**

grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at der i forbindelse med klagen var henvist til FN's børnekonventions artikel 3 og 10. **Udlændingenævnet oplyste i den forbindelse**, at FN's børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt,** at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af EMRK's artikel 8. ÅB/2018/45.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at barnet ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at barnet ikke havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til en mindreårig statsborger fra Kina. Ansøgerens herboende moder var meddelt opholdstilladelse i Danmark i april 2016 under henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var indrejst i Danmark i september 2016, at hun i oktober 2016 var påbegyndt sin skolegang på en dansk folkeskole, at hun i den forbindelse havde tilegnet sig det danske sprog, at hun socialt var blevet en del af fælleskabet på skolen, at hun på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde haft skolegang i Danmark i mere end et år, og at hun efter det oplyste siden oktober 2017 havde været tilknyttet en klasse på 7. årgang på en dansk folkeskole og havde fulgt alle fag, herunder dansk, på almindelige og samme vilkår som sine klassekammerater. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens moder havde bestået danskprøve på A1-niveau, og at hun havde søgt at integrere sig i det danske samfund. **Udlændingenævnet fandt** således på baggrund af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren havde integrationspotentiale og dermed mulighed for en vellykket integration her i landet. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2018/23.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig thailandsk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 20, under henvisning til, at der ikke var mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, og at der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 20. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens moder i november 2012 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sin daværende danske ægtefælle efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at parret i september 2014 var blevet skilt, hvorefter ansøgerens moder havde opholdt sig i Danmark på processuelt ophold indtil juli 2016, hvor hun var blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af sin nuværende danske ægtefælle. **Udlændingenævnet tillagde det i denne forbindelse vægt**, at ansøgerens moder omtrent seks måneder herefter havde søgt om opholdstilladelse i Danmark på vegne af ansøgeren i januar 2017. **Udlændingenævnet tillagde det desuden vægt**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren aldrig havde haft kontakt med sin fader, at faderen havde forladt ansøgerens moder under graviditeten, og at ansøgerens moder efter det oplyste alene havde indgået ægteskab med faderen med henblik på at blive tillagt eneforældremyndighed over ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens moder havde bestået Prøve i Dansk 2 samt danskprøve på A1-niveau, at hun siden 2013 havde været i beskæftigelse, og at hun søgte at integrere sig i det danske samfund. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren havde integrationspotentiale og dermed mulighed for en vellykket integration her i landet. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2018/83.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig kinesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 20, under henvisning til, at der ikke var mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, og at der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 20. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens moder i maj 2017 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med en dansk statsborger, og at ansøgerens moder i juli 2017 havde indgivet en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på vegne af ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens moder siden februar 2015 havde haft eneforældremyndighed over ansøgeren, at hun havde bestået danskprøve på A1-niveau, og at hun søgte at integrere sig i det danske samfund. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at moderens ægtefælle havde gennemført en uddannelse inden for IT, samt at ægtefællen havde fuldtidsbeskæftigelse som manager i en virksomhed, som han ejede. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren havde integrationspotentiale og dermed mulighed for en vellykket

integration her i landet. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2018/79.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 20, 3. pkt., at kravet om vellykket integration ikke gælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod. Det vil sige, at kravet om vellykket integration ikke skal stilles, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Et eksempel på en afgørelse efter denne bestemmelse kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til to tyrkiske statsborgere, der var søstre og født henholdsvis i maj 2001 og i januar 2003 under henvisning til, at der ikke var mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, og at der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse, idet det ville være i strid med barnets tarv og Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ikke havde slægtninge i hjemlandet, som de kunne bo hos, idet ansøgernes faders opholdssted ikke var kendt, og idet ansøgernes farmoder på grund af alder ikke havde mulighed for at forsørge dem og have dem boende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der til sagen var blevet oplyst om vold i familien i hjemlandet, som ansøgerne var blevet udsat for. FAM/2018/4.

3.3.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Til børn, der er fyldt 15 år, kan der kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler for det, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 150 fremsat den 11. april 2012, afsnit 4.2, til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15 år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en bosnisk statsborger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Den herboende moder blev meddelt opholdstilladelse her i landet i oktober 2007 som ægtefællesammenført. Hun fik i september 2017 tillagt forældremyndigheden over ansøgeren, som var født i 2001. Ansøgeren søgte i september 2017 om familiesammenføring med sin moder. Det blev i forbindelse med ansøgningen anført, at ansøgerens fader havde været voldelig mod ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem moderen og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren ikke havde boet sammen med sin moder siden 2007, hvor han var seks år, at moderen i 2007 valgte at udrejse af Bosnien-Hercegovina med sit ene barn med henblik på at tage varigt ophold i Danmark, og at ansøgeren siden 2007 alene havde set sin moder i forbindelse med hendes besøg i hjemlandet eller ansøgerens besøg i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at moderen først næsten ti år efter, at hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, havde søgt om familiesammenføring med sin søn, og at ansøgeren var 16 år på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Bosnien-Hercegovina, hvor han havde boet frem til ansøgningstidspunktet, hvor han havde gået i skole, og hvor blandt andet hans fader og halvbroder boede. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens fader ikke ville tillade ansøgeren at flytte til Danmark, at faderen i september 2017 alligevel gav moderen forældremyndigheden over ansøgeren og angiveligt tilkendegav, at han ikke gad ansøgeren mere, og at faderens opholdssted angiveligt var ukendt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens moder ikke havde boet sammen i næsten ti år, og at ansøgeren i de år havde boet sammen med blandt andet sin fader og sin halvbroder, og at han efter det oplyste havde et godt forhold til sin faders nye ægtefælle, som havde passet ham, siden han var lille. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det i e-mail af maj 2018 blev oplyst, at ansøgerens fader var blevet separeret fra sin ægtefælle, at der derfor ikke længere var andre i husstanden end ansøgerens fader, og at ansøgeren ikke havde anden familie i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgerens fader var fængslet og dermed ikke kunne tage sig af sin søn, og at det således ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var uden omsorgspersoner i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens fader efter det oplyste havde været den daglige forældremyndighedsperson for sin søn i Bosnien-Hercegovina, og at en angiven manglende vilje til fortsat at have denne rolle i forbindelse med en

sag om familiesammenføring ikke i sig selv kunne føre til, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i øvrigt vægt på**, at ansøgeren var fyldt 16 år på ansøgningstidspunktet og på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 17 ½ år, og derfor måtte antages at kunne tage vare på sig selv, og at han ikke havde behov for sine forældre i samme omfang som mindre børn. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at der ikke sås at være væsentlige hindringer for, at familielivet kunne udøves ved besøgsophold i samme omfang som tidligere, ligesom ansøgerens moder havde mulighed for at bidrage til ansøgerens forsørgelse i hjemlandet som hidtil. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det til sagen oplyste om, at ansøgerens fader slog ham og talte grimt til ham, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt det i den forbindelse ikke tilstrækkeligt dokumenteret eller sandsynliggjort**, at ansøgeren ud over ved en enkelt lejlighed havde været udsat for vold eller dårlig behandling fra sin faders side eller var i risiko for at blive det. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at der efter det oplyste var iværksat en lægelig undersøgelse af ansøgerens psykiske tilstand, idet han havde givet udtryk for selvmordstanker og en dårlig psykisk tilstand generelt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremlagt lægelig dokumentation for, at ansøgeren havde alvorlige psykiske problemer eller for, at disse i givet fald ikke ville kunne behandles i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det forhold, at ansøgerens liv i hjemlandet angiveligt skulle være vanskeliggjort af, at han havde en muslimsk moder, og at han troede, at han kunne få et bedre liv i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kunne medføre en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt supplerende**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens moder mente, at hun i hjemlandet risikerede forfølgelse på grund af sin religiøse overbevisning. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at moderen havde opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, og at opholdstilladelsen således ikke var givet på baggrund af en asylretlig vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at moderen, siden hun var rejst til Danmark i 2007, ifølge sagens oplysninger havde været tilbage i hjemlandet cirka to gange om året for at besøge sin søn. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, idet det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter denne bestemmelse har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt således ikke**, at der i sagen forelå oplysninger om forhold, herunder hensynet til barnets tarv, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. FAM/2018/20.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en på ansøgningstidspunktet 17-årig pige fra Iran, der havde søgt om familiesammenføring med sin herboende fader. Det var til sagen oplyst, at den herboende reference havde boet sammen med ansøgeren, indtil hun var syv år, at ansøgeren indtil 2009 havde boet sammen

med sin moder i Iran, at hun herefter havde boet hos sin faster, og at hun på ansøgningstidspunktet boede hos sin farbroder, da fasteren var afgået ved døden. Ansøgningen blev indgivet cirka en måned efter, at referencen var blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, idet familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem den herboende reference og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen efter det oplyste ikke havde boet sammen med ansøgeren, siden hun var syv år, at referencen ikke havde set ansøgeren siden 2006, at referencen ikke havde forsørget ansøgeren, mens han boede i Danmark, at ansøgeren havde boet hos sin moder indtil 2009, at ansøgeren derefter havde boet hos sin faster, at ansøgeren nu boede hos sin farbroder, og at ansøgeren fortsat havde telefonisk kontakt med sin moder, der efter det oplyste fortsat boede i Iran. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgerens faster havde haft forældremyndigheden over hende, at fasteren var afgået ved døden, at referencens broder snart ikke kunne passe ansøgeren længere, og at ansøgerens moders nye mand ikke ville have ansøgeren boende, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 17 år og 11 måneder, måtte det antages, at ansøgeren ikke havde behov for forældre i samme omfang, som mindre børn, at hun nu var myndig, og at hun fortsat havde telefonisk kontakt med sin moder i Iran. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at et manglende familienetværk ikke i sig selv kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren hele sit liv havde boet i Iran, og at ansøgeren ikke led af alvorlige sygdomme eller handicap. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at referencen efter det oplyste havde forældremyndigheden over ansøgeren efter islamisk sharialov, at ansøgeren ikke havde mulighed for at klare sig alene eller forsørge sig selv, og at det var svært for ansøgeren at skabe en sikker og stabil tilstedeværelse i Iran, da hun ikke var gift, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kan føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, og at der i øvrigt ikke forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse.
ÅB/2018/46.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.2., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.2., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.2.

3.3.2.3. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 21. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragelsesrejser.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

Der skal i hver enkelt sag konkret tages stilling til, om en ny opholdstilladelse kan meddeles. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurderingen.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til bestemmelsen som indført ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 (lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004) – ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, herunder begrænsning af adgangen til familiesammenføring med børn for personer, der er dømt for seksuelle overgreb eller vold m.v. mod børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold m.v. mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v. – at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den for-

bindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse, kan findes i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.4., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.4., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.3., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.3.

3.3.2.4. Barnets tarv m.v.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 22, kan en opholdstilladelse ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod barnets tarv. Til belysning heraf indhentes en udtalelse fra kommunen herom.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bestemmelsen tager sigte på at forhindre familiesammenføring af børn, hvor den herboende families forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet, f.eks. hvis der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor barnets søskende her i landet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse m.v. De forventede forhold i Danmark skal afvejes mod barnets forhold i hjemlandet.

Den herboende references alvorlige helbredsmæssige problemer kan tillige betyde, at barnets tarv ikke kan tilgodeses.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn og barnets tarv, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse til to pakistanske statsborgere, der var søstre og født henholdsvis i januar 2001 og juli 2003 under henvisning til, at meddelelse af opholdstilladelse ville stride imod barnets tarv, jf. den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 18. Udlændingestyrelsen havde til brug for sagernes behandling indhentet en udtalelse fra kommunalbestyrelsen i ansøgernes herboende faders bopælskommune, jf. den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 26, om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse åbenbart ville stride mod barnets tarv. Det fremgik af udtalelsen, at der forelå en åben sag på ansøgernes herboende mindreårige broder, der indeholdt flere verserende opmærksomhedskrævende forhold. Under klagesagens behandling havde Udlændingenævnet modtaget en udtalelse om den herboende broders udvikling fra dennes skole. På denne baggrund havde Udlændingenævnet i august 2018 indhentet en udtalelse fra ansøgeres faders bopælskommune om de nye oplysninger i sagen.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgernes faders bopælskommunes nye udtalelse fra august 2018, hvoraf det fremgik, at bekymringsgraden for ansøgernes mindreårige broder var faldet, hvilket var nye oplysninger i forhold til Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag. **Udlændingenævnet hjemviste** derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen kunne indhente en ny udtalelse fra kommunalbestyrelsen i ansøgernes faders bopælskommune, jf. udlændingelovens § 9, stk. 26, om hvorvidt det åbenbart ville stride mod barnets tarv at meddele opholdstilladelse, og på den baggrund tage fornyet stilling til, om ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 18. ÅB/2018/47.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to mindreårige børn fra Libanon. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen i december 2017 havde meddelt børnenes moder, som den herboende reference var gift med, afslag på opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik endvidere af sagen, at den herboende reference i perioden fra 2010 til 2015 havde været udrejst til Libanon sammen med sine tre særbørn fra et tidligere ægteskab, men at den herboende reference ikke på afgørelsestidspunktet havde samvær med sine særbørn, der nu boede hos deres moder i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 22, idet det åbenbart ville stride mod deres tarv, hvis de blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencens ægtefælle i december 2017 var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, og at kommunen havde vurderet, at det – henset til ansøgernes unge alder – ville give anledning til bekymring, hvis de blev familiesammenført med referencen i Danmark uden deres moder. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at referencen ikke havde været en del af ansøgernes opvækst, siden han i 2015 udrejste af Libanon, hvor ansøgerne var henholdsvis seks og to år, og at referencens ægtefælle – ifølge referencens egne oplysninger – var børnenes primære omsorgsperson. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at referencen havde anført, at han dagligt havde telefon/-videokontakt med ansøgerne, og at han havde besøgt dem i januar 2018. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne var født i Libanon, at referencen ikke siden 2015 havde boet sammen med børnene, og at referencens ægtefælle var børnenes primære omsorgsperson. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen havde tre særbørn i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet referencen til sagen havde oplyst, at hans særbørn var store, og at han ikke havde fast samvær med sine særbørn. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at det ikke var uproportionalt eller stridende mod Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at henvise referencen til at udøve familielivet med sine børn og ægtefælle i Libanon, hvor han var født og opvokset, hvor han i perioden fra juni 2010 til september 2015 havde boet, hvor han var blevet gift, og hvor hans yngste børn var født. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af praksis, at familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2018/48.

3.3.2.5. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger om familiesammenføring til herboende forældre, vil det skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6., fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til et voksent barn fra Syrien, der søgte om familiesammenføring med sin herboende fader. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren var gift, at hun havde to mindreårige børn, og at hun opholdt sig sammen med sin familie i Libanon.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem den herboende reference og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, og som kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at referencen havde boet sammen med ansøgeren fra 1997 til 2012, og at referencen i denne periode havde forsørget ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da disse forhold ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var myndig, at ansøgeren var gift, at ansøgeren havde to børn og således havde stiftet selvstændig familie og derfor havde et netværk omkring sig. **Udlændingenævnet endvidere**, at det af referencen anførte om, at ansøgeren boede i Libanon med sin ægtefælle og to børn under dårlige vilkår, at

de havde besvær med at leve et almindeligt liv, at de ofte ikke havde råd til at købe basale ting til deres to børn, og at ansøgerens ægtefælle ikke kunne få et job i Libanon, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Det indgik ligeledes i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle ikke ønskede at vende tilbage til Syrien, da dette ville betyde, at han enten ville blive dræbt eller blive tvunget til at dræbe andre. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt således**, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke ville udgøre en krænkelse af referencens og ansøgerens rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der efter de gældende danske regler for familiesammenføring kan meddeles opholdstilladelse til en kernefamilie, forstået som forældre og mindreårige børn, jf. EMRK artikel 8, men at der som udgangspunkt ikke er adgang til familiesammenføring med myndige børn, hvor der ikke foreligger særlige pasnings- eller plejebehov, jf. lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 c. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun blev meddelt opholdstilladelse. ÅB/2018/49.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til et voksent barn fra Colombia, født i 1993, der søgte familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med sin moder, der havde haft opholdstilladelse i Danmark siden oktober 2016.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering af sagens samtlige omstændigheder, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af en udtalelse fra ansøgerens psykiater, at ansøgeren led af moderat mental retardering, som gjorde ham ude af stand til at varetage sine økonomiske interesser, at ansøgeren som følge heraf krævede beskikkelse af en permanent værge, og at ansøgeren altid ville være afhængig af referencens omsorg. **Udlændingenævnet fandt således**, at der efter en konkret vurdering af sagens omstændigheder, forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2018/50.

Der kan desuden henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.5., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.6., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.5., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.5., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.6.

3.3.3. Anden familie

”Anden familie” kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.3.3.1.

3.3.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sit/sine herboende barn/børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.3.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forælderens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i seks til syv år uden afbrydelse, og hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær af et vist omfang med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.
- Barnet bor sammen med den ansøgende forælder i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller

sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.

- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det vil være af afgørende betydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre forælderens mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år.

Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til bestemmelsen, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Der kan f.eks. være i situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring. Der henvises i det hele til afsnit 3.3.4. for en nærmere gennemgang af reglerne vedrørende familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes: ÅB/2018/63 og FAM/2018/74 i afsnit 3.3.4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af den familiemæssige enhed mellem barnets forældre, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en moder, der søgte om familiesammenføring under henvisning til sine to herboende børn, der begge opholdt sig hos deres fader, som ansøgeren var i et forhold med. Ansøgerens børn var begge født i Danmark i henholdsvis

1999 og 2003 og var udrejst af Danmark til USA med ansøgeren i 2008 og indrejst i Danmark igen i 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til hendes børn. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren var i et forhold med børnenes fader, som hun boede sammen med. Der kan kun meddeles familiesammenføring med et barn i Danmark, hvis barnets anden forælder ikke er ens egen ægtefælle eller samlever, da det ellers er familiens forhold som enhed, der skal tages stilling til ved vurderingen af, om der kan meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgeren kunne indgive ansøgning om familiesammenføring med hendes børns fader. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at ansøgeren, ansøgerens samlever og deres fællesbørn kunne udøve deres familieliv i USA, hvor ansøgeren var statsborger, og hvor ansøgeren havde boet sammen med sine børn i otte år forud for deres indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2018/51.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af samvær med den forælder, barnet ikke bor sammen med, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en amerikansk statsborger, der søgte om familiesammenføring under henvisning til sin herboende mindreårige datter, som var dansk statsborger. Ansøgerens datter var født i 2011 i USA, hvor hun havde boet sammen med ansøgeren, indtil hun indrejste i Danmark i 2013, hvor hun tog ophold sammen med sin moder og yngre broder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren kunne få opholdstilladelse i Danmark under henvisning til samværet med sin datter, samt at ansøgeren frivilligt havde afbrudt familielivet med sin datter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Danmark ikke var nærmest til at beskytte familielivet mellem ansøgeren og ansøgerens datter, at ansøgeren alene havde haft samvær med sin datter to gange årligt i Danmark af fire dages varighed samt to gange årligt i USA af seks dages varighed, efter at ansøgerens datter var indrejst i Danmark i 2013, og at der herved ikke var tale om et fast og kontinuerligt ugentligt samvær, men et samvær af feriekarakter. Det kunne ikke

føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at det var bekosteligt at rejse frem og tilbage mellem Danmark og USA, og at ansøgeren ikke måtte arbejde under sine besøgsophold i Danmark, idet økonomiske forhold ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., og idet ansøgeren frivilligt havde valgt at afbryde familielivet med sin datter. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at samværet ikke havde en sådan karakter eller et sådant omfang, at det måtte anses for uforholdsmæssigt, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, og henvise ansøgeren til at udøve familielivet med sin datter som hidtil ved besøgsophold i Danmark og USA. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at Statsforvaltningen havde vejledt ansøgeren om, at han ville kunne få del i forældremyndigheden og samvær med sin datter hver dag, såfremt han boede i Danmark, og at ansøgerens datters moder havde forhindret ansøgerens kontakt med sin datter, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet det fremgår af praksis, at et ønske om at etablere eller intensivere et allerede eksisterende samvær ikke kan føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. ÅB/2018/52.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en ghanesisk statsborger, der søgte om familiesammenføring med sin mindreårige herboende datter, som var bosiddende ved sin moder. Ansøgeren havde i maj 2016 henvendt sig til politiet og oplyst, at han havde opholdt sig ulovligt i Danmark de seneste fem år, hvor han havde levet som hjemløs. Udlændingestyrelsen traf i maj 2016 afgørelse om ikke at udvise ansøgeren for ulovligt ophold under henvisning til, at han havde en datter i Danmark, som han så flere gange om ugen og under forudsætning af, at han med det samme søgte om familiesammenføring med sin datter.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., under henvisning til sin herboende datter. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at på trods af, at ansøgerens datter var mindreårig, og at ansøgeren og hans datter havde haft et vist samvær, fulgte det ikke af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste havde opholdt sig ulovligt i Danmark i fem år, og at han havde valgt at få et barn på et tidspunkt, hvor han ikke havde en berettiget forventning om, at han kunne opnå en opholdstilladelse i Danmark og dermed kunne udøve familielivet med sin datter her i landet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde ventet til datteren var knap to år med at indgive ansøgning om familiesammenføring. **Udlændingenævnet konstaterede**, at der var oplyst divergerende om, hvornår samværet mellem ansøgeren og ansøgerens datter var etableret, idet det var oplyst i klagen, at ansøgeren havde haft regelmæssigt samvær med sin datter siden 2016, men at det senere blev oplyst, at ansøgeren havde haft samvær med sin datter siden hendes fødsel i 2014. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren havde valgt at kontakte Københavns Politi for at søge om opholdstilladelse, selvom han havde oplyst, at han på davæ-

rende tidspunkt havde været hjemløs i Odense i tre år, og at hans datter var bosat i Odense. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste havde samvær med sin datter cirka en gang om ugen i tre timer, at hans datter ikke overnattede ved ham, at datterens moder modarbejdede yderligere samvær, og at han ikke havde en bolig, hvor datteren kunne overnatte, men at dette ville ændre sig, når han blev meddelt opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der var tale om forholdsvis begrænset samvær, og at samværet alene var udøvet under ansøgerens ulovlige eller processuelle ophold i Danmark, hvorfor der ikke med henvisning hertil kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, samt at der ved vurderingen af, om samvær med mindreårige børn i Danmark kan føre til opholdstilladelse, lægges vægt på det reelt udøvede faktiske samvær, hvorfor eventuelle ønsker om udvidet samvær i fremtiden ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der efter det oplyste kun havde været tale om samvær en gang om ugen af tre timers varighed uden overnatning, hvorfor ansøgeren kunne henvises til at udøve samværet med sin datter i forbindelse med besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at han ikke havde midler til at etablere sig i sit hjemland, idet dårlige økonomiske og sociale forhold i en ansøgers hjemland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1 pkt. ÅB/2018/53.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familielivet mellem en forælder og et herboende mindreårigt barn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en afghansk statsborger, som senest havde boet sammen med sin herboende mindreårige datter, da datteren var omkring et år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, jf. den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse under henvisning til sin datter, uanset at datteren på ansøgningstidspunktet var 14 år. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren og datteren ikke havde boet sammen siden 2002, hvor datteren var omkring et år. **Udlændingenævnet fandt således**, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af EMRK artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren var rejst uden sin familie til Kasakhstan med henblik på at etablere sig, at ansøgerens ægtefælle efter ansøgerens udrejse var blevet dræbt, at ansøgerens børn som følge heraf var flygtet med ansøgerens ægtefælles fæt-

ter til Iran, og at ansøgeren skulle have været uden kontakt til sine børn indtil 2014. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ej heller kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren efter sin tilbagevenden til Afghanistan var rejst rundt og efter det oplyste ikke turde rejse ind i Iran, idet hun havde vurderet, at det var for farligt, og at hun stod uden økonomiske midler, idet hendes broder, som hun var rejst sammen med til Kasakhstan, var blevet dræbt, og det var ham, der havde alle pengene. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren mellem 2002 og 2008 havde klaret sig alene i Kasakhstan, og at ansøgeren først i 2008 var udrejst af Kasakhstan. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at selvom ansøgeren ikke ved udrejsen til Kasakhstan oprindeligt kunne anses for at have afbrudt familielivet, havde hun efterfølgende accepteret, at omsorgen for hendes datter blev varetaget af andre omsorgspersoner. **Udlændingenævnet lagde samtidig vægt på**, at ansøgerens datter ikke havde boet sammen med ansøgeren siden 2002, at hun vedvarende havde boet sammen med familie, at ansøgeren og hendes datter først i oktober 2014 havde genetableret kontakten, og at ansøgeren først i juni 2015 havde søgt om familiesammenføring med sin datter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens datter på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 16 år, og at hun grundet sin alder ikke kunne antages at have samme behov for omsorg og pleje, som yngre børn har, samt at hendes voksne bror havde haft ansvaret for hende, siden hun var blevet familiesammenført i 2009. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgeren nu opholdt sig i Kabul, Afghanistan, under vanskelige forhold, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at eventuelle asylretlige forhold samt generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan begrunde opholdstilladelse i Danmark efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. FAM/2018/11.

I de tilfælde, hvor det mindreårige, herboende barn er dansk statsborger, hvor den ansøgende forælder ikke er statsborger i et land, der er medlem af EU, hvor barnets forældre ikke er i et forhold, og hvor det gøres gældende, at barnet vil være nødsaget til at forlade Den Europæiske Unions område, såfremt den ansøgende forælder ikke meddeles opholdstilladelse, skal spørgsmålet om opholdstilladelse til den ansøgende forælder i visse tilfælde vurderes efter praksis fra EU-Domstolen.

3.3.3.1.2. Opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano-dommen m.v.)

Den 8. marts 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-34/09, Zambrano.

Zambrano-dommen behandler spørgsmålet om indholdet af de rettigheder, der er knyttet til unionsborgerskabet ved afgørelse om en sag om opholdsret i Belgien, hvor retten til fri bevægelighed i en anden EU-medlemsstat ikke har været udnyttet af hovedpersonen.

Sagen handler om et colombiansk ægtepar, der ankom til Belgien i 1999 på et visum. Hr. Zambrano søgte herefter asyl i Belgien. I 2000 blev ansøgningen om asyl afvist af de belgiske myndigheder, der samtidig påbød hr. Zambrano at forlade Belgien. Afvisningen var tilføjet en bestemmelse om non-refoulement, hvorefter hr. Zambrano og hans familie ikke måtte sendes tilbage til Colombia på grund af den kritiske tilstand i landet. Under opholdet i Belgien fik ægteparret to fællesbørn, der begge fik belgisk statsborgerskab. EU-Domstolen skulle herefter tage stilling til, om hr. Zambrano som familiemedlem til børnene havde ret til ophold i Belgien, uanset at børnene ikke havde udført en grænseoverskridende aktivitet, da børnene ikke havde opholdt sig i andre EU-lande end deres hjemland Belgien.

EU-Domstolen fastslog blandt andet, at artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat for det første nægter en tredjelandsstatsborger, som forsørger et barn, der er unionsborger, ophold i den medlemsstat, hvori barnet er bosat og er statsborger, og for det andet nægter tredjelandsstatsborgeren en arbejdstilladelse, for så vidt som disse afgørelser reelt fratager unionsborgerbarnet den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, der er tilknyttet statussen som unionsborger.

Dommen lægger konkret vægt på følgende momenter, som indgår i vurderingen af, hvorvidt medlemsstaterne – under henvisning til unionsborgerskabet – skal tildele opholdsret til en tredjelandsstatsborger i den medlemsstat, hvor tredjelandsstatsborgerens mindreårige børn bor:

- Begrænsningen i opholdsretten er rettet mod en forælder til et mindreårigt unionsborgerbarn.
- Forælderen er tredjelandsstatsborger.
- Forælderen opholder sig og forsørger det mindreårige unionsborger barn i den medlemsstat, hvor barnet bor og er statsborger.
- Begrænsningen i opholdsretten skal have den virkning, at det mindreårige unionsborgerbarn reelt fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i unionsborgerskabet.

Foreligger de ovenstående momenter i en ansøgning om familiesammenføring i Danmark, hvor der efter nationale regler vil blive truffet en bebyrdende afgørelse, vil dommen have den betydning, at der indrømmes opholdsret efter artikel 20 i TEUF.

EU-Domstolen har efterfølgende afsagt yderligere domme om rækkevidden af unionsborgerskabet, herunder blandt andet EU-Domstolens dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl., samt EU-Domstolens dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez.

Den 15. november 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl.

Dereci-dommen omhandler flere tredjelandsstatsborgere, der alle ønskede at leve sammen med deres familiemedlemmer i Østrig. Familiemedlemmerne havde alle bopæl i Østrig, ligesom familiemedlemmerne var statsborgere i Østrig. Familiemedlemmerne havde aldrig gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, og familiemedlemmerne var ikke afhængige af tredjelandsstatsborgerne, for så vidt angik forsørgelse.

EU-Domstolen udtalte i Dereci-dommen, at kriteriet vedrørende kerneindholdet i de rettigheder, som en unionsborger er tildelt ved statussen som unionsborger, vedrører situationer, som er kendetegnet ved, at unionsborgeren reelt er nødsaget til at forlade ikke blot den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger, men også Unionen som helhed. EU-Domstolen lagde vægt på, at der er tale om et kriterium af ganske særlig karakter, idet det vedrører situationer, hvor en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, undtagelsesvis ikke kan nægtes en opholdsret, idet den effektive virkning af unionsborgerskabet ellers ville blive bragt i fare.

Endvidere udtalte EU-Domstolen, at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område, måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af familien, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan opholde sig med unionsborgeren på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles.

Det er således ikke tilstrækkeligt til at udlede en opholdsret for en forælder, at barnet er unionsborger.

Det kan derimod udledes af EU-Domstolens praksis, at en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger, kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område. I sådanne tilfælde kan der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om opholdstilladelse af ganske særlige grunde.

Den 10. maj 2017 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez.

Chavez-Vilchez-dommen tager afsæt i otte konkrete sager, forelagt præjudicielt for EU-Domstolen, der alle vedrører en tredjelandsstatsborger, der bor og forsørger et nederlandsk barn i Nederlandene. Fælles for sagerne er endvidere, at den anden forælder er nederlandsk statsborger. Det varierer fra sag til sag, hvilken kontakt den nederlandske forælder har med barnet og dennes bidrag til barnets underhold. Tredjelandsstatsborgerne i sagerne har fået afslag på enten bistand og/eller børnetilskud

på grund af deres opholdsretlige status, idet de i de omhandlede perioder ikke var meddelt noget opholdsgrundlag.

EU-Domstolen fastslog i Chavez-Vilchez-dommen, at det i de konkrete sager skulle afgøres, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et faktisk afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger. Inden for rammerne af denne bedømmelse skal de kompetente myndigheder tage hensyn til retten til respekt for privatliv og familieliv, som er fastslået i artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet denne artikel skal sammenholdes med forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv, som anerkendes i nævnte charters artikel 24, stk. 2.

På den baggrund fastslog EU-Domstolen, at den omstændighed, at den anden forælder, som er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene, er et relevant forhold, men er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at kunne konstatere, at der ikke består et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandsstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt nævnte tredjelandsstatsborger nægtes ret til ophold. En sådan konstatering skal nemlig baseres på en hensyntagen til det pågældende barns tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt.

Chavez-Vilchez-dommen præciserer således rammerne for udlændingemyndighedernes vurdering og retten til ophold på grundlag af TEUF art. 20. Udlændingemyndighederne skal således ved behandlingen af de konkrete sager afklare, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et sådant afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger, at barnet reelt vil være nødt til at forlade Unionens område, hvis der meddeles afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandsstatsborger. I den forbindelse skal hensynet til barnets tarv indgå i vurderingen. Det vil endvidere være et relevant forhold ved vurderingen, at den forælder, der er dansk statsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene. Det vil dog ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at meddele afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandsstatsborger. Der skal foretages en konkret vurdering på grundlag af en hensyntagen til barnets tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til både den forælder, der er dansk statsborger, og den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som en adskillelse fra den forælder, der er tredjelandsstatsborger, vil indebære for barnets ligevægt.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse på baggrund af EU-Domstolens dom i sagen C-34/09, Zambrano, træffes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en forælder til et barn med dansk statsborgerskab kunne få opholdstilladelse efter EU-retten på baggrund af barnet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Honduras, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at der havde været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og ansøgerens herboende samlever. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret fast samliv på fælles bopæl i halvandet til to år uden væsentlig afbrydelse, idet parterne havde oplyst at have boet sammen i tre måneder i 2011, under ansøgerens graviditet og Udlændingestyrelsens sagsbehandling i 2015 og fra august 2016 og frem til tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Idet der skal være tale om kontinuerligt samliv umiddelbart op til indgivelsen af ansøgning om familiesammenføring uden væsentlig afbrydelse, ændrede det ikke Udlændingenævnets vurdering, at parret havde boet sammen i kortere perioder i 2007, 2009 og 2013. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens samlever ikke havde etableret et samliv af den fornødne varighed, og at der derfor efter de foreliggende oplysninger ikke var etableret et familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8's forstand, som Danmark var nærmest til at beskytte. Det forhold, at ansøgeren og ansøgerens samlever havde et fællesbarn født i 2015, der var dansk statsborger, kunne ikke i sig selv føre til, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at børn først efter seks til syv års sammenhængende fast lovligt ophold i Danmark, hvor børnene har været tilknyttet danske institutioner eller skoler, kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at det ikke ville være uproportionalt som stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at henvise parret til at udøve familielivet sammen med fællesbarnet i Honduras. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at partsrepræsentanten havde anført i klagen, at Udlændingestyrelsens afgørelse var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt EMRK artikel 8 og EU-retten. For så vidt angik spørgsmålet om EMRK artikel 8, **henviste Udlændingenævnet til**, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Med hensyn til det anførte vedrørende EU-retten og dommene C-34/09, Zambrano, og C-133/15, Chavez-Vilchez, **vurderede Udlændingenævnet**, at disse afgørelser ikke fandt anvendelse ved vurderingen af sagen, idet en af forudsætningerne for, at en tredjelandsborger kan aflede ret, og dermed opholdstilladelse, fra barnet, der er unionsborger, er, at

tredjelandsborgeren ikke er gift eller samlevende med unionsborgerens anden forælder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af præmisserne 68, 72 og 74 i EU-Domstolens dom i sagen C-256/11, Dereci, af 15. november 2011 fremgår, at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af dennes familie, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan opholde sig med vedkommende på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles. FAM/2018/8.

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse til en statsborger fra Fillippinerne.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde et barn, der var født i Danmark i juni 2014, at barnet var dansk statsborger, og at barnet havde boet hos ansøgeren, siden samlivet var ophævet med barnets fader, at barnet efter det oplyste ikke havde samvær med faderen, og at ansøgeren derfor var barnets primære omsorgsperson. På den baggrund sendte Udlændingenævnet sagen tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen, herunder om ansøgeren havde en afledt opholdsret som følge af, at barnet var dansk statsborger, jf. EU-Domstolens dom af 10. maj 2017 i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez. ÅB/2018/54.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Spanien, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit mindreårige barn, der var dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at der eksisterede et familieliv mellem ansøgeren og barnet, der var beskyttelsesværdigt i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at Danmark ikke var det nærmeste land til at beskytte dette familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå dokumentation for sådanne ganske særlige grunde, der gjorde, at ansøgeren og barnet ikke kunne tage ophold i Spanien, og at det heller ikke ville være uproportionalt at henvise ansøgeren og barnet til at udøve familielivet i Spanien. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren havde den fulde forældremyndighed over barnet, ligesom barnet ikke havde kontakt eller samvær med sin fader, hvorfor der ikke var noget til hinder for, at ansøgeren og barnet kunne tage ophold i Spanien. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at barnet ikke havde opnået en sådan fast tilknytning til Danmark, at ansøgeren med henvisning til barnets tilknytning kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der som udgangspunkt først kan meddeles opholdstilladelse til en forælder under henvisning til herboende børn, der lovligt har opholdt sig i Danmark

uafbrudt i seks til syv år, hvor børnene har gået i dansk institution eller skole, idet de først herved kan antages at have opnået en fast tilknytning til Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at barnet havde boet og opholdt sig i Danmark siden sin fødsel i 2013, at barnet gik i børnehave, at barnet aldrig havde været i Spanien eller havde nogen former for relationer dertil, at barnet udelukkende talte dansk, og at et krisecenter var bekymret for barnets gode udvikling, hvis barnet ikke blev fastholdt i det danske sprog og fortsatte i en dansk institution. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da barnet med henvisning til længden af sit ophold i Danmark ikke havde opnået en sådan fast tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil, og idet der ikke var oplyst om forhold, som bevirkede, at ansøgeren og barnet ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Spanien for dér at udøve familielivet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren som følge af barnets danske statsborgerskab ikke havde en afledt ret til at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det kunne udledes af EU-domstolens praksis, at det ikke ville være i strid med EU-retten at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, selvom ansøgeren var moder til et mindreårigt barn, som var dansk statsborger, idet ansøgeren var spansk statsborger. Barnet ville dermed ikke være tvunget til at forlade Unionen, og barnet kunne derfor stadig effektivt nyde kerneindholdet i de rettigheder, der var tilknyttet en status som unionsborger. ÅB/2018/55.

Udlændingenævnet har fundet, at Chavez-Vilchez dommen ikke har betydning for ansøgninger om forlængelse af et visum, idet et visum – herunder forlængelse af et visum – alene udstedes med henblik på korttidsophold. Der henvises til VIS/2018/72, der er gengivet i afsnit 3.1.6.

3.3.3.1.3. Forældre til herboende mindreårige børn, der er anbragt uden for hjemmet

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 meddeles opholdstilladelse til en forælder til et herboende mindreårigt barn, der er anbragt uden for hjemmet.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen har fast samvær med barnet, der ikke vil kunne udøves på besøgsophold. Det tillægges endvidere betydning, om barnet har samvær med sin herboende forælder, om kommunen har iværksat en handleplan om intensiveret samvær mellem det anbragte barn og tredjelandsforælderen, og hvor længe der er gået, fra familielivet mellem barnet og forælderen blev afbrudt, til forælderen søgte om opholdstilladelse under henvisning til barnet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til samværet mellem en forælder og et barn, der er anbragt uden for hjemmet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en libanesisk statsborger, der

ansøgte om opholdstilladelse under henvisning til sit mindreårige herboende barn, der var anbragt i netværkspleje hos sin moster. Ansøgeren var første gang indrejst i Danmark i 2008, hvor ansøgeren havde fået en søn med sin tidligere ægtefælle. I 2009 var ansøgeren blevet skilt og var udrejst af Danmark. Ansøgeren var indrejst igen i Danmark i juli 2014 på et Schengenvisum for at besøge sin søn. Ansøgeren havde søgt om asyl i Danmark i januar 2015 og var blevet meddelt endeligt afslag herpå af Flygtningenævnet i november 2017. Ansøgeren søgte endelig om familiesammenføring i Danmark med sin søn i marts 2017.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde et sådant tilstrækkeligt samvær med sin søn, at det kunne danne grundlag for en opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1 pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at barnet var anbragt i netværkspleje hos sin moster, hvor det var kommunens vurdering, at han skulle bo, til han blev voksen, og at ansøgeren fik visum i 2014 til at besøge sin søn i Danmark og herefter havde haft samvær med ham hver anden uge. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at barnets moder var syg og derfor kun havde samvær med ham en time om måneden. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at til trods for det begrænsede samvær skulle ansøgeren have mulighed for fortsat at kunne have samvær med sin søn i Danmark, jf. Børnekonventionens artikel 3 og 7. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det følger af servicelovens § 71, at børn, der er anbragt uden for hjemmet, har ret til samvær med forældre og netværk, samt at forbindelsen mellem børn og forældre skal holdes ved lige under hensyntagen til barnets bedste. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var fra Libanon, og at de danske myndigheder havde gjort indgreb i form af anbringelse af barnet uden for hjemmet, hvorfor det som udgangspunkt måtte anses som urimeligt byrdefuldt at skulle udøve familielivet fra et land uden for Europa. ÅB/2018/56.

3.3.3.1.4. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til tre syriske ansøgere, der søgte om familiesammenføring med deres voksne søn og broder, der havde opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en sådan særlig tilknytning mellem ansøgerne og den herboende reference, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at den herboende reference havde boet sammen med ansøgerne forud for sin udrejse af Syrien, og at det efter det oplyste var ham, der skulle forsørge ansøgerne grundet sin moders sygdom og kemobehandling, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet det måtte lægges til grund, at ansøgerne ikke havde været optaget i den herboende references husstand i Syrien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det måtte anses som en sædvanlig følge af slægtskabet, at ansøgerne og referencen havde boet sammen i Syrien, og at der ikke herved var etableret et sådant særligt afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference i sin barndom måtte antages at have været en del af sine forældres hustand og senere sin moders hustand, hvorfor det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende reference efter sin faders død i 2008 var blevet familiens forsørger, da der fortsat ikke var etableret et sådant indbyrdes afhængigheds- og plejeforhold mellem den herboende reference og ansøgerne, at der aktuelt kunne antages at foreligge et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede**, at den herboende reference i 2008 var 15 år, men at en eventuel forsørgelsesforpligtelse ville kunne udøves her fra landet. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til ansøgerne ikke udgjorde en krænkelse af familiens rettigheder efter EMRK artikel 8, da der ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt eller kunne anses som stridende imod Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at begrebet familieliv i artikel 8 som udgangspunkt tager sigte på den nære kernefamilie i form af ægtefæller og mindreårige børn, og at begrebet kun i særlige tilfælde, hvor tilknytningen mellem familiemedlemmer går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, kan udvides til også at omfatte familiemedlemmer uden for den nære kernefamilie. **Det indgik i Udlændingenævnets afgørelse**, at den ene ansøger led af brystkræft, at hun havde udviklet knoglemetastaser, og at hendes

helbredsmæssige situation var forværret. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da hun var i behandling for sin kræftsygdom, og da en ansøger som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt., med henblik på, at ansøgeren kan indrejse og modtage lægebehandling i Danmark. ÅB/2018/57.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en russisk statsborger, der var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til sin voksne herboende datter.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende datter, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke eksisterede eller var etableret et sådant ganske særligt afhængigheds- eller tilknytningsforhold mellem ansøgeren og den herboende datter, der kunne danne grundlag for opholdstilladelse i Danmark for ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende datter var indrejst i Danmark i 1992, at hun herefter i 1994 var blevet meddelt opholdstilladelse og senere indfødsret her i landet, og at hun havde etableret selvstændig bopæl og familie. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke ville stride imod hensynet til familiens enhed, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at den herboende datter havde forsørget ansøgeren i forbindelse med ansøgerens visumophold i Danmark, at ansøgeren havde besøgt den herboende datter årligt i cirka 180 dage siden 1993, og at ansøgeren og den herboende datter efter egne beregninger havde boet sammen i 80 % af den herboende datters levetid, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke var tale om forhold, der i sig selv kunne føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet den herboende datter havde etableret selvstændig bopæl og familie. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at den herboende datter kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang som hidtil. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at den herboende datter var alvorligt og langvarigt syg af uhelbredelig brystkræft, at hun var blevet bevilliget helbredsbetinget førtidspension, at hendes restlevetid var estimeret til cirka halvandet år, og at hun havde behov for ansøgerens støtte og tilstedeværelse som følge af sin sygdom, herunder til at hjælpe sig i dagligdagen, ikke kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke efter praksis kan meddeles opholdstilladelse til en ansøger med henblik på at passe et

herboende terminalt sygt familiemedlem. Dette gælder uanset den herboende references eventuelle pasningsbehov i forbindelse med sygdom og behandling. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** den herboende datter til at henvende sig til de sociale myndigheder, såfremt hun måtte have et pasningsbehov. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det anførte om, at den herboende datter havde haft fast arbejde i Danmark i over 22 år, at hun aldrig havde modtaget offentlige ydelser, at hun på trods af sin sygmelding klarede sig godt, idet hun havde tegnet private forsikringer, at hun havde fuld forældremyndighed over sin søn, og at hun og sønnen havde det godt sammen med ansøgeren, heller ikke kunne føre til et andet resultat, idet der ikke herved var tale om sådanne forhold, der kunne udgøre ganske særlige grunde. **Udlændingenævnet fandt således**, idet der ikke i øvrigt var oplyst om ganske særlige forhold, herunder alvorlige personlige og helbredsmæssige forhold, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.
FAM/2018/54.

3.3.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie. Udlændingebekendtgørelsens § 21, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være søskende, bedsteforældre og forældres søskende. Hvis en biologisk forælder ikke har del i forældremyndigheden, vil en ansøgning fra et biologisk barn skulle afgøres efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor den herboende reference ikke var myndig, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til en mindreårig broder født i 2007 fra Afghanistan til en herboende mindreårig broder født i 2001.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, da den herboende reference ikke var myndig, og da det fremgik af Udlændingenævnets praksis, at det er en generel betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende reference er myndig. **På denne baggrund fandt Udlændingenæv-**

net, at Udlændingestyrelsen rettelig skulle have vurderet sagen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgerens identitet ikke var endeligt fastslået, idet referencen i forbindelse med sin asylsag i juli 2016 til Udlændingestyrelsen havde oplyst, at hans brødre i Afghanistan var henholdsvis syv og fem år, og at ansøgeren efter det oplyste skulle være født i 2007. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen, herunder foretage de nødvendige foranstaltninger med henblik på en fastlæggelse af ansøgerens identitet. FAM/2018/9.

I tilfælde, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, *skal* der stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende reference opfylder en række krav.

Såfremt opholdstilladelse gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal den herboende reference påtage sig at forsørge ansøgeren, og den herboende reference må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 24.

Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at økonomisk hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse ikke er omfattet af kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven.

Såfremt ansøgeren meddeles opholdstilladelse med henblik på ophold hos sin nærmeste familie i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der tillige stilles krav om, at den herboende reference råder over egen bolig af rimelig størrelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet fastsætter nærmere regler om, hvornår den herboende reference kan anses for at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 31.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med blandt andet mindreårige søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring af et barn fra Etiopien, født i 2000, til en herboende myndig søster, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Søsteren var indrejst og havde søgt asyl i Danmark i 2014 og var i 2015 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3., jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3. **Udlændingenævnet**

fandt i den forbindelse, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende reference, der lå udover slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde boet med den herboende reference, sin moder og fader, indtil den herboende reference som 14-årig var blevet gift og herefter havde boet med sin ægtefælle, at ansøgeren aldrig havde været en del af den herboende references husstand, og at den herboende reference hverken før eller efter sin udrejse sås at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og den herboende references datter havde boet sammen efter den herboende references flugt hos dennes moder, at den herboende references datter efter moderens fængsling havde boet sammen med ansøgeren hos naboen, at den herboende references datter efter det oplyste havde varetaget omsorgen for ansøgeren, at de var som søskende, og at den herboende references datter var blevet familiesammenført i Danmark, idet ansøgeren fortsat boede hos en nabo og således ikke var uden omsorgspersoner eller savnede grundlæggende omsorg i Etiopien. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var 16 år på ansøgningstidspunktet, og at han nu var 18 år og myndig og således måtte formodes ikke at have brug for den samme omsorg som mindre børn. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren led af epilepsi, at han modtog medicin herfor, og at ansøgeren kunne få anfald som følge af sygdommen eller som følge af eventuel forkert medicinsk behandling. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke kan meddeles opholdstilladelse til familiesammenføring med henblik på, at en udlænding kan indrejse og modtage behandling. **Udlændingenævnet fandt desuden** på grund af de foreliggende oplysninger ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ville lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Etiopien, herunder at ansøgeren ville være uden omsorgspersoner eller i øvrigt savne grundlæggende omsorg. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende reference havde anført, at hun ikke stolede på naboen, at det havde været den herboende references datter, der havde sørget for, at ansøgeren fik mad, vand og medicin, og at naboen havde krævet flere og flere penge for at have ansøgeren boende, idet generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke kan føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. ÅB/2018/58.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til en eritreisk statsborger, der søgte om familiesammenføring med sin myndige storesøster.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvis, at det er en grundlæggende betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, at ansøgerens identitet er fastlagt, herunder med hensyn til navn, alder og nationalitet. **Udlændingenævnet konstaterede i den forbindelse**, at der var oplyst

divergerende om ansøgerens alder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencens alder, ansøgerens alder og ansøgerens moders død i flere af sagens dokumenter tidsmæssigt var sat i relation til hinanden, og at disse oplysninger også indbyrdes var divergerende. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at den herboende reference efter det oplyste kun havde haft cirka to års skolegang, og at hun på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om familiesammenføring med ansøgeren kun kunne skrive en smule arabisk, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet hendes kortvarige skolegang ikke kunne forklare de angivne divergenser, henset til at der ikke alene var divergenser mellem årstal, men også mellem oplysninger der beskrev den tidsmæssige sammenhæng mellem en eller flere begivenheder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var fremlagt officielle identitetsdokumenter vedrørende ansøgerens identitet indeholdende oplysninger om ansøgerens fødselsdato, hvorfor det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var født i 2002, men at han derimod måtte antages at have været omkring 18 år på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin søster. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var omkring 18 år, og at han derfor måtte formodes at kunne klare sig selv. Uanset om han måtte være født i 2002, kunne dette ikke føre til en ændret vurdering, da han fortsat måtte formodes at have en alder, hvor han ikke havde behov for omsorgspersoner på samme måde som et yngre barn. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at uagtet, at ansøgerens omsorgsperson var afgået ved døden i juli 2017, og at han efterfølgende havde boet ved en nabo, der efter det oplyste ikke længere kunne tage sig af ham, kunne ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark, henset til ansøgerens alder. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der var oplyst divergerende om naboen, idet det var oplyst, at hun var gammel og derfor ikke kunne tage sig af ansøgeren, og at hun dels på grund af økonomi og dels på grund af sine egne børn ikke kunne tage sig af ansøgeren. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende reference havde oplyst, at hun umiddelbart efter, at hun var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, ville søge familiesammenføring med ansøgeren, men at hun blev vejledt af en frivillig rådgivningstjeneste om, at det ikke kunne lade sig gøre. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da den frivillige rådgivningstjeneste ikke var en myndighed, og idet kompetencen til at meddele opholdstilladelse tilfalder Udlændingestyrelsen, hvilket referencen måtte antages at være bekendt med, henset til at det var Udlændingestyrelsen, der udstedte hendes egen opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke sås at foreligge oplysninger om forhold, der ville bevirke, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2018/59.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med herboende onkler/tanter/m.v., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring af et barn fra Venezuela, der var født i 2002, til en herboende moster, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Mosteren havde i 2013 fået opholdstilladelse som ægtefællesammenført i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at den herboende reference var hans nærmeste familie**. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om en særlig begrundelse for, at ansøgeren ikke ville kunne vedblive med at tage ophold sammen med sin moder i Venezuela, idet der ikke forelå oplysninger om, at ansøgeren ville lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Venezuela, herunder at ansøgeren ville være uden omsorgspersoner eller i øvrigt savne grundlæggende omsorg i Venezuela. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren indtil sin indrejse i Danmark i 2016 havde boet sammen med sin moder i Venezuela, og at ansøgeren havde haft otte års skolegang i Venezuela, hvor han talte sproget. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens moder efter ansøgerens faders død havde været nødsaget til at arbejde meget, og at hun derfor ikke havde tid til også at være moder for ansøgeren, ligesom hendes indtægt ikke var tilstrækkelig til at sikre forsørgelsesgrundlaget. **Det indgik ligeledes i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det var ansøgerens moders vurdering, at det ville være bedst for ansøgeren at bo med den herboende reference og hendes ægtefælle i Danmark, og at hun havde overdraget dem forældremyndigheden, ligesom hun havde udpeget den herboende reference og hendes ægtefælle som værger for ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 14 år, at han nu var 15 år, og at ansøgeren ikke i samme omfang som yngre børn kunne antages at være afhængig af en omsorgsperson. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at den herboende reference kunne betale til ansøgerens forsørgelse i Venezuela. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne tillægges særlig betydning, at ansøgerens moder havde overdraget forældremyndigheden og udpeget den herboende reference og hendes ægtefælle som værger, henset til at der ikke var oplyst om hindringer for, at ansøgerens moder fortsat ville kunne tage sig af ansøgeren i samme omfang som før ansøgerens udrejse fra Venezuela i 2016. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, idet den herboende reference ikke forud for sin udrejse fra Venezuela var indtrådt i forældremyndighedsindehaverens sted overfor ansøgeren, og at den herboende reference ikke forud for ansøgerens indrejse i Danmark havde bidraget økonomisk til ansøgerens forsørgelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i Venezuela havde boet sammen med sin moder, der måtte anses for at have været ansøgerens primære omsorgsperson. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering,

at ansøgeren efter sin indrejse i Danmark var indgået i den herboende references familie, at den herboende reference og hendes ægtefælle havde fungeret som ansøgerens forældre og primære omsorgspersoner, at ansøgeren ikke ønskede at forlade den herboende references familie, og at det var den herboende references opfattelse, at det ville være i strid med ansøgerens tarv at fjerne ansøgeren fra den herboende references familie og øvrige sociale relationer. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det havde været moderens beslutning, at det ville være bedst for ansøgeren at bo hos den herboende reference i Danmark, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt havde haft en opholdstilladelse i Danmark, ligesom den herboende reference efter det oplyste ikke havde søgt om at adoptere ham, og at den herboende reference således ikke kunne antages at have haft en berettiget forventning om, at ansøgeren ville kunne forblive i Danmark som en del af den herboende references familie, henset til at ansøgerens moder var bosiddende i Venezuela. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det ikke kunne anses som stridende imod ansøgerens tarv at meddele ham afslag på familiesammenføring, idet han kunne henvises til på ny at tage ophold hos sin moder. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende reference, der lå udover, hvad der fulgte af det oplyste slægtskab. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at situationen i Venezuela var usikker, og at der var mangel på basale fødevarer**. Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at generelle økonomiske eller sociale forhold i hjemlandet ikke kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af FN's børnekonvention, idet ansøgeren kunne tage ophold hos sin moder, som han havde boet hos indtil indrejsen i Danmark. ÅB/2018/60.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring af et barn fra Etiopien til en herboende onkel, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og nr. 3. Onklen var indrejst i 2015 i Danmark og var i 2016 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke var dokumenteret, at den herboende reference havde forældremyndigheden over ansøgeren, og ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af artikel 194 i den gældende etiopiske Family Code, at retten skulle godkende en adoption, og at den herboende reference ikke havde fremlagt en dom fra de etiopiske myndigheder, der dokumenterede, at han havde adopteret ansøgeren, eller at han havde forældremyndigheden over ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3, idet der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren ikke kunne vedblive med at tage ophold i Etiopien, hvor ansøgeren havde bedsteforældre, en tante og onkler. **Udlændingenævnet fandt således,** at det ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger kunne lægges til grund, at ansøgeren ville lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Etiopien, herunder at ansøgeren

ville være uden omsorgspersoner eller i øvrigt savne grundlæggende omsorg i Etiopien. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende reference havde boet sammen med ansøgeren, siden ansøgerens moder var død, og faderen var forsvundet, at ansøgeren havde boet hos den herboende references ægtefælle, siden den herboende reference var blevet fængslet og efterfølgende var udrejst af Etiopien, at den herboende references ægtefælle var blevet familiesammenført med den herboende reference i Danmark, og at ansøgeren levede på gaden. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren havde anden familie i Etiopien. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at generelt dårlige økonomiske og sociale vilkår i en ansøgers hjemland ikke kan medføre, at der gives opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem den herboende reference og ansøgeren, der lå udover slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference hverken før eller efter sin udrejse af Etiopien sås at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted. ÅB/2018/61.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem myndige søskende til herboende mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor barnet har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en syrisk statsborger, født i december 1992, der havde søgt om familiesammenføring med sin herboende mindreårige broder. Det fremgik af sagen, at ansøgerens broder var født i januar 2006, og at han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2016 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, gyldig til juli 2020. I august 2017 blev ansøgerens forældre og mindreårige lillesøster meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholdstilladelse til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende mindreårige broder, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren efter det oplyste havde boet sammen med sin herboende broder siden hans fødsel, og indtil han udrejste af Syrien, at hele ansøgerens familie havde søgt om at blive genforenet i Danmark, at tre af ansøgerens brødre allerede boede i Danmark, og at ansøgerens forældre og lillesøster også havde fået opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren og den herboende broder frem til broderens udrejse af Syrien i december 2015 havde boet sammen på familiens fælles bopæl, hvorfor ansøgeren ikke kunne antages at have været en del af broderens husstand. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 23 år og der-

med myndig, hvorfor det måtte antages, at ansøgeren var i stand til at klare sig selv. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren og dennes broder ikke havde etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgerens personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun fik meddelt opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at hun var meget utryg i Damaskus, Syrien, og at der ikke var sikkert i landet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnt fandt endvidere**, at generelle sociale eller økonomiske forhold samt forhold af asylretlig karakter i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på familiesammenføring i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der efter de gældende danske regler for familiesammenføring kan meddeles opholdstilladelse til en kernefamilie, forstået som forældre og mindreårige børn, jf. EMRK art. 8, men at der som udgangspunkt ikke er adgang til familiesammenføring med voksne søskende, hvor der ikke foreligger særlige pasnings- eller plejebehov, jf. lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 c. FAM/2018/62.

3.3.4. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i mere end de sidste tre år.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015) til bestemmelsen, at beskyttelsesbehovets forventede midlertidige karakter sammenholdt med, at opholdstilladelsernes varighed alene er et år ad gangen, medfører, at parternes samlede tilknytning til Danmark ikke har en sådan karakter, at der i almindelighed foreligger en pligt til at tillade familiesammenføring efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Dette gælder f.eks., hvis den herboende person før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. Ligeledes kan der i forhold til børn være situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil

f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring.

Hvis den herboende person har haft midlertidig beskyttelsesstatus i mere end de sidste tre år, kan en ægtefælle eller en fast samlever (hvis begge parter er over 24 år) og mindreårige børn (under 15 år) få opholdstilladelse i Danmark efter de almindelige regler om familiesammenføring.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en syrisk statsborger og fire børn, der søgte om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring til deres herboende ægtefælle og fader med midlertidig beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvis, at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for ansøgeren som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for de fire mindreårige fællesbørn, der var under 15 år på ansøgningstidspunktet, som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d. I juli 2016 blev den herboende ægtefælle meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold. Denne opholdstilladelse blev senest forlænget indtil juli 2018 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgeren var derfor ikke omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, da den herboende ægtefælle ikke havde haft opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år. Af samme grund var børnene ikke omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, uanset at de var under 15 år. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at ansøgerens og børnenes ansøgninger om opholdstilladelse skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren og børnene opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens og børnenes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at de skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af alle ansøgningerne, at ansøgerne ikke led af alvorlig sygdom. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets behandling af sagen**, at det var oplyst, at ansøgeren led af stærk menstruation og alvorlig blodmangel som følge af utilstrækkelig funktion af skjoldbruskkirtlen samt nervøse symptomer og ængstelse, at det var svært at

anskaffe medicin i Syrien, at det fremgik af en lægeerklæring fra august 2017, at der var fundet en svulst i ansøgerens bryst, og at en operation var påkrævet. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at disse forhold ikke kunne ændre Udlændingenævnets vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af lægeerklæringer fra henholdsvis august 2016 og august 2017, at ansøgeren var i kontakt med det syriske sundhedsvæsen og modtog behandling for sine lidelser i Syrien. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse også vægt på**, at der ifølge WHO pr. november 2017 var 111 offentlige hopitaler tilgængelige i Syrien, herunder 49 procent fungerende og 25 procent delvist fungerende, hvorfor det var muligt at søge og modtage behandling. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at de fremlagte lægelige oplysninger ikke dokumenterede, at der forelå sygdom af så alvorlig karakter, at ansøgeren ikke var i stand til at klare sig selv i dagligdagen og tage vare på fællesbørnene. Uanset at ansøgeren havde det svært, herunder med psykiske problemer, sås hun således ikke at have været særligt afhængig og pasningskrævende af den herboende ægtefælle før hans udrejse af Syrien. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at ansøgeren led af så alvorlig sygdom, at det ville være særligt indgribende at afskære fra familiesammenføring frem til det tidspunkt, hvor den herboende ægtefælle havde haft opholdstilladelse i Danmark i tre år. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i forhold til ansøgeren og børnene ikke kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet børnene ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med den herboende fader på et senere tidspunkt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at den herboende fader ikke havde opholdt sig i Danmark i mindst tre år med en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets behandling af sagen**, at et af børnene ifølge sagens oplysninger var diagnosticeret med PTSD. Dette kunne imidlertid ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var afgivet divergerende oplysninger om diagnosen og behandlingsforløbet, idet det i ansøgningsskemaet fra oktober 2016 var oplyst, at dette barn var sundt og rask, mens det af en lægeerklæring fra januar 2017 fremgik, at barnet led af PTSD og havde været i behandling herfor siden august 2016 – altså forud for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring. Såfremt det måtte lægges til grund, at barnet var diagnosticeret med PTSD, **ændrerede dette ikke ved Udlændingenævnets vurdering af sagen**, idet det fremgik af lægeerklæringen fra januar 2017, at barnet siden diagnosticeringen havde været under behandling for sin sygdom i Syrien, og **Udlændingenævnet fandt herefter**, at der ikke var tale om så alvorlige helbredsmæssige forhold af en sådan karakter og omfang, at der herved forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse. **Det indgik ligeledes i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at det af sagen fremgik, at et af de andre børn led af et syndrom med usædvanlige dansebevægelser af ukendt oprindelse og muskelsmerter, og at barnet derfor havde svært ved at kontrollere sin krops bevægelser, ikke kunne tale som før, ikke kunne holde på en kop og havde behov for professionel hjælp og sundhedsfaglig opfølgning og kontrol. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at barnet – fra de første symptomer have vist sig i begyndelsen af februar 2017 og frem til de senest fremsendte lægelige oplys-

ninger fra juni 2017 – ifølge de lægefaglige udtalelser og erklæringer havde været fulgt tæt af diverse specialister i neurologi i det syriske sundhedsvæsen. Det forhold, at det fremgik af en lægelig udtalelse fra juni 2017, at den nødvendige behandling for barnet ikke var tilgængelig i Syrien, kunne ikke ændre denne vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af sagens akter, at barnet havde undergået en MRI-scanning, at hun havde været i behandling med kortison, og at det fremgik af en lægeerklæring fra juni 2017, at hun var i behandling med methyl predione, der hjalp på symptomerne. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at barnet led af så alvorlig sygdom, at det ville være særligt indgribende at afskære fra familiesammenføring frem til det tidspunkt, hvor faderen havde haft opholdstilladelse i tre år. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, efter praksis ikke meddeles med henblik på at indrejse i Danmark for at modtage lægehjælp eller få adgang til det danske sundhedssystem. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det til sagen oplyste om, at der var kamphandlinger og luftangreb i området, hvor ansøgeren og børnene var bosat, ligesom børnene blev diskrimineret, fordi der ikke var en mand i huset til at passe på dem, kunne være asylretlige forhold, der ikke var relevante for vurderingen i sagen. ÅB/2018/62.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til to syriske statsborgere, der søgte om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring til deres herboende mindreårige søn (referencen) med midlertidig beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgerne var i juli 2014 udrejst til Irak.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og at han ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end de sidste tre år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset det forhold, at referencen var 16 år på ansøgningstidspunktet, og at han forud for sin udrejse havde boet sammen med sine forældre og søskende, fulgte det ikke af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Børnekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var ansøgernes beslutning, at referencen som 14-årig skulle udrejse af Syrien uden sine forældre, at han var udrejst alene af Syrien ved hjælp af agenter, herunder at der var agenter, som havde ventet på ham i hvert land, og som havde sørget for, at han kunne komme ud af Syrien, og at det var referencens fader, der havde sendt referencen ud af Syrien, idet faderen frygtede, at referencen ville blive kidnappet eller dræbt. **Udlændingenævnet henviste således til**, at referencen havde haft en alder og modenhed, der havde ført til, at han havde kunnet foretage rejsen fra Syrien til Danmark, samt at han havde kunnet foretage rejsen gennem Europa til Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at referencen på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 17 år. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at referencen var blevet hjulpet til Tyskland af sin onkel, hvorfor han ikke var rejst ale-

ne uden støtte, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af referencens asylakter, at han var blevet ledsaget af agenter i hvert land. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen i Danmark boede i den samme by som sin storebroder og dennes familie, hvorfor han ikke var uden familienetværk i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det til klagen anførte om, at referencens forhold til sin broder var meget problematisk, og at han, uanset sine teenageår var tæt med sine forældre, ikke i sig selv kunne føre til en anden vurdering i sagen. **Udlændingenævnet konstaterede i forlængelse heraf**, at referencen til asylsamtalen i november 2015 havde oplyst, at han havde været i kontakt med sin broder efter indrejsen, som han havde besøgt flere gange. **Udlændingenævnet tillige**, at det forhold, at referencen var i lægeordineret behandling hos en psykolog, at hans barndom var præget af krig, at han havde haft traumatiske oplevelser, at hans traumer fra flugten ikke var bearbejdet, og at der fortsat var et behov for stabilisering, ikke kunne føre til, at der var tale om sygdom af en sådan karakter, at ansøgerne på denne baggrund burde meddeles opholdstilladelse her i landet. Det indgik i grundlaget, at moderen havde en diskusprolaps, at faderen havde haft to hjerteoperationer, at faderen havde en lammelse i den ene halvdel af kroppen efter en hjerneblødning, at faderen var under lægebehandling, at familien ikke havde mulighed for at anskaffe væsentlige og dyre dele af ordinationen af medicin af økonomiske årsager, og at der var tvivl om, hvorvidt de importerede lægemidler var til rådighed. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til et ændret udfald af sagen, da der ikke var tale om sygdomme af en sådan karakter, at forældrene kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at ansøgerne måtte henvises til at modtage behandling i Irak, hvor de efter det oplyste allerede havde modtaget behandling. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på, at en ansøger skal indrejse for at modtage medicinsk behandling i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgerens opholds- eller hjemland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke var uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. ÅB/2018/63.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to statsløse palæstinensere fra Syrien, der søgte om familiesammenføring med den herboende reference, der var henholdsvis ægtefælle og fader til ansøgerne. Referencen var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse, da referencen ikke havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i

Danmark i mere end tre år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen i maj 2018 havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark i tre år, og at Udlændingestyrelsen i juni 2018 havde forlænget referencens opholdstilladelse indtil juni 2020. ÅB/2018/64.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 på et mundtligt nævn Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to statsløse palæstinensere fra Syrien, der søgte om familiesammenføring med den herboende reference, der var henholdsvis ægtefælle og fader til ansøgerne. Referencen var meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet fandt, at eftersom referencen var meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, var referencens ægtefælle ikke omfattet af den persongruppe, der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at parrets mindreårige fællesbarn ej heller ikke var omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, uanset at han var under 15 år. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at ansøgernes ansøgninger om opholdstilladelse skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgerne på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse, jf. Danmarks internationale forpligtelser, burde meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at der blev givet opholdstilladelse. **Det indgik i Udlændingenævnets behandling af sagen**, at det til sagen var oplyst – blandt andet i flere medicinske rapporter – at referencens ægtefælle havde en funktionsnedsættelse på 70 % på grund af diskosprolaps og kroniske lændesmerter, at hun havde en gangdistance på 20 meter og bevægede sig rundt ved at støtte sig til en stol, at hun led af grå stær med synsnedsættelser til henholdsvis 9 % og 10 % og således var funktionelt blind, og at hun havde behov for operation og behandling, hvilket ikke var tilgængeligt i Syrien. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerne efter det oplyste ikke havde familiemedlemmer tilbage i Syrien, og at det mindreårige fællesbarn derfor var nødt til at tage sig af sin moder. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der på baggrund af de foreliggende lægelige oplysninger ikke kunne antages at være tale om handicaps af en sådan karakter, at der herved forelå sådanne ganske særlige grunde, at ansøgerne burde meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencens ægtefælle havde været til en undersøgelse hos en læge i lægens konsultation, og at hun således måtte antages at kunne komme rundt i et vist omfang, ligesom hun havde adgang til lægehjælp. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne efter det oplyste blev forsørget økonomisk af den herboen-

de reference, og at der ikke var oplyst om hindringer for, at denne forsørgelse kunne fortsætte. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at generelle økonomiske og sociale forhold i ansøgernes hjemland ikke i sig selv kunne danne grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, uanset om de ansøgende familiemedlemmer måtte bo under dårlige forhold. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter praksis ikke meddeles med henblik på at indrejse i Danmark for at modtage lægehjælp eller få adgang til det danske sundhedssystem. **Udlændingenævnet fandt endvidere ikke at kunne lægge til grund**, at ansøgerne ikke havde et netværk i Syrien henset til det af referencen forklarede på nævnsmødet. **Udlændingenævnet fandt derfor ikke at kunne lægge til grund**, at det mindreårige fællesbarn skulle være referencens ægtefælles eneste omsorgsperson i Syrien. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i forhold til det mindreårige fællesbarn ikke kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet han ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med referencen på et senere tidspunkt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at referencen aktuelt ikke havde opholdt sig i Danmark i mindst tre år med en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgningsskemaet, at det mindreårige fællesbarn opholdt sig sammen med sin moder, som han havde boet sammen med hele sit liv, og at han ikke led af alvorlige sygdomme eller handicaps. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at det mindreårige fællesbarn efter det oplyste hjalp sin moder med daglige gøremål, herunder at komme op af sengen og personlig hygiejne, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgerne var uden familienetværk i Syrien, og at det således kunne lægges til grund, at referencens ægtefælle kunne få hjælp af andre familiemedlemmer, såfremt hun havde behov herfor. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at der var henvist til Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, og FN's Børnekonventions artikel 9 og 10, herunder barnets tarv, men **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i forhold til ansøgerne på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet ansøgerne ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med referencen på et senere tidspunkt, såfremt betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at referencen på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke havde opholdt sig i Danmark i mindst tre år med en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at parret havde et fællesbarn i Danmark, der havde brug for sin moder, ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at dette barn var bosiddende i Danmark sammen med sin fader. ÅB/2018/65.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til et syrisk forældrepar og deres mindreårige datter, som søgte familiesammenføring med deres herboende søn/broder. Den herboende

søn var mindreårig på ansøgningstidspunktet, og han havde under klagesagens behandling i Udlændingenævnet fået ændret sit opholdsgrundlag af Flygtningenævnet fra udlændingelovens § 7, stk. 3, (midlertidig beskyttelsesstatus) til § 7, stk. 1 (konventionsflygtning).

Udlændingenævnet fandt, at referencens forældre og søster ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen i marts 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og at han ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end de sidste tre år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne lægges til grund, at det – selv om referencen på tidspunktet for ansøgningerne om opholdstilladelse til hans forældre og søster fortsat var mindreårig – fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at referencens forældre og søster kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen ikke havde boet sammen med sin familie siden september 2015, hvor han var udrejst af Syrien sammen med sin ældre broder. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at referencen på tidspunktet for sin udrejse af Syrien var 16 år, at han havde haft en sådan alder og modenhed, at han sammen med sin tre år og otte måneder ældre broder havde kunnet foretage rejsen fra Syrien gennem Europa til Danmark, at han i forbindelse med sin asylsag var blevet vurderet moden til at gennemgå den asylretlige procedure, og at han ved sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen i december 2015 havde oplyst, at han ikke var tæt knyttet til sin broder og ikke ønskede at bo sammen med ham, men gerne tæt på ham. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at referencen på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring var 17 år, og således havde en alder, hvor han i det daglige ikke var afhængig af, at en forældremyndighedsindehaver eller anden omsorgsperson bistod ham. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at referencen nu var 19 år og dermed myndig. **Udlændingenævnet henviste tillige til**, at referencen til sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen i december 2015 havde oplyst, at han – ud over sin ældre broder som han var indrejst i Danmark sammen med – havde tre fastre i Danmark, som alle havde opholdstilladelse her i landet, at han overnattede hos en af sine fastre i tre dage efter ankomsten til Danmark, og at denne faster også havde bidraget med penge til referencen og referencens broders rejse. Referencen havde efter samtalen skrevet under på, at han vedstod indholdet af sit samtalereferat. **Udlændingenævnet henviste også til**, at det af referencens forældres ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark fremgik, at referencen havde nær familie i Danmark i form af tre fastre, hvoraf to var gift og havde børn, og at det af referencens søsters ansøgning om opholdstilladelse i Danmark fremgik, at hun havde nær familie i Danmark i form af to tanter, onkler og fætre og kusiner. Ansøgningsskemaerne var underskrevet på tro og love af referencen og dennes værge. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** ikke at kunne lægge til grund, at referencen ikke havde nær familie i Danmark, som kunne støtte ham i det omfang, det måtte være nødvendigt. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at Flygtningenævnet i maj 2018 havde ændret referencens opholdsgrundlag fra udlændingelovens § 7, stk. 3, til § 7, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt imidler-**

tid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet referencen på tidspunktet for statusændringen var fyldt 18 år, og at statusændringen var sket, fordi han var fyldt 18 år og dermed risikerede at blive indkaldt til militærtjeneste i Syrien. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at referencen på tidspunktet for statusændringen var myndig, og dermed som voksen også måtte antages at kunne tage vare på sig selv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om referencen, referencens forældres eller referencens søsters personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at de blev givet opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at referencens fader led af forkalket legemspulsåre, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencens fader i juni 2016 havde fået foretaget en CT skanning, og at det derfor måtte lægges til grund, at der var adgang til lægeundersøgelse og eventuel behandling i Syrien. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at en ansøger skulle indrejse i Danmark for at modtage lægelig behandling, ligesom generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at referencen efter det oplyste led af PTSD, at han var grådlabil, selvskadende, bange, havde søvnproblemer og fik rystelser, at han havde brug for sin nære familie, og at referencens ældre broder i juni 2018 var afgået ved døden, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen havde mulighed for at modtage hjælp for sine psykiske problemer i Danmark, at det på baggrund af hans oplysninger i oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen i december 2015 og i hans forældres og søsters ansøgninger om opholdstilladelse måtte lægges til grund, at han havde nær familie i Danmark, og at han på tidspunktet for sin ældre broders dødsfald var fyldt 18 år, og således var myndig, og dermed måtte antages at kunne tage vare på sig selv. **Udlændingenævnet fandt yderligere** i relation til referencens mindreårige søster, at hun opholdt sig sammen med sine forældre i Syrien, og at hun således ikke var uden omsorgspersoner. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencens forældre og søster i deres ansøgninger om familiesammenføring med referencen havde henvist til krigen i Syrien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i forbindelse med krigen i Syrien kunne være tale om forhold af asylretlig karakter, som ikke kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. På den baggrund, og da der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at meddele referencens forældre og mindreårige søster afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. FAM/2018/74.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til to børn fra Syrien til deres herboende moder, da der ikke forelå ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgerne var den herboende references børn fra et tidligere ægteskab, der efter forældrenes skilsmisse i 2007 var blevet boende hos deres fader.

Faderen var fire år tidligere formodet død, og børnene boede nu hos deres farfader. Den herboende reference havde ikke set børnene siden skilsmissen, da hendes tidligere ægtefælle havde forhindret dette. Den herboende reference havde de seneste tre år haft telefonisk kontakt med børnene. Den herboende reference vidste ikke, hvem der havde forældremyndigheden over børnene.

Udlændingenævnet fandt indledningsvis, at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for et mindreårigt barn som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, at den herboende reference i maj 2017 var meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, at det yngste barn derfor ikke var omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, uanset at hun var under 15 år, og at det yngste barns ansøgning om opholdstilladelse derfor skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde til at meddele ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference var meddelt midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde, at ansøgerne på afgørelsestidspunktet, jf. Danmarks internationale forpligtelser, burde meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at de blev meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til den herboende reference. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgernes ansøgninger, at de ikke led af alvorlige sygdomme eller handicaps, og at de som følge heraf ikke var afhængige af en anden persons pasning og pleje. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference ikke siden sin skilsmisse fra børnenes fader i 2007 havde boet sammen med ansøgerne, og at ansøgerne nu boede hos deres farfader. **Udlændingenævnet tillagde det samtidig betydning**, at den herboende reference ikke vidste, hvem der havde forældremyndigheden over børnene, og at det måtte formodes, at det var børnenes farforældre, der efter faderens død var tillagt forældremyndigheden over børnene og derved kunne bestemme, hvor børnene skulle opholde sig. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det til støtte for klagen anførte om, at ansøgernes 80-årige farfader var psykisk ustabil og ikke kunne tage sig ordentligt af ansøgerne, at han dagligt slog dem, og at han ikke tillod børnene at ringe til den herboende reference, eller at komme ud når de ville, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference hverken under sin oplysnings- og motivsamtale eller i ansøgningerne om familiesammenføring fra oktober 2017 havde oplyst om disse forhold, men at oplysningerne først var fremkommet i forbindelse med klagen, hvorfor oplysningerne ikke kunne tillægges vægt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det til støtte for klagen anførte om, at familien i Syrien havde økonomiske udfordringer, samt at samfundet i Syrien var utrygt og livstruende, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland og forhold af asylretlig karakter ikke kunne danne grundlag for meddelelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt en-**

delig, at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet ansøgerne ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med den herboende reference på et senere tidspunkt, såfremt betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at den herboende reference aktuelt ikke havde opholdt sig i Danmark i mindst tre år med en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. FAM/2018/80.

3.4. Immigrationsafslag

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor der er tale om en udlænding, som er født i Danmark, og som tidligere har haft et langvarigt ophold her i landet, eller såfremt der foreligger væsentlige helbredsmæssige eller humanitære omstændigheder, der gør, at der bør meddeles opholdstilladelse her i landet, og hvor betingelsen for meddelelse af opholdstilladelse efter en anden bestemmelse i udlændingeloven ikke er opfyldt.

Dette afsnit omhandler situationer, hvor der ikke søges om opholdstilladelse til en herboende person med lovligt ophold, men hvor en udlænding søger om opholdstilladelse på eget, selvstændigt grundlag, således at der ikke henvises til vedkommendes familiemæssige tilknytning til Danmark. Der er typisk tale om situationer, hvor vedkommende enten har opholdt sig i Danmark i en længere periode uden nogensinde at have et egentligt opholdsgrundlag, eller fordi vedkommendes tidligere opholdstilladelse – for eksempel meddelt som en humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1 – ikke er blevet forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, og hvor ansøgerne ikke tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to statsborgere fra Albanien og disses to fællesbørn, født i henholdsvis 2002 og 2005, efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgerne var indrejst i Danmark i juni 2012 og havde søgt asyl. Ansøgerne var i juli 2012 blevet meddelt afslag på asyl, og denne afgørelse kunne ikke påklages, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. I juli 2013 havde Justitsministeriet meddelt ansøgerne afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1. I juli og december 2013 havde Justitsministeriet afslået at genoptage ansøgernes sag om humanitær opholdstilladelse. I december 2015 havde FN's Menneskerettighedskomité afvist at behandle en klage indgivet af ansøgernes partsrepræsentant i februar 2014. I januar 2016 indgav ansøgernes partsrepræsentant på ansøgernes vegne ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Partsrepræsentanten henviste til fællesbørnenes tarv og ansøgernes tilknytning til Danmark samt i den for-

bindelse FN's Børnekonvention. Udlændingestyrelsen meddelte i juli 2017 ansøgerne afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ikke ved eller siden deres indrejse i Danmark i juni 2012 havde haft et opholdsgrundlag i Danmark og dermed ikke kunne have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at ansøgernes fællesbørn havde opholdt sig i Danmark siden juni 2012, at fællesbørnene talte dansk, og at børnene gik i dansk folkeskole, var værdsat af deres kammerater, samt at der til sagen var vedlagt skoleudtalelser vedrørende fællesbørnene, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset at fællesbørnene måtte have opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af, at de havde gået i skole i Danmark, at de skrev og læste dansk, samt at ansøgerne måtte have opnået en vis tilknytning til Danmark gennem danskundervisning, praktikforløb og sociale arrangementer, kunne dette ikke i sig selv medføre, at ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, henset til at familien alene havde opholdt sig i Danmark på processuelt ophold siden deres indrejse, og at længden af det processuelle ophold skyldtes egne forhold. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at der efter Udlændingenævnets praksis som udgangspunkt først vil kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af herboende børns forhold, hvis de har haft seks til syv års sammenhængende fast og lovligt ophold med opholdstilladelse i Danmark, og at børnene vedvarende har gået i danske institutioner og/eller skoler. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen ikke var grundlag for at meddele opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke stred mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgerne til at tage ophold i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for sin klage havde anført, at henvisning af fællesbørnene til at tage ophold i hjemlandet ville være i strid med FN's Børnekonventions artikel 3, da børnene var angste for at vende tilbage Albanien, og da børnene ikke havde opholdt sig i hjemlandet siden 2012, og at det ville være i strid med FN's Børnekonventions artikel 27, da det ville betyde en belastning for børnene at skulle tilbage til et land, som de var flygtet fra. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for sin klage havde anført, at henvisning af ansøgerne til at tage ophold i hjemlandet yderligere ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, idet familien ikke ville kunne leve sammen af frygt for blodhævn, og idet et internt flugtalternativ ikke var en mulighed i forhold til den frygt, børnene følte i forhold til at skulle tilbage til Albanien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om asylretlige forhold, som ikke kunne indgå i vurderingen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og som der var gjort op med ved Udlændingestyrelsens afgørelse i juli 2012, og at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvil-

ket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til opholdstilladelse end EMRK artikel 8 eller en selvstændig ret til immigration. **Udlændingenævnet fandt således**, at det hverken kan udledes af national praksis eller af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Børnekonvention, at børn, som har opholdt sig i mindre end seks år i et andet land uden opholdstilladelse til dette land, har et selvstændigt afledt krav på opholdstilladelse på baggrund af egne forhold, og at børnenes forældre som følge deraf også skal meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's Børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at der ikke forelå oplysninger eller dokumentation for forhold, som gjorde, at fællesbørnene og deres forældre ikke kunne opholde sig sammen i deres hjemland. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end børnenes statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for børnene, herunder at der kunne udledes en selvstændig immigrationsret for børnene til at kunne få bedre levevilkår i et andet land uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland. **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at fællesbørnene ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til børnenes tarv, og at deres forældre dernæst som konsekvens heraf tillige burde meddeles opholdstilladelse for at undgå adskillelse af børnene og forældrene. FAM/2018/28.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to iranske statsborgere – en moder og dennes søn – efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at moderen siden sin indrejse i Danmark i november 2001 og at sønnen siden sin fødsel i Danmark i juni 2002 ikke havde haft et opholdsgrundlag i Danmark, og at de på den baggrund ikke kunne have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at uanset at ansøgerne måtte have opholdt sig i Danmark siden henholdsvis november 2001 og juni 2002, kunne dette ikke i sig selv medføre, at de kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen, idet ansøgerne udover perioder med processuelt ophold havde opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at der efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke generelt kan meddeles opholdstilladelse til en udlænding, som har opholdt sig i Danmark uden opholdsgrundlag i en længere periode. **Udlændingenævnet fandt end-**

videre – under henvisning til at ansøgerne adskillige gange i perioden fra 2001 til 2013 var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i forbindelse med ansøgninger om blandt andet asyl, humanitær opholdstilladelse og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 – at længden af ansøgernes ophold i Danmark skyldtes moderens egne forhold og egne valg om ikke at udrejse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det til støtte for ansøgningen og klagen anførte vedrørende ansøgernes psykiske helbredstilstande ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede herved**, at ansøgerne i november 2005 var blevet meddelt afslag på genoptagelse af deres ansøgninger om humanitær opholdstilladelse, og at der ikke efterfølgende på baggrund af de foreliggende helbredsmæssige oplysninger sås at være blevet anmodet om genoptagelse af ansøgningerne. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at sønnen var født i Danmark, hvor han havde boet hele sit liv, at han efter det oplyste talte godt dansk og generelt klarede sig godt i skolen, at han i hjemmet talte farsi, at han ved en tilbagevenden til Iran ikke ville kunne opretholde sin nuværende positive sociale og faglige udvikling, og at hans trivselsmæssige og udviklingsmæssige udfordringer formentlig ville blive forværret ved en udsendelse til Iran, ikke kunne føre til, at ansøgerne kunne meddeles en opholdstilladelse, jf. Danmarks internationale forpligtelser, herunder blandt andet hensynet til barnets tarv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at sønnen aldrig havde haft en opholdstilladelse i Danmark, og at moderen vedvarende ikke havde ønsket at medvirke til, at de kunne udsendes af Danmark. Det forhold, at familielivet siden 2002 var foregået i Danmark, kunne således ikke føre til opholdstilladelse, uanset at sønnens ophold i Danmark havde varet i over 16 år. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den praksis, hvorefter der som udgangspunkt kan meddeles opholdstilladelse til en forælder på baggrund af et herboende barn, der har opholdt sig uafbrudt i seks til syv år i Danmark, retter sig mod familier, hvor børnene har haft uafbrudt og sammenhængende lovligt ophold her i landet med opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse fra omkring barnets skolepligtige alder. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom i Osmansagen (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det blev vurderet, at de formative år i den pågældende sag var fra barnets syvende leveår til barnets femtende leveår, hvor barnet havde haft opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen ikke var grundlag for at meddele sønnen opholdstilladelse i Danmark og som konsekvens heraf meddele opholdstilladelse til moderen. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at sønnen ikke skulle pålægges et ansvar for, at moderen havde valgt ikke at samarbejde med politiet om deres udsendelse, og at det derfor ikke burde tillægges vægt, at sønnens ophold i Danmark havde været uden et opholdsgrundlag, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af fast praksis fra EMD, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at FN's børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8, eller en selvstændig ret til immigration. **Udlændingenævnet**

henviste herved til FN's børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke kunne udledes en ret for et barn, der er født og opvokset i ét land, til at kunne forblive i opholdslandet, uanset at barnets forældre ikke ønsker at rejse til et andet land, jf. barnets tarv. Dette gælder uanset, om der måtte være umiddelbart dårlige økonomiske og sociale vilkår i børnenes og deres forældres hjemlande. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at en stat, som er midlertidigt opholdsland for et barn og dets forældre, ikke er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, når ingen i familien har haft opholdstilladelse eller berettiget forventning herom, og når forældrene selv modarbejder familiens udrejse af Danmark og dermed etablering i et andet land. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end statsborgerskabslandet til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for moderens søn, uanset at sønnen havde en vis tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at sønnen ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnets tarv, eller at moderen dernæst som konsekvens heraf tillige burde meddeles opholdstilladelse for at undgå adskillelse af barn og forælder. **Udlændingenævnet fandt supplerende**, at det anførte om, at moderen ikke havde været i Iran siden 2002, og at hun som enlig moder uden familie og socialt netværk ville få særdeles vanskelige vilkår ved en udsendelse til Iran, ikke var forhold, som kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det anførte om, at moderen og sønnen var konverteret til kristendommen, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at forhold, der eventuelt kan være asylretlige, ej heller kan danne grundlag for en opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og at moderen og sønnen måtte henvises til at indgive en ansøgning om asyl, såfremt de ønskede det angivne asylmotiv vurderet. FAM/2018/71.

Udlændingenævnet har herudover haft anledning til at tage stilling til sager om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en kinesisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var indrejst som voksen, og at ansøgeren siden sin indrejse i Danmark i september 2003 og frem til december 2017 alene havde haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af studier og arbejde og dermed alene med henblik på midlertidigt ophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at et længerevarende ophold her i landet på baggrund af skiftende studier og arbejdsforhold ikke i sig selv kunne begrunde, at der forelå sådanne ganske særlige grunde, at der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren i en periode på mere end 14 år havde haft opholdstilladelse i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren – netop fordi alle ansøgerens opholdstilladelser havde været meddelt med henblik på midlertidigt ophold – havde haft mulighed for at indrette sig på dette og dermed ikke kunne have haft en berettiget forventning om, at ansøgeren kunne blive i Danmark efter udløbet af sin seneste opholdstilladelse, at en udlænding, som ønsker en tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af et længerevarende ansættelsesforhold, kunne søge om dette, og at ansøgeren ikke i løbet af sit ophold i Danmark sås at have indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde bestået indfødsretsprøven i 2015 samt FVU-læsning, trin 4, i januar 2017, at ansøgeren efter det oplyste var velintegreret, og at ansøgeren næsten intet socialt netværk havde i hjemlandet, idet ansøgeren havde det meste af sit netværk i Danmark, hvor ansøgeren havde boet de sidste 14 år. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste måtte antages at være født og opvokset i Kina og have haft sine formative år der, at ansøgeren således først var indrejst i Danmark i en alder af 18 år, hvor ansøgeren måtte anses for at være voksen og kunne tage vare på sig selv, at ansøgeren havde sine forældre i Kina, og at ansøgeren således måtte antages fortsat at have en tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om, at ansøgeren havde familie i Danmark, og at uanset at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark i mere end 14 år, havde ansøgeren ikke opnået en sådan væsentlig tilknytning til Danmark, der lå ud over ansøgerens midlertidige tilknytning til skiftende studier og arbejdssteder. ÅB/2018/66.

3.5. Opholdstilladelse på baggrund af tidligere dansk indfødsret, dansk afstamning eller tilknytning til det danske mindretal i Argentina og Sydslesvig

Efter udlændingelovens § 9 d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A, eller § 8 B, i lov om dansk indfødsret.

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Der kan gives opholdstilladelse på baggrund af dansk afstamning efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en udlænding, der kan dokumentere, at begge forældre eller fire bedsteforældre har haft dansk indfødsret fra fødslen.

Det er efter praksis ikke et krav, at en udlændings forældre eller bedsteforældre fortsat har dansk indfødsret, men det er en betingelse, at forældrene eller bedsteforældrene har haft dansk indfødsret fra fødslen og således eksempelvis ikke har opnået dansk indfødsret ved naturalisation.

Der kan endvidere efter praksis gives opholdstilladelse på baggrund af dansk afstamning til udlændinge, der kun har én forælder, som har haft dansk indfødsret fra fødslen, hvis der foreligger helt særlige grunde. Helt særlige grunde kan være, at en ansøger samlet set har opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, som svarer til den tilknytning, som ansøgeren ville have opnået, hvis begge ansøgerens forældre havde haft dansk indfødsret fra fødslen.

En sådan særlig tilknytning til Danmark kan eksempelvis være opnået gennem ansøgerens hyppige besøg i Danmark, eller ansøgerens besøg i Danmark, hvor forælderen af dansk afstamning også har været på besøg hos udlændingen, og gennem løbende kontakt via brev, telefon eller e-mails.

Det er ikke muligt at opnå opholdstilladelse på baggrund af dansk afstamning mere end én gang.

Der kan tillige gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en argentinsk statsborger, hvis det kan dokumenteres, at den pågældende har tilknytning til det særlige danske mindretal i Argentina, og det kan dokumenteres, at den pågældende er af dansk afstamning – det vil sige at begge forældre eller alle fire bedsteforældre har haft dansk indfødsret fra fødslen – og der kan anføres rimelige grunde dertil, eksempelvis med henblik på yderligere styrkelse af tilknytningen til Danmark.

En sådan tilknytning kan eksempelvis påvises ved at fremlægge dokumentation for medlemskab af en af de kristne, danske menigheder i Argentina i form af en udtalelse fra en dansk kirkes menighed eller en udtalelse fra en dansk kirke, herunder en pastor, eller en udtalelse fra en dansk kirkes kirkekontor.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles opholdstilladelse til en person med dansk afstamning, om en person kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af tilknytningen til det danske mindretal i Argentina, jf. udlændingelovens §

9 c, stk. 1, 1. pkt. og om en person kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af tidligere dansk indfødsret, jf. udlændingelovens § 9 d, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en argentinsk statsborger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af dansk afstamning eller som tilhørende det danske mindretal i Argentina, og i medfør af udlændingelovens § 9 d, da ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af tidligere dansk indfødsret.

Udlændingenævnet fandt for det første, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det alene var ansøgerens farmoder og fader, som havde været statsborgere i Danmark, og at ansøgeren som udgangspunkt kun kunne meddeles opholdstilladelse, hvis begge hendes forældre eller alle fire bedsteforældre havde haft dansk indfødsret fra fødslen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå helt særlige grunde til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af dansk afstamning som følge af, at hun havde en dansk fader. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde besøgt Danmark, før hun var indrejst i 2017, og at hun dermed ikke havde opnået en sådan særlig stærk tilknytning, der svarede til den tilknytning, som hun ville have opnået, hvis begge ansøgerens forældre havde haft dansk indfødsret fra fødslen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at det var dyrt at rejse fra Argentina til Danmark, ikke kunne føre til et andet udfald, da generelle sociale og økonomiske forhold i en udlændings hjemland eller opholdslandet ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde god kontakt til sine slægtninge, der var bosat i Danmark, og at hun i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse havde boet hos et familiemedlem i Danmark, ikke kunne føre til, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til Danmark, som hun ville have opnået, hvis begge hendes forældre eller alle fire bedsteforældre havde haft dansk indfødsret fra fødslen. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det anførte om, at ansøgeren var opvokset hos sin farmoder, at hendes opvækst var blevet præget af danske værdier, og at ansøgerens farmoders venner og kusine havde bekræftet, at ansøgeren havde en stærk tilknytning til Danmark og danske værdier, ikke kunne føre til en anden vurdering, da dette ikke kunne ændre på, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at begge hendes forældre eller hendes bedsteforældre havde dansk indfødsret fra fødslen eller havde opnået en sådan særlig stærk tilknytning, der svarede til den tilknytning, som hun ville have opnået, hvis begge ansøgerens forældre havde haft dansk indfødsret fra fødslen. **Udlændingenævnet fandt for det andet**, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som tilhørende det danske mindretal i Argentina. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun havde været medlem af en af de kristne menigheder i Argentina. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at der til klagesagen var indsendt en udtalelse fra en dansk protestantisk menighed i Argentina, hvoraf det fremgik, at ansøgeren tilhørte den danske koloni i Argentina, at hendes bedstemoder var dansk

statsborger, og at bedstemoderens holdninger var danske og var blevet videregivet til hendes børn og børnebørn, ikke kunne føre til et andet udfald, da udtalelsen ikke dokumenterede, at ansøgeren havde været medlem af de kristne menigheder i Argentina. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde deltaget sammen med sin farmoder til arrangementer i den danske kirke, men at hun var for ung til at blive registreret, at der således kun kunne fremlægges dokumentation for farmoderens tilhørsforhold, og at ansøgerens farmoders kusine havde oplyst, at ansøgeren havde været med til nogle af møderne i kirken af forskellig art, men kun de af møderne, hvor børn var tilladt at deltage. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens farmoder var et meget engageret medlem af den danske kirke i den by, hvor hun boede i Argentina, hvor hun og ansøgeren havde været faste hjælpere, og at det var partsrepræsentantens opfattelse, at eftersom ansøgeren havde boet sammen med sin farmoder i flere perioder, måtte dette kunne godtgøre ansøgerens medlemskab af den danske menighed. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at disse forhold i sig selv ikke dokumenterede, at ansøgeren havde været medlem af en af de kristne menigheder i Argentina. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse på baggrund af dansk afstamning eller som tilhørende det danske mindretal i Argentina. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun i øvrigt skulle gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgeren havde en kæreste i Danmark, og at hun og hendes kæreste planlagde at indgå ægteskab, ikke udgjorde sådanne særlige forhold, at der kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt for det tredje**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 d. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren aldrig havde haft dansk indfødsret, og at ansøgerens forældre ikke var gift, da hun blev født. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgerens forældre havde været samboende, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da et barn, som har en forælder med dansk indfødsret, først som udgangspunkt efter den 1. juli 2014 automatisk kan erhverve dansk indfødsret fra fødslen. FAM/2018/88.

En tysk statsborger, der tilhører det danske mindretal i Sydslesvig, kan som udgangspunkt få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvis den tyske statsborger erklærer sig for dansksindet. Dette kan eksempelvis dokumenteres med et eksamensbevis eller et brev fra en skole, der er medlem af Den Danske Skoleforening for Sydslesvig, et medlemskort eller et brev fra Sydslesvigsk Forening eller et medlemskort fra Sydslesvigsk Vælgerforening.

Udlændingenævnet har ikke truffet afgørelser herom i 2018.

3.6. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var blandt andet at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets[19] afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af Associeringsaftalen, og som er bindende for medlemsstaterne.

Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 6, at hvis den tyrkiske arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i et år, har den pågældende ret til fornyelse af sin arbejdstilladelse i denne medlemsstat hos samme arbejdsgiver, såfremt der er beskæftigelse.

Det følger endvidere, at hvis den pågældende arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i tre år, har den pågældende i denne medlemsstat – med forbehold af den fortrinsstilling som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har – ret til at modtage tilbud om anden beskæftigelse hos en arbejdsgiver efter eget valg, såfremt dette tilbud er afgivet under normale vilkår og er registreret ved den pågældende medlemsstats arbejdsmarkedsmyndigheder, til samme type beskæftigelse.

Det fremgår derudover, at hvis den pågældende har haft lovlig beskæftigelse i fire år i den pågældende medlemsstat, har den pågældende fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse efter eget valg.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 7, at når den tyrkiske arbejdstager har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat, har den pågældendes familiemedlemmer,

[19] Associeringsrådet er et råd nedsat i medfør af artikel 6 i Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fælleskab og Tyrkiet, og rådet skal sikre gennemførelsen og den gradvise udvikling af associeringsordningen ved at mødes og handle inden for grænserne af de beføjelser, som rådet er tillagt ved Associeringsaftalen i blandt andet artikel 8, 22-25 og 27.

såfremt de har fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat, efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst tre år, og under forbehold af den fortrinsret som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har, ret til at modtage enhver form for beskæftigelse, og efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst fem år, fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 træffes af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 2. pkt., efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med klageadgang til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 2.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 13, at Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet ikke må indføre nye begrænsninger, for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på de nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.

Det følger endvidere af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 14, stk. 1, at bestemmelserne finder anvendelse med forbehold af begrænsninger begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

EU-Domstolen har den 10. juli 2014 afsagt dom i sagen C-138/13, Dogan. Dommen vedrører rækkevidden af stand still-klausulen i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring.

Justitsministeriet har den 17. september 2014 udarbejdet et notat på baggrund af dommen.[20] Det konkluderes i notatet, at dommen har den betydning, at stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen skal anses for at omfatte betingelserne for familiesammenføring for familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, således at klausulerne kan være til hinder for, at der vedtages nye restriktioner, som er strengere end dem, der fandt anvendelse på henholdsvis tidspunktet for tillægsprotokollens ikrafttræden for Danmark den 1. januar 1973 og ikrafttræden den 1. december 1980 af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, eller som på et senere tidspunkt har fundet anvendelse.

Det fremgår endvidere af Justitsministeriets notat, at en ny og strengere restriktion er forbudt, medmindre den 1) er begrundet i et tvingende alment hensyn, 2) er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og 3) ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

[20] Der henvises til Notat om EU-Domstolens dom i sagen C-138/13, Dogan.
https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/FF4BFB40-D332-438C-BCF8-701A20CC5800/0/notat_om_dogan_dommen.pdf

EU-Domstolen fastslår således, at der trods stand still-klausulerne alligevel kan indføres nye begrænsninger for familiesammenføring, hvis disse kan begrundes og er proportionale.

Det fremgår herudover af Justitsministeriets notat, at Justitsministeriet i forhold til betingelserne for familiesammenføring i den danske udlændingelov har fundet, at en sådan vurdering er foretaget i forbindelse med indførelsen af de enkelte betingelser, og at dommen derfor ikke giver anledning til ændringer af udlændingelovens regler om familiesammenføring.

Udlændingenævnet har ikke i 2018 truffet afgørelse alene under henvisning til Dogan-dommen, men dommen indgår som en integreret del af Udlændingenævnets afgørelser vedrørende familiesammenføring.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring og til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afslag fra juli 2017 på genoptagelse af en afgørelse fra november 2012 samt stadfæstede et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark efter Associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet til en statsborger fra Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2017 om afslag på anmodning om genoptagelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at Udlændingestyrelsens begrundelse efter partsrepræsentantens opfattelse ikke lovligt kunne danne grundlag for et afslag på genoptagelse af ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, idet ansøgeren efter partsrepræsentantens opfattelse var søn af en tyrkisk statsborger, som udøvede lønnet beskæftigelse, og som opholdt sig i Danmark som vandrende arbejdstager, og at ansøgerens fader derfor var omfattet af artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en genoptagelse af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at EU-domstolens dom af 10. juli 2014 i sagen Naime Dogan mod Bundesrepublik Deutschland (C-138/13) efter Udlændingenævnets vurdering ikke giver familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere en videre ret til familiesammenføring end udlændingelovens regler, idet det allerede er indeholdt i disse reglers enkelte bestemmelser, at hensynet til Danmarks internationale forpligtelser – herunder afgørelser fra EU-domstolen – skal indgå i vurderingen, og at betingelserne – med undtagelse af kravet om underskrivelse af en integrationserklæring ved ansøgning om familiesammenføring – fraviges, hvis der foreligger ganske særlige grunde, således at der efter loven tages hensyn til de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingestyrelsen allerede i afgørelsen fra november 2012 havde foretaget en afvejning og en vurdering af, om der forelå ganske særlige grunde,

der alligevel talte for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, og partsrepræsentanten havde ikke i forbindelse med anmodningen om genoptagelse eller i klagen til Udlændingenævnet anført forhold, der kunne understøtte, at der forelå ganske særlige grunde på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og som ikke allerede var indgået i grundlaget for Udlændingestyrelsens afgørelse. Det af partsrepræsentanten anførte om, at proportionalitetsprincippet ikke var opfyldt, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingestyrelsen i sin afgørelse havde foretaget en vurdering af, om hensynet til barnets tarv kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at Udlændingestyrelsen med rette havde meddelt ansøgeren afslag på genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2012, da der ikke i forbindelse med anmodningen om genoptagelse var fremlagt nye væsentlige oplysninger, der ikke allerede forelå på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke havde ret til ophold i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren aldrig havde haft en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, hvilket var en forudsætning for, at ansøgeren kunne anses for omfattet af artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren ikke havde opnået rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren aldrig havde haft en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, hvilket også var en forudsætning for, at ansøgeren kunne anses for omfattet af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det af partsrepræsentanten anførte om, at ansøgeren som mindreårig havde en afledt ret til ophold i Danmark i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, jf. EU Domstolens dom C-561/14 Genc og partsrepræsentantens henvisning til præmisserne 40, 43, 49 og 57, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 alene statuerer en ret til at fortsætte et lovligt ophold i Danmark, og dermed ikke omhandler den første adgang til medlemsstaternes område. Da ansøgeren ikke tidligere havde været meddelt en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, var ansøgeren således ikke omfattet af artikel 6 eller artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. FAM/2018/42.

Der henvises i øvrigt til sag ÅB/2018/40 i afsnit 3.3.1.8, hvor Udlændingenævnet i en konkret sag har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til de nationale betingelser på familiesammenføringsområdet i en sag vedrørende de overførte krav for tidsubegrænset opholdstilladelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2017 om afslag på opholdsret efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 mellem EU og Tyrkiet til en statsborger fra Tyrkiet. Ansøgeren var oprindeligt meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til sin daværende tyrkiske ægtefælle, men denne opholdstilladelse var i januar 2017 blevet inddraget, hvorefter sagen blev sendt til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens stillingtagen til opholdsret efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 mellem EU og Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde ret til ophold efter artikel 6 og 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. I forhold til vurderingen efter Associeringsrådets afgørelses artikel 6 **lagde Udlændingenævnet til grund**, at ansøgeren havde været fuldtidsbeskæftiget fra maj 2014 til juli 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at ansøgeren havde modtaget sygedagpenge som følge af sin graviditet og barsel fra august 2014 til juli 2015. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at perioder med sygedagpenge sidestilles med perioder med lovlig beskæftigelse, jf. Associeringsrådets afgørelses artikel 6, stk. 2, hvorfor ansøgeren i juli 2015 havde haft ret til fornyelse af sin arbejdstilladelse hos samme arbejdsgiver og dermed ret til ophold. **Udlændingenævnet lagde herudover til grund**, at ansøgeren efter udløbet af sygedagpengeperioden ikke vendte tilbage til beskæftigelse hos den samme arbejdsgiver. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren havde mistet sin ret til ophold, jf. Associeringsrådets afgørelses artikel 6, stk. 1, 1. led. **Det forhold**, at ansøgeren fra oktober 2016 til december 2016 havde været i lønnet beskæftigelse, kunne ikke føre til, at ansøgeren havde opnået rettigheder efter artikel 6, stk. 1, 1. led, da der alene var tale om deltidsbeskæftigelse i tre måneder. I forhold til vurderingen efter Associeringsrådets afgørelses artikel 7, **lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren havde boet sammen med sin ægtefælle i to år og elleve måneder, hvorefter samlivet var blevet ophævet, hvorfor ansøgeren ikke havde optjent rettigheder efter Associeringsrådets afgørelses artikel 7.
ÅB/2018/67.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om at inddrage en tyrkisk statsborgers opholdstilladelse på baggrund af manglende samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens advokat i januar 2016 havde oplyst Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren havde ophævet samlivet med sin ægtefælle i december 2015, ligesom det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren var registreret fraflyttet den fælles bopæl i februar 2016. Som følge af samlivsophævelsen var betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgerens advokat havde oplyst, at

samlivsophævelsen var begrundet i fysiske overgreb, trusler om vold og psykisk vold, at ansøgeren under ægteskabet konstant havde været udsat for disse overgreb, at hun havde været låst inde det meste af tiden, hvor hun opholdt sig i hjemmet, når ægtefællen ikke var hjemme, og at hun ikke turde anmelde forholdene til politiet eller opsøge læge for de skader, hun var blevet påført. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren havde været udsat for vold i ægteskabet, og at dette var årsag til samlivsophævelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at politiet i en afgørelse fra juni 2016, hvor sigtelsen mod ansøgerens tidligere ægtefælle for voldelige og seksuelle overgreb mod ansøgeren var blevet opgivet, havde oplyst, at flere vidner havde oplyst, at der havde været råbt højt i ansøgerens lejlighed, men at der ikke var fremkommet oplysninger om, at der var blevet slået eller på anden måde udøvet vold i forbindelse med skænderierne, ligesom der ikke forelå oplysninger om, at nogen havde set ansøgeren med skader, og at der heller ikke forelå lægelige oplysninger om eventuelle skader påført ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgerens advokat havde oplyst, at ansøgerens tidligere ægtefælle igen var anmeldt til politiet for trusler på livet efter i januar og juni 2017 at have opsøgt ansøgeren, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er en betingelse for anvendelse af udlændingelovens § 19, stk. 8, at ansøgeren har ophævet samlivet på grund af vold. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at de efterfølgende beskrevne episoder sammenholdt med den øvrige dokumentation i sagen, ikke i tilstrækkelig grad sandsynliggjorde, at ansøgeren havde været udsat for vold af sin tidligere ægtefælle, og at dette var årsag til samlivsophævelsen. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., og stk. 8, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i september 2013 i en alder af 27 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sit ægteskab med sin tidligere ægtefælle, hvorfor hun på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde haft opholdstilladelse i Danmark i tæt på fire år, og at hun ikke gennem sit relativt korte ophold i Danmark kunne anses for at have opnået et sådant tilhørsforhold til Danmark, at hendes opholdstilladelse ikke burde inddrages. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for samlivsophævelsen alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. to år og fire måneder. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde været i flere virksomhedspraktikker, at hun havde haft indtægt fra arbejde i restaurationsbranchen i april 2016, at hun ved siden af SU havde haft en begrænset lønindtægt i januar og februar 2017 og fra januar til april 2018, og at hun gik på VUC, hvor hun havde undervisning i dansk som andet sprog og engelsk, at hun i perioder sideløbende havde haft en begrænset lønindtægt, og at hun havde bestået Prøve i Dansk 2. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren hverken gennem sin begrænsede tilknytning til det ordinære arbejdsmarked eller sine opnåede danskkundskaber kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet lagde herved**

vægt på, at ansøgeren fortsat måtte anses for at have en stor tilknytning til Tyrkiet, hvor hun var født og opvokset, og hvor hun havde boet, indtil hun var 27 år, og at ansøgeren også var blevet boende i Tyrkiet i seks år, efter at hun havde indgået ægteskab med sin tidligere ægtefælle, som i samme periode var bosat i Danmark. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at ansøgeren ikke havde været tilbage i Tyrkiet, siden hun fik opholdstilladelse i Danmark, og at hun havde oplyst, at hun havde været udsat for vold fra sine brødres side, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** ansøgeren til at rette henvendelse til det tyrkiske politi, hvis hun mente, at hun var i risiko for overgreb fra sin familie ved en eventuel hjemvenden til Tyrkiet. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det på denne baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at inddrage ansøgerens opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt i forhold Associeringsaftalen**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til fortsat opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. For at en tyrkisk statsborger kan optjene rettigheder efter Associeringsaftalen, skal den pågældende som udgangspunkt være beskæftiget i minimum 10-12 timer om ugen. Dette svarer til det krav, der stilles til EU-borgere, som påberåber sig arbejdskraftens fri bevægelighed inden for EU. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke sås at være arbejdstager i Associeringsaftalens forstand, idet ansøgerens advokat havde oplyst om hendes beskæftigelse, at hun i perioden fra ultimo august 2014 til ultimo december 2014 havde været i virksomhedspraktik, at hun efter samlivsophævelsen havde arbejdet i et pizzeria fra medio februar 2016 til ultimo april 2016, samt at hun havde deltaget i virksomhedspraktik fra primo september 2016 til ultimo september 2016 og efterfølgende i en ny virksomhedspraktikperiode, som forventedes afsluttet medio januar 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det blev underbygget af udtræk fra det elektroniske Indkomstregister, eIndkomst, fra maj 2018 og fra juni 2018, at ansøgeren ikke havde arbejdet i tilstrækkeligt omfang til, at hun kunne anses for at være arbejdstager i Associeringsaftalens forstand. Ansøgeren havde derfor ikke optjent ret til fortsat opholds- og arbejdstilladelse. Ansøgeren havde således fra januar 2018 til april 2018 ifølge udtræk fra eIndkomst alene haft arbejde ved siden af sin SU svarende til mellem 4 og 11 timer om måneden. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke havde opnået rettigheder i medfør af Associeringsrådets afgørelses artikel 7, som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i september 2013, gyldig fra medio maj 2013, at ansøgeren ifølge oplysninger fra sin advokat fra december 2015 havde ophævet samlivet med sin tidligere ægtefælle, og at ansøgeren således højst havde boet sammen med sin tidligere ægtefælle i knap to år og otte måneder. ÅB/2018/68.

For øvrige eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring og til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.4.

Der henvises herudover til afsnit 2.4.2.2., hvor FAM/2018/19 er gengivet som et eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der skulle indbetales et gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger.

Der henvises endvidere til afsnit 3.6. vedrørende rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv.

Der henvises endelig til afsnit 3.13.2.4. vedrørende et eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 p, stk. 2, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, hvor Udlændingenævnet på grundlag af EU-Domstolens dom i sag C-138/13, Dogan, og EU-Domstolens dom i sag C-561/14, Genc, fandt, at det ikke kunne udelukkes, at udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., udgjorde en restriktion omfattet af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen af 23. november 1970. Udlændingenævnet fandt imidlertid, at udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., ikke var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 eller artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen, jf. ÅB/2018/89.

3.7. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder positivlisten, jf. nærmere afsnit 3.7.1., beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.7.2., trainees, jf. nærmere afsnit 3.7.3., samt hvis ansøgeren besidder særlige individuelle kvalifikationer, jf. afsnit 3.7.4.

3.7.1. Positivlisten

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten).

Positivlisten er en liste over de erhverv, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft i Danmark. Positivlisten opdateres to gange årligt.

Det er en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten, at den tilbudte stilling er på positivlisten, ligesom det er en betingelse, at udlændingen har en uddannelse, som kvalificerer udlændingen til stillingen. Alle stillinger på positivlisten forudsætter en uddannelse på bachelorniveau eller højere. Da en del af stillingsbetegnelserne udøves inden for lovregulerede erhverv, er opholds- og arbejdstilladelsen i nogle tilfælde også betinget af, at udlændingen har en offentlig godkendelse eller dansk autorisation, eksempelvis som læge.

Stillingerne på positivlisten er angivet sammen med uddannelseskravet til den pågældende stilling og den tilhørende kode for den officielle klassifikation af stillinger, som hedder DISCO-08.

Det er endvidere en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse i medfør af positivlisten, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige danske løn- og ansættelsesvilkår.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at udlændingen ikke opfyldte uddannelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en kinesisk statsborger med henblik på beskæftigelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 (positivlisten) som kvalitetsingeniør.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte uddannelseskravet til stillingen som kvalitetsingeniør, som fremgik af den underliggende klassifikation på positivlisten for kategorien 214900 under kategorien ”ingeniør, medicin og teknologi”, idet det fremgår af positivlisten, at uddannelsen mindst skal svare til stillingen på positivlisten, samt at alle stillinger på listen forudsætter en uddannelse på bachelorniveau eller højere. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde en kandidatgrad i ”agronomi” fra Københavns Universitet, og at ansøgeren dermed ikke opfyldte uddannelseskravet for stillingsbetegnelsen ”kvalitetsingeniør”, da ansøgeren ikke havde en uddannelse på bachelorniveau eller højere som ingeniør inden for medicin eller teknologi. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at en kandidatgrad i agronomi kvalificerer til beskæftigelse på højt niveau inden for det bioteknologiske område, at agronomi-uddannelsen giver et voksende udbud af job inden for en række arbejdsområder, at man ved agronomi-uddannelsen opnår kompetencer svarende til det, som man får inden for traditionelle ingeniøruddannelser, og at ledigheden for jordbrugsakademikere er lav, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet betingelsen for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af

beskæftigelse som ”kvalitetsingeniør” i medfør af positivlisten forudsætter, at ansøgeren har en ingeniøruddannelse på bachelorniveau eller højere inden for medicin eller teknologi. ERH/2018/78.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den tilbudte stilling var opført på positivlisten, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse i Danmark til en argentinsk statsborger med henblik på beskæftigelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 (positivlisten), som Key Account Manager (logistics). På klagetidspunktet havde ansøgeren en gyldig opholdstilladelse på baggrund af Working Holiday.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, på baggrund af beskæftigelse som Key Account Manager (logistics). **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at stillingen som Key Account Manager som opført på positivlisten var inden for ledelse af salg og marketing (DISCO-08-kode 122100), mens stillingen som Key Account Manager, som ansøgeren var tilbudt, var inden for logistik. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke var tilbudt en stilling opført på positivlisten. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens arbejdsopgaver primært relaterede sig til logistik gennem planlægning og styring af shippingopgaver i form af blandt andet kontakt med leverandører af logistikydelser, håndtering af shippingordrer, operativ afvikling af shippingflowet, varetagelse af logistik-key accounts, samt løsning af alle problemer forbundet med shipping, herunder tage sig af klager og sikre at korrekte fødevarer blev leveret tidsmæssigt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at enkelte af opgaverne vurderedes at relatere sig til salg og marketing, så som at bidrage til, at virksomheden blev ved med at vokse og support til og opfølgning på salgsenheder, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da langt størstedelen af ansøgerens opgaver ikke fandtes at relatere sig til salg og marketing. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det til klagen anførte om, at det ikke var muligt at finde en kompetent medarbejder inden for to måneder til de nøglekunder og arbejdsopgaver, som ansøgeren havde ansvaret for, og at Udlændingenævnet blev anmodet om at forlænge ansøgerens arbejdstilladelse til udgangen af april 2018, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at allerede fordi den tilbudte stilling som Key Account Manager (logistics) ikke var på positivlisten, havde det ikke nogen betydning for sagen i øvrigt, at arbejdsgiveren ikke havde mulighed for at finde en kompetent medarbejder inden for to måneder til at varetage de arbejdsopgaver og nøglekunder, som ansøgeren havde ansvaret for. **Udlændingenævnet fandt endelig ikke grundlag for at tage stilling til**, om den begrænsede arbejdstilladelse på ni måneder, som ansøgeren var blevet meddelt i forbindelse med opholdstilladelsen på baggrund af Working Holiday-aftalen mellem Danmark og Argentina frem til april 2018, kunne forlænges, allerede fordi det påhvilede Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter ansøgning at vurdere i første

instans, om opholdstilladelsen på baggrund af Working Holiday-aftalen mellem Danmark og Argentina kunne forlænges. ÅB/2018/69.

3.7.2. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 400.000 kr.

Beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 22. Ved førstegangsansøgninger indgivet fra og med den 1. januar 2018 til og med den 31. december 2018 var det årlige beløb 417.793,60 kr., jf. § 3, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 1767 af 29. december 2017 om regulering af beløb i henhold til udlændingeloven.

Ved lov nr. 701 af 8. juni 2017 om præcisering af kravene til aflønning efter beløbsordningen blev kravene til aflønning efter beløbsordningen præciseret med virkning fra den 1. juli 2017. Det er herefter en betingelse, at lønnen skal udbetales til en dansk bankkonto.

Udlændingenævnet har i 2018 ikke haft anledning til at tage stilling til betingelsen om, at beløbet skal udbetales til en dansk bankkonto.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af beløbsordningen, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

For et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om ansøgeren var tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, henvises til ERH/2017/138 i afsnit 3.5.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2017.

Udlændingenævnet har i 2018 haft anledning til at tage stilling til en række sager vedrørende beløbsordningen, hvor det har været relevant at vurdere, hvorvidt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse måtte antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark – altså om der var tale om proforma.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra april 2017 om afslag på opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, eller som følge af Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, til en statsborger fra Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren hverken kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, eller som følge af Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse** efter en samlet vurdering af alle sagens omstændigheder grund til at antage, at ansøgerens tilbudte ansættelse som pizzabager hos en navngivet virksomhed måtte anses for proforma, og at det afgørende formål med hans ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse måtte anses for at være med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens og virksomhedsejerens egne oplysninger om, at ansøgeren i 1982 havde afsluttet fem års grundskole, at han herudover ikke havde nogen uddannelse, at han i perioden fra september 2014 til og med juni 2015 havde arbejdet som kok i Tyrkiet, at han i perioden fra juli 2015 til og med oktober 2015 havde arbejdet som pizzabager i Tyrkiet, at ansøgeren var virksomhedsejerens onkel eller broder, at virksomhedsejeren siden oktober 2016 havde været sygemeldt, at han i samme periode havde haft flere pizzabagere ansat, som havde skuffet ham, at virksomhedsejeren håbede, at ansøgeren kunne være en stabil pizzabager, og at virksomhedsejeren derfor var villig til at betale mere end det sædvanlige. **Udlændingenævnet lagde herefter til grund**, at ansøgeren hverken havde dokumenteret en uddannelse eller erhvervserfaring, som kunne begrunde en ansættelse med en månedsløn på 34.500 kr., og at ansøgeren var tilbudt ansættelse hos nær familie. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der på baggrund af den omhandlede virksomheds regnskabstal og virksomhedens karakter ikke var grundlag for en ansættelse af den pågældende karakter, hvilket understøttedes af årsresultatet for 2016. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at der var en formodning for, at ansøgeren alene var blevet tilbudt ansættelsen med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen, og at ansøgeren og virksomhedsejeren dermed havde forsøgt at omgå reglerne for opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at virksomhedsejeren havde haft sin virksomhed i over tyve år, at hvis han havde haft til hensigt at hente ansøgeren til Danmark, ville han have gjort det mange år tidligere, da reglerne om arbejdstilladelse i Danmark var mere lempelige, og at ansøgeren havde de grundlæggende egenskaber for en pizzabager. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af udlændingemyndighedernes administrative praksis, at uanset, at de formelle krav – herunder kravet om årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb – er opfyldt, vil der kunne meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, såfremt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse må antages at være at opnå et opholdsgrundlag i Danmark. ERH/2018/13.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en pakistansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. Udlændingenævnet lagde til grund, at ansættelsen af ansøgeren som chefkok var proforma.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, at der var skabt en formodning for, at ansættelsen som tandoori kok var proforma. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens tilbudte årsløn som tandoori kok udgjorde 409.200 kr., at den tilbudte stilling efter ansøgerens egne oplysninger kunne sidestilles med en stilling som køkkenmedhjælper, at den gennemsnitlige månedsløn for en køkkenmedhjælper baseret på oplysningerne fra jobindex.dk udgjorde 18.345 kr., og at der til sagen var fremlagt et årsregnskab for virksomheden for 2016, hvoraf det fremgik, at resultatet udgjorde 97.405 kr. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren ikke havde gennemført en uddannelse, der var relevant for den tilbudte ansættelse, og at han alene havde gennemført ti års skolegang. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren ifølge ansættelseskontrakten var tilbudt ansættelse som chefkok inden for det pakistanske køkken, at arbejdsgiveren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at ansøgeren var særligt velfunderet i at tilberede pakistanske retter, og at ansøgeren under en oplysnings- og motivsamtale hos Udlændingestyrelsen i marts 2016 i forbindelse med sin tidligere asylsag ikke havde oplyst om sin erfaring herom, ligesom han heller ikke havde oplyst noget herom, da Flygtningenævnet traf afgørelse i hans asylsag i maj 2017. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at der til sagen var fremlagt en arbejdsgivererklæring fra februar 2017 fra en restaurant i Pakistan, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra november 2013 til december 2014 havde været beskæftiget som "Tandori chef". **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var stavefejl i arbejdsgivererklæringen, idet Restaurant var stavet som Restaurent, og at arbejdsgivererklæringen ikke havde de sædvanlige karakteristika, der må kunne forventes i professionelle forhold, herunder henvisning til kontaktinformationer til virksomheden og kontaktinformationer på den, som havde affattet erklæringen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse endvidere vægt på**, at arbejdsgivererklæringen var udstedt mere end to år efter ansøgerens angivelige ansættelsesperiode. **Udlændingenævnet kunne på den baggrund således ikke lægge til grund**, at ansøgeren reelt havde været beskæftiget som "Tandori chef" på restauranten i Pakistan. **Udlændingenævnet lagde herefter til grund**, at ansøgeren ikke besad kvalifikationer til at bestride en stilling som chefkok med en månedsløn på 34.100 kr. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der på baggrund af oplysningerne fra virksomhedens hjemmeside vedrørende prisniveau og virksomhedens karakter i øvrigt ikke var grundlag for en ansættelse af den pågældende karakter. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var en formodning for, at ansøgeren alene var blevet tilbudt ansættelsen med en årlig indtjening på 409.200 kr. med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen, og at ansøgeren og virksomheden dermed havde forsøgt at omgå reglerne for opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at arbejdsgiveren havde anført, at virksomheden behøvede en person med ansøgerens kvalifikationer, at det var svært for arbejdsgiveren at finde en person med tilsvarende kvalifikationer i Danmark, at det formentlig ville tage arbejdsgiveren et år at finde en person med lignende kvalifikationer fra Pakistan eller Indien, at arbejdsgiveren havde planer om at udvide virksomheden, at ansøgeren skulle bistå hermed, at arbejdsgiveren var blevet oplyst om, at beløbsgrænsen på beløbs-

ordningen var reguleret med cirka yderligere 3.000 kroner, og at arbejdsgiveren var villig til at aflønne ansøgeren i overensstemmelse hermed. **Udlændingenævnet fandt imidlertid endelig**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til sagens øvrige omstændigheder.
ÅB/2018/70.

For en nærmere gennemgang af beløbsordningen og problemstillingen vedrørende proforma henvises i øvrigt til afsnit 3.2.2. og 3.2.2.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2013 samt afsnit 3.2.2. i Udlændingenævnets årsberetninger 2014 og 2015.

3.7.3. Trainee

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse til et uddannelsesforløb i en virksomhed i Danmark, med henblik på at udlændingen efter uddannelsesforløbets afslutning udnytter de kompetencer, som uddannelsesforløbet har givet, i udlandet (trainee).

Det er en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse som trainee, at det er dokumenteret, at der er et strategisk samarbejde eller partnerskab mellem den danske arbejdsgiver og en virksomhed eller organisation i udlandet.

Endvidere er det en betingelse, at der er særlige erhvervs- eller uddannelsesmæssige hensyn, der danner grundlag for udlændingens ansættelse, eksempelvis at udlændingen er ansat i en international koncerns datter-, søster- eller moderselskab i udlandet og midlertidigt skal til Danmark for at videreuddanne sig hos et dansk datter-, søster- eller moderselskab, for bagefter at rejse tilbage til arbejdet i udlandet.

Det er ydermere en betingelse, at udlændingen under opholdet i Danmark gennemgår et uddannelses- og kursusforløb, der har relevans for det arbejde, som udlændingen skal tilbage for at udføre i hjemlandet.

Endelig er det en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse som trainee, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige danske løn- og ansættelsesvilkår.

Udlændingenævnet har i 2018 taget stilling til en sag vedrørende opholds- og arbejdstilladelse som trainee, hvor det har været relevant at vurdere, hvorvidt det afgørende formål med ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse måtte antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark – altså om der var tale om proforma:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse i Danmark til en kinesisk statsborger med henblik på beskæftigelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, som trainee.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som trainee i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var i gang med en uddannelse i Global Nutrition and Health ved en professionshøjskole i København, og at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at denne uddannelse var afsluttet. **Udlændingenævnet konstaterede i den forbindelse**, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse som studerende i sammenlagt cirka seks år, men at ansøgeren efter det oplyste ikke havde færdiggjort en uddannelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren siden 2005 løbende havde fået forlænget sin opholdstilladelse i Danmark eller søgt om opholdstilladelse på et andet grundlag, som henholdsvis studerende, medfølgende ægtefælle og på baggrund af erhverv samt havde indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket gav grund til at formode, at ansøgerens intention med ansøgningen efter traineeordningen var at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren tidligere havde ansøgt om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse hos arbejdsgiveren, og at arbejdsgiveren havde valgte at trække sit ansættelsestilbud tilbage. **Udlændingenævnet konstaterede samtidig**, at ansøgeren havde arbejdet mere end tilladt i medfør af ansøgerens arbejdstilladelse som studerende, idet ansøgeren i september 2017, november 2017 og januar 2018 havde arbejdet mere end de tilladte 20 timer om ugen. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at arbejdsgiveren til støtte for klagen havde anført, at det var i dennes interesse at ansætte ansøgeren for en periode i Danmark, hvor ansøgeren kunne blive oplært i virksomheden, og at det derefter var meningen, at hun skulle rejse tilbage til Kina og pleje virksomhedens interesser og forretninger derfra. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgerens opholdshistorik i Danmark gav grund til at antage, at hendes intention med den tilbudte stilling var at få et længerevarende ophold i Danmark uanset opholdsgrundlag. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke var blevet tilbudt ansættelse hos et firma i udlandet, som havde et strategisk samarbejde med et firma her i landet, men hos et firma i Danmark, der angav at have intentioner om at sende ansøgeren til Kina, efter at ansøgeren var blevet oplært i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at der allerede var indgået en mundtlig aftale med den udenlandske virksomhed, da man valgte at ansætte ansøgeren i virksomheden, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det fremgår af udlændingelovens § 40 stk. 1, at en udlænding har pligt til at meddele myndighederne de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, hvorvidt en tilladelse efter loven kan gives. ÅB/2018/71.

3.7.4. Særlige individuelle kvalifikationer

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

En udlænding med særlige individuelle kvalifikationer er karakteriseret ved at besidde egenskaber, som er så tæt knyttet til udlændingen som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det arbejde, som udlændingen er tilbudt. Det kan f.eks. være artister, herunder sangere, musikere og dirigenter, idrætstrænere og idrætsudøvere, kunstnere og specialiserede kokke. Udførelsen af det konkrete arbejde, som den pågældende bliver tilbudt, knytter sig således så meget til den pågældende udlænding, at kun den pågældende må antages at kunne varetage arbejdet. Der skal således være særlige grunde til, at arbejdet skal udføres af den pågældende udlænding.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af særlige individuelle kvalifikationer til en kinesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som specialiseret kok ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset at ansøgeren måtte være en dygtig "Pastry Chef", var der ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren var i besiddelse af særlige kulinariske kompetencer, som medførte, at ansøgeren kunne anses for at være specialiseret kok inden for et bestemt kulinarisk område. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var tilbudt en månedsløn på 26.000 kr. samt 200 kr. i timen for aftalt overarbejde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde tre års erfaring opnået fra august 2009 til december 2012 fra sin egen restaurant i Kina, at der ikke var fremlagt dokumentation for tidligere beskæftigelse som "Pastry Chef", at der ikke var fremlagt dokumentation for tidligere erfaring fra det taiwanesiske køkken, og at ansøgeren ikke var uddannet kok, men derimod havde gennemført en tre årig uddannelse som "Traditional Chinese Physician". **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at restaurantens karakter ikke underbyggede, at den havde en sådan kvalitet og madspeciale, at det kunne begrunde ansættelse af en specialiseret kok, som skulle varetage arbejde af særlig karakter. I vurderingen heraf indgår blandt andet hvilken type restaurant, der er tale om (café, pizzeria, kro, restaurant, bistro, gourmetrestaurant mv.), om der bliver serveret take away, buffet, a la carte mv., hvad der indgår på menukortet samt prisniveauet for retterne. **Udlændingenævnet lagde på den baggrund vægt på**, at det

fremgik af restaurantens Facebookside, at restauranten havde åbent fra tirsdag til søndag fra kl. 12 til 21, at der blev serveret frokost og middag, at prisklassen på retterne var fra 45 kr. til 85 kr., og at der var mulighed for udendørsservering og take away. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at der ikke eksisterede en branchekode for hjemmelavede taiwanesiske specialiteter, da restaurantens karakter alene var et blandt flere elementer, der var indgået i Udlændingenævnets vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som kok hos restauranten, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren havde tre års erfaring som kok fra en restaurant i Kina, at ansøgeren havde et certifikat i "Pastry Chef", at det var anført, at ansøgeren var den eneste, som kunne varetage arbejdet i restauranten, og at det ikke havde været muligt at finde en kok, som kunne varetage arbejdet og opfylde ejerne af restaurantens minimumskriterier, idet den tilbudte beskæftigelse ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6's forstand. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium for meddelelse af en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. ÅB/2018/72.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af særlige individuelle kvalifikationer til en ghanesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. Ansøgeren var tilbudt ansættelse i en fodboldklub.

Udlændingenævnet fandt, at den tilbudte beskæftigelse som Character Coach ikke, som dette var forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde som træner og underviser for unge fodboldspillere. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det – uanset at ansøgeren havde mange års erfaring som fodboldspiller og 18 måneders erfaring som Character Development Coach – på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som Character Coach, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for arbejdet med træning og undervisning af unge fodboldspillere. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at det ugentlige timetal samt basisløn var forkert angivet i den oprindelige ansættelseskontrakt, og at ansøgeren ifølge den nye ansættelseskontrakt skulle træne og observere de unge spillerprofiler, idet timetal og basisløn ligesom træning af unge fodboldspillere ikke var afgørende for, om der var tale om en så særlig individuel kvalifikation, at der kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der fandtes uddannelsesinstitutioner og

fodboldklubber, som udbød en regulær uddannelse som fodboldtræner – herunder som Character Coach – for unge profiler, at og dette i sig selv indikerede, at der ikke var tale om beskæftigelse, som individuelt var knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanligt faglært arbejde, som kunne tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren ifølge den nye ansættelseskontrakt blandt andet ville få tildelt ansvaret for undervisningen af de yngre hold, at ansøgeren skulle stå for kommunikationen mellem de respektive trænere, at ansøgeren skulle koordinere og supplere akademiets program og råd, og at ansøgeren skulle assistere i forhold til andre løbende opgaver, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansættelseskontrakten ikke var baseret på arbejdsopgaver, som var så tæt knyttet til ansøgeren, at andre med lignende kompetencer ikke ville kunne varetage det samme arbejde. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til støtte for sin klage havde anført, at ansøgeren fortsat ønskede at være en del af fodboldklubben, og at ansøgeren ifølge sit curriculum vitae havde arbejdet som Character Coach i fodboldklubben siden 2016. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det ikke ændrede ved det forhold, at den tilbudte beskæftigelse måtte anses for at være sædvanligt faglært arbejde, og at der ikke bliver meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til personer med sædvanligt faglært arbejde. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste havde gennemgået relevant undervisning og uddannelse i Character Development programmet gennem et akademi i Accra, Ghana, at ansøgeren havde en uddannelse inden for Social Welfare, Justice and Sociology, og at ansøgerens baggrund og erfaring ifølge fodboldklubben var en hjælp i forhold til integrationen af de unge fodboldspillere. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det ikke ændrede ved, at den tilbudte beskæftigelse som Character Coach ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6,'s forstand. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. ÅB/2018/73.

Udlændinge med bopæl og opholdstilladelse i et andet land kan få arbejdstilladelse i Danmark, hvis de opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse inden for en af de erhvervsordninger, der findes. Det er en grundlæggende betingelse for at få arbejdstilladelse som pendler, at udlændingen er bosat og har opholdstilladelse i et andet land, hvorfra det er sandsynligt, at ansøgeren kan rejse frem og tilbage mellem bopælsstedet og Danmark på daglig basis.

For eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne meddeles arbejdstilladelse til en pendler, henvises til ÅB/2016/36 i afsnit 3.2.3 i Udlændingenævnets årsberetning 2016 og ÅB/2017/46 i afsnit 3.5.2 i Udlændingenævnets årsberetning 2017.

3.7.5. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser

Efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014) til bestemmelsen, at bestemmelsen alene finder anvendelse i de sager, hvor Danmark er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, og hvor opholdstilladelse ikke kan meddeles efter en af udlændingelovens øvrige bestemmelser om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., finder blandt andet anvendelse i sager vedrørende tyrkiske statsborgere, der påberåber sig stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 eller tillægsprotokollen til Associeringsaftalen. Om stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen i forhold til familiesammenføring henvises til afsnit 3.6.

Stand still-klausulerne indebærer, at de nationale regler, som skal finde anvendelse ved første indrejse for en tyrkisk statsborger, der agter at gøre brug af en økonomisk frihed, er de regler, som er mest lempelige siden ikrafttrædelsen af henholdsvis Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen og frem til i dag. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet) har udarbejdet et notat af 8. april 2016, der omhandler betydningen af Danmarks forpligtelser efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet i forhold til adgangen til at opnå opholds- og arbejdstilladelse med henvisning til beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn.[21]

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som selvstændig erhvervsdrivende, jf. udlændin-

[21] Notatet er tilgængeligt på: https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/429F1A0B-1B60-4C9E-86DE-D9FD8943B148/0/Notataf8april2016AssocieringsaftalemedTyrkiet.pdf

gelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., til en tyrkisk statsborger, da ansøgeren ikke havde meddelt de nødvendige oplysninger til brug for behandlingen af ansøgningen, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som selvstændig erhvervsdrivende, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ved breve af henholdsvis juli 2016 og august 2016 havde anmodet ansøgerens partsrepræsentant om at indsende nærmere bestemte oplysninger til brug for afgørelsen af sagen, men at styrelsen ikke havde modtaget de ønskede oplysninger. Partsrepræsentanten havde således alene ved brev af juli 2016 anmodet styrelsen om en redegørelse for den lovmæssige baggrund for de af styrelsen ønskede oplysninger samt ved brev af februar 2017 oplyst styrelsen om, at ansøgeren havde krav på opholdsret. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren havde etableret selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark efter de regler, der gjaldt den 1. januar 1973, og at partsrepræsentanten mente, at de dagældende regler ikke stillede krav om en vis beskaffenhed af virksomheden og slet ikke stillede krav om, at virksomheden skulle have betydning for Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets notat af 8. april 2016, at adgangen til at opnå opholdstilladelse med henblik på at drive selvstændig erhvervsvirksomhed ikke havde ændret sig i perioden fra før den 1. januar 1973 til den 1. januar 2015, og at der i denne periode kun var meddelt tilladelse med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, når der havde været en særlig dansk interesse i virksomhedens etablering i Danmark og normalt kun uden for detailhandel og restaurationsvirksomhed. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at partsrepræsentanten ikke havde indsendt de oplysninger, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde fundet nødvendige for at foretage en konkret vurdering af, om der var en særlig dansk interesse i virksomhedens etablering i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at partsrepræsentanten i forbindelse med brev af juni 2016 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde henvist til sagen C-100/89, som vedrører EU-borgeres ret til ophold og etablering i oversøiske lande og territorier, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at C-100/89 ikke vedrører en tyrkisk statsborgers rettigheder i forbindelse med etablering af selvstændig virksomhed i et EU-medlemsland, hvorfor Udlændingenævnet ikke fandt afgørelsen relevant for denne sag. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgningen om arbejds- og opholdstilladelse til at drive selvstændig erhvervsvirksomhed efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet skulle vurderes på baggrund af nationale regler, og at eventuelle stramninger i disse regler efter den 1. januar 1973 ikke måtte komme en tyrkisk statsborger til skade. **Udlændingenævnet lagde til grund for afgørelsen**, at der siden den 1. januar 1973 havde været en forholdsvis snæver adgang til efter national ret at få opholdstilladelse med henblik på at drive selvstændig erhvervsvirksomhed, og at det siden den 1. januar 1973 havde været en betingelse, at der skulle være en særlig dansk interesse i virk-

somhedens etablering i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det anførte om, at ansøgeren havde etableret lovlig erhvervsvirksomhed i overensstemmelse med ansøgerens etableringsret efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, og at ansøgeren derfor havde opholdsret i Danmark, ikke kunne føre til en ændret afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter Udlændingenævnets opfattelse ikke efter udlændingelovens regler havde et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, på hvilken baggrund ansøgeren kunne opholde sig og drive selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark. ÅB/2018/74.

Der henvises desuden til ERH/2018/13 i afsnit 3.7.2. om beløbsordningen.

3.8. Studie

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Studiebekendtgørelsen er bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014[22] om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende, som senest er ændret ved bekendtgørelse nr. 757 af 4. juni 2018. Den indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for formodningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

I henhold til studiebekendtgørelsens §§ 1-4, kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende, jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

Der kan kun gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

[22] Bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=166588

Som et eksempel på, at der kun kan gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/37 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.3.

Der skal ifølge praksis være tale om et fuldtidsstudie.

Som et eksempel på, at der ifølge praksis skal være tale om et fuldtidsstudie, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/38 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.3.

For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen dokumentere at være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til optag på en offentligt anerkendt uddannelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Rusland, der ønskede at studere på et universitet, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, og studiebekendtgørelsens § 6 stk. 1, da ansøgeren ikke var optaget på en uddannelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at universitetet havde oplyst over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at universitetet ville udmelde ansøgeren fra studiet, fordi ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren ønskede at udmelde sig fra uddannelsen på universitetet. Det af ansøgeren anførte om, at ansøgeren udmeldte sig fra studiet grundet lang sagsbehandlingstid vedrørende ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, og at ansøgeren havde søgt ind på samme kandidatuddannelse med studiestart året efter, kunne ikke føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ved et brev til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde bekræftet, at ansøgeren havde udmeldt sig fra studiet på universitetet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke aktuelt fremgik af udlændingemyndighedernes sagsbehandlingssystemer, at ansøgeren på ny skulle have søgt om opholdstilladelse som studerende i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren havde et nært forhold til en dansk familie, at ansøgeren kunne forsørge sig selv, at ansøgeren talte og forstod dansk, at ansøgeren havde et sted at bo under sit ophold i Danmark, og at to familier havde anført, at ansøgeren havde stor tilknytning til familierne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de af ansøgeren og de to familier anførte hensyn ikke var ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn, men hensyn vedrørende ansøgerens tilknytning til Danmark i øvrigt. ÅB/2018/75.

Det er endvidere en betingelse for at opnå opholdstilladelse som studerende, at forsørgelsen under opholdet er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende, jf. studiebekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Som et eksempel herpå kan nævnes afgørelse ÅB/2017/48 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.6.

Udlændingen skal desuden som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2. Uddannelsesinstitutionen er forpligtet til at underrette Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv, jf. udlændingelovens § 44 d.

Det følger af fast praksis, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration giver opholdstilladelse med gyldighed 30 dage, før et studie begynder.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den mellemliggende periode mellem to studier, kan nævnes ERH/2017/27 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.6.

3.8.1. Formodningsafslag

Efter studiebekendtgørelsens § 9 kan der ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt anledning til at omgøre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations formodningsafslag efter formodningsreglen i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en

statsborger fra Kina, der ønskede at studere på en masteruddannelse på et musikkonservatorium, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens 9, nr. 1, under henvisning til, at hans engelskkundskaber ikke havde et tilstrækkeligt niveau til, at han ville få et tilfredsstillende fagligt udbytte af studieopholdet i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en underviser fra musikkonservatoriet til klagen havde oplyst, at underviseren fandt det nemt at kommunikere med ansøgeren på skrift og i tale, samt at underviseren tidligere havde undervist kinesiske studerende på musikkonservatoriet, og at underviseren var overbevist om, at ansøgeren ville være i stand til at gennemføre masteruddannelsen med det engelskniveau, han besad. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at underviseren havde oplyst, at masteruddannelsen på musikkonservatoriet ikke var en klassisk akademisk grad, men nærmere en uddannelse i "performance", som krævede et meget højt niveau i færdigheder over en lang studieperiode og timevis af praktisk træning, og at ansøgeren var en meget talentfuld sanger, som fik de højeste karakterer ved sin audition. På denne baggrund fandt Udlændingenævnet det rettest at tilbagesende sagen til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans kunne vurdere, hvorvidt ansøgeren opfyldte de øvrige krav for at blive meddelt opholdstilladelse, herunder om ansøgeren fortsat var optaget på uddannelsen. ERH/2018/77.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til formodningsreglen efter studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan ligeledes nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Kina, der ønskede at studere på et erhvervsakademi, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på en AP degree-uddannelse på erhvervsakademiet i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på** ansøgerens engelskkundskaber. Det fremgik af et referat af et sprog- og formålsinterview med ansøgeren foretaget af en dansk ambassade, at ambassaden på baggrund af interviewet havde konkluderet, at ansøgerens engelskniveau ikke var særligt tilfredsstillende, om end han under interviewet forsøgte at svare relevant på de stillede spørgsmål. Hertil kom, at den i forbindelse med klagen fremsendte IELTS-test underbyggede ambassadens vurdering af ansøgerens engelskniveau, idet resultatet heraf var, at ansøgeren havde en overall band score på 5, svarende til en moderat beherskelse af sproget. **Udlændingenævnet vurderede**, at det beskrevne niveau ikke

var tilstrækkeligt til at kunne gennemføre en AP degree, idet dette krævede et højere og bedre engelskniveau med et bredt ordforråd og evnen til at kunne reflektere på engelsk. Dermed var ansøgerens sprogkundskaber vurderet to gange som værende utilstrækkelige til at kunne gennemføre en AP degree, og det ændrede ikke på denne vurdering, at partsrepræsentanten i sine henvendelser til Udlændingenævnet havde redegjort for sin personlige vurdering af, at ansøgeren talte et tilfredsstillende engelsk. **Udlændingenævnet konstaterede** i øvrigt, at erhvervsakademiet på sin hjemmeside havde oplyst, at et af adgangskravene til uddannelsen var en IELTS band score på 6,0 eller derover. **Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for** at ændre sin vurdering af sagen på baggrund af den af partsrepræsentanten anførte kritik af ambassaden og fremgangsmåden under interviewet. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ambassaden og dennes medarbejdere var kompetente til at udføre sprog- og formålsinterviews i forbindelse med ansøgninger om opholdstilladelse, ligesom et sådant interview og de stillede spørgsmål var nøje tilrettelagt og udviklet til at afdække en ansøgers niveau i for eksempel engelsk. Der blev foretaget en helhedsvurdering, idet man både vurderede ansøgerens sproglige kompetencer og evnen til at reflektere og redegøre for formål og tanker omkring et ophold i Danmark. Det var således ikke alene viden om det konkrete studiested, der var afgørende for udfaldet af interviewet. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at ansøgeren – uanset partsrepræsentantens redegørelse ad flere omgange for, at ansøgeren ikke var blevet forelagt resultatet af interviewet, men at ansøgeren alene var blevet bedt om at skrive under herpå uden en forudgående gennemlæsning – havde skrevet under på, at han havde haft muligheden for at gennemlæse referatet og kommentere herpå, ligesom han havde konkrete rettelser til referatet. Dette var fast procedure efter gennemførsel af et interview på en dansk repræsentation. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var en formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses at være, at han ønskede at gennemføre en AP degree på erhvervsakademiet, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, at der blandt andet meddeles afslag på opholdstilladelse, hvis ansøgeren ikke har de nødvendige sproglige forudsætninger for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse. ÅB/2018/76.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark eller i det øvrige Schengenområde, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2.

Som et eksempel på, at ansøgerens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark kan indgå i vurderingen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger

fra Zambia, der ønskede at studere på en international højskole, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 3, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på den internationale højskole efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 3, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt således**, at der var en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke var at studere i Danmark på den internationale højskole, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i 2011 og 2012 havde fået afslag på ansøgninger om Schengenvisum til Danmark, at ansøgeren i 2014 var blevet meddelt Schengenvisum til Schengenområdet af de svenske myndigheder, at ansøgeren i 2015 havde fået afslag på forlængelse af Schengenvisum, og at ansøgeren i 2016 og 2017 var blevet meddelt Schengenvisum til Schengenområdet af de svenske myndigheder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i 2011 og 2013 havde fået afslag på ansøgning om familiesammenføring i Danmark, samt betydelig vægt på, at ansøgeren i 2017 havde indgivet ansøgning om asyl i Tyskland. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at denne ansøgningshistorik indikerede, at ansøgeren havde til hensigt at opnå et længerevarende ophold i Danmark eller Schengenområdet uanset opholdsgrundlaget. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til støtte for klagen var oplyst, at ansøgerens familiemedlemmer på ansøgerens vegne tidligere havde ansøgt om familiesammenføring, og at dette ikke burde mistænkeliggøre ansøgeren, idet ansøgerens familiemedlemmer gerne ville have ansøgeren i Danmark hos sig, og at der ikke forelå oplysninger fra Udlændingestyrelsen om noget mistænkeligt i dette, som burde lægges ansøgeren til last, ikke afkræftede, at der var en formodning for, at ansøgerens hovedintention med opholdet i Danmark ikke var at studere, men var udtryk for et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det anførte om, at ansøgeren opfyldte kriterierne for meddelelse af opholdstilladelse til studerende, at den internationale højskole var godkendt af myndighederne, at ansøgeren havde betalt deltagergebyr til højskolen, at ansøgeren var optaget som elev på højskolen, at ansøgeren var studieaktiv på højskolen, at ansøgeren kunne begå sig sprogligt på engelsk samt i det danske samfund, at ansøgeren ikke tidligere havde haft opholdstilladelse som studerende i Danmark, at der ikke forelå oplysninger om, at en betydelig andel af højskolens elever var forsvundet, og at ansøgeren ikke var dømt eller sigtet for lovovertrædelser i Danmark, ikke afkræftede, at der var en formodning for, at ansøgerens hovedintention med opholdet i Danmark var at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2018/90.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om, hvorvidt udlændingen tidligere har fået inddraget en studieopholdstilladelse eller fået afslag på en ansøgning om forlængelse af en studieopholdstilladelse som følge af ulovligt arbejde, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af en ansøgers ulovlige arbejde under en tidligere meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Nepal, der ønskede at studere på et erhvervsakademi, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9. Ansøgeren havde tidligere i perioden fra juli 2013 til december 2015 haft opholdstilladelse i Danmark som studerende, hvor ansøgeren måtte arbejde 15 timer om ugen, undtagen fra juni til august, hvor ansøgeren måtte arbejde fuldtid.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på erhvervsakademiet i medfør af udlændingelovens 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke var, at ansøgeren ønskede at gennemføre en Bachelor top-up in Webdevelopment på erhvervsakademiet, men at formålet var at arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren under sin tidligere studietilladelse havde arbejdet mere end de tilladte 15 timer om ugen i januar, april og maj 2015. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ved e-mail i januar 2017 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde erkendt, at ansøgeren havde arbejdet mere end det tilladte i januar og maj 2015. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren havde arbejdet uden arbejdstilladelse fra januar 2016 til marts 2017, hvortil kom, at ansøgeren havde arbejdet langt over de 15 timer om ugen i det meste af 2016. **Udlændingenævnet bemærkede i denne sammenhæng**, at studiebekendtgørelsens § 9 ikke er udtømmende, jf. bestemmelsens 2. pkt., hvoraf det fremgår, hvilke oplysninger der blandt andet kan indgå ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at udlændingens intention ikke er at studere i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren havde deltaget i et møde arrangeret af Non Resident Nepalese Association og nogle immigrationsadvokater, hvor ansøgeren havde fået oplyst, at den nye regel om, at alle studerende må arbejde 20 timer om ugen, også omfattede ansøgeren, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet det tydeligt fremgik af ansøgerens opholdstilladelse, at ansøgeren måtte arbejde 15 timer om ugen undtagen i juni, juli og august, hvor ansøgeren måtte arbejde fuldtid, og idet vejledningen ikke var blevet givet af udlændingemyndighederne. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren havde søgt om ny opholdstilladelse i oktober 2015, hvortil ansøgeren ikke havde fået nogen kvittering, at ansøgeren var blevet fortalt, at ansøgeren kunne blive lovligt i Danmark, indtil afgørelsen blev truffet, og at ansøgeren ikke havde modtaget nogen information om, at ansøgeren ikke måtte arbejde i Danmark under sagsbehandlingen, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering af afgørelsen, idet ansøgeren ved brev fra oktober 2015 fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration var blevet vejledt om, at ansøgeren måtte arbejde til udløbet af ansøgerens opholdstilladelse, hvilket var i december 2015, og at ansøgeren ved brev fra juni 2016 fra Styrelsen for International Rekruttering

og Integration udtrykkeligt var blevet vejledt på engelsk om, at ansøgeren ikke måtte arbejde i Danmark under sagsbehandlingen af ansøgerens nye ansøgning. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren kun havde arbejdet i Danmark på grund af ansøgerens dårlige situation og for at betale ansøgerens studiegebyr og basis leveomkostninger, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren tydeligt var blevet vejledt om, at ansøgeren ikke måtte arbejde i Danmark under sagsbehandlingen. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgeren også havde studeret ulovligt i Danmark ved at have startet på Bachelor top-up in Webdevelopment på erhvervsakademiet uden en gyldig studietilladelse. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at partsrepræsentanten i marts 2017 havde oplyst til Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke bestred rigtigheden i Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, men at klagen primært var for at få ansøgerens udrejsedato udsat. ERH/2018/45.

Der er i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1-5, ikke tale om en udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

3.8.2. Autorisation til at opnå opholdstilladelse som sundhedspersonale

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Det følger af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, punkt 13.2.1.1. at:

> ”Der meddeles endvidere efter gældende praksis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., med henblik på uddannelse i enkelte tilfælde, der falder uden for studiebekendtgørelsens anvendelsesområde, når der foreligger ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn. Som eksempel kan nævnes en udlænding, som skal gennemføre en faglig og sproglig opkvalificering, hvorved den pågældende kan opnå dansk autorisation som læge og herefter bidrage til det danske arbejdsmarked som højtkvalificeret arbejdskraft”.

Det følger endvidere af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, punkt 13.1. at:

> ”De foreslåede ændringer er alene en følge af den nye ressortfordeling, og der er ikke tiltænkt en ændring af praksis på de områder, der i dag er indeholdt i § 9 c”.

Der kan derfor efter praksis meddeles opholdstilladelse til udenlandske læger og tandlæger, der er statsborgere i og/eller er uddannede i lande uden for EU/EØS, med henblik på, at denne gruppe af udlændinge kan gennemføre en faglig og sproglig opkvalificering, således at de pågældende kan opnå dansk autorisation som læge eller tandlæge og derefter kan bidrage til det danske arbejdsmarked som højtkvalificeret arbejdskraft, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt.

Praksis for meddelelse af opholdstilladelse til udlændinge med henblik på opnåelse af dansk autorisation som læge er fastlagt i det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 14. december 2010, mens praksis for meddelelse af opholdstilladelse til udlændinge med henblik på opnåelse af dansk autorisation som tandlæge er fastlagt i Beskæftigelsesministeriets notat af 25. juni 2012.

En opholdstilladelse til at opnå autorisation som læge eller tandlæge giver ikke udlændingen ret til at arbejde i Danmark. Udlændingen skal derfor ansøge om en arbejdstilladelse for at kunne arbejde, for eksempel i forbindelse med evalueringsansættelse.

Som et eksempel på, at der skal være tale om en læge eller tandlæge, kan nævnes ERH/2017/47 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.6.2.

3.9. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12, stk. 3 eller 11, eller § 9 p, stk. 1, 1.pkt., kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 m, stk. 2, blev indført som følge af Biao-dommen, jf. EMD-dom af 24. maj 2016, app. no. 38590/10, ved lov nr. 505 af 23. maj 2017 om ny opholdsordning for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer og var gældende i perioden fra den 25. maj 2017 til den 1. juli 2018, hvor tilknytningskravet blev erstattet med integrationskravet. Efter denne bestemmelse kunne danske statsborgere, der var etableret i udlandet og havde fået tilbudt en ansættelse i Danmark, der ville kunne danne grundlag for opholdstilladelse til en udlænding efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 eller 2, få deres familie med til Danmark efter reglerne om medfølgende familie til udlandsdanskere.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k, kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n, er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.9.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-12, stk. 3 eller stk. 11, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt., hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Efter Udlændingenævnets praksis omfatter medfølgende familiemedlem i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle eller samlever samt mindreårige børn. Det er barnets alder på ansøgningstidspunktet, der er det afgørende for, om der er tale om et mindreårigt barn.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en ansøger var omfattet af begrebet familie i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Iran, der havde søgt om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til sin herboende fader, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at meddele ansøgeren, der var søn til den herboende reference, opholdstilladelse som medfølgende familie i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var omfattet af den gruppe, som der efter praksis meddeles opholdstilladelse til, idet ansøgeren var knap 23 år og dermed myndig. **Udlændingenævnet fandt endvidere** efter en konkret og individuel vurdering af sagens omstændigheder, at der ikke forelå sådanne ganske særlige omstændigheder, at det kunne begrunde, at ansøgeren alligevel skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 21 år på ansøgningstidspunktet, at ansøgeren var universitetsstuderende i Iran og således måtte formodes at kunne klare sig selv uden behov for sin families tilstedeværelse, og at der ikke forelå oplysninger om, at ansøgeren led af en sygdom eller et handicap. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der var afgivet divergerende oplysninger vedrørende navnet på den uddannelsesinstitution, hvor ansøgeren angiveligt var studerende. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste havde været medrejsende på den herboende references og familiens rejser til udlandet, at referencen, referencens ægtefælle, referencens datter og ansøgeren alle havde boet på samme fællesadresse i Iran, at referencens ægtefælle og referen-

cens datter var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til referencen, at ansøgeren ikke havde andre familiemedlemmer i Iran, at ansøgeren ikke havde nogen indkomst, at den herboende reference forsørgede ansøgeren, og at ansøgeren var afhængig af den herboende references forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der ikke herved var tale om sådanne særlige hensyn, der kunne begrunde, at der skulle meddeles opholdstilladelse til ansøgeren som medfølgende familiemedlem. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af den herboende references og ansøgerens pas vedrørende ansøgerens rejser til udlandet med den herboende reference fremgik, at opholdene i udlandet fortrinsvis havde været kortvarige, at meddelelse af visum ikke var en egentlig opholdstilladelse, og at Udlændingenævnet derfor ikke kunne lægge til grund, at der havde været tale om gentagne følgeskab under langvarige udlandsophold. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere betydning**, at ansøgeren først havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familiemedlem til den herboende reference et år efter referencens indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste endelig til**, at den herboende reference fortsat fra Danmark økonomisk ville kunne støtte ansøgeren i hjemlandet, og at der til sagen ikke forelå nærmere oplysninger om et særligt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og den herboende reference, end hvad der fulgte af slægtskabet. ÅB/2018/77.

Ved lov nr. 612 af 8. juni 2016 blev greencardordningen ophævet med virkning for ansøgninger om opholdstilladelse indgivet før den 10. juni 2016. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse efter den hidtidigt gældende greencardordning. For disse udlændinge finder de hidtidige regler anvendelse.

For et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet den herboende ægtefælles forsørgelsesevne, for så vidt angår ægtefæller og samlevere, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 2. pkt., henvises til ÅB/2016/42 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.4.1.

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslag nr. L 61 af 12. november 2014, at:

> ”Den foreslåede bestemmelse i *§ 9 m, stk. 1, 3. pkt.,* indebærer, at opholdstilladelse til mindreårige børn, eller til mindreårige børn og en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en udlænding med opholdstilladelse efter greencardordningen, fremadrettet skal betinges af, at greencardhaveren dokumenterer at være i et ansættelsesforhold af minimum 1 års varighed med en lønindtægt, der mindst udgør et beløb svarende til kontanthjælpssatsen for enlige forsørgere over 30 år, og at udlændingen på baggrund af ansættelsen har oppebåret en lønindtægt i minimum 1 måned. Et registreret partnerskab sidestilles med et ægteskab.
>
> I 2014 svarer kontanthjælpssatsen for enlige forsørgere over 30 år til 14.203 kr. om måneden.”

I 2018 var kontanthjælpssatsen for enlige forsørgere over 30 år 14.993 kr.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet den herboendes forsørgelsesevne vedrørende børn, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 3. pkt., kan nævnes ERH/2017/77 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.7.1.

3.9.2. Medfølgende familie til en udlandsdansker

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har familiemæssig tilknytning til en dansk statsborger, som er etableret i udlandet og har fået tilbudt en ansættelse i Danmark, der ville kunne danne grundlag for opholdstilladelse til en udlænding efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 eller 2. Denne ordning blev indført ved lov nr. 505 af 23. maj 2017 om ny opholdsordning for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer og var gældende i perioden fra den 25. maj 2017 til den 1. juli 2018.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til meddelelse af opholdstilladelse til en udlænding med familiemæssig tilknytning til en udlandsdansker, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra New Zealand, der havde søgt om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til en udlandsdansker, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse** efter en konkret og individuel vurdering, at den danske statsborgers udenlandske ægtefælle ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den danske statsborger ikke kunne betragtes som udlandsdansker i relation til udlændingelovens § 9 m, stk. 2. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at den danske statsborger måtte anses for at have etableret sig i udlandet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at den danske statsborger havde opholdt sig i udlandet i cirka fire år og tre måneder, hvilket måtte anses for at være et længerevarende ophold i udlandet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den danske statsborger i hele perioden havde været i arbejde, at den danske statsborger havde deltaget aktivt i fritidsklubber i udlandet, og at familielivet var stiftet i udlandet. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at den danske statsborger var tilbudt ansættelse som chef i en virksomhed i Danmark, samt at det fremgik ved opslag i eIndkomst, at den danske statsborger havde haft lønindkomst, fra han ankom til Danmark, og til Udlændingenævnets afgørelse forelå. ÅB/2018/78.

3.9.3. Medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse som studerende efter § 9 i eller som praktikant efter § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at de grundlæggende betingelser for at anse et ægteskab for gyldigt er opfyldt. Der skal således være tale om et retsgyldigt ægteskab, ægteskabet eller samlivet må ikke være etableret med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren (proforma), jf. § 9 n, stk. 1, 2. pkt., og der må ikke være tale om et tvangsægteskab.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet på et mundligt nævn har taget stilling til, om ægteskabet var indgået proforma, kan nævnes ERH/2017/117 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.7.2., hvor Udlændingenævnet stadfæstede Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie samt ÅB/2017/51 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.7.2., hvor Udlændingenævnet omgjorde Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie.

Der kan endvidere meddeles opholdstilladelse til en fast samlever, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Etiopien, der havde fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem på baggrund af samliv til en person, der havde opholdstilladelse i Danmark på baggrund af studier.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde et fast samliv af længere varighed uden væsentlige afbrydelser, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende reference i en periode fra marts 2012 til maj 2015 havde boet sammen, at den herboende reference efter sit studie var påbegyndt et ph.d.-studium i Danmark, at ansøgeren og den herboende reference i en periode fra maj 2015 til maj 2016 på den baggrund havde boet adskilt, og at ansøgeren og den herboende reference siden maj 2016 havde

boet sammen frem til ansøgerens udrejse i september 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde dokumenteret, at ansøgeren eller den herboende reference jævnligt havde rejst til henholdsvis København og Aarhus i perioden fra juli 2015 til april 2016. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren og den herboende reference havde været i et fast samliv af længere varighed. ERH/2018/89.

Det er ikke muligt at blive meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til et familiemedlem, der selv er blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1. For en nærmere gennemgang heraf henvises til afgørelse ERH/2015/248 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.4.2.

3.10. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse som au pair fremgår af au pair-bekendtgørelsen.[23]

Udlændingenævnet har i 2018 også truffet afgørelser i sager omfattet af den tidligere au pair-bekendtgørelse, jf. bekendtgørelse nr. 695 af 20. maj 2015, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 1637 af 15. december 2016.

Au pair betyder "på lige vilkår". Det vil sige, at au pair-personen skal bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige vilkår med resten af familien.

Det følger af au pair-bekendtgørelsens §§ 1-2, at en au pair-person er en udlænding, som skal indtage en familiær stilling i en værtsfamilie, bestående af mindst en forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, og som gennem opholdet hos værtsfamilien ønsker at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber og at opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-4, skal au pair-personen som udgangspunkt være 18 år eller derover og under 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personer, som har stiftet familie – dvs. som aktuelt er eller tidligere har været samlevende, som er eller har været gift, eller som venter barn eller har børn – kan som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse som au pair, jf. også udlændingelovens § 9 j, stk. 4 og 5.

[23] Bekendtgørelse nr. 1769 af 29. december 2017 om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=196788

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens alder, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. au-pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at det er en grundlæggende betingelse for at kunne blive meddelt opholdstilladelse som au pair i Danmark, at ansøgeren er fyldt 18 år på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren, som var født i januar 2000, havde ansøgt om opholdstilladelse som au pair i Danmark i december 2017. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke var fyldt 18 år på ansøgningstidspunktet, og det forhold, at ansøgeren var i god tid med ansøgningen, og at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var fyldt 18 år, kunne ikke føre til et andet resultat. ERH/2018/30.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som au pair, at au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med § 1.

Der vil således ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold afkræfter denne formodning.

Ved vurderingen heraf kan der ifølge au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, blandt andet indgå oplysninger om:

1) udlændingens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person,
2) udlændingens familierelation til værtsfamilien,
3) udlændingens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person,
4) udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end som au pair-person,
5) udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk,
6) udlændingens almene uddannelse, herunder om udlændingen har gennemført skolegang svarende til 9. klasse,

7) udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund,
8) hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person (nr. 1), henvises der afgørelse ERH/2017/66 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.8.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk (nr. 5) i medfør af au pair bekendtgørelsen § 3, stk. 2 nr. 5, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark til en statsborger fra Mali i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens almene uddannelse og øvrige baggrund, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Den Danske Ambassade i Bamako, Mali, i forbindelse med ambassadens interview havde vurderet, at ansøgerens engelske sprogkundskaber ikke kunne anses som flydende eller middel, at ansøgeren havde haft problemer med at høre eller forstå spørgsmål på engelsk, men at ansøgeren godt havde kunnet høre de franske spørgsmål, at hun på fransk havde bedt om at få gentaget de engelske spørgsmål, og at ansøgeren afslog at fortsætte interviewet på ambassaden på engelsk under henvisning til, at hun ikke havde haft engelskundervisning nok til at kunne forstå engelsk særlig godt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt havde afslået at tale engelsk, at interviewet på ambassaden var foregået gennem en rude, hvorfor ansøgeren flere gange havde måttet bede om at få spørgsmålene gentaget, at ansøgeren havde besvaret en række mundtlige og skriftlige spørgsmål på engelsk, og at det forhold, at ansøgeren skulle have gentaget spørgsmål, ikke beviste, at ansøgeren ikke kunne engelsk, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ambassadens oplysninger om, at ansøgeren ikke havde haft problemer med at forstå eller besvare de spørgsmål, der var blevet stillet på fransk. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren havde bestået en sproglig studentereksamen og efterfølgende havde fulgt engelsk sprogundervisning på universitetet, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde taget engelske fag i 2010 samt i 2012 til 2013, at ambassaden aktuelt i maj 2017 havde vurderet hendes engelske sprogfærdigheder, og at ansøgeren på det foreliggende

grundlag ikke kunne antages at kunne tale engelsk i et omfang, der gjorde, at hun vil kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at værtsmoderen og ansøgeren begge oprindeligt var fra Mali, at der i værtsfamilien blev talt dansk og fransk, og at der således var en formodning for, at ansøgeren ville tale fransk under opholdet i Danmark og derved ikke ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. ÅB/2018/79.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til om au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med au pair bekendtgørelsens § 1, samt om udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund (nr. 7) i medfør af au pair bekendtgørelsens § 3 stk. 2, nr. 7, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en filippinsk statsborger som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses for at være, at ansøgeren ønskede at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige- og faglige kundskaber, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair-bekendtgørelsens § 3 stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der ikke forelå en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse var 28 år, at ansøgeren havde afsluttet en fireårig videregående uddannelse som "Bachelor of Science in Tourism Major in Travel and Tours", og at ansøgeren herefter i perioden fra februar 2015 til maj 2017 havde været ansat i en virksomhed, hvor ansøgeren havde arbejdet med "Human Ressource" og dermed havde været beskæftiget inden for sit uddannelsesområde. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren måtte antages at være så godt etableret i hjemlandet, at et au pair-forløb ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af hans hidtidige livsforløb, og at ansøgeren derfor ikke kunne formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair ordningens formål og hensigt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren havde været au pair i Norge i perioden fra november 2013 til november 2015, hvorfor der var en formodning for, at han allerede havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som var tiltænkt en au pair person via ordningen. Det anførte om, at ansøgerens bachelor i turisme havde gjort, at ansøgeren var blevet mere interesseret i europæisk kultur og sprog, kunne på baggrund af ovenstående ikke føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at han ønskede at forfølge sin passion og lære mere omkring kultur gennem au pair programmet i Danmark, idet det ikke

ændrede formodningen for, at formålet med ansøgerens ansøgning fortsat måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ÅB/2018/80.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer (nr. 8) i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 8, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.5.

Au pair-bekendtgørelsen stiller også en række krav, som værtsfamilien skal opfylde.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 4, nr. 1, betinges en opholdstilladelse som au pair-person af, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år. Efter au pair-bekendtgørelsens § 5, stk. 2, er det en betingelse for, at au pair-personen i familier med delt forældremyndighed kan følge barnet eller børnene, som bor på skift hos forældrene, at au pair-personen opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, og begge forældre opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, henvises der til afgørelse ÅB/2017/54 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.8.

Au pair-personen skal vederlagsfrit have stillet et separat beboelsesrum til rådighed i værtsfamiliens bolig under hele au pair-opholdet. Værtsfamiliens bolig skal udover et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum per to personer, som i Det Centrale Personregister er registreret på bopælen, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 2. Beboelsesrummene og opholdsrummene skal være godkendt til beboelse og fremgå af Bygnings- og Boligregistret.

For et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om en værtsfamilies bolig opfyldte boligkravet, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.5.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtsfamilien, jf. ”på lige vilkår”, og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtsfamilien, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 5. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver-/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning. Udlændingen har dog ret til at udføre ulønnet frivilligt arbejde, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 10.

Au pair-personen skal deltage i de huslige pligter (for eksempel rengøring, tøjvask, madlavning, børnepasning) i minimum tre og maksimalt fem timer om dagen, maksimalt seks dage om ugen.

Arbejdstiden skal udgøre mellem 18 og 30 timer ugentligt, jf. au pair-bekendtgørelsens 6, stk. 1, nr. 6.

Au pair-personen skal have mindst halvanden fast fridag hver uge, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 7, samt have fri på officielle danske helligdage jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 8. Au pair-personen skal i øvrigt have fritid nok til at kunne følge sprogkurser, udvikle sig fagligt og kulturelt samt mulighed for at dyrke sin religion, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 9.

3.10.1. Registrering i karensregisteret

Der kan ikke gives opholdstilladelse til en udlænding som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 9, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karensperiode, jf. udlændingelovens § 21 a.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse som au pair hos en værtsperson, blandt andet når au pair-personen hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det, den meddelte tilladelse giver mulighed for, eller udført andet end huslige opgaver for værtsfamilien, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 1, når au pair-personen har modtaget mindre lommepengebeløb end det fastsatte minimums lommepengebeløb, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 2, når der ikke er stillet et separat værelse til rådighed for au pair-personen, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 3, eller når værtsfamilien ikke har tegnet en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring og en forsikring, der dækker omkostninger til hjemtransport i tilfælde af au pair-personens død, alvorlige sygdom eller ulykke, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 6.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en værtsfamilie bør registreres i au pair-karensregisteret, henvises der til afgørelse ERH/2017/93 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.8.1.

3.11. Praktikanter

Efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, kan en udlænding i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet. Ved bekendtgørelse nr. 1512 af 23. december 2014[24] blev der fastsat nærmere regler om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører.

[24] Praktikantbekendtgørelsen – Bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører – kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=166836

Ansøgeren skal være fyldt 18 år, men må som udgangspunkt ikke være fyldt 35 år på ansøgningstidspunktet, jf. praktikantbekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1, jf. dog § 2, stk. 2, og § 3, nr. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens alder, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en indisk statsborger som praktikant i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 k, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1, i praktikantbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som praktikant i medfør af udlændingelovens § 9 k, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1, i praktikantbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 41 år, og at en ansøger højst kan være 35 år på ansøgningstidspunktet, Det forhold, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren ved en fejl havde udfyldt ansøgningsskemaet PR3 – langtidsophold for et praktikophold – at ansøgeren var blevet klar over, at 90 dage var et korttidsophold, at det ikke var ansøgerens hensigt at blive i Danmark, og at ansøgeren blot havde villet afslutte praktikopholdet under en bestemt kok, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansættelse som kokkepraktikant ikke var fritaget for kravet om arbejdstilladelse, selv om opholdets varighed højst var 90 dage. ÅB/2018/81.

Praktikopholdet skal desuden have til formål at supplere ansøgerens allerede påbegyndte eller afsluttede uddannelse i hjemlandet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingens praktikophold har til formål at supplere ansøgerens allerede påbegyndte eller afsluttede uddannelse i hjemlandet, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.6., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.6., og Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.6.

Arkitektpraktikanter kan imidlertid kun opnå et praktikophold i Danmark, når de fortsat er under uddannelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har hjemvist eller omgjort et afslag på opholdstilladelse som praktikant, hvor praktikantopholdet supplerer en uddannelse, som udlændingen har påbegyndt eller afsluttet efter § 1, stk. 1, nr. 3, i praktikantbekendtgørelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra juni 2017 om afslag på opholdstilladelse som praktikant til en costaricansk statsborger. Ansøgeren havde i januar 2017 færdiggjort en professionsbachelor i Danmark. I april 2017 indgav ansøgeren ansøgning om opholdstilladelse som praktikant hos en navngiven virksomhed. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse som praktikant, da der efter styrelsens praksis ikke kunne meddeles opholdstilladelse som praktikant på baggrund af en uddannelse, som var påbegyndt eller afsluttet i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, og § 1 i bekendtgørelse nr. 1512 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører (praktikantbekendtgørelsen).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at praktikopholdet skulle supplere en uddannelse, som ansøgeren havde afsluttet i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det hverken af ordlyden af udlændingelovens § 9 k, af relevante lovforarbejder (herunder bemærkningerne til udlændingelovens § 9 k, som blev indsat ved lov nr. 104 af 2. marts 2012, eller bemærkningerne til udlændingelovens dagældende § 9 c, stk. 1, som blev indsat ved lov nr. 365 af 6. juni 2002), eller af ordlyden af § 1, stk. 1, nr. 3, i praktikantbekendtgørelsen kunne udledes, at en ansøger ikke kunne meddeles opholdstilladelse som praktikant som supplement til en uddannelse afsluttet i Danmark. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at styrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ERH/2018/31.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra august 2017 om afslag på opholdstilladelse som praktikant til en tyrkisk statsborger. Ansøgeren havde i oktober 2016 gennemført en bachelor i arkitektur i sit hjemland. I juni 2017 havde ansøgeren indgivet ansøgning om opholdstilladelse som praktikant hos en virksomhed, hvor ansøgeren blandt andet skulle beskæftige sig med kunstnerisk research, design og udvikling. Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse som praktikant, da styrelsen havde vurderet, at der ikke var en faglig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse og det tilbudte praktikophold hos virksomheden, jf. udlændingelovens § 9 k, og § 1, stk. 1, nr. 3 og 4 i bekendtgørelse nr. 1512 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører (praktikantbekendtgørelsen).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at praktikopholdet ikke havde faglig sammenhæng med ansøgerens uddannelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at arbejdsopgaverne hos virksomheden sås at være i overensstemmelse med ansøgerens akademiske profil, idet virksomheden forestod kunstneriske installationer, hvori arkitektoniske elementer blandt andet indgik, samt at det fremgik af virksomhedens hjemmeside, at virksomheden løbende søgte praktikanter med arkitektbaggrund til at

bistå virksomheden med tekniske tegninger, planlægning og konceptudvikling. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at virksomheden ved et brev til Udlændingenævnet havde oplyst, at ansøgeren var blevet tilbudt en praktikplads ved virksomheden på baggrund af ansøgerens bachelorgrad i arkitektur, ligesom virksomheden også havde oplyst, at virksomheden beskæftigede sig med arkitektoniske kommissioner. ERH/2018/84.

Kortvarige kurser kan ikke sidestilles med en uddannelse og kan derfor ikke danne grundlag for et praktikophold i Danmark. Dette gælder, selvom kurset består af fag, som kan være relevante for det ønskede praktikophold.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at kortvarige kurser ikke kan sidestilles med uddannelse, og dermed ikke kan danne grundlag for et praktikophold i Danmark, henvises der til afgørelse ÅB/2015/69 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.6.

3.12. Working Holiday

Efter udlændingelovens § 9 l, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. udlændingelovens § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold i Danmark og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde i Danmark i et nærmere afgrænset omfang (Working Holiday).

Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller. Betingelserne for opholdstilladelsen afhænger derfor af, hvilket land der søges om opholdstilladelse i, idet indrejse- og opholdsreglerne ved Working Holiday afhænger af de regler, der gælder i forhold til det pågældende land.

Typisk er kravene, at ansøgeren skal være mellem 18 og 31 år, at ansøgeren skal have midler nok til at betale for kost og logi under den første del af opholdet samt for en returbillet, og at der stilles krav om en sygeforsikring.

Danmark har i dag gældende Working Holiday-aftaler med Argentina, Australien, Canada, Chile, Japan, New Zealand og Sydkorea.

Der henvises til udlændingemyndighedernes hjemmeside https://www.nyidanmark.dk/da/Du-vil-ansøge/Working-Holiday, for så vidt angår kravene i forhold til de enkelte lande.

Working Holiday-aftalerne betyder, at unge statsborgere fra disse lande kan få opholdstilladelse til at opholde sig i Danmark i op til et år uden mulighed for forlængelse. Aftalerne er gensidige, således at unge danske statsborgere kan få tilladelse til at indrejse og opholde sig i aftalelandet efter de regler, der

gælder for hvert enkelt land. Working Holiday-aftalerne er indgået for at give unge mennesker fra de lande, som har indgået aftalerne, bedre muligheder for at lære hinandens kultur og levevis at kende. Derved fremmes den gensidige forståelse mellem landene. Formålet med opholdet skal primært være at holde ferie i en længere periode og sekundært at arbejde med henblik på at supplere rejsemidlerne. Personer på et Working Holiday-ophold må arbejde i et antal måneder i løbet af opholdet og kan efter gældende praksis uden særskilt tilladelse følge et studie- eller uddannelsesforløb af begrænset varighed.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om det primære formål med opholdet var at holde ferie, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af Working Holiday Agreement til en statsborger fra Sydkorea, jf. udlændingelovens § 9 l, stk. 1, jf. § 45. Ansøgeren havde tidligere i perioden fra august 2014 til februar 2015 haft opholdstilladelse i Danmark som gæstestuderende, hvor ansøgeren måtte arbejde 15 timer om ugen, undtagen fra juni til august, hvor ansøgeren måtte arbejde på fuld tid. Ansøgeren havde endvidere haft opholds- og arbejdstilladelse som praktikant i perioden fra august 2015 til september 2016.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse på grundlag af Working Holiday Agreement, idet ansøgerens primære formål med opholdet i Danmark ikke kunne anses for at være ferie, jf. udlændingelovens § 9 l, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren forud for sin ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af Working Holiday Agreement havde haft to længerevarende ophold i Danmark som henholdsvis gæstestuderende og efterfølgende som praktikant. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark udover de pågældende to perioder, idet Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i april 2016 havde afvist ansøgerens første ansøgning om opholdstilladelse som praktikant under henvisning til ansøgerens ulovlige ophold i Danmark på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren i sin ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af Working Holiday Agreement havde oplyst, at ansøgeren søgte efter jobmuligheder i Danmark, der relaterede sig til ansøgerens uddannelse, og at ansøgeren havde en kæreste, der boede i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsinterviewet med den norske ambassade ligeledes havde oplyst, at ansøgerens hovedformål med rejsen til Danmark var arbejde og ferie, og at ansøgeren ville forsøge at få et job på baggrund af sin uddannelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at hun huskede, at hun til ansøgningsinterviewet havde oplyst, at hendes formål med ansøgningen var ferie, at det ikke var ulovligt at arbejde eller at bo sammen med sin kæreste under en opholdstilladelse på grundlag af Working Holiday Agreement, at ansøgeren ikke forventede at finde permanent fuldtidsarbejde i Danmark, at ansøgeren ville lede efter et deltidsjob, idet ansøgeren var bevidst om, at hun kun måtte arbejde ni måneder under en opholdstilladelse på grundlag af Working Holi-

day Agreement, samt at ansøgeren ønskede at lære sproget og kulturen bedre at kende i Danmark frem for at arbejde, ikke kunne føre til en anden vurdering, idet ansøgerens ansøgningsmønster indikerede, at hovedformålet ikke var ferieophold, men at ansøgeren ønskede et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2018/53.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af en Working Holiday aftale til en statsborger fra Argentina, jf. § 9 l, stk. 1, jf. § 45.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse på grundlag af Working Holiday Agreement, idet ansøgerens primære formål med opholdet i Danmark ikke kunne anses for at være ferie, jf. udlændingelovens § 9 l, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren forud for sin ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af Working Holiday Agreement var blevet optaget på et kursus ved en dansk uddannelsesinstitution i perioden fra februar 2018 til juni 2018, og at ansøgeren således under størstedelen af sit ophold i Danmark ville være studerende. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at hovedformålet med ansøgerens ophold i Danmark derfor ikke primært kunne antages at være ferie, men at være studerende på den pågældende uddannelsesinstitution, som lå udover det, som kunne begrunde en tilladelse efter reglerne om Working Holiday. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren ønskede at besøge København, Viborg og Legoland, at ansøgeren ønskede at se en koncert med en navngiven kunstner, samt at ansøgeren ønskede at besøge Norge og Sverige. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgningen indikerede, at hovedformålet ikke primært var et ferieophold i Danmark med dertilhørende besøgsture, men et studieophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at han muligvis havde misforstået retsreglerne om Working Holiday, og at det havde været hans opfattelse, at han kunne følge et kursus i op til seks måneder under sit ophold i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det følger direkte af Working Holiday-aftalen mellem Danmark og Argentina, at udlændinge på et Working Holiday-ophold kun må følge studieforløb af begrænset varighed, og at det primære formål skal være at holde ferie. ÅB/2018/82.

Som yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse med henblik på et Working Holiday-ophold, henvises til ÅB/2017/56, ÅB/2017/57 og ÅB/2017/58 i Udlændingenævnets årsberetning 2017.

3.13. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse

3.13.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 (Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v.) blev udlændingelovens § 9, stk. 21, flyttet til udlændingelovens § 9, stk. 25. Loven trådte i kraft den 1. juli 2018, jf. § 2, stk. 1, i lov nr. 742 af 8. juni 2018. Ordlyden af bestemmelsen blev ikke ændret ved vedtagelsen af loven.

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter udlændingelovens § 9, stk. 25, og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke har lovligt ophold på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet eller et andet land, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i de seneste tre måneder.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Som eksempler på afgørelser, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen afvistes, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet hjemviste i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en afghansk statsborgers ansøgning om ægtefællesammenføring. Ansøgeren var indrejst i Danmark på visum i maj 2015, havde søgt asyl i juli 2015 og var blevet meddelt endeligt afslag på asyl i juni 2016.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen under henvisning til sagens oplysninger skulle have vurderet sagen i tilknytning til udlændingelovens § 9 c, stk. 6, og ikke blot efter udlændingelovens § 9, stk. 21. FAM/2018/48.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Irak, som havde søgt ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. Ansøgeren havde tidligere søgt asyl og havde i november 2016 fået endeligt afslag herpå.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde kunne indgive og få behandlet sin ansøgning fra marts 2017 om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring i marts 2017 senest havde fået fastsat en udrejsefrist på 7 dage i forbindelse med Flygtningenævnets afgørelse fra november 2016. Ansøgerens ansøgning om familiesammenføring var således indgivet under ulovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse burde tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke i forhold til det oplyste om, at ansøgerens herboende ægtefælle og parrets fællesbarn havde opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark siden september 2014, ville være uproportionalt at henvise hende til at indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab fra hjemlandet henset til, at hun aldrig havde haft et egentligt opholdsgrundlag i Danmark, men alene havde opholdt sig på processuelt ophold under behandlingen af sin asylsag, der var afsluttet, og efterfølgende som afvist asylansøger. Det kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde født parrets fællesbarn i Danmark. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgeren i juni 2014 havde indgået ægteskab i Irak, og at hun kort tid efter var indrejst i Danmark på et Schengenvisum, hvor hun havde valgt at søge asyl i stedet for familiesammenføring, og dernæst at få barn 1 ½ år efter sin indrejse, hvor hun fortsat ikke havde fået et opholdsgrundlag i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle derfor ikke

kunne have haft en berettiget forventning om, at en senere ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring kunne tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det anførte om, at ansøgeren ikke kunne vende tilbage til Irak, da hendes familie var imod hendes ægteskab, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste til**, at Flygtningenævnet havde meddelt ansøgeren endeligt afslag på asyl. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle havde et fællesbarn, som efter det oplyste ville lide under ansøgerens fravær. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da parrets fællesbarn – henset til barnets alder – ikke fandtes at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgerens ansøgning om ægtefællesammenføring burde tillades indgivet her i landet under henvisning hertil. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at børn normalt først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har gået i danske skoler/institutioner. FAM/2018/46.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, jf. stk. 8, til en statsborger fra Iran, og hvor Udlændingenævnet samtidig stadfæstede Udlændingestyrelsens efterfølgende afgørelse om afvisning af ansøgning om ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens dagældende § 9, stk. 21, henvises til afgørelsen FAM/2018/41, der er gengivet i afsnit 2.4.2.2.

Som et eksempel på en afgørelse om afvisning, hvor ansøgningen blev afvist på grund af indgivelse af ansøgning under en fastsat udrejsefrist, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Tyrkiet, som søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. I december 2017 havde Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at boligkravet ikke var opfyldt. Ansøgeren blev samtidig pålagt at udrejse senest primo januar 2018. Ansøgeren indgav medio december 2017 – efter at Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på ægtefællesammenføring – en ny ansøgning om ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning her i landet, da ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring havde fået fastsat en udrejsefrist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning i december 2017, og at ansøgeren på dette tidspunkt var blevet pålagt at udrejse af Danmark i januar 2018. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, kunne tilsige, at ansøgningen om familiesammenføring

burde tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at partsrepræsentanten havde oplyst, at det ville være uproportionalt og uforholdsmæssigt at give afslag på opholdstilladelse, idet den herboende ægtefælle efter partsrepræsentantens opfattelse nu opfyldte boligkravet, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fulgte af udlændingelovens § 9, stk. 21, at hvis udlændingen havde fået fastsat en udrejsefrist, kunne ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kunne tilsige det, og der var ikke oplyst om sådanne forhold, at ansøgningen kunne tillades indgivet. ÅB/2018/83.

Som eksempler på øvrige afgørelser, hvor ansøgningen blev afvist på grund af indgivelse af ansøgning under en fastsat udrejsefrist, kan der henvises til afgørelserne FAM/2014/194 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.1., ÅB/2015/7 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.1. og ÅB/2016/50 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.6.1.

Som et eksempel på en afgørelse om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af overstay på visumfrit ophold kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Thailand, som søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om afvisning af ansøgeren ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, da ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse primo februar 2017 ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen havde opholdt sig i Danmark i 112 dage inden for de seneste 180 dage, og dermed 22 dage mere end de tilladte 90 dage inden for en periode på 180 dage. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i perioderne fra medio august 2016 til primo oktober 2016, fra primo november 2016 til medio december 2016 og fra ultimo januar 2017 til primo februar 2017. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren opholdt sig ulovligt i Danmark på tidspunktet for ansøgningens indgivelse primo februar 2017. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ukendskab til bestemmelserne i udlændingeloven, herunder bestemmelserne om visumfrit ophold, ikke kunne begrunde, at betingelserne efter udlændingeloven ikke skulle stilles, og at ansøgeren således ikke kunne antages at have en berettiget forventning om, at ansøgningen kunne tillades indgivet i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgningen skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at det til klagen var oplyst, at ansøgeren havde gennemgået en kompliceret fødsel ved kejsersnit, hvor både ansøgeren og fællesbarnet efter det oplyste havde befundet sig i overhængende livsfare, og at ansøgeren havde pådraget sig

psykiske gener, som ansøgeren skulle i behandling for, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der herved ikke var oplyst om sådanne forhold, at ansøgeren ikke kunne henvises til at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet eller Grækenland, hvor hun havde en gyldig opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 kunne bevirke, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indgive ansøgning om familiesammenføring ved en dansk repræsentation i hjemlandet Thailand, hvor hun var født og opvokset, og hvor hun var statsborger, eller i Grækenland, hvor hun havde en gyldig opholdstilladelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællesbarn, og at det til støtte for klagen var anført, at det ikke var forsvarligt for fællesbarnets trivsel, at ansøgeren skulle forlade sit barn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da fællesbarnet – henset til barnets alder – ikke fandtes at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgningen om ægtefællesammenføring burde tillades indgivet her i landet under henvisning hertil. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at børn normalt først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har gået i danske skoler/institutioner. ÅB/2018/84.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en ansøgning om opholdstilladelse – på trods af at ansøgeren havde lovligt ophold på ansøgningstidspunktet – ikke burde tillades indgivet her i landet, da der forelå særlige grunde, der talte herimod, kan henvises til afgørelserne ÅB/2015/73 og ÅB/2015/70 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.1.

Ved vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 25, til en statsborger fra Kenya, som havde søgt om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle (referencen). Ansøgeren havde tidligere søgt asyl og var i august 2017 blevet meddelt endeligt afslag herpå. Hun var ved samme lejlighed blevet pålagt at udrejse af Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgningen om ægtefællesammenføring ikke burde afvises under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 25. **Udlændingenævnet fandt således**, at Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, tilsagde, at ansøgningen burde tillades indgivet i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og referencen i juni 2018 havde fået et fællesbarn, og at referencen var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Kenya, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke burde henvises til at indgive ansøgningen om ægtefællesammenføring i Kenya. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen havde to særbørn i Danmark, hvoraf det ene særbarn var bosiddende hos ham, mens referencen efter det oplyste havde samvær med det andet særbarn hver anden weekend. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det var bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgningen om ægtefællesammenføring indgivet i Danmark. FAM/2018/65.

Som eksempler på øvrige afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan der henvises til afgørelserne FAM/2013/37 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.8., FAM/2014/12 og FAM/2014/171 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.1., FAM/2015/69, FAM/2015/213 og FAM/2015/246 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.1., FAM/2016/24 og ÅB/2016/51 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.6.1., og FAM/2017/5 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.11.1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at det ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren, der havde to tvangsanbragte børn i Danmark, til at indgive ansøgningen fra hjemlandet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 6, til en statsborger fra Portugal, som havde søgt om familiesammenføring med sine to børn, som var anbragt hos en dansk plejefamilie. Udlændingenævnet havde senest i januar 2016 stadfæstet en afgørelse fra Udlændingestyrelsen om afslag på familiesammenføring under henvisning til ansøgerens børn. Udlændingenævnet havde i den forbindelse fastsat en udrejsefrist i februar 2016.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive sin ansøgning af marts 2017 om opholdstilladelse her i landet, jf. herved udlændingelovens § 9 c, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde indgivet ansøgningen under ulovligt ophold i Danmark, idet hun senest ved Udlændingenævnets afgørelse fra januar 2016 var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse og i den forbindelse var blevet pålagt at udrejse af landet senest i februar 2016. Ansøgningen kunne således kun tillades indgivet i Danmark, såfremt Danmarks internationale forpligtelser

tilsagde dette. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke var til hinder for at henvise ansøgeren til at indgive sin ansøgning om opholdstilladelse fra sit hjemland, Portugal. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren i klagen havde anført, at hun havde overvåget samvær med sine to børn en gang om måneden, at hun mødte regelmæssigt op til samværene, og at en afvisning henset til ansøgerens livssituation måtte anses for at være en livslang afskæring af forholdet mellem forælder og børn. **Udlændingenævnet fandt i relation hertil**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Portugal, og at det i forhold til det fastsatte samværs hyppighed og den geografiske afstand var muligt for ansøgeren som EU-borger frit at indrejse i Danmark for at deltage i det overvågede samvær med sine børn, ligesom hun fra sit hjemland havde mulighed for at indgive en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sine børn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at udlændingelovens § 9 c, stk. 6, er en proceduremæssig forskrift, hvorfor det af bestemmelsen ikke kan udledes, hvorvidt en ansøger kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af en indgivet ansøgning. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke kunne anses for uproportionalt at henvise ansøgeren til som EU-borger fra Portugal at indgive sin ansøgning om opholdstilladelse i Portugal, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Børnekonventionen ikke kunne anses for at give en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren havde henvist til to efter hendes opfattelse lignende sager, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at afgørelser efter den dagældende udlændingelovs 9 c, stk. 6, blev truffet efter et konkret samlet skøn over sagens omstændigheder, og at den omstændighed, at et eller flere forhold i forskellige sager var ens, således ikke nødvendigvis kunne føre til, at udfaldet af sagerne blev ens. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at forholdene i sagerne – efter en gennemgang og vurdering af disse sager i forhold til ansøgerens sag – ikke var sammenlignelige. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgerens ansøgning ikke burde tillades indgivet i Danmark alene under henvisning til lighedsgrundsætningen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at oplysninger om de konkrete omstændigheder i de af ansøgeren anførte sager var fortrolige oplysninger, hvorfor Udlændingenævnet ikke uden fuldmagt fra ansøgerne i de nævnte sager, hvoraf det fremgik, at de pågældende gav samtykke til, at oplysningerne i deres sager kunne indgå i denne sag, kunne redegøre nærmere for forskelle og ligheder i de nævnte sager og ansøgerens sag, jf. herved forvaltningslovens § 24, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hendes ansøgning kunne tillades indgivet i Danmark. FAM/2018/91.

3.13.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.

Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er – for så vidt angår erhvervs- og studiesagerne[25] – reguleret i indtil flere paragraffer i udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 5 (erhverv), § 9 i, stk. 3 (studerende), § 9 j, stk. 2 (au pair), § 9 k, stk. 2 (praktikant og volontør), § 9 l, stk. 2 (Working Holiday), § 9 m, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse), § 9 n, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med studie- eller praktikantopholdstilladelse) og § 9 p, stk. 2 (Danmarks internationale forpligtelser).

3.13.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervsområdet

Som et eksempel på en afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 5, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen til en egyptisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 5.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde afvist ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, ikke kunne indgives her i landet, hvis udlændingen ikke havde lovligt ophold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Statsforvaltningen i juni 2016 havde meddelt ansøgeren afslag på hans ansøgning som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, og i den forbindelse pålagde ansøgeren at udrejse af Danmark senest ultimo juni 2016. **Udlændingenævnet tillagde det desuden vægt**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at han ultimo juli 2016 var indrejst i Danmark, og at han i øvrigt ikke havde fremsendt dokumentation for, at han havde haft lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet ultimo september 2016. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnet vurdering**, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen havde fremsendt kopi af ansøgerens pas, hvoraf det fremgik, at det var påstemplet, at ansøgeren primo april 2016 var indrejst i Italien, at partsrepræsentanten havde fremsendt kopi af en udskrift af ansøgerens boardingpas, hvoraf det fremgik, at han ultimo september 2016 havde plads på et fly med afrejse fra Danmark til Italien, og at partsrepræsentanten havde fremsendt kopi af udskrift af

[25] Forstået bredt som alle de sager, der kan påklages til Udlændingenævnet fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration, herunder erhverv, studie, au pair, m.v.

”travel document”, hvoraf det fremgik, at ansøgeren medio december 2016 havde haft plads på et fly med afrejse fra Italien til Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var fremsendt tilstrækkeligt dokumentation for, at ansøgeren havde haft lovligt opholdt på ansøgningstidspunktet ultimo september 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremsendt den af Styrelsen for International Rekruttering og Integration anmodede dokumentation vedrørende lovligt ophold i Danmark og herved ikke havde fremlagt de dokumenter, som var nødvendige til bedømmelsen af, om en ansøgning efter beløbsordningen kunne indgives her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der alene var tale om en proceduremæssig regel, og at der således ikke var taget stilling til, om det ansøgte kunne imødekommes. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), ikke kunne tilsige, at ansøgningen alligevel skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør EMRK artikel 8 kunne tilsige, at ansøgningen om opholdstilladelse burde tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren havde mulighed for at indgive ansøgning fra Italien, hvor han havde opholdstilladelse, eller under et nyt besøgsophold i Danmark, såfremt ansøgningen blev indgivet under et dokumenteret lovligt ophold. ÅB/2018/85.

3.13.2.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som au pair

Som et eksempel på en afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark til en filippinsk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde afvist at behandle ansøgningen om opholdstilladelse som au pair her i landet, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren medio marts 2017, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde modtaget en online ansøgning om opholdstilladelse fra ansøgeren, ikke havde lovligt ophold i Danmark, idet ansøgerens tidligere au pair opholdstilladelse var blevet inddraget ultimo januar 2017 med udrejsefrist ultimo februar 2017. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det i forbindelse med klagens behandling var blevet anført, at værtfamilien medio november 2016 havde indgivet en ansøgning til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om en au pair opholdstilladelse til ansøgeren, at der var

fremlagt skærmprint fra www.nyidanmark.dk, hvoraf det fremgik, at der medio november 2016 var indbetalt et gebyr, og at værtsfamilien havde oplyst, at ansøgningen frem til slutningen af februar 2017/starten af marts 2017 havde stået som "pending" på "min side" på www.nyidanmark.dk, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations udtalelse af juni 2017, at styrelsen ikke sås at have modtaget en online ansøgning medio november 2016, at en ansøgning skulle udfyldes af henholdsvis værtsfamilien og af ansøgeren, at ansøgningen først ansås for indgivet, når den var færdiggjort og indsendt online af ansøgeren, og at ansøgeren ville have modtaget en kvittering om, at ansøgningen var indsendt, når ansøgeren til sidst i ansøgningen trykkede på knappen "indsend ansøgning". **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i udtalelsen af juni 2017 havde oplyst, at der i kvitteringen blev vejledt om, at ansøgeren skulle printe kvitteringen og medbringe den ved optagelse af biometri, at biometrien skulle optages inden for 14 dage, og at styrelsen ikke sås at have modtaget biometri. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at Udlændingenævnet i maj 2017 havde anmodet ansøgeren om at indsende den kvittering, ansøgeren burde have modtaget i forbindelse med indgivelse af en online ansøgning medio november 2016, og at ansøgeren ikke havde fremsendt en kvittering herfor til Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i udtalelsen af juni 2017 havde oplyst, at værtsfamilien ultimo august 2016 havde indgivet en online ansøgning om opholdstilladelse til en anden au pair, og at denne opholdstilladelse ville have stået som "pending" på "min side" på www.nyidanmark.dk, frem til Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelse i denne sag i februar 2017, hvilket var i overensstemmelse med det tidspunkt, hvor værtsfamilien i klagen havde oplyst, at den af værtsfamilien tidligere indgivne ansøgning af medio november 2016 var forsvundet på "min side". **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var sandsynliggjort, at ansøgeren og værtsfamilien allerede medio november 2016 havde indgivet en online ansøgning om au pair opholdstilladelse til ansøgeren. Ved indgivelsen af ansøgningen medio marts 2017 havde ansøgeren således ikke lovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå omstændigheder, der kunne begrunde en dispensation fra betingelsen, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at der måtte være indbetalt et korrekt gebyr medio november 2016, ikke kunne føre til et ændret resultat, idet gebyret skulle betales senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen, og at betalingen ansås for rettidig, hvis indbetalingen var sket senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen, jf. lovforarbejderne til udlændingelovens § 9 h, stk. 1 (lovforslag nr. L 66 af 17. november 2010). **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at betaling af et gebyr ikke i sig selv kunne betragtes som indgivelse af en ansøgning, da det udtrykkeligt fremgår af lovforarbejderne, at gebyret skulle indbetales senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen. Det fremgik således af lovforarbejderne, at der både skulle indbetales et gebyr samt indgives en ansøgning, før en ansøgning kunne anses for at være indgivet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om, at en afvisning vil være i strid med Danmarks internati-

onale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. ÅB/2018/86.

For eksempler på afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse på det øvrige erhvervs- og studieområde kan henvises til afgørelserne i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.2., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.2., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.6.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.11.2.

3.13.2.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 2, kan ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1, kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a[26], eller § 4 b[27] eller § 5, stk. 2[28], eller i medfør af EU-reglerne, jf. § 6[29], eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f[30], 9 i-9 n[31] 9 p[32], eller 9 q[33], og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, kan ansøgning om opholdstilladelse ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgningen efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

---

[26] Udlændingelovens §§ 1-3 a, omhandler skandinaviske statsborgere (§ 1), udlændinge omfattet af EU-reglerne i forhold til ophold i indtil 3 måneder (§ 2), udlændinge med opholdsret i et andet Schengenland (§ 2 a og § 2 b), udlændinge fritaget for visum (§ 3) og udlændinge med opholdsret som følge af et nationalt visum (§ 3 a).

[27] Udlændingelovens § 4 b omhandler udlændinge, der i særlige tilfælde har fået deres ret til ophold her i landet i medfør af §§ 2-3 a forlænget.

[28] Udlændingelovens § 5, stk. 2, er en bemyndigelsesbestemmelse for udlændinge- og integrationsministeren til at fastsætte regler om fritagelse for opholdstilladelse for visse børn under 18 år.

[29] Udlændingelovens § 6 omhandler udlændinge omfattet af EU-reglerne.

[30] Udlændingelovens §§ 7 og 8 omhandler asyl, § 9 omhandler familiesammenføring, § 9 a omhandler erhverv, § 9 b omhandler humanitær opholdstilladelse, § 9 c omhandler ganske særlige grunde, § 9 d omhandler opholdstilladelse til visse tidligere danske statsborgere, § 9 e omhandler opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien og § 9 f omhandler religiøse forkyndere.

[31] Udlændingelovens § 9 i omhandler studerende, § 9 j omhandler au pair, § 9 k omhandler praktikanter og volontører, § 9 l omhandler Working Holiday, § 9 m omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med erhvervsopholdstilladelse, og § 9 n omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med studieopholdstilladelse, en praktikantopholdstilladelse eller en volontøropholdstilladelse.

[32] Udlændingelovens § 9 p omhandler opholdstilladelser meddelt som følge af Danmarks internationale forpligtelser.

[33] Udlændingelovens § 9 q omhandler udlændinge, som er fyldt 60 år, som er gået på pension som følge af ansættelsesstedets fastsatte pensionsalder og ikke længere er erhvervsaktive, og som uafbrudt har boet lovligt her i landet i de sidste 12 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 47, stk. 1, 1. pkt., som ansat ved en herværende international organisation, EU-institution el. lign.

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 3, 1. pkt., skal en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1, indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Ved lov nr. 505 af 23. maj 2017 (ny opholdsordning for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer) blev der i den dagældende udlændingelovs § 9 m, indsat et nyt stk. 2-5 blandt andet under hensyn til, at ophævelsen af 26-årsreglen ved lov nr. 504 af 23. maj 2017 (ophævelse af 26-årsreglen i ægtefællesammenføringssager som følge af Biao-dommen), jf. afsnit 3.9.2., gjorde det sværere for udlandsdanskere at vende hjem med en udenlandsk ægtefælle, og at de gældende regler ikke i tilstrækkelig grad tog højde for Danmarks interesse i også at kunne tiltrække højtkvalificeret og højtlønnet dansk arbejdskraft, der var etableret i udlandet.

Ændringen ved lov nr. 505 af 23. maj 2017 indebar, at en udlandsdansker, der var tilbudt en stilling, som under tilsvarende omstændigheder ville have givet en udlænding opholdstilladelse efter positivlisten eller beløbsordningen, fik adgang til at tage sin familie med til Danmark på samme vilkår som en udenlandsk arbejdstager. Bestemmelsen trådte i kraft den 24. maj 2017 og blev ophævet den 1. juli 2018.

Ændringen medførte, at den dagældende udlændingelovs § 9 m, stk. 2-4, herefter blev til stk. 6-8.

Når der i det følgende refereres til udlændingelovens § 9 m, stk. 6 og stk. 7, er det derfor med reference til udlændingeloven, således som denne var gældende efter ikrafttrædelsen af lov nr. 505 af 23. maj 2017.

Det fremgår af afsnit 6.2. i bemærkningerne til lov nr. 1488 af 23. december 2014, at en udlænding, som ikke har lovligt ophold, kan indgive ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem her i landet, hvis opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, f.eks. force majeure tilfælde, hvor udlændingen på en rejse bliver forhindret af udefrakommende begivenheder i at rejse tilbage til Danmark eller kontakte en dansk ambassade for rettidigt at indgive en forlængelsesansøgning, f.eks. ved uroligheder, krigsudbrud, naturkatastrofer el.lign., eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Ganske særlige grunde kan f.eks. foreligge, hvis en udlænding, som allerede har opholdstilladelse i Danmark, bliver alvorligt syg, eller et af udlændingens nærmeste familiemedlemmer bliver alvorligt sygt, og sygdommen er begrundelsen for, at udlændingen ikke får indgivet ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse rettidigt, f.eks. fordi udlændingen er hospitalsindlagt, eller fordi familiemedlemmet er i terminalfasen af et sygdomsforløb.

Som eksempler på afgørelser om afvisning af indgivelse af en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til en person med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse til en ansøger fra Rusland, der søgte om forlængelse som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 6 og stk. 7.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde afvist at behandle ansøgningen, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 6 og stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ultimo april 2013 havde fået forlænget sin opholdstilladelse til ultimo marts 2017, og at ansøgeren først havde indgivet sin ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse primo maj 2017, hvor ansøgerens opholdstilladelse var udløbet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at hun havde søgt om et nyt opholdskort i december 2016 i forbindelse med, at hun havde mistet sit gamle kort, at hendes dokumenter først var blevet sendt til Udlændingestyrelsen i stedet for Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at hun derfor ikke havde haft overblik over, hvornår hendes opholdstilladelse udløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af april 2013 om forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse, at ansøgerens opholdstilladelse udløb ultimo marts 2017, og at hun skulle søge om en ny opholdstilladelse, inden den eksisterende opholdstilladelse udløb, hvis hun fortsat ønskede at bo i Danmark. Ansøgerens opholdskort var således blot dokumentation for hendes opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgningen skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, kunne bevirke, at det ville være uproportionalt eller kunne anses som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indrejse i Rusland, hvor hun var statsborger, hvor hun og hendes ægtefælle havde indgået ægteskab, og hvor hun var indrejst fra i maj 2008, for at indgive en ansøgning om opholdstilladelse eller i stedet indgive ansøgning under et nyt visumophold i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde et fællesbarn på tre år, som gik i vuggestue i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at fællesbarnet grundet sin alder og varigheden af sit ophold her i landet ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgningen af den grund burde tillades indgivet efter udløbet af hendes opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at børn efter praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års lovligt ophold her i landet, hvor de i hele perioden har været

tilknyttet danske institutioner eller skoler. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse umiddelbart efter, at hun var blevet opmærksom på, at hendes opholdstilladelse var udløbet, og at der således var forløbet godt en måned, fra ansøgerens opholdstilladelse var udløbet, til hun havde indgivet en ansøgning om forlængelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse var udløbet ultimo marts 2017, og at længden af den periode, der herefter var forløbet, inden hun havde indgavet ansøgning om forlængelse, ikke i sig selv kunne begrunde, at en ansøgning kunne tillades indgivet under ulovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det var ansøgerens eget ansvar at være opmærksom på, hvornår hendes opholdstilladelse udløb. ÅB/2018/87.

Udlændingenævnets flertal omgjorde i september 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning af to indiske statsborgeres ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelser som medfølgende familiemedlemmer til en herboende forælder, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 3.

Udlændingenævnets flertal fandt, at ansøgningerne ikke skulle afvises, selvom de var indgivet efter udløbet af børnenes tidligere opholdstilladelser, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 3. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på** sagernes konkrete omstændigheder, herunder at ansøgningerne om forlængelse var indgivet henholdsvis 13 og 37 dage efter udløbet af børnenes tidligere opholdstilladelser, at børnene havde boet og opholdt sig lovligt i Danmark siden deres indrejse i januar 2015, samt at børnene ville blive adskilt fra i hvert fald en af deres forældre i et længere tidsrum, såfremt ansøgningerne ikke blev tilladt indgivet her i landet. **Udlændingenævnets flertal fandt på den baggrund**, at børnenes ansøgninger skulle tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og FN´s Børnekonvention artikel 3 og 9. ÅB/2018/88.

Som eksempler på yderligere afgørelser om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til en person med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.11.2.2.

3.13.2.4. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser

Som et eksempel på en afgørelse, om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne få behandlet sin ansøgning modtaget i Styrelsen for International Rekruttering og Integration i februar 2017 om opholds- og arbejdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ultimo januar 2017 havde fået udstedt et Schengenvisum gyldigt til en indrejse af seks dages varighed i perioden fra medio februar 2017 til primo marts 2017, at ansøgeren var indrejst i Sverige medio februar 2017, og at visummet derfor også udløb ultimo februar 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde modtaget ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse ultimo februar 2017. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse lagt vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2, 1. pkt., da ansøgeren på dette tidspunkt havde opholdt sig i Schengenlandene i syv dage. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgerens tidligere partsrepræsentant havde anført, at ansøgeren som tyrkisk statsborger kunne indrejse og opholde sig i Danmark i 90 dage visumfrit med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fulgte af Soysal dommen, C-228/06, at en tyrkisk statsborger kunne indrejse visumfrit i Danmark, når formålet med opholdet i Danmark var at udføre en tjenesteydelse, og når udførelsen af denne tjenesteydelse ville vare mindre end 90 dage. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren var indrejst i Danmark med henblik på at udføre en tjenesteydelse, og at ansøgeren herefter havde indgivet en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af selvstændig erhvervsvirksomhed, hvilket efter Udlændingenævnets opfattelse understøttede, at ansøgeren ikke var at betragte som tjenesteyder på indrejsetidspunktet. **Udlændingenævnet fandt desuden** på grundlag af EU-Domstolens dom i sag C-138/13, Dogan, og EU-Domstolens dom i sag C-561/14, Genc, at det ikke kunne udelukkes, at udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., udgjorde en restriktion omfattet af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen af 23. november 1970. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., ikke var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 eller artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at en begrænsning, som har til formål eller til følge, at en tyrkisk statsborgers udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed på det nationale område bliver undergivet mere restriktive betingelser, end dem, der var gældende på datoen for afgørelse nr. 1/80's ikrafttræden, ikke er tilladt, medmindre den henhører under de begrænsninger, der er fastsat i denne afgørelses artikel 14, eller hvis den er begrundet i et tvingende alment hensyn og er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet, jf. præmis nr. 40 i sag Demir, C-225/12, og præmis nr. 51 i Genc, C-561/14. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgår af betænkning om udlændin-

geloven nr. 882 af 1979 side 161, at baggrunden for bestemmelsen om, at en udlænding normalt skal have opnået sin førstegangstilladelse inden indrejse, er myndighedernes mulighed for at udøve generel udlændingekontrol. **Udlændingenævnet henviste herefter til**, at betingelsen om, at en ansøgning om opholdstilladelse skal indgives fra ansøgerens hjemland, hvis ansøgeren ikke har lovligt ophold, er begrundet i et tvingende alment hensyn, nemlig at sikre offentlig orden gennem myndighedernes mulighed for at udøve udlændingekontrol. For så vidt angik spørgsmålet om, hvorvidt formålet som effektiv styring af migrationsstrømme kunne udgøre et sådant tvingende hensyn, at der kunne indføres processuelle begrænsninger i forhold til indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse til tyrkiske statsborgere, **henviste Udlændingenævnet desuden til**, at EU-Domstolen i sag C- 652/15, Tekdemir, havde fundet, at effektiv styring af migrationsstrømme kunne udgøre et tvingende alment hensyn, som kunne begrunde nationale foranstaltninger, hvilket ikke ville være i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, såfremt de nationale foranstaltninger ikke gik ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at betingelsen om, at en ansøgning om opholdstilladelse skal indgives fra hjemlandet, ikke sås at gå ud over, hvad der er nødvendigt for effektivt at styre, hvem der opholder sig i landet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at den omstændighed, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde modtaget ansøgningen om opholdstilladelse dagen efter udløbet af ansøgerens visum, ikke kunne føre til, at ansøgeren kunne få sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet. ÅB/2018/89.

3.14. Tidsubegrænset opholdstilladelse

Tidsubegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11. Pr. 15. maj 2017 blev der indført ændrede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. lov nr. 436 af 9. maj 2017, med virkning for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er indgivet fra og med den 15. marts 2017. Når der i det følgende henvises til betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse, er det i forhold til de nugældende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, mens der både er refereret til Udlændingenævnets praksis i forhold til de tidligere gældende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. lov nr. 102 af 3. februar 2016, der gælder for ansøgninger, som er indgivet mellem den 10. december 2015 og den 14. marts 2017, og de ansøgninger, hvor Udlændingestyrelsen efter den 15. marts 2017 har truffet afgørelse efter de nye betingelser om tidsubegrænset opholdstilladelse. For en nærmere gennemgang af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i henhold til lov nr. 102 af 3. februar 2016, henvises til afsnit 3.12 i Udlændingenævnets årsberetning 2017.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst otte år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag

for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række øvrige betingelser for, at der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der vil kunne dispenseres fra de øvrige betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention.

Ved lov nr. 436 af 9. maj 2017 om ændring af udlændingeloven (skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse) trådte blandt andet følgende ændringer i kraft:

- Opholdskravet ændredes fra seks til otte års lovligt ophold i Danmark. Dog kan opholdskravet opfyldes efter fire års lovligt ophold, hvis ansøgeren opfylder fire supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.
- Vandelskravet blev skærpet, således at udlændinge, der er idømt en straf på seks måneders ubetinget fængsel eller mere, udelukkes fra tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Karensperioderne forlængedes både for ubetinget fængselsstraf og ubetinget frihedsstraf. Under en karensperiode er ansøgeren udelukket fra at få tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Selvforsørgelseskravet blev ændret fra tre år til fire års selvforsørgelse forud for ansøgningens indgivelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.
- Kravet om beskæftigelse ændredes til mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Uddannelse og deltidsbeskæftigelse indgår ikke længere i opgørelsen af beskæftigelseskravet.

Foruden vandelskrav, krav til størrelsen af offentlig gæld, krav om erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, selvforsørgelseskrav, danskprøvekrav og beskæftigelseskrav skal alle udlændinge opfylde yderligere to ud af fire supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

De fire supplerende betingelser rangerer lige, og det er derfor uden betydning, hvilke to betingelser ansøgeren opfylder.

Hvis de grundlæggende betingelser og alle fire supplerende integrationsrelevante betingelser er opfyldt, kan udlændingen opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter at have boet lovligt i Danmark i mindst fire på hinanden følgende år.

De fire supplerende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4, er:

1. Man skal have bestået en medborgerskabsprøve eller have udvist aktivt medborgerskab i Danmark.
2. Man skal have haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst fire år inden for de sidste fire år og seks måneder.

3. Man skal have haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. (2016-niveau)[34] eller derover de sidste to år.
4. Man skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en ansøgning skulle behandles efter de tidligere gældende betingelser eller efter de nye betingelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 8, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen også skulle have vurderet sagen i henhold til lov nr. 436 af 9. maj 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren havde indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse henholdsvis primo marts 2017 og ultimo maj 2017, og at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra oktober 2017 alene havde truffet afgørelse efter loven, således som denne var bekendtgjort ved lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, hvorvidt der var grundlag for tidsubegrænset opholdstilladelse efter lov nr. 436 af 9. maj 2017. ÅB/2018/90.

3.14.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som bor lovligt her i landet, og som i hele perioden med lovligt ophold har haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Det vil sige, at udlændingen som udgangspunkt godt kan skifte opholdsgrundlag i løbet af perioden med lovligt ophold. En udlænding med opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal dog have haft uafbrudt opholdstilladelse på baggrund af det samme ægteskab eller samlivsforhold, og vil således skulle starte på en ny periode med lovligt ophold, hvis der meddeles en ny opholdstilladelse på grundlag af et nyt ægteskab.

Ophold i udlandet af et til to års varighed vil også kunne indgå i beregningen af periodekravet under visse nærmere angivne betingelser. Det er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at udlændingen på ny har taget ophold i Danmark med opholdstilladelse.

[34] Beløbet i 2018-niveau er 280.908 kr., jf. § 3, stk. 10, i bekendtgørelse nr. 1767 af 29. december 2017 om regulering af beløb i henhold til udlændingeloven.

Den periode, hvor en udlænding som led i sit ansættelsesforhold har været udstationeret eller udsendt til udlandet, indgår ved beregningen af opholdet, hvis den pågældende person er ansat i en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, dog højst med to år.

Beregningen af perioden, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, sker herudover i overensstemmelse med udlændingelovens § 27. Efter § 27, stk. 1, regnes de i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, nævnte tidsrum fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet. Efter § 27, stk. 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum, for så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i § 27, stk. 1, nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse. Efter § 27, stk. 4, anses en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, ikke for lovligt ophold. Efter § 27, stk. 5, medregnes den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

3.14.1.1. Ansøgninger indgivet i perioden fra og med den 15. marts 2017

For ansøgninger indgivet i perioden fra og med den 15. marts 2017 er opholdskravet ændret fra seks til otte års lovligt ophold i Danmark. Dog kan opholdskravet opfyldes efter fire års lovligt ophold, hvis ansøgeren opfylder fire supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om lovligt ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. stk. 5, til en elitesportsdanser fra Rusland. Ansøgeren var i september 2011 blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af ansættelse hos en sportsdanserforening, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. Ansøgerens opholdstilladelse var senest i februar 2018 blevet forlænget til februar 2021. I august 2017 havde ansøgeren indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. I

februar 2018 havde Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. stk. 5.

Udlændingenævnet lagde indledningsvis til grund, at ansøgeren ikke opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, idet ansøgeren kun havde haft lovligt ophold i Danmark i cirka syv år. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter fire års lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, da ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren alene havde dokumenteret, at han siden september 2011 havde arbejdet 20 timer om ugen hos en sportsdanserforening. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det kun er ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer, der kan indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at han ikke havde haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitlig 275.400 kr. (2017-niveau) eller derover inden for de seneste to år. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark på baggrund af fire års lovligt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, jf. § 11, stk. 3 og 4, da der var to af de supplerende betingelser, som ansøgeren ikke opfyldte. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det til støtte for klagen var oplyst, at ansøgeren ikke kunne opfylde betingelsen om at have haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitlig 280.908 kr. (2018-niveau) eller derover, da ansøgerens nuværende opholdstilladelse ikke tillod dette, og at det ikke havde været muligt for ansøgeren at arbejde over 30 timer om ugen grundet den lovgivning, der regulerede hans opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren under hele sit ophold i Danmark havde haft opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, og at en sådan opholds- og arbejdstilladelse er stedfæstet til en bestemt arbejdsgiver og meddelt under forudsætning af, at ansættelsesaftalen efterleves, herunder løn- og ansættelsesvilkår. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren havde boet i Danmark hele sin ungdom, at ansøgeren inden for et år ville have boet i Danmark i otte år, og at ansøgeren var på en Team Danmark ordning og repræsenterede Danmark i forbindelse med VM, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han ikke havde et handicap,

der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2018/70.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en thailandsk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte den tidsmæssige betingelse om mindst otte års lovligt ophold og endvidere ikke opfyldte betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse efter fire års lovligt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. stk. 5. Ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om opholdstilladelse som ægtefællesammenført i oktober 2011, og var herefter blevet meddelt opholdstilladelse i december 2011. Ansøgeren havde senest fået forlænget sin opholdstilladelse til august 2020. Ansøgeren havde i juli 2017 indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse skulle regnes fra oktober 2011, hvor ansøgeren havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse som ægtefællesammenført i Danmark, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1. Ansøgeren opfyldte således ikke den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, idet hun på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i seks år og elleve måneder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter fire års lovligt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, jf. stk. 4, da ansøgeren ikke opfyldte de fire supplerende integrationsrelevante betingelser. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at hun ikke inden for de seneste to år havde haft en skattepligtig indkomst på gennemsnitlig 275.400 kr. eller derover, hvilket blev bekræftet ved opslag i eIndkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren de sidste to år forud for Udlændingenævnets afgørelse alene havde haft en skattepligtig indkomst på gennemsnitlig 230.234 kr., hvorfor ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det til klagen anførte om, at ansøgeren havde været under uddannelse, at hendes søn var dansk statsborger, at hun ikke havde modtaget offentlig hjælp, at hun havde gennemført dansksprogsundervisning og afsluttet danskeksamen på 9. klasses niveau, at hun var i gang med en uddannelse til social- og sundhedsassistent, og at tilknytningen til Danmark var langt større end til hjemlandet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det var et krav, at ansøgeren skulle opfylde alle fire supplerende betingelser i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 4, jf. stk. 5. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt** på oplysningerne i ansøgningen om, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2018/91.

3.14.2. Kriminalitet, karensperiode – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, at en udlænding over 18 år efter ansøgning kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

For ansøgninger indgivet fra og med den 15. marts 2017 må udlændingen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2, ikke være idømt ubetinget straf af mindst seks måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed. Efter § 11, stk. 3, nr. 3, må udlændingen heller ikke være idømt en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller straffelovens §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246.

En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan endvidere ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a, jf. udlændingelovens § 11, stk. 9.

Det fremgår af udlændingelovens § 11 a, at betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i syv år og seks måneder fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Det fremgår af udlændingelovens § 11 b, at straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, uanset bestemmelsen i § 11 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år. I gentagelsestilfælde udgør karensperioden 22 år og 6 måneder Karensperioden regnes fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde.

Udlændingenævnet har i 2018 alene haft anledning til at tage stilling til betydningen af begået kriminalitet i forhold til tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til ansøgninger, der er indgivet før den 15. marts 2017. For et eksempel herpå henvises til afgørelse FAM/2017/95 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.12.2.

3.14.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

For ansøgninger indgivet fra og med den 15. marts 2017, er kravet om, at en udlænding ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov

om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, ændret fra tre år til fire år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5, bortset fra tidspunktet, hvorfra den fire-årige periode beregnes.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Gambia, som siden april 2002 havde haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Ansøgeren havde i april 2017 indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse og havde i ansøgningen oplyst, at hun havde modtaget kontanthjælp i perioden fra medio september 2014 til og med november 2014. Udlændingestyrelsen havde partshørt ansøgeren på baggrund af en skærpelse af de tidligere regler om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og havde anmodet ansøgeren om at indsende oplysninger om, hvorvidt hun havde modtaget offentlig hjælp inden for de seneste fire år forud for ansøgningens indgivelse. Ansøgerens partsrepræsentant havde i den forbindelse fremsendt en erklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde modtaget kontanthjælp i en måned i september 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste fire år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen om, at hun havde modtaget offentlige ydelser. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til klagen var anført, at ansøgeren alene havde modtaget kontanthjælp i en måned, som måtte falde under bagatelgrænsen, og at ansøgeren gerne ville have haft dagpenge, men ikke kunne få det, da hun havde deltidsarbejde, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ved opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, fremgik, at ansøgeren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitiks § 25 i perioderne fra september 2014 til og med november 2014 og fra februar 2015 til og med marts 2015. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke til sagen var oplyst om sådanne konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at hun ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstil-

ladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at det af sagen fremgik, at ansøgeren var henvist til psykolog grundet depression, og at hun var ked af det og grådlabil, ikke kunne anses for at være helbredsoplysninger af en sådan karakter, at betingelsen skulle fraviges. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger, ikke kunne anses for uproportionalt at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, over for ansøgeren.
ÅB/2018/92.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Ghana, som havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste fire år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. Ansøgeren havde senest i december 2017 fået forlænget sin opholdstilladelse som familiesammenført indtil december 2021, og havde indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse primo maj 2017. Ansøgeren havde i ansøgningen oplyst, at han havde en datter med infantil autisme, og der var til sagen fremlagt et lægenotat fra december 2015, hvoraf det fremgik, at ansøgerens datter led af blandt andet en gennemgribende udviklingsforstyrrelse, social funktionsforstyrrelse og mental retardering af lettere grad. Det var endvidere oplyst til sagen, at ansøgeren fra januar 2015 til juni 2016 havde uddannet sig til social- og sundhedshjælper, og at han fra juli 2016 til medio august 2017 havde arbejdet 30 timer om ugen på et plejecenter.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste fire år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen om, at han havde modtaget offentlige ydelser til og med oktober 2014, og at det ved opslag i eIndkomst fremgik, at ansøgeren senest i januar 2015 havde modtaget ydelser efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at han var blevet skilt fra sin tidligere ægtefælle, at han var blevet gift igen, at kommunen havde rådet ham til at stoppe med at arbejde for at passe sin datter, og han derfor ikke havde anden mulighed end at modtage kontanthjælp, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den pågældende kommune havde oplyst til Udlændingenævnet, at det ikke af kommunens sagsakter fremgik, at kommunen skulle have tilrådet ansøgeren, at han skulle stoppe med at arbejde for at passe sin datter. **Udlændingenævnet kunne på baggrund heraf ikke lægge til grund**, at ansøgeren – uanset om han måtte have været i dialog med kommunen vedrørende muligheden for at stoppe med at arbejde med henblik på at passe sin datter – havde modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne

gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2018/93.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan også nævnes følgende afgørelse, idet det dog fremhæves, at afgørelsen vedrører de tidligere gældende regler, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, hvor perioden var på tre år:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger med humanitær opholdstilladelse, som efter det oplyste havde modtaget kontanthjælp siden marts 2010.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter sagens oplysninger led af paranoid skizofreni og PTSD, at ansøgeren havde vrangforestillinger og fremstod stillestående uden emotionel respons, og at det af den seneste statusattest fra februar 2018 fra ansøgerens psykiatriske center fremgik, at ansøgeren ikke kunne påtage sig dagligdagsopgaver, herunder egenomsorg, på eget initiativ, og at alle behandlingsmuligheder var udtømte. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** en udtalelse af februar 2018 fra ansøgerens kommune, hvoraf det fremgik, at der er tale om en varig nedsættelse af funktionsevnen til en ubetydelighed, og at der som følge heraf var blevet udfyldt et skema om førtidspension til ansøgeren uden forelæggelse for rehabiliteringsteamet, og at det af kommunens oplysninger fremgik, at det var åbenlyst, at ansøgeren på baggrund af sin helbredsmæssige situation var berettiget til førtidspension. **Udlændingenævnet henviste desuden til** Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2017 vedrørende ansøgeren, hvor Udlændingenævnet havde omgjort sagen, for så vidt angik danskkravet, hvoraf det fremgik, at ansøgeren hverken kunne tilegne sig nyt, praktisk eller intellektuelt. **Udlændingenævnet fandt således**, at det var afklaret, at der ikke var resterende ressourcer i forhold til arbejdsmarkedet, og at ansøgeren hverken på afgørelsestidspunktet eller i fremtiden ville være i stand til at opfylde selvforsørgelseskravet. **Udlændingenævnet fandt det på den baggrund endelig** bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN´s Handicapkonvention, at fravige kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp. ÅB/2018/94.

3.14.4. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller standpunktskarakterer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger. Ansøgeren var i juli 2003 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Udlændingestyrelsen havde i september 2016 meddelt ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun havde modtaget offentlige ydelser. Udlændingenævnet havde i juni 2017 hjemvist Udlændingestyrelsens afgørelse til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, da ansøgeren med virkning fra den 1. juli 2017 var meddelt førtidspension. Udlændingestyrelsen havde i januar 2018 på ny meddelt ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at danskprøvekravet i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, ikke var opfyldt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at hun havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnet afgørelse**, at ansøgeren vurderedes at være dansk analfabet, at hun led af svær PTSD, havde nedsat hukommelse og koncentrationsevne, at antidepressiv medicin ikke havde haft effekt, at hun havde diabetes 2 med komplikationer, muskelsmerter, forhøjet blodtryk, astma, fedtlever og slidgigt i begge knæ, at det til sagen var oplyst, at alle behandlingsmuligheder var udtømte, og at prognosen for at kunne lære dansk eller vende tilbage til et arbejdsliv var meget dårlig. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke under henvisning hertil burde ske en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet det på afgørelsestidspunktet ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren tidligere havde deltaget i danskundervisning, og at hun havde taget Danskuddannelse 1, modul 1-4. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at de lægelige oplysninger ikke var af en sådan karakter, at ansøgeren ikke ville kunne lære dansk og opfylde danskprøvekravet på et senere tidspunkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at analfabetisme ikke i sig selv betragtes som en kronisk lidelse eller varig funktionsnedsættelse, der efter omstændighederne kan føre til en fravigelse af danskprøvekravet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde forsøgt at aflægge en Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med klagen selv havde oplyst, at hun ville undersøge mulighederne for at aflægge en Prøve i Dansk 2 og herefter ville vende tilbage med yderligere dokumentation, og at Udlændingenævnet ikke havde modtaget yderligere til sagen. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren havde mulighed for at tilmelde sig Prøve i Dansk 2 uden at have deltaget i et fastlagt undervisningsforløb, og at danskprøven således kunne tages på baggrund af selvstudie eller privatundervisning. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, over for ansøgeren. ÅB/2018/95.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en amerikansk statsborger, som i september 2008 var meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført barn. Udlændingestyrelsen havde i januar 2018 meddelt ansøgeren afslag under henvisning til, at danskprøvekravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, ikke var opfyldt. Ansøgeren havde i forbindelse med klagen anført, at hun havde afsluttet 9. og 10. klasse på skoler som var prøve-, eksamens- og karakterfri, at hun havde bestået optagelsesprøven til gymnasiet, og at det fremgik af Bekendtgørelse om optagelse på de gymnasiale uddannelser, at ansøgere til treårige gymnasiale uddannelser skal aflægge delprøver på niveau med prøver på folkeskolens 9. klasses niveau. Udlændingestyrelsen havde i maj 2018 udtalt, at kravet om en bestået prøve i dansk gælder for alle, da karakteren i den aflagte prøve er afgørende for vurderingen af, om den pågældende opfylder betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 2, og at fagudtalelser på baggrund af optagelsesprøver ikke kan sidestilles med en bestået Prøve i Dansk 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at hun havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde afsluttet 9. og 10. klasse på skoler som var prøve-, eksamens- og karakterfri, at ansøgeren i forbindelse med optag til gymnasiet havde bestået optagelsesprøven, og at det fremgik af Bekendtgørelse om optagelse på de gymnasiale uddannelser, at ansøgere til treårige gymnasiale uddannelser skal aflægge delprøver på folkeskolens 9. klasses niveau**. Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en

ændret vurdering, da den aflagte optagelsesprøve ikke kunne sidestilles med en Prøve i Dansk 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne i Udlændingestyrelsens udtalelse om, at det ikke er et krav for optagelse på en treårig gymnasial uddannelse, at man har bestået en prøve i dansk, men at man har afsluttet folkeskolen og aflagt prøverne i forbindelse hermed. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde fulgt danskundervisning på A-niveau og forventedes at færdiggøre sin uddannelse på gymnasiet i sommeren 2018, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke herved havde dokumenteret, at hun havde aflagt en Prøve i 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. ÅB/2018/96.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger. Ansøgeren havde i ansøgningen oplyst, at han ikke havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og han havde endvidere vedlagt en ansættelseskontrakt, hvoraf det fremgik, at han siden oktober 2014 havde været ansat hos en restauration. Det fremgik af journalnotater fra 2016 og 2017 fra ansøgerens læge, at han led af PTSD og depression, hvilket bevirkede, at hans samlede funktionsniveau måtte betragtes som varigt nedsat og stationært, og at hans helbred forhindrede ham i at deltage i danskundervisning. I maj 2018 havde Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag, da danskprøvekravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, ikke var opfyldt. I forbindelse med klagen blev det anført, at ansøgeren ikke kunne formå at lære dansk hjemme eller på sin arbejdsplads. Der var endvidere fremsendt et brev fra ansøgerens læge, hvoraf det fremgik, at han ønskede at klage på ansøgerens vegne, samt et lægenotat fra juli 2018, hvoraf det fremgik, at lægen skønnede det usandsynligt, at ansøgeren med henvisning til sine PTSD-symptomer kunne lære dansk.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at han havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren var diagnosticeret med PTSD og depression, og at hans samlede funktionsniveau som konsekvens heraf måtte betragtes som varigt nedsat og stationært. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke under henvisning hertil burde ske en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet det på afgørelsestidspunktet ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde forsøgt at aflægge en Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at

han heller ikke havde fremlagt dokumentation herfor. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren fortsat var tilknyttet restaurationsbranchen, hvorfor det måtte antages, at han på baggrund af denne beskæftigelse ville kunne fremme sine sproglige kundskaber. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren havde mulighed for at tilmelde sig Prøve i Dansk 2 uden at have deltaget i et fastlagt undervisningsforløb, og at danskprøven således kunne tages på baggrund af tillærte sproglige kompetencer opnået som led i et ansættelsesforhold, selvstudie eller privatundervisning. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgerens læge havde indgivet en klage på vegne af ansøgeren og endvidere oplyst, at ansøgeren ikke kunne tilegne sig sproglige færdigheder, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved en vis vægt på**, at lægenotatet efter omstændighederne mere havde karakter af et partsindlæg end en i sammenhængen uvildig lægeerklæring. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2018/97.

3.14.5. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær beskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Hvis man er selvstændig erhvervsdrivende, skal ens deltagelse i virksomheden have et omfang, der kan sidestilles med ordinært lønarbejde. Der foretages en konkret vurdering af blandt andet personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser, m.v.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med to år.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen eller 120 timer om måneden her i landet i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en irakisk statsborger, da

hun ikke opfyldte beskæftigelseskravet om mindst tre år og seks måneders fuldtidsbeskæftigelse inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om mindst tre år og seks måneders fuldtidsbeskæftigelse inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens egne oplysninger, samt oplysningerne i eIndkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren alene havde modtaget SU. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren var under uddannelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det kun er ordinær fuldtidsbeskæftigelse, som kan indgå i beregningen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det til klagen anførte om, at ansøgeren allerede som 18-årig havde søgt om dansk indfødsret og på dette tidspunkt var af den overbevisning, at hun allerede havde tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen, da der ikke kunne dispenseres fra udlændingelovens bestemmelser om tidsubegrænset opholdstilladelse med henvisning hertil. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren havde to børn, som var danske statsborgere, heller ikke kunne ændre ved sagens udfald, da det ikke havde betydning for ansøgerens opfyldelse af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2018/98.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en russisk statsborger, som var kommet til Danmark som familiesammenført i 2004.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om mindst tre år og seks måneders fuldtidsbeskæftigelse inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i fuldtidsbeskæftigelse i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for Udlændingenævnets afgørelse, idet ansøgeren alene havde dokumenteret, at hun inden for de sidste fire år havde været under uddannelse og haft deltidsarbejde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at hun ikke havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i de sidste fire år. **Udlændingenævnet lagde desuden**

vægt på, at ansøgeren frem til juni 2016 alene havde arbejdet som led i sin uddannelse, og at uddannelse ikke indgik i beregningen. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det alene er ordinær fuldtidsbeskæftigelse af mindst 30 timer om ugen, der kan indgå i beregningen af, om en udlænding har været i fuldtidsbeskæftigelse, hvorfor ansøgerens deltidsbeskæftigelse ikke kunne indgå i beregningen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det til klagen anførte om, at ansøgeren havde indrettet sit liv og uddannelse på at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at ansøgeren ved siden af sine deltidsjobs var påbegyndt en uddannelse som ergoterapeut, og at dette samlet løb op til en egentlig beskæftigelse med et omfang af 30 timer ugentligt, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at det var svært at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, når reglerne ændredes konstant, og at den seneste lovændring var trådt i kraft, efter at ansøgeren havde påbegyndt sine uddannelser, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse behandles efter de regler, der gælder på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren ikke var omfattet af den persongruppe, der er nævnt i forarbejderne til udlændingelovens § 11, stk. 13, vedrørende tilknytning til det danske samfund. Det kunne derfor ikke føre til et andet resultat, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren var kommet til Danmark i 2004, at hun havde bestået Prøve i Dansk 3, at hendes ægtefælle var dansk statsborger, at hun havde uddannet sig og arbejdet i Danmark, og at hun derfor havde en stærk tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2018/99.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en indisk statsborger, som havde opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse siden september 2005. Ansøgeren havde i april 2017 indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og det fremgik heraf, at ansøgeren i januar 2010 havde været ude for en arbejdsulykke, hvor ansøgeren havde pådraget sig forstuvninger og forstrækninger ved halsen. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren i oktober 2018 var påbegyndt et flexjob.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om mindst tre år og seks måneders fuldtidsbeskæftigelse inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at hun ikke havde dokumenteret at have været i fuldtidsbeskæftigelse i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** oplysningerne i eIndkomst samt oplysningerne i

sagen om, at ansøgerens bopælskommune havde forsøgt at udvikle og afklare ansøgerens arbejdsevne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at der i Udlændingestyrelsens afgørelse ikke var taget hensyn til hendes helbredsmæssige situation, at hun ikke var blevet partshørt, inden Udlændingestyrelsen traf afgørelse, at Udlændingestyrelsen ikke havde indhentet nye lægelige oplysninger, og at hun ønskede, at Udlændingestyrelsen skulle forestå en funktionsevneundersøgelse, som kunne give indblik i ansøgerens manglende tilstedeværelse på arbejdsmarkedet, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i denne forbindelse**, at udlændingemyndighederne ikke forestår funktionsevneundersøgelser, men har den mulighed at indhente oplysninger fra de enkelte kommuner om en ansøgers helbredsmæssige forhold, og om hvorvidt en ansøger er beskæftigelsesmæssigt udredt. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren selv havde oplyst til sagen, at hun led af et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse, og at det var ansøgerens eget ansvar at fremsende den relevante dokumentation vedrørende helbred og beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Det indgik i den forbindelse i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter sin arbejdsulykke i 2010 havde smerter i højre side af kroppen, at hun led af spændingshovedpine, at smerterne blev forværret ved fysisk aktivitet, og at hun var søgt behandlet uden effekt. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens læge og jobcentret havde vurderet, at ansøgerens helbredsmæssige situation ikke tillod, at ansøgeren på det pågældende tidspunkt arbejdede fuldtid. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at de til sagen oplyste helbredsmæssige forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da det ikke på baggrund heraf kunne anses for dokumenteret eller godtgjort, at ansøgeren ikke på et tidspunkt ville kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet i et job, hvormed ansøgeren ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at ansøgeren var bevilliget flexjob, og at det af sagens oplysninger fremgik, at jobcentret efter fem år ville tage stilling til, om ansøgerens arbejdsevne stadig var nedsat i et omfang, så ansøgeren ikke kunne tage job på det ordinære arbejdsmarked. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at flexjob efter reglerne i lov om aktiv beskæftigelsesindsats sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse, idet flexjob er et tilbud til personer, der har en så varig og væsentlig nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår. Flexjob ville derfor kunne indgå i beregningen af, hvorvidt ansøgeren har været i beskæftigelse i tre år og seks måneder inden for de seneste fire år. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund endelig**, at ansøgerens arbejdsevne fortsat blev forsøgt udviklet, hvorfor det ikke fandtes dokumenteret eller godtgjort, at ansøgeren ikke senere ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3. ÅB/2018/100.

3.14.6. Aktuel beskæftigelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9

Udover kravene til tre år og seks måneders fuldtidsbeskæftigelse inden for de seneste fire år gælder der efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, tillige et krav om, at ansøgeren er i beskæftigelse på tidspunktet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, jf. lovforslag nr. L 87, de særlige bemærkninger til § 1, nr. 31, fremsat den 10. december 2015:

> ”Som konsekvens af den foreslåede ændring af § 11, stk. 3, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, hvorefter uddannelse ikke længere sidestilles med beskæftigelse og derved ikke kan føre til opfyldelse af beskæftigelseskravet, foreslås det, at uddannelse ligeledes udtages af betingelsen i § 11, stk. 3, nr. 9, således at det fremover er en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.
>
> …
>
> Det er ikke et krav, at udlændingens aktuelle beskæftigelse er en fuldtidsbeskæftigelse, så længe beskæftigelseskravet i øvrigt er opfyldt.”

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet til aktuel beskæftigelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, som havde opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse som familiesammenført siden oktober 2011. Ansøgeren havde fremlagt ansættelseskontrakter fra to forskellige virksomheder, hvoraf det fremgik, at han var ansat som henholdsvis løsarbejder med en arbejdstid, som skulle aftales med chefen, og som alt mulig medarbejder med en arbejdstid, som skulle tilrettelægges efter behov.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren opfyldte betingelsen om aktuelt at være lønmodtager i en uopsagt, tidsubegrænset stilling i minimum 15 timer ugentligt, eller hvad der kan ligestilles hermed. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at ansøgeren primo november 2016 var blevet ansat i en stilling som alt mulig medarbejder hos et møbelfirma med en månedlig arbejdstid på mellem 37 timer og 148 timer, herunder at arbejdstiden skulle tilrettelægges efter behov, samt oplysningerne fra eIndkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra november 2016 til maj 2017 havde arbejdet for møbelfirmaet mellem 24 og 67 timer pr. måned. **Udlændingenævnet lagde derfor til grund,** at ansøgeren ikke kunne anses for at være fastansat, da ansøgeren ikke sås at have fået løn

fra firmaet siden maj 2017, og at ansøgeren dermed ikke ved denne ansættelse havde dokumenteret, at han på afgørelsestidspunktet ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse var tilknyttet arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren ultimo oktober 2016 var blevet ansat i en stilling som løsarbejder i en distributionsvirksomhed, at arbejdstiden skulle tilrettelægges efter nærmere aftale med chefen, og at ansøgeren ifølge lønsedler og eIndkomst i perioden fra november 2016 til juli 2018 havde arbejdet for distributionsvirksomheden mellem 8,5 timer og 150 timer pr. måned. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at ansøgeren ikke ud fra sit ansættelsesforhold i denne virksomhed var garanteret arbejde i mindst 15 timer om ugen, hvorfor ansættelsen ikke kunne indgå i vurderingen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det af ansøgeren anførte om, at hans arbejdstider, som han havde dokumenteret, burde være gældende fremfor det, som fremgik af ansættelseskontrakten, og at ansøgeren mente, at han havde arbejdet mere end 15 timer ugentligt, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren desuden havde arbejdet for en frugt- og grøntvirksomhed, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke havde indsendt ansættelseskontrakt, og idet ansøgeren ikke herved havde dokumenteret, at han var tilknyttet arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet fandt endelig,** at der ikke i sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen om, at ansøgeren ikke led af et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2018/101.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, til en statsborger fra Nigeria, som havde haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført ægtefælle siden juni 2009. Udlændingestyrelsen havde i oktober 2017 meddelt ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse aktuelt var i beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. nr. 9.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun opfyldte betingelsen om aktuelt at være i beskæftigelse. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren var under uddannelse frem til ultimo maj 2019. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det alene er ordinær beskæftigelse, som tæller med i vurderingen af, hvorvidt en udlænding opfylder kravet om aktuel beskæftigelse i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til sagen var anført, at ansøgeren havde boet i Danmark siden 2008, at hun havde taget Prøve i Dansk 3, at hun havde uddan-

net sig og arbejdet i mange vikariater i hjemmeplejen, og at hun først kunne søge om tidsubegrænset opholdstilladelse i 2024, forudsat at hun kunne få en tidsubestemt ansættelseskontrakt, ikke ændrede ved vurderingen, da ansøgeren ikke herved opfyldte kravet om aktuel beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren tidligere havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Spanien, ikke kunne ændre ved vurderingen, da dette forhold ikke havde betydning for ansøgerens ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2018/102.

3.14.7. Supplerende integrationsrelevante betingelser – udlændingelovens § 11, stk. 4

De supplerende integrationsrelevante betingelser, som en udlænding skal opfylde for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, blev indsat ved lov nr. 102 af 3. februar 2016. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 87, fremsat den 10. december 2015:

> "Derudover skal der gælde en undtagelse fra den tidsmæssige hovedregel om 6 års lovligt ophold, således at udlændinge, der har udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 4 års lovligt ophold her i landet. En udlænding må anses for at have udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, hvis udlændingen, udover at opfylde de grundlæggende betingelser, opfylder samtlige 4 supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. afsnit 3.6.
>
> Dette giver den enkelte udlænding et klart incitament til at arbejde for egen integration, ligesom det sikres, at udlændinge har en tilskyndelse til hurtigt at integrere sig i det danske samfund"

Som konsekvens af lov nr. 436 af 9. maj 2017 om skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor bl.a. opholdskravet blev skærpet, gælder det således, at en udlænding, såfremt alle fire supplerende betingelser og betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-9 er opfyldt, kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst fire års lovligt ophold her i landet. Der henvises til afsnit 3.14. for oplistning af bestemmelserne. For udlændinge, der har haft lovligt ophold i mindst otte år, gælder det, at mindst to af fire supplerende betingelser skal være opfyldt.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling, til om de supplerende betingelser er opfyldt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en marokkansk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 4, under henvisning til, at ansøgeren manglede at opfylde mindst to ud af fire supplerende betingelser for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren manglede at opfylde mindst to ud af fire supplerende betingelser for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke opfyldte kravet i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, om at have bestået en medborgerskabsprøve eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst et års deltagelse i bestyrelser, organisationer, mv. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgeren i forbindelse med klagen havde indsendt dokumentation for, at ansøgeren siden 2013 havde fungeret som hjælpetræner i en fodboldklub for de yngre medlemmer på ugentlig basis på nær skoleferieperioder, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse alene havde fremlagt dokumentation for, at han havde været medlem af den pågældende fodboldklub fra februar 2011, og at ansøgeren deltog i både sociale og sportslige aktiviteter, herunder i fodboldklubben, hvor der blev spillet turnerings- og træningskampe. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at ansøgeren ikke havde haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitlig 270.000 kr. eller derover de seneste to år, hvilket bekræftedes ved opslag i eIndkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitlig 149.742,64 kr. de sidste to år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at ansøgeren ikke havde bestået Prøve i Dansk 3, og at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for en bestået danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren havde fire børn, der var født og opvokset i Danmark, at ansøgeren havde arbejdet, siden ansøgeren havde modtaget sin opholdstilladelse og aldrig havde modtaget offentlige ydelser, ikke kunne føre til en anden vurdering, henset til at ansøgeren ikke herved sås at opfylde mindst to ud af de fire supplerende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at ansøge-

ren ikke havde et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2018/52.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en nigeriansk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, som var blevet meddelt afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte mindst to af de fire supplerende betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte mindst to af de fire supplerende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, om at have bestået en medborgerskabsprøve eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst et års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke ved sine medlemskaber af to foreninger opfyldte betingelsen om at have udvist aktivt medborgerskab gennem mindst et års medlemskab af en bestyrelse eller en organisation, som kunne opfylde betingelsen om aktivt medborgerskab. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at de opgaver, som ansøgeren havde udført for foreningerne, ikke efter deres karakter kunne sidestilles med et aktivt medborgerskab som beskrevet i forarbejderne til udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 3, om en årlig skattepligtig indkomst af en vis størrelse inden for de seneste to år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren til sagen havde vedlagt et ansættelsesbevis og sine personlige skatteoplysninger for 2013 og 2014, men at ansøgeren ikke herved havde dokumenteret, at han opfyldte betingelsen for indkomst af en vis størrelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** oplysningerne i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren ikke inden for de seneste to år havde haft en gennemsnitlig årlig indkomst på cirka 203.134 kr. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4, om en bestået Prøve i Dansk 3, da ansøgeren alene havde fremlagt dokumentation for en bestået Prøve i Dansk 2. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke til sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det forhold, at ansøgeren i en periode havde været uarbejdsdygtig som følge af en arbejdsskade, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det af sagen fremgik, at ansøgeren med fysioterapeutisk behandling havde fået bedre funktionsevne, at han var arbejdsfør, og at prognosen for, at ansøgeren vendte tilbage til arbejdsmarkedet, var god. FAM/2018/87.

3.14.8. Lempeligere regler for unge mellem 18 år og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 12

Unge over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen opfylder betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 17, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12. Der er således lempeligere krav til unge, idet der hverken stilles krav om, at unge skal opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 eller kravet om at være tilknyttet arbejdsmarkedet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, eller de supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingelovens § 11, stk. 4.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen har været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse siden afslutningen af folkeskolen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en bangladeshisk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke havde været i uafbrudt uddannelse frem til det fyldte 18. år, jf. § udlændingelovens § 11, stk. 12, jf. stk. 16.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke var omfattet af personkredsen i udlændingelovens § 11, stk. 12. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde søgt om tidsubegrænset opholdstilladelse ni dage før, at han fyldte 18 år i juni 2016, at han var diagnosticeret med blandet obsessiv-kompulsiv tilstand og kroniske, motoriske og vokale tics, at han havde afbrudt sin gymnasiale uddannelse ganske kort tid inden, at han fyldte 18 år, og at afbrydelsen skyldtes hans psykiske sygdom, som førte til indlæggelse op til hans 18 års fødselsdag. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund** det bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicap-konvention, ikke at meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke havde været i uafbrudt uddannelse frem til det fyldte 18. år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12, jf. stk. 16. FAM/2018/10.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en libanesisk statsborger, der i februar 2004 havde fået opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, idet han ikke havde været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse frem til det fyldte 18. år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12. Ansøgeren havde dokumenteret en uafbrudt skolegang, indtil han i november 2016 var blevet bortvist fra sin HF uddannelse. Ansøgeren havde kort tid efter kontaktet VUC og var i januar 2017 begyndt at læse enkeltfag på VUC.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for unge mellem 18 og 19 år, idet han ikke havde været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse fra afslutningen af folkeskolen og frem til det tidspunkt, hvor han havde indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2015 havde afsluttet sin 9. klasse, at han herefter og indtil oktober 2015 havde læst på HTX, at han herefter havde skiftet studie, og at han i perioden fra oktober 2015 til juni 2016 havde læst på et gymnasium, at han i august 2016 igen havde skiftet studie og var påbegyndt en HF uddannelse, men at han i november 2016 var blevet bortvist fra sin HF uddannelse, og først i januar 2017 var påbegyndt at læse enkeltfag på VUC. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren i november 2016 havde afbrudt sit studieforløb, idet der ved skiftet fra HF til VUC ikke var tale om et forudgående tilrettelagt studieskift med en naturlig overgangsperiode, uanset at han indenfor en uge efter, at han var blevet bortvist fra HF, havde kontaktet VUC med henblik på en ny studieopstart. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det til støtte for klagen anførte om, at ansøgeren ikke havde forstået grunden for sin bortvisning, og at årsagen til bortvisningen muligvis skyldtes, at han var blevet forvekslet med en anden, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en uddannelsesinstitutions afgørelse om bortvisning og en eventuel klage herover falder uden for Udlændingenævnets myndighedskompetence. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren ikke sås at have klaget over sin bortvisning fra sin HF uddannelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren i den mellemliggende periode ikke havde opfyldt kravet om i stedet at have været i fuldtidsbeskæftigelse, idet det ved opslag i det elektroniske indkomstregister fremgik, at ansøgeren ikke havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse med minimum 120 timer om måneden. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst to år og seks måneder inden for de seneste tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse, idet ansøgeren efter sine egne oplysninger alene havde været deltidsbeskæftiget i sin fritid ved siden af sine studier. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han ikke havde et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2018/69.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en somalisk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke havde været i uafbrudt uddannelse frem til det fyldte 18. år, jf. § udlændingelovens § 11, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren efter en konkret vurdering ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke var omfattet af personkredsen i udlændingelovens § 11, stk. 12. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2015 havde fået afslag på optagelse til en konkret ungdomsuddannelse, at ansøgeren allerede to dage efter havde indgivet dispensationsansøgning til opkvalificerende undervisning i 10. klasse, at ansøgeren ultimo september 2015 var påbegyndt 10. klasse, og at ansøgeren efter afslutningen heraf i 2016 var blevet optaget på en ungdomsuddannelse og siden havde fulgt undervisningen. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at afslaget fra ungdomsuddannelsen kunne anses som en unaturlig afbrydelse af ansøgerens uddannelsesforløb, at ansøgeren i forlængelse af afslaget havde været opsøgende i forhold til en ansøgning om opkvalificerende undervisning i 10. klasse, og at ansøgeren derfor med henvisning hertil – og den korte tidsmæssige periode, hvor det måtte lægges til grund, at ansøgeren havde afventet svar på dispensationsansøgningen midt i en sommerferieperiode – måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 11, stk. 12. FAM/2018/86.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsløs fra Nepal, som havde haft opholdstilladelse i Danmark som flygtning siden juni 2007.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne anses for at opfylde de lempeligere betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 12, vedrørende meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til unge over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det 19. år, og som har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2015 havde afsluttet 10. klasse og først primo september 2015 var påbegyndt en uddannelse på en produktionsskole. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren i slutningen af 10. klasse var blevet vejledt om at vælge et kursus på produktionsskolen, og at han derfor var startet på produktionsskolen – en uddannelse som ansøgeren ifølge sine egne oplysninger var blevet tilmeldt telefonisk af en skolevejleder. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagt herved vægt på**, at der til sagen var afgivet divergerende oplysninger om, hvornår ansøgeren angiveligt havde tilmeldt sig produktionsskolen, og at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for den påståede telefoniske tilmelding. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at produktionsskolen havde oplyst, at der kunne ske dag til dag tilmelding til de udbudte uddannelser, og at man således ikke skulle vente på, at der startede et nyt hold. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren i juni 2015 havde afbrudt sit studieforløb, idet der i perioden mellem skiftet fra 10. klasse til produktionsskolen ikke var tale

om et forudgående tilrettelagt studieskift med en naturlig overgangsperiode. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det forhold, at man er indskrevet på en uddannelse, ikke er ensbetydende med, at man er under uddannelse, medmindre man er studieaktiv og reelt går på uddannelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, idet det forhold, at ansøgeren havde været under uddannelse som murer, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da uddannelse ikke kan medregnes som ordinær fuldtidsbeskæftigelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 8. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst til sagen, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2018/103.

3.14.9. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 17

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra. Der kan endvidere dispenseres fra de supplerende betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et handicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne sluttes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Udlændingenævnet vurderer i alle sager vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvorvidt der er grundlag for at omgøre en sag på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 17 (tidligere udlændingelovens § 11, stk. 16). Såfremt Udlændingenævnet har stadfæstet en afgørelse, har nævnet således ikke fundet, at der i det konkrete tilfælde kunne ske dispensation på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 17.

Som eksempler på afgørelser – ud over eksempler i de foregående afsnit – hvor Udlændingenævnet har vurderet udlændingelovens § 11, stk. 17, i forhold til de forskellige konkrete betingelser for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.9.7., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.8.7., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.9.8., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.7.8.

3.15. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.15.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med henblik på varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, hvis opholdstilladelsen har været betinget af, at der ikke modtages hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 19, 1. og 2. pkt., og stk. 24, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

3.15.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der er fortsat samliv på fælles bopæl. Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og hvor det skulle vurderes, om nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger, da ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse var blevet separeret og ikke længere var samboende med sin tidligere ægtefælle, uanset at hun efterfølgende havde genoptaget samlivet med sin ægtefælle, og separationen som følge heraf var bortfaldet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke havde været samboende med sin ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at hun i marts 2016 var fraflyttet den tidligere fælles bopæl, og at det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at hun i april 2016 var blevet separeret. Det kunne således ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren samme dag igen var flyttet sammen med sin tidligere ægtefælle, hvorved separationen var bortfaldet, idet dette ikke ændrede ved, at ansøgeren i perioden forud for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke opfyldte kravet i sin opholdstilladelse om samliv på fælles bopæl. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at hun måtte lade sig separere og fraflytte den tidligere fælles bopæl af økonomiske årsager, at hun og hendes tidligere ægtefælle fortsat var kærester og havde daglig kontakt, og at det hele tiden havde været hensigten, at hun og hendes tidligere ægtefælle skulle flytte sammen igen, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse var betinget af samliv på fælles bopæl, og at man på baggrund af et længerevarende kæresteforhold uden samliv på fælles bopæl ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i maj 2013 i en alder af 27 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark med virkning fra april 2016 på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger, og at ansøgeren på baggrund af sit kortvarige ophold i Danmark således ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for at være særligt indgribende, idet hendes til-

knytning til Filippinerne, hvor hun var født og opvokset, hvor hun havde taget en læreruddannelse, og hvor hendes familie boede, fortsat måtte anses for at være væsentlig større end hendes tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren siden marts 2014 havde været tilknyttet arbejdsmarkedet, at hun havde bestået Prøve i Dansk 3, at hun havde gennemført en uddannelse og forventede at påbegynde fuldtidsbeskæftigelse snarest, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren hverken ved sine opnåede danskkundskaber, ved sin uddannelse eller ved sin tilknytning til det danske arbejdsmarked kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske samfund, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det til støtte for klagen anførte omkring, at ansøgeren igen var samboende med sin ægtefælle, og at separationen var bortfaldet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var tale om forhold, der kunne føre til, at opholdstilladelsen ikke skulle inddrages henset til oplysningerne om ansøgerens separation og fraflytning fra den fælles bopæl. **Udlændingenævnet bemærkede**, at disse forhold kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse. FAM/2018/26.

3.15.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 8.

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 8, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og at det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre m.v. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svære at dokumentere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlændings opholdstilladelse kunne forlænges på trods af samlivsophævelse på grund af fysisk vold fra den herboende ægtefælles side, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en statsborger fra Filippinerne, som i oktober 2013 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som au pair efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og som i maj 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført her i landet i medfør af udlændingelo-

vens § 9, stk. 1, nr. 1. Klagerens opholdstilladelse var betinget af samliv på fælles bopæl med den pågældendes ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke burde have fået inddraget sin opholdstilladelse som familiesammenført, idet baggrunden for, at klageren ikke længere boede sammen med sin tidligere ægtefælle, var, at klageren havde været udsat for vold fra sin tidligere ægtefælle, og at klageren som følge heraf havde ophævet samlivet. **Udlændingenævnet fandt således** efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, at klagerens opholdstilladelse ikke burde inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 8, jf. § 26. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** klagerens oplysninger til sagen, hvoraf det fremgik, at klageren havde været udsat for vold af fysisk og psykisk karakter fra sin tidligere ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** en lægeudtalelse fra september 2015, hvoraf det fremgik, at klageren havde synlige mærker på kroppen foreneligt med fingre, der havde klemt på klageren. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på** en udtalelse fra klagerens kommune, der bekræftede, at klageren havde været indskrevet på et krisecenter i kommunen i to dage i september 2015 som voldsramt efter servicelovens § 109, og at det var en nabo til klageren, der havde kontaktet krisecenteret, som havde sørget for, at klageren kom til krisecenteret. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at klageren havde haft opholdstilladelsen siden maj 2015 med henblik på varigt ophold og havde forsøgt at integrere sig efter evne i det omfang, som klagerens tidligere ægtefælle havde tilladt klageren at gøre det. FAM/2018/49.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsen afgørelse om at nægte at forlængelse en brasiliansk statsborgers opholdstilladelse på baggrund af manglende samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren havde samlevet på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle, som hun var blevet familiesammenført til, på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i august 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens tidligere ægtefælles egne oplysninger om, at ansøgeren i marts 2016 var fraflyttet den fælles bopæl, og at hun i september 2016 havde frameldt sig adressen i Det Centrale Personregister. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse meddelt på baggrund af et tidligere ægteskab måtte antages at virke særligt belastende for hende, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., og stk. 8, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i november 2013 i en alder af 27 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark med virkning fra juli 2013 på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger, og at hun på baggrund af længden af sit ophold i Danmark således ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for at være særlig indgribende for hende, idet hendes tilknytning til Brasilien, hvor hun var født og opvokset, hvor hun havde været på ferie, og hvor hendes forældre boede, fortsat måtte anses for at være væsentligt stør-

re end hendes tilknytning til Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 2, at hun i perioden fra oktober 2015 til november 2015 havde arbejdet i alt 64,9 timer som rengøringsassistent, og at hun i sin fritid lærte dansk. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren hverken ved sine opnåede danskkundskaber eller ved sin kortvarige beskæftigelse kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked og det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren ikke var under uddannelse eller i beskæftigelse. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste havde været udsat for vold i sit tidligere ægteskab, at hun i en måned i marts 2016 havde opholdt sig på et krisecenter, at hun i april 2016 havde anmeldt sin tidligere ægtefælle for trusler på livet, og at hun havde søgt om skilsmisse fra sin tidligere ægtefælle på grund af vold. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke forelå dokumentation for volden i form af skadestuerapport eller en egentlig erklæring fra krisecenteret, at den fremlagte anmeldelsesrapport fra politiet alene var baseret på ansøgerens egne udsagn, at ansøgeren ikke længere var i besiddelse af en sms med truslen fra hendes tidligere ægtefælle, og at retten ikke havde fundet det godgjort, at betingelserne for skilsmisse på baggrund af vold efter § 34 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning var til stede. **Udlændingenævnet lagde herved endvidere vægt på**, at en lægejournal fra marts 2017 var dateret et år efter, at ansøgeren havde ophævet samlivet og var taget på krisecenter, uanset at hun efter det oplyste havde været udsat for vold siden ægteskabets begyndelse i 2013. **Det indgik endelig i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren i januar 2018 var blevet gift på ny. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette i sig selv ikke kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse burde forlænges, henset til at der ikke herved var tale om et forhold, der havde betydning for en nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt på baggrund af et ægteskab med en anden mand. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det nye ægteskab kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, således som ansøgeren også havde ansøgt Udlændingestyrelsen om. ÅB/2018/104.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om at nægte at forlænge en brasiliansk statsborger og dennes særbarns opholdstilladelser.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren havde samlevet på fælles bopæl med sin ægtefælle frem til tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i april 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke havde været samlevende i perioden fra oktober 2015 til februar 2017, og at ansøgeren i klagen havde bekræftet, at betingelserne for hendes opholdstilladelse på et tidspunkt ikke havde været opfyldt. Det forhold, at ansøgeren og hendes ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde genetableret samlivet, kunne ikke føre til en anden vurdering i sagen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at samliv på fælles bopæl er en løbende be-

tingelse, der skal være opfyldt helt frem til meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvorfor det forhold, at ansøgeren og hendes ægtefælle havde genoptaget samlivet i en periode, ikke kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse skulle forlænges. Som følge af samlivsophævelsen var betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne ikke forlænges, da der var grundlag for at inddrage den, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen havde oplyst, at hendes ægtefælle var voldelig imod hende forud for samlivsophævelsen i oktober 2015. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det efter ansøgerens egne oplysninger var hendes ægtefælle, som havde ophævet samlivet, at det var dokumenteret, at det var hendes ægtefælle, som havde anmodet Statsforvaltningen om skilsmisse, hvilket ansøgeren havde modsat sig, og at hun efterfølgende havde genoptaget samlivet med sin ægtefælle. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet endvidere**, at det ikke var godtgjort, jf. udlændingelovens § 19, stk. 8, at ansøgeren selv oprindeligt havde ophævet samlivet som følge af vold mod hende. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det er en betingelse for anvendelse af udlændingelovens § 19, stk. 8 – uanset at en udlænding måtte have været udsat for vold – at udlændingen også ophæver samlivet på den baggrund. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og hendes ægtefælle på ny i december 2017 havde ophævet samlivet, at ansøgeren efterfølgende havde taget ophold på et krisecenter, og at det var dokumenteret, at ansøgeren af sin ægtefælle havde været udsat for vold. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at ansøgeren ikke oprindeligt i 2016 havde ophævet samlivet med sin ægtefælle som følge af den begåede vold. Det forhold, at ansøgeren efter at have genetableret samlivet med sin ægtefælle måtte have ophævet det som følge af den begåede vold, kunne ikke føre til en anden vurdering, idet ansøgerens opholdstilladelse allerede på baggrund af den oprindelige samlivsophævelse kunne nægtes forlænget. **Udlændingenævnet bemærkede**, at den seneste samlivsophævelse i december 2017 efter det til sagen oplyste ikke entydigt var foranlediget af ansøgeren, men tillige af hendes ægtefælle, som i forbindelse med samlivsophøret havde underskrevet separationspapirer. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i april 2015 i en alder af 25 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, hvorfor hun således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig lovligt i Danmark i omkring to år og på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i omkring tre år, og at hun ikke gennem sit relativt korte ophold i Danmark kunne anses for at have opnået et sådant tilhørsforhold til Danmark, at hendes opholdstilladelse burde forlænges. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i omkring seks måneder, da samlivet mellem hende og hendes ægtefælle oprindeligt var blevet ophævet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren fra januar 2016 til februar 2016 havde været ansat i en midlertidig stilling med en ugentlig arbejdstid på 10,5 time, at hun i sammenlagt cirka tre og en halv

måned havde været i virksomhedspraktik, at det fremgik af eIndkomst, at hun i oktober 2017, november 2017, januar 2018 og marts 2018 havde arbejdet fuldtid og i december 2017 og februar 2018 havde arbejdet deltid, og at hun havde bestået modul 3 på Danskuddannelse 2. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet resultat i sagen, idet ansøgeren ikke gennem sin beskæftigelse, herunder sin begrænsede tilknytning til det ordinære arbejdsmarked eller opnåede danskkundskaber, kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren fortsat havde stor tilknytning til sit hjemland, hvor hun var født og opvokset, hvor hun i perioden fra 2011 til 2014 havde været i beskæftigelse, og hvortil hun var rejst i perioden fra april 2017 til juli 2017. **Det indgik samtidig i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens datter havde gået i dansk daginstitution og gik i skole og i SFO i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse skulle forlænges under henvisning til hendes datters tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at børn efter praksis som udgangspunkt først efter seks til syv års lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk daginstitution og/eller skole, kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen kan anses for at være særlig belastende. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at nægte at forlænge ansøgerens opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. For så vidt angik ansøgerens særbarn, **lagde Udlændingenævnet indledningsvis til grund**, at hun havde haft opholdstilladelse på baggrund af, at ansøgeren var fastboende her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Det var en betingelse for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at barnets moder eller fader var fastboende i Danmark. Da ansøgerens opholdstilladelse var nægtet forlænget, var ansøgeren ikke længere fastboende her i landet. Grundlaget for særbarnets opholdstilladelse var således ikke længere til stede, og tilladelsen kunne nægtes forlænget, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for særbarnet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at særbarnet gik i skole og i SFO i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at særbarnet i april 2015 i en alder af seks år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark gældende fra oktober 2014, og at hun grundet sit korte ophold i Danmark ikke kunne anses for at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at dette kunne føre til, at nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for at være særligt belastende. **Udlændingenævnet henviste endelig til**, at det følger af praksis, at børn først antages at have opnået en fast tilknytning til Danmark efter seks til syv års lovligt ophold her i landet, hvor barnet har gået i dansk institution eller skole. FAM/2018/16.

Der henvises i øvrigt til afgørelse ÅB/2018/68 i afsnit 3.6.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlændings opholdstilladelse kunne forlænges på trods af samlivsophævelse på grund af psykisk vold fra den herboende ægtefælles side, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsen afgørelse om at nægte at forlænge en opholdstilladelse meddelt til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina på baggrund af manglende samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne fra Det Centrale Personregister om, at ansøgeren var fraflyttet den fælles bopæl i marts 2016, at et krisecenter til sagen havde oplyst, at hun havde taget kontakt til krisecenteret i marts 2016, og at Statsforvaltningen i maj 2016 havde udfærdiget skilsmissebevilling. Som følge af samlivsophævelsen var betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne derfor nægtes forlænget, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., og stk. 8, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter sine egne oplysninger var indrejst i Danmark i maj 2014 i en alder af 44 år, at hun i marts 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse gyldig fra november 2014, og at hun således på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse i cirka tre år og to måneder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i cirka et år og lidt over tre måneder, da hun var fraflyttet den fælles bopæl, og i cirka to år og syv måneder, da Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnet afgørelse**, at ansøgeren havde bestået diverse kurser i dansk – senest Dansk 2, modul 4 – at hun var indmeldt på FVU-kurser i henholdsvis matematik, trin 1, og dansk, trin 1, at hun havde været tilknyttet arbejdsmarkedet fra oktober 2015 til februar 2016 og fra juni 2016 hos et rengøringsfirma, hvor hun var fastansat fra februar 2017 til december 2017, og at hun siden januar 2018 havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen henset til ansøgerens relativt korte ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke gennem beskæftigelse eller gennem danskkundskaber kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgerens fader var afgået ved døden, og at hun alene havde en tante tilbage i sit hjemland, ligeledes ikke kunne føre til et ændret resultat henset til ansøgerens relativt korte ophold i

Danmark. **Udlændingenævnet oplyste i den forbindelse**, at socioøkonomiske forhold i hjemlandet ikke kunne føre til, at en opholdstilladelse kunne bevares. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at ansøgerens datter var indrejst i Danmark, at hun gik i skole i Danmark, og at hun klarerede sig godt, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens datter var indrejst i Danmark i juli 2015, at hun aldrig havde haft en opholdstilladelse i Danmark, og at hun var påbegyndt sin skolegang uden at have en opholdstilladelse. **Det indgik herudover i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde oplyst, at hun havde været udsat for psykisk vold fra sin tidligere ægtefælle, ligesom datteren havde været udsat for psykisk vold fra ansøgerens tidligere ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke kunne anses for dokumenteret, at ansøgerens samliv med den tidligere ægtefælle var ophørt på grund af den psykiske vold. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af den til sagen indsendte klage fra et krisecenter, at den tidligere ægtefælle havde smidt ansøgeren og dennes datter ud af det fælles hjem efter et skænderi, hvor ansøgeren havde erklæret, at hun ikke ville være med til den tidligere ægtefælles ulovligheder, og at han herefter havde oplyst, at ansøgeren og dennes datter kunne flytte, hvis ansøgeren og dennes datter ikke gjorde, som han sagde, og at han herefter havde smidt ansøgeren og dennes datter ud af det fælles hjem. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens datter havde oplyst, at den tidligere ægtefælle havde smidt hende og ansøgeren ud af det fælles hjem. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke kunne anses for dokumenteret, at samlivet var blevet ophævet som følge af voldsudøvelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen, at det fra udlændingens side godtgøres, at der har været tale om voldsudøvelse, og at denne voldsudøvelse har medført, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med sin ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at oplysningerne om, at den tidligere ægtefælle ville gøre ansøgeren og dennes datter fortræd, såfremt ansøgeren og dennes datter rejste tilbage til hjemlandet, kunne være oplysninger af strafferetlig karakter, som måtte anmeldes til de stedlige myndigheder i hjemlandet. ÅB/2018/105.

3.15.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges endvidere som udgangspunkt af, at udlændingen består en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34[35], inden for de frister, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 34.

[35] Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev udlændingelovens § 9, stk. 30, ændret til udlændingelovens § 9, stk. 34.

Efter udlændingelovens § 27 og bemærkningerne til § 9, stk. 34 (lovforslag nr. L 104, fremsat den 2. marts 2012), skal danskprøven være bestået senest seks måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret.

Efter § 22 i lovbekendtgørelse nr. 646 af 2. juni 2017 med senere ændringer om Det Centrale Personregister (CPR) skal datoen for indrejse med de i stk. 2 og 3 nævnte undtagelser registreres som tilflytningsdato i forbindelse med tilflytning fra udlandet.

Det er således som udgangspunkt registreringsdatoen for udlændingens tilmelding til folkeregisteret og ikke kommunens ajourføringsdato, der er afgørende for beregningen af fristen for, hvornår danskprøven senest skal være bestået. Såfremt udlændingen tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, således at udlændingen på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelsen på baggrund af ægtefællesammenføring allerede er tilmeldt CPR, regnes fristen fra tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til tidspunktet for registreringen i CPR, kan Udlændingenævnet henvise til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.1.3.

Hvis udlændingen ikke består den stillede danskprøve inden for den fastsatte tidsfrist, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 15[36], eller nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 15. Dette vil også være udgangspunktet, hvis udlændingen efter fristens udløb, men under udlændingemyndighedernes sagsbehandling af spørgsmålet om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, består danskprøven, jf. bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013, som senest er blevet ændret ved bekendtgørelse nr. 112 af 29. januar 2015 (bekendtgørelse om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge (danskprøvebekendtgørelsen)). Den beståede danskprøve vil dog som udgangspunkt i stedet kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet.

Udlændingenævnet har i en lang række tilfælde i 2018 haft lejlighed til at vurdere, om denne betingelse var opfyldt, og om der forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende.

[36] Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 13, ændret til § 19, stk. 1, nr. 15. Der blev ikke ændret indholdsmæssigt på bestemmelsen.

Det følger af danskprøvebekendtgørelsens § 11, stk. 1 at fristerne efter bekendtgørelsens §§ 9 og 10 kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald. Efter § 11, stk. 2, kan lovligt forfald f.eks. foreligge ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinære uforudsete transportproblemer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse grundet manglende overholdelse af den angivne tidsfrist, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2017 om at inddrage en opholdstilladelse meddelt til en statsborger fra Kosovo, som i juli 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført her i landet. Opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren bestod udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i opholdstilladelsen angivne frist, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse kunne inddrages, da ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i ansøgerens opholdstilladelse angivne tidsfrist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra juli 2015, at opholdstilladelsen var betinget af, at hun inden seks måneder fra tilmelding til folkeregistret bestod udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Ansøgeren blev i august 2015 tilmeldt folkeregisteret, hvorfor fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var i februar 2016. Ansøgeren havde ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse bestået en danskprøve. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde helbredsmæssige problemer, herunder PTSD, hvorfor hun efter det oplyste ikke havde været i stand til at følge danskundervisning, og at ansøgeren havde været i et behandlingsforløb i perioden fra april 2016 til oktober 2016. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke herved var oplyst om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at kravet om at bestå en danskprøve på A1-niveau ikke burde stilles over for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at tidsfristen for beståelse af danskprøven fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse, at ansøgeren havde et personligt ansvar for at sætte sig ind i, hvilke betingelser der var knyttet til opholdstilladelsen, og at det således var ansøgerens ansvar at aflægge den korrekte prøve inden for den fastsatte frist. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det var ansøgerens eget ansvar at forberede sig til prøven og tilrettelægge et forløb, således at hun kunne nå at forberede sig, inden hun skulle op til prøven, og at det i den forbindelse ikke var et krav at følge den tilbudte danskundervisning for at kunne gå op til prøven, da den undervisning, som kommunerne tilbød, kun var et tilbud til udlændinge, der var meddelt opholdstilladelse i Danmark, og som kunne

indgå som et supplement til forberedelsen til danskprøven. Ansøgeren havde således haft mulighed for på egne vilkår at forberede sig til prøven hjemmefra. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det fulgte af bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013 om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge, at fristen for aflæggelse af danskprøven kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald, for eksempel ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinære uforudsete transportproblemer. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde søgt om udskydelse af fristen inden for den i ansøgerens opholdstilladelse angivne frist. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at fristen for at aflægge prøve i dansk på A1-niveau var i februar 2016, mens ansøgeren efter det oplyste først fra april 2016 var påbegyndt et behandlingsforløb. Ansøgerens behandlingsforløb var således først påbegyndt efter udløbet af fristen for at bestå danskprøven. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren havde arbejdet som servicemedarbejder i perioden fra februar 2016 til juli 2016. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det var ansøgerens ansvar at aflægge prøven inden for den fastsatte frist. Som følge af, at ansøgeren ikke havde bestået Danskprøve A1 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, var betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 13, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i en alder af 31 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark med virkning fra marts 2015, og at ansøgeren kun havde opholdt sig med opholdstilladelse i Danmark i knap to år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse og i cirka to år og ni måneder på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse, hvorfor hun ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse ville være særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens tilknytning til Kosovo, hvor hun var statsborger, hvor hun var født og opvokset, hvor hun havde været på besøg, mens hun havde haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor hendes fader fortsat boede, måtte antages at være væsentlig større end til Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde arbejdet som servicemedarbejder i fire timer om ugen i perioden fra februar 2016 til juli 2016, ligesom det fremgik af en lægeerklæring fra januar 2017, at hun var påbegyndt at arbejde seks timer om ugen hos en restaurant, og at hun havde fritidsinteresser i Danmark, idet hun trænede i fitness. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, under henvisning til den relativt begrænsede tilknytning til arbejdsmarkedet, at dette ikke kunne føre til, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Kosovo, hvor ansøgeren var statsborger, for der at udøve familielivet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke giver en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Euro-

pæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens medicin ifølge databasen MedCOI[37] var tilgængelig i Kosovo. **Udlændingenævnet fandt endelig**, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, at inddrage ansøgerens opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.
ÅB/2018/106.

Som et eksempel på en afgørelse vedrørende spørgsmålet om betydningen af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet for danskprøvekravet kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.1.2.

Det er en betingelse for at få en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at udlændingen består en danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, der er etableret af udlændinge- og integrationsministeren, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, senest ni måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 35. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v.

Såfremt udlændingen har aflagt en danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, der er etableret af udlændinge- og integrationsministeren, men ikke bestået prøven inden ni måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1, kan omprøve finde sted indtil tre måneder efter udløbet af fristen på ni måneder.

Ved lovligt forfald kan de nævnte frister efter en ansøgning herom suspenderes med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Udlændingenævnet har i 2018 ikke truffet afgørelser i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 35.

[37] Se note 11

3.15.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, kan en tidsbegrænset familiesammenføringstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 19, 1. og 2. pkt., og stk. 24, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt som følge af, at klageren eller klagerens ægtefælle har modtaget kontanthjælp, og at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og 4, jf. § 26, stk. 1. Klageren var i marts 2010 blevet meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført, og hans opholdstilladelse var betinget af, at hverken han eller hans ægtefælle modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, indtil klageren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for klagerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, og at opholdstilladelsen ikke kunne forlænges, da der var grundlag for at inddrage den. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det i klagerens ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse fra februar 2016 var oplyst, at klagerens ægtefælle havde modtaget eller modtog offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, ligesom klageren i november 2016 havde oplyst, at klagerens ægtefælle havde modtaget offentlige ydelser siden ultimo august 2015. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at klagerens ægtefælle havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik siden september 2015. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at klageren havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra og med september 2016 til og med december 2016 og i perioden fra og med juli 2017 til og med december 2017. Som følge af, at klageren og klagerens ægtefælle havde modtaget offentlige ydelser, jf. lov om aktiv socialpolitik, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, og at tilladelsen ikke kunne forlænges, da der var grundlag for at inddrage den, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og 4, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klagerens partsrepræsentant havde anført, at klageren i forbindelse med sin ansøgning om kontanthjælp efter det oplyste var blevet vejledt af sin

bopælskommune om, at det ikke ville have opholdsretlige konsekvenser for hans opholdstilladelse, såfremt han modtog kontanthjælp, og at klagerens ægtefælle i forbindelse med sin ansøgning om kontanthjælp efter det oplyste ikke var blevet vejledt af bopælskommunen om, at det kunne have opholdsretlige konsekvenser for klageren, såfremt hun modtog kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, uanset om bopælskommunen havde overholdt sin forvaltningsretlige vejledningsforpligtelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i sin opholdstilladelse fra marts 2010 og den efterfølgende forlængelse af opholdstilladelse fra februar 2013 var blevet vejledt af Udlændingestyrelsen om, at opholdstilladelsen var betinget af, at hverken han eller hans ægtefælle modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, indtil han blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, ligesom det fremgik af begge opholdstilladelser, at klageren kunne miste retten til ophold i Danmark, hvis en eller flere af betingelserne, der var fastsat i opholdstilladelsen, ikke længere var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at hverken klageren eller klagerens ægtefælle efter det oplyste havde rettet henvendelse til Udlændingestyrelsen inden indgivelsen af ansøgningerne om kontanthjælp med henblik på at modtage vejledning om eventuelle opholdsretlige konsekvenser ved at modtage kontanthjælp. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at Udlændingestyrelsen – som den myndighed, der i første instans vurderer, om en opholdstilladelse kan meddeles eller inddrages – måtte anses som den rette myndighed til besvarelse af spørgsmål om eventuelle opholdsretlige konsekvenser ved at modtage kontanthjælp, og at klageren måtte antages at være bekendt hermed, idet han tidligere havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen, ligesom han i de meddelte opholdstilladelser var blevet vejledt skriftligt herom. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelsen af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var født og opvokset i Bosnien-Hercegovina, at han først i en alder af 26 år var blevet meddelt opholdstilladelse og efterfølgende var indrejst i Danmark, og at han således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i cirka syv år og på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i cirka otte år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren udover sin ægtefælle ikke havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klagerens ægtefælle var tidligere statsborger i Bosnien-Hercegovina, og at parret havde mødt hinanden i Bosnien-Hercegovina, hvor klageren fortsat havde sine forældre og brødre. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var noget til hinder for, at klageren og klagerens ægtefælle kunne udøve familielivet i Bosnien-Hercegovina. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde haft arbejde i Danmark fra juli 2010 til december 2012, i 2014 og i 2016. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at klageren ikke derved havde opnået en så stærk tilknytning til arbejdsmarkedet, at hans opholdstilladelse af den grund skulle forlænges henset til omfanget og karakteren af arbejdet. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde bestået Prøve i Dansk 2 samt forskellige enkeltfag på HF, at han var uddannet fysiurgisk massør, og at han

arbejdede som frivillig på Odense Bibliotek. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at klageren heller ikke derved havde opnået en så stærk tilknytning til Danmark, at hans opholdstilladelse af den grund skulle forlænges. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det var oplyst, at klageren led af depression og angst, at han havde fået konstateret PTSD i 2013, at han var i medicinsk behandling, og at klagerens partsrepræsentant havde anført, at en eventuel udsendelse ville forværre hans helbredstilstand. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at oplysningerne om klagerens helbredsmæssige forhold ikke var af en så alvorlig karakter, at oplysningerne kunne føre til, at nægtelse af forlængelse af hans opholdstilladelse måtte anses for at være særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren efter det oplyste alene var ordineret medicin mod angst, og at han havde kunnet bestride et arbejde, tage en uddannelse som massør og efter det oplyste havde etableret selvstændig virksomhed i Danmark. FAM/2018/32.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og 4, jf. § 26, stk. 1. Klageren var i december 2012 meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført under henvisning til sin tidligere ægtefælle, og var endvidere i november 2014 meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til hendes nye ægtefælle. Klagerens opholdstilladelse var betinget af, at hun ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, indtil hun meddeltes tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, ligesom det fremgik af opholdstilladelsen, at klageren kunne miste retten til ophold i Danmark, hvis en eller flere af betingelserne, der var fastsat i opholdstilladelsen, ikke længere var opfyldt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for klagerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, og at opholdstilladelsen ikke kunne forlænges, da der var grundlag for at inddrage den. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens bopælskommune til Udlændingestyrelsen i juni 2016 havde oplyst, at klageren havde modtaget kontanthjælp i perioden fra medio oktober 2013 til ultimo april 2016, dog ikke i december 2015. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at klageren havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik fra medio oktober 2013 til og med april 2016. Som følge af, at klageren havde modtaget offentlige ydelser, jf. lov om aktiv socialpolitik, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, og at tilladelsen ikke kunne forlænges, da der var grundlag for at inddrage den, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og 4, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde oplyst, at hun fik kontanthjælp, inden hun blev gift med sin nuværende ægtefælle, at kommunen var fortsat med at udbetale kontanthjælp, efter at hendes ægtefælle havde skrevet under på, at klageren ikke måtte modtage kontanthjælp, og at klageren derfor var af den opfattelse, at hun gerne måtte modtage kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt imid-**

lertid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det udtrykkeligt fremgik af klagerens opholdstilladelse fra november 2014, at den var betinget af, at klageren ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, indtil hun meddeltes tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren efter det oplyste ikke havde kontaktet Udlændingestyrelsen med henblik på at undersøge, hvorvidt hun måtte modtage offentlige ydelser. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelsen af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var født og opvokset i Filippinerne, at hun først i en alder af cirka 40 år var indrejst i Danmark og var blevet meddelt opholdstilladelse, og at hun således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i cirka fem år og på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i cirka seks år. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde haft deltidsarbejde i Danmark hos flere forskellige virksomheder, og at klageren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var ansat på fuld tid som kok i en restaurant, **men Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at klageren ikke derved havde opnået en så stærk tilknytning til arbejdsmarkedet, at hendes opholdstilladelse af den grund skulle forlænges, henset til omfanget og karakteren af hendes arbejde. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde bestået danskprøve på A1-niveau, Prøve i Dansk 2 samt forskellige enkeltfag på VUC, og at hun havde deltaget i et fødevarehygiejnekursus, **men Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at hun heller ikke derved havde opnået en så stærk tilknytning til Danmark, at hendes opholdstilladelse af den grund skulle forlænges. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det var oplyst, at klageren udover sin ægtefælle havde sin moder, søster og myndige datter i Danmark, at klagerens anden myndige datter ligeledes opholdt sig en stor del af tiden i Danmark med sin ægtefælle og parrets fællesbarn, og at klageren havde mange venner samt ægtefællens familie i Danmark, som hun alle var tæt knyttet til. **Det indgik i den forbindelse i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klagerens ægtefælle var førtidspensionist – efter det oplyste på grund af hans psykiske helbred – og at klageren led af astma, som hun modtog receptpligtig medicin for. **Udlændingenævnet fandt imidlertid endelig**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at klageren og hendes ægtefælle kunne udøve familielivet i Filippinerne, hvor klagerens ægtefælle havde været på besøg for at møde klagerens familie, og at oplysningerne om klagerens helbredsmæssige forhold ikke var af en så alvorlig karakter, at oplysningerne kunne føre til, at nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse måtte anses for at være særligt belastende for hende. FAM/2018/55.

3.15.1.5. Særligt tema: Udlændingenævnets praksis i sager vedrørende somaliske statsborgere

Udlændingestyrelsen begyndte i september 2016 at behandle sager vedrørende somaliske statsborgere med henblik på at vurdere, hvorvidt der i disse sager skulle tages skridt til at inddrage eller nægte at forlænge de pågældendes opholdstilladelser, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, og § 11, stk.

2, som følge af, at forholdene i Somalia har ændret sig således, at grundlaget for de pågældendes opholdstilladelser som flygtninge efter udlændingelovens § 7, ikke længere er til stede. Afslag på opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, kan påklages til Flygtningenævnet.

En udlænding, der havde haft opholdstilladelse som flygtning, og som enten fik inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse skulle indtil den 1. maj 2018 selv klage over Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet. Fra og med den 1. maj 2018, jf. lov nr. 318 af 25. april 2018, er der indført automatisk påklage til Flygtningenævnet af Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af flygtninges opholdstilladelser, ligesom klagerne automatisk tillægges opsættende virkning.

Udlændingestyrelsen vurderede samtidig som konsekvens heraf, om der var grundlag for at inddrage eller nægte at forlænge den pågældendes familiemedlemmers opholdstilladelse som familiesammenførte til den pågældende. I de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen inddrog eller nægtede at forlænge de familiesammenførtes opholdstilladelse, kunne disse personer klage over Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet har i en række tilfælde i 2018 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser om at inddrage eller nægte at forlænge de familiesammenførtes opholdstilladelser forud for Flygtningenævnets afgørelse vedrørende referencen med en asylsag i Flygtningenævnet. I disse tilfælde har Udlændingenævnet vejledt om, at de pågældende personer, der tidligere var meddelt opholdstilladelse som familiesammenførte, kunne anmode Udlændingenævnet om at genoptage nævnets afgørelse, hvis Flygtningenævnet måtte omgøre eller hjemvise Udlændingestyrelsens afgørelse om at inddrage eller at nægte at forlænge referencens asylsag.

Den 1. november 2018 oplyste Udlændingenævnet på nævnets hjemmeside, at Udlændingenævnet havde erfaret, at Udlændingestyrelsen havde justeret sin praksis, for så vidt angår fastsættelsen af udrejsefrister, således at Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse i en familiesammenføringssag vejledte om, at hvis Flygtningenævnet stadfæstede afgørelsen om at inddrage eller at nægte at forlænge referencens asylsag, skulle ansøgeren i familiesammenføringssagen udrejse i overensstemmelse med den af Flygtningenævnet fastsatte udrejsefrist.

Udlændingenævnet overvejede på denne baggrund sin praksis for meddelelse af udrejsefrister i familiesammenføringssager, hvor referencens opholdsgrundlag ikke var endeligt afklaret i Flygtningenævnet. Som følge heraf besluttede Udlændingenævnet, at i familiesammenføringssager, hvor referencens opholdsgrundlag ikke var endeligt afklaret i Flygtningenævnet, ville Udlændingenævnet ikke fastsætte en udrejsefrist. Udlændingenævnet orienterede i stedet ansøgeren i familiesammenføringssagen om, at hvis Flygtningenævnet måtte stadfæste afgørelsen om at inddrage eller at nægte at

forlænge den herboende references asylsag, skulle ansøgeren i familiesammenføringssagen udrejse i overensstemmelse med den af Flygtningenævnet i den forbindelse fastsatte udrejsefrist.

Udlændingenævnet tilkendegav samtidig, at Udlændingenævnet ville overveje, om og i givet fald i hvilket omfang den besluttede justering af praksis for fastsættelse af udrejsefrister i familiesammenføringssager, hvor referencens opholdsgrundlag ikke var endeligt afklaret i Flygtningenævnet, kunne få betydning for sager, hvor Udlændingenævnet tidligere har truffet afgørelse.

Udlændingenævnet oplyste den 21. november 2018 på nævnets hjemmeside, at der var blevet foretaget en manuel gennemgang af de sager, hvori Udlændingenævnet havde truffet afgørelse i familiesammenføringssager vedrørende somaliske statsborgere siden starten af projektet vedrørende inddragelse og nægtelse af forlængelse af somaliske statsborgeres asyl- og familiesammenføringstilladelser, førend Flygtningenævnet havde truffet afgørelse i referencens asylsag, og hvor referencens opholdsgrundlag på daværende tidspunktet ikke var endeligt afklaret i Flygtningenævnet. Udlændingenævnet sendte i disse sager et brev til de pågældende udlændinge om, at Udlændingenævnet havde ændret sin beslutning om fastsættelse af udrejsefristen og meddelte de pågældende, at Udlændingenævnet således ikke fastsatte en udrejsefrist for de pågældende. Udlændingenævnet oplyste samtidig de pågældende om, at det påhvilede de pågældende at udrejse i overensstemmelse med den af Flygtningenævnet fastsatte udrejsefrist i referencens sag, såfremt Flygtningenævnet måtte stadfæste afgørelsen om inddragelse og nægtelse af forlængelse af referencens asylsag.

Udlændingenævnet oplyste derudover, at i enkelte sager, hvor Flygtningenævnet havde omgjort eller hjemvist referencens asylsag, efter at Udlændingenævnet havde truffet afgørelse i familiesammenføringssagen og i den forbindelse fastsat en udrejsefrist, ville Udlændingenævnet af egen drift genoptage de pågældende familiesammenføringssager og hjemvise disse sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen i første instans, således at familiesammenføringssagerne kunne blive vurderet i forbindelse med den fornyede vurdering af referencens asylsag.

Den 23. november 2018 oplyste Udlændingenævnet på nævnets hjemmeside, at Udlændingenævnets formandskab og koordinationsudvalg havde besluttet, at sagsbehandlingen i Udlændingenævnet i sager vedrørende somaliske statsborgere blev ændret, således at Udlændingenævnet i familiesammenføringssager, hvor referencens opholdsgrundlag ikke er endeligt afklaret i Flygtningenævnet, vil afvente afgørelsen i referencens asylsag i Flygtningenævnet, førend Udlændingenævnet træffer afgørelse i familiesammenføringssagen.

Udlændingenævnet har ikke i 2018 truffet afgørelser i medfør af praksisændringen af 23. november 2018.

3.15.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v.

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Betingelsen for at få forlænget sin opholdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse, dvs. i forhold til den lovbestemmelse, der var hjemmel for førstegangsudstedelsen af opholdstilladelse. Det betyder eksempelvis, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår. De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af den afgørelse, hvori udlændingen meddeltes opholds- og arbejdstilladelse.

En opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier meddeles med henblik på midlertidigt ophold og kan efter omstændighederne inddrages, såfremt der foreligger en inddragelsesgrund i medfør af udlændingelovens § 19.

De i praksis mest anvendte inddragelsesgrunde findes i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og nr. 3, hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

I tilfælde hvor der sker nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er meddelt med henblik på beskæftigelse eller studie, finder § 26, stk. 1, imidlertid ikke anvendelse, da opholdstilladelsen er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 2.

3.15.2.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af greencardordningen

Greencardordningen blev ophævet pr. 10. juni 2016, jf. lov nr. 612 af 8. juni 2016. Imidlertid kan en greencardtilladelse fortsat forlænges, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Greencardordningen blev forinden ophævelsen senest ændret ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1.

januar 2015. I den forbindelse blev blandt andet kriterierne for at få forlænget en opholdstilladelse efter greencardordningen skærpet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 12, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014, at der indføres en særlig overgangsordning for udlændinge, der har fået opholdstilladelse efter den dagældende greencardordning. Det fremgik af lovforslagets § 4, stk. 5, at udlændingelovens § 9 a, stk. 12, som affattet ved lovens § 1, nr. 18, ikke skulle finde anvendelse for udlændinge, der havde opholdstilladelse på tidspunktet for lovens ikrafttræden, og som første gang søgte om forlængelse af opholdstilladelsen efter lovens ikrafttræden. I disse tilfælde fandt de hidtil gældende regler anvendelse.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.10.2.1., for så vidt angår eksempler på Udlændingenævnets stillingtagen til forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen forud for lov nr. 1488 af 23. december 2014.

En udlændings ferieafholdelse kan indgå i vurderingen af, om udlændingen opfylder betingelsen om "fast beskæftigelse af et vist omfang" efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1 og nr. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der herved skal lægges vægt på, om en udlænding har været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang i omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, eller om udlændingen har været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang i omkring 12 måneder, før udlændingen blev uforskyldt ledig. Efter praksis kan manglende beskæftigelse i omkring fem uger ud af de seneste 12 måneder medføre forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen. Denne praksis er fastlagt efter ferielovens § 8, som indebærer, at en lønmodtager har ret til 25 dages ferie årligt, uanset om den pågældende har optjent ret til betalt ferie. Vurderingen vil imidlertid være konkret og individuel i hvert enkelt tilfælde.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.2.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.1., for så vidt angår eksempler på Udlændingenævnets stillingtagen til betydningen af ferieafholdelse.

Når en ansøger påberåber sig sygdom i forbindelse med en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, anlægges der en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder. De relevante kriterier for vurderingen er længden af sygdommen, karakteren af sygdommen, hvorvidt udlændingen skifter arbejdsgiver under sygdommen, om sygdommen kan begrunde fraværet fra arbejdspladsen og tidsperspektivet for, at udlændingen kommer i arbejde igen, såfremt udlændingen fortsat er sygemeldt på afgørelsestidspunktet. En udlænding vil således efter en konkret og individuel vurdering kunne få forlænget sin opholdstilladelse efter greencardordningen, selvom udlændingen ikke har været beskæftiget i tolv sammenhængende måneder forud for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. Såfremt en udlænding ikke

har udsigt til at komme i arbejde igen, vil en opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen som udgangspunkt ikke kunne forlænges.

Nedenfor er der et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgninger om forlængelse omfattet af overgangsordningen for udlændinge, der har fået greencard før den 1. januar 2015:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af en indisk statsborgers opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om forlængelse i november 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst – og som det fremgik af sagens øvrige oplysninger – at ansøgeren ikke havde været i beskæftigelse efter ultimo oktober 2016, hvor ansøgeren var involveret i en ulykke, der havde påført ansøgeren personskade og gjorde ansøgeren uarbejdsdygtig. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af e-Indkomst, at ansøgeren ikke siden oktober 2016 havde oppebåret en lønindkomst, men at ansøgeren derimod i perioden fra januar 2017 til december 2017 havde modtaget anden personlig indkomst, der ikke var lønindkomst. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren i oktober 2016 havde været involveret i en ulykke, at ansøgeren i den forbindelse havde pådraget sig personskade, at ansøgeren som følge heraf var blevet uarbejdsdygtig, og at ansøgeren på den baggrund havde fået tildelt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af lovbestemmelsen, at en udlænding skal have været i beskæftigelse i omkring 12 måneder forud for styrelsens afgørelse om forlængelse, og at der skal være tale om beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren i perioden fra september 2015 til oktober 2016 havde været beskæftiget minimum 60 timer per måned, at ansøgeren, siden ulykken var indtruffet og frem til oktober 2017, havde svaret skat af erstatningsbeløbene tilkendt ansøgeren, og at ansøgeren kontinuerligt havde betalt skat i 21 måneder. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke er hjemmel til at dispensere fra betingelserne om beskæftigelse i 12 måneder i et ikke ubetydeligt omfang forud for tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse i tilfælde af sygdom eller en ulykke. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde været sygemeldt inden for rammerne af et

ansættelsesforhold henset til, at ansøgeren i ansøgningsskemaet selv havde oplyst, at ansøgeren i perioden fra september 2015 til oktober 2016 havde været beskæftiget som pizza-bager, og at ansøgeren ikke i øvrigt havde tilvejebragt dokumentation, der understøttede, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til det job, ansøgeren udførte, før ulykken var indtruffet i oktober 2016. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke kunne anses for at have været sygemeldt under et fast beskæftigelsesforhold. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke var omfattet af reglerne i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, idet ansøgeren ikke havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang, og var blevet uforskyldt ledig indtil tre måneder før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om forlængelse, henset til at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse i 2017, og at ansøgeren ikke havde været i beskæftigelse efter oktober 2016 grundet uarbejdsdygtighed. **Udlændingenævnet bemærkede den forbindelse**, at såfremt en udlænding på baggrund af sygdom eller en ulykke ikke har udsigt til at komme i beskæftigelse på ny, vil en opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen som udgangspunkt ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at en opholdstilladelse efter greencardordningen gives med henblik på at arbejde i Danmark, og at ansøgeren på tidspunktet for klagens indgivelse fortsat ikke var i ordinært arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren efter en konkret og individuel vurdering ikke kunne få forlænget sin opholdstilladelse efter greencardordningen, selvom ansøgeren ikke havde været beskæftiget i tolv sammenhængende måneder forud for styrelsens afgørelse som følge af uarbejdsdygtighed forårsaget af en personskade i forbindelse med en ulykke. ÅB/2018/107.

I 2018 har Udlændingenævnet taget stilling til, at for at en udlænding kan få forlænget sin opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, skal der være tale om en reel ansættelsesaftale. Som eksempel herpå, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af en iransk statsborgers opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om forlængelse i september 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren inden for de seneste 12 måneder fra Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse i september 2017 alene havde haft registreret lønindkomst i august 2017 og september 2017. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde fremsendt en ansættelseskontrakt indgået mellem ansøgeren og virksomhed A. **Udlændingenævnet fandt**

imidlertid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ifølge sin ansættelseskontrakt fra virksomhed A var ansat med første arbejdsdag medio september 2017, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde truffet afgørelse medio september 2017, og at det herved alene var halvanden måneds ansættelse det seneste år forud for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, som indgik i beregningen. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgeren ikke inden for de seneste 12 måneder fra Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse i september 2017 havde været i beskæftigelse af et vist omfang. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at ansøgeren i perioden fra august 2016 til december 2017 havde udført serviceydelser for en person i dennes hjem med en ugentlig arbejdstid på 10 timer, og at det beroede på en fejl hos SKAT, at registreringen af ansøgerens indkomst ikke havde afspejlet de faktiske forhold vedrørende ansøgerens ansættelse hos en privatperson. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at vedkommende privatperson havde anført, at ansøgeren i perioden fra august 2016 til september 2017 havde været i et fast og lønnet ansættelsesforhold hos vedkommende, og at ansøgeren havde en underskrevet ansættelseskontrakt. **Det indgik desuden i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren havde udført arbejdsopgaver for vedkommende privatperson, at ansøgeren herfor havde modtaget løn, at vedkommende privatperson fejlagtigt ikke havde indberettet ansøgerens løn til SKAT, at ansøgeren ikke havde været bekendt med dette, og at ansøgeren således havde været i god tro. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at der ikke sås at være registreret lønindkomst vedrørende ansøgeren i eIndkomst vedrørende denne ansættelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det er en arbejdsgiver og arbejdstagers fælles ansvar at sætte sig ind i det regelsæt, der regulerer et givent ansættelsesforhold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af serviceerklæringerne fra SKAT og den indgåede ansættelseskontrakt, at ansøgeren på baggrund af udført arbejde hos vedkommende privatperson med en ugentlig arbejdstid på 10 timer ville modtage en betaling på 2.365 kr. pr. måned svarende til en timeløn på 59,25 kr. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at aflønningen ikke var sædvanlig henset til ansøgerens alder og kvalifikationer. **Udlændingenævnet henviste på den baggrund til**, at det fremgår af forarbejderne til greencardordningen, at løn- og ansættelsesvilkår skal svare til de overenskomstmæssige vilkår eller på anden måde være sædvanlige for det danske arbejdsmarked. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgik af kopi af forslag til ændret årsopgørelse fra SKAT vedrørende ansøgerens årsopgørelse for indkomståret 2016, at ansøgeren havde modtaget honorarer på 11.825 kr. fra vedkommende privatperson, at det af serviceerklæringerne fremgik, at vedkommende privatperson havde ansøgt om skattefradrag for den serviceydelse, som ansøgeren havde udført. **Udlændingenævnet kunne på den baggrund ikke lægge til grund**, at ansøgerens udførte serviceydelser hos vedkommende privatperson kunne anses som et reelt fast ansættelsesforhold omfattet af udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren i perioden fra februar 2017 til april 2017 havde været i praktik på et sygehus,

ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at et praktikophold er ulønnet og derfor ikke medregnes ved vurderingen af, om ansøgeren havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i forbindelse med klagesagen havde fremsendt en underskrevet ansættelseskontrakt vedrørende ansøgerens ansættelse hos vedkommende privatperson. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren siden august 2017 havde været fastansat hos virksomhed B, og at ansøgeren herefter var blevet ansat i en fast stilling på fuldtid hos virksomhed A, idet fremtidige forhold vedrørende ansøgerens beskæftigelsesmæssige situation efter tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse medio september 2017 ikke kunne indgå i vurderingen. ÅB/2018/108.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.8.2.1., for så vidt angår eksempler på afgørelser, hvor udlændingen var blevet uforskyldt ledig mindre end tre måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Efter udlændingelovens dagældende[38] § 9 a, stk. 12. kan en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 9 a, stk. 2, nr. 1, forlænges, hvis udlændingen to år efter udstedelsen af opholdstilladelsen har oppebåret en lønindtægt, der minimum svarer til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked i det seneste år, før ansøgningen om forlængelse indgives.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt kravet til oppebåret lønindtægt var opfyldt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en statsborger fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 1, nr. 2, jf. § 9 a, stk. 12.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 12, jf. stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 12, 2. pkt., havde oppebåret en lønindtægt, der minimum svarede til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked i det seneste år forud for, at ansøgningen om forlængelse blev indgivet. Da ansøgeren oprindeligt var blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen medio oktober 2012, skulle ansøgeren således i de seneste 12 måneder, før ansøgningen om forlængelse blev indgivet, have oppebåret en lønindtægt på 301.084 kr.

[38] Når der i det følgende afsnit henvises til udlændingelovens dagældende § 9, stk. 12, henvises der til lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at det fremgik af ansøgerens egne oplysninger samt af eIndkomst, at ansøgeren inden for det seneste år forud for indgivelse af ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen ultimo december 2016 alene havde oppebåret en lønindtægt på 11.384 kr. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen senest var blevet forlænget primo januar 2016, og at det udtrykkeligt fremgik på engelsk af ansøgerens opholdstilladelse fra primo januar 2016, at ansøgeren ved en eventuel efterfølgende forlængelse skulle opfylde et krav om i det seneste år forud for ansøgningens indgivelse at have oppebåret en løn svarende til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det alene var lønindtægt, der kunne medtages ved vurderingen, og at ansøgerens udbetalte sygedagpenge og arbejdsløshedsdagpenge derfor ikke kunne medregnes. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren medio oktober 2014 havde været udsat for en arbejdsulykke, hvorved ansøgeren skadede sine knæ, og at ansøgeren på grund af sine knæsmerter ikke havde kunnet arbejde siden februar 2016, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en udlændings personlige forhold ikke kunne indgå som en del af vurderingen ved ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få forlænget sin opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. ERH/2018/37.

Såfremt en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 9 a, stk. 2, nr. 1, skal forlænges mere end en gang, følger det af udlændingelovens dagældende § 9 a, stk. 12, 2. pkt., at en udlænding skal have oppebåret en lønindtægt, der minimum svarer til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked, i det seneste år før ansøgningen om forlængelse indgives. Det er året for, hvornår den første opholdstilladelse efter greencardordningen blev givet, der afgør indkomstkravet.[39]

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt kravet til at have oppebåret en tilstrækkelig lønindtægt var opfyldt i forbindelse med en 2. gangs forlængelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af en pakistansk statsborgers opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 12, jf. stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 12, jf. stk. 2, nr. 1. **Udlændinge-**

[39] Indkomstkravet for de konkrete år kan findes på udlændingemyndighedernes hjemmeside, nyidanmark.dk: https://www.nyidanmark.dk/da/Du-vil-forlænge/Arbejde---forlængelse/Greencard

nævnet fandt i den forbindelse, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 12, 2. pkt., havde oppebåret en lønindkomst, der minimum svarede til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked i det seneste år, før ansøgningen om forlængelse blev indgivet. Da ansøgeren oprindeligt var meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i september 2013, skulle ansøgeren således i de seneste 12 måneder, før ansøgningen om forlængelse blev indgivet, have oppebåret en lønindkomst på 306.156 kr. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens egne oplysninger, at ansøgeren inden for det seneste år forud for indgivelse af ansøgningen om forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i juni 2016, ikke havde oppebåret en lønindkomst på 306.156 kr. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på**, at det ved opslag i eIndkomst fremgik, at ansøgeren alene havde oppebåret en lønindkomst på 172.949 kr. i perioden fra juni 2015 til juli 2016. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren i perioden fra februar 2016 til december 2016 havde oppebåret en lønindkomst på mere end 306.000 kr., idet den relevante periode for beregningen af ansøgerens lønindkomst var perioden fra juni 2015 til juni 2016. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren i 2015 havde fremsendt kopi af sit nye pas, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration fejlagtig havde betragtet dette som en ansøgning om en forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse fra september 2013, og at Styrelsen for International Rekruttering og Integration på den baggrund havde vejledt ansøgeren forkert, idet partsrepræsentanten havde henvist til, at ansøgeren i forbindelse med fremsendelse af sit nye pas ikke havde indgivet en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagens akter, at ansøgeren i september 2013 var blevet meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen, der var gældende til primo oktober 2015, og at ansøgeren i juli 2015 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration online havde indgivet en ansøgning om forlængelse af denne opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde på den baggrund til grund**, at ansøgeren således havde indgivet en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren i juni 2016 i forbindelse med indgivelse af sin ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen havde været af den overbevisning, at ansøgeren alene skulle opfylde beskæftigelseskravet på ti timer om ugen og ikke indkomstkravet efter de nye regler, der var trådt i kraft den 1. januar 2015, og at dette skyldtes, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke havde ydet ansøgeren tilstrækkelig vejledning i medfør af forvaltningslovens § 7. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen senest i juli 2015 var blevet forlænget, og at betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse fremgik af ansøgerens opholdstilladelse, herunder at det udtrykkeligt fremgik på engelsk, at ansøgeren ved en eventuel efterfølgende forlængelse skulle opfylde et krav om i de seneste 12 måneder forud for ansøgningens indgivelse at have oppebåret en

løn svarende til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren i forbindelse med sin ægtefælles helbredsproblemer i perioden fra juni 2015 til november 2015 havde opholdt sig i Pakistan, at det var ansøgerens moralske forpligtelse at hjælpe sin ægtefælle, at ansøgeren ikke havde modtaget sociale ydelser i forbindelse med behandlingen af sin ægtefælle, og at ansøgerens opholdstilladelse på baggrund heraf burde forlænges. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens personlige forhold ikke kunne indgå som en del af vurderingen ved ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren i forbindelse med sin ægtefælles sygdom havde været nødsaget til at udrejse af Danmark i perioden fra juni 2015 til november 2015, at ansøgeren på den baggrund havde mindre end otte måneder til at opfylde indkomstkravet, og at ansøgeren derfor burde gives en ny periode for at opfylde indkomstkravet, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den relevante periode for ansøgerens lønindkomst, der kunne medtages i beregningen af, om ansøgeren opfyldte indkomstkravet, var lovbestemt til at være 12 måneder, før ansøgningen om forlængelse blev indgivet, og at der ikke var lovhjemmel til at give ansøgeren en ny forlænget periode, hvortil kom, at formålet med greencardordningen var at tage ophold i Danmark med henblik på at tage lønnet beskæftigelse i Danmark. ÅB/2018/109.

Udlændingenævnet har endvidere i 2018 haft anledning til at tage stilling til, i hvilket omfang feriepenge kan indgå i beregningen af, hvorvidt en udlænding opfylder kravet om at have oppebåret en lønindtægt svarende til en gennemsnitlig startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked.

Som et eksempel på en afgørelse herom, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af en indisk statsborgers opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 12, 2. pkt., jf. stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnets flertal fandt, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 12, 2. pkt., havde oppebåret en lønindtægt, der minimum svarede til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked i det seneste år, før ansøgningen om forlængelse var indgivet. **Udlændingenævnets flertal fandt endvidere**, at optjente, men ikke udbetalte, feriepenge, i overensstemmelse med Styrelsen for International Rekruttering og Integrations praksis ikke skulle medregnes ved opgørelsen af lønindtægten. Da ansøgeren oprindeligt var meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i maj 2014, skulle han således i de seneste 12 måneder, før ansøgningen om forlængelse var indgivet, have oppebåret en lønindtægt

på 309.334 kr. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have haft en lønindtægt, der minimum svarede til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked i det seneste år, før ansøgningen om forlængelse var indgivet. **Udlændingenævnets flertal lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af de til sagen fremlagte lønsedler, at ansøgeren havde haft en samlet lønindtægt på 301.615,13 kr. inkl. ATP og udbetalte feriepenge. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets flertals vurdering**, at ansøgerens partrepræsentant havde anført, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde ændret praksis, og at ansøgerens feriepenge rettelig skulle have været medregnet. **Udlændingenævnets flertal fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da Styrelsen for International Rekruttering og Integration var blevet hørt herom, hvortil Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke havde ændret praksis. Der blev endvidere henvist til besvarelserne af Folketingsspørgsmålene nr. S 286 af 6. december 2017 og nr. S 294 af 9. januar 2018, hvoraf det fremgik, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke havde ændret praksis. ERH/2018/57.

Efter udlændingelovens dagældende § 19, stk. 1, nr. 9,[40] kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen et år efter udstedelsen af opholdstilladelsen har oppebåret en lønindkomst på minimum 50.000 kr. her i landet, jf. § 9 a, stk. 3, 4. pkt., og udlændingen ikke har oppebåret en sådan indtægt.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om, at udlændingen skal have oppebåret den nødvendige lønindtægt på 50.000 kr. det første år efter meddelelse af opholdstilladelse, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.1., afgørelserne ERH/2017/81 og ERH/2017/24.

Udlændingenævnet har også i 2018 haft lejlighed til at tage stilling til en række sager, hvor SKAT på baggrund af sin kontrolvirksomhed har annulleret en række udlændinges lønindberetninger i eIndkomst.

Som et eksempel på en afgørelse herom, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en indisk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Ansøgeren var meddelt op-

[40] Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 9, blev ophævet ved lov nr. 612 af 8. juni 2016 (Ophævelse af greencard ordningen). Det fremgår af lovens § 2, stk. 6, at ophævelsen ikke finder anvendelse for udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1, på baggrund af en ansøgning indgivet den 1. januar 2015 eller senere.

holdstilladelse i Danmark i september 2010. Ansøgeren havde fået et barn i marts 2017, og barnet var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i august 2017.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, med rette var blevet inddraget, idet grundlaget for forlængelsen i september 2013 var urigtigt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i september 2013 var blevet forlænget på baggrund af oplysninger om beskæftigelse af ikke ubetydeligt omfang af minimum 10 timer ugentligt indenfor de seneste 12 måneder op til afgørelsen, hvilket var i perioden fra september 2012 til september 2013. Imidlertid havde SKAT annulleret ansøgerens lønindberetning fra virksomhed A for september 2012 og lønindberetningerne fra virksomhed B for februar 2013 til og med juni 2013, og det fremgik af eIndkomst, at ansøgerens indtægter i perioden fra september 2012 til november 2012 alene sås at stamme fra virksomhed C, hvorfra ansøgeren havde fået udbetalt 4.910 kr. månedligt for 117 løntimer. Hertil kom, at ansøgerens eneste indtægt fra februar 2013 til juni 2013 var fra virksomhed D, hvor ansøgeren månedligt havde arbejdet 25 timer til 3.686 kr., hvilket ikke kunne anses for at være beskæftigelse i et vist omfang. Ansøgeren havde således ikke været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang i de seneste 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse fra september 2013, idet der alene var tale om samlet otte måneders beskæftigelse, samt at lønnen fra virksomhed C var usædvanlig lav, da den alene svarede til knap 42 kr. i timen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det fremgik af et brev fra januar 2017 fra SKAT, at ansøgeren havde gjort indsigelse mod annulleringerne, og i øvrigt havde været meget samarbejdsvillig og i den forbindelse havde oplyst, at ansøgeren havde arbejdet som kasseassistent i en kiosk, og at ansøgeren af sin arbejdsgiver havde fået at vide, at det var normalt, at der fremgik andre navne på arbejdsgivere på lønsedlerne. Det fremgik endvidere af brevet, at SKAT var af den overbevisning, at ansøgeren reelt havde arbejdet i 2012 og 2013. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren i sin ansøgning om forlængelse fra august 2013 faktisk havde oplyst at have været ansat hos virksomhed B fra februar 2013 til juni 2013 på trods af sin oplysning til SKAT om at have arbejdet i en kiosk. Hertil kom, at der intet fremgik af ansøgningsskemaet om en ansættelse i en kiosk på noget tidspunkt, og at ansøgeren havde underskrevet skemaet på tro og love. **Det kunne ikke ændre Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at SKAT havde skattereguleret for 2012 og 2013 som følge af de opståede ændringer, og at der var fremlagt et foto af en computerskærm, hvoraf det fremgik, at der skulle betales skyldig skat for 2012. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke af fotoet fremgik, hvorfor opkrævningen var blevet fremsendt, eller hvem der skulle betale. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde fremsendt den konkrete afgørelse fra SKAT, som ansøgeren havde omtalt i sin klage fra oktober 2017. **Udlændingenævnet fandt det således ikke dokumenteret**, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at ansøgeren havde arbejdet kontinuerligt i et vist omfang, således at denne betingelse for forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse var opfyldt, når lønindberetningerne fra virksomhed A

for september 2012 og lønindberetningerne fra virksomhed B for februar 2013 til og med juni 2013 ikke kunne lægges til grund. Da grundlaget for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om forlængelse fra september 2013 ikke var til stede, var grundlaget for afgørelsen om forlængelse fra april 2015 heller ikke til stede. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, og § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste var født og opvokset i Indien, at ansøgeren var indrejst i Danmark i en alder af 31 år, og at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark med henblik på midlertidigt ophold i cirka seks år og seks måneder, og at ansøgerens ægtefælle ligeledes var indisk statsborger og alene havde opholdt sig i Danmark i knap fire år. Ansøgeren vurderedes derfor fortsat at have en stærkere tilknytning til sit hjemland end til Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde bestået FVU-læsning trin 2, Prøve i Dansk 2 og medborgerskabsprøve, at ansøgeren havde arbejdet frivilligt siden oktober 2012, og at ansøgeren havde haft en vis tilknytning til arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgerens og dennes ægtefælles fællesbarn var blevet født i marts 2017 og var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i august 2017, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet barnet ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole. ÅB/2018/110.

3.15.2.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af beskæftigelse m.v.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter beløbsordningen til en indisk statsborger, jf. udlændingelovens dagældende § 19, stk. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 26, stk. 1. Ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, under henvisning til ansættelse som køkkenchef hos virksomhed A.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke længere opfyldte de betingelser, der var knyttet til opholdstilladelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af ansøgerens tidligere arbejdsgiver var blevet oplyst, at ansøgeren havde opsagt sin stilling som køkkenchef fra december 2017, og at ansøgerens ansættelse hos virksomhed A dermed var ophørt. **Udlændingenævnet fandt**

endvidere, at det faktum, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren pr. februar 2018 havde været ansat hos virksomhed B, og at der var tale om en tidsubegrænset ansættelse med en arbejdstid på 32-37 timer ugentligt, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da opholdstilladelsen var givet på baggrund af ansættelsen hos virksomhed A. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var forhold i sagen, der bevirkede, at det ville være særligt belastende for ansøgeren at få inddraget sin opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 26, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2017 var blevet meddelt midlertidig opholdstilladelse med henblik på at arbejde i Danmark, at ansøgeren var indrejst i Danmark i juli 2017 som 35-årig, og at der til sagen ikke var oplyst om helbredsmæssige eller personlige forhold, der gjorde, at en inddragelse ville være særligt belastende. ÅB/2018/111.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.8.2.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.2., for så vidt angår eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse på beløbsordningen, fordi ansøgeren ikke opfyldte betingelserne i sin opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter beløbsordningen til en tyrkisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, hvoraf det fremgår, at det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, at ansøgeren i sin ansættelse har en årlig indtægt på 375.000 kr. Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren i 2015 og 2016 ikke havde en årlig lønindtjening på 375.000 kr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ifølge oplysninger fra e-Indkomst ikke havde en lønindtægt i januar og februar 2015, hvor han havde modtaget sygedagpenge i en periode fra medio januar 2015 til medio marts 2015, at ansøgeren havde modtaget en halv løn i marts 2015, ingen løn havde modtaget i maj 2016 på trods af, at der kun blev udbetalt sygedagpenge for en periode ultimo maj 2016, og kun havde modtaget en halv løn i juni 2016 på trods af, at der ikke var blevet udbetalt sygedagpenge i juni 2016. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren således i 2015 alene havde haft en lønindtægt svarende til 303.100 kr. og i 2016 svarende til 334.958 kr. Inklusive sygedagpenge havde ansøgeren i 2015 haft et indtægtsgrundlag på 339.888 kr. og i 2016 på 337.434 kr. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i en periode havde været uarbejdsdygtig og havde modtaget sygedagpenge, idet det fremgik af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, at der skulle være tale om en ansættelse, som indebar en årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb, at dette mindstebeløb var på 375.000 kr., og at denne beløbs-

grænse var ufravigelig og skulle overholdes uafhængigt af ansættelsesvilkårene. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at selv hvis de modtagne sygedagpenge blev sidestillet med en løninddtægt og blev indregnet som en del af ansøgerens indtægt for 2015 og 2016, ville beløbsgrænsen på 375.000 kr. ikke være opfyldt. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren i 2015 og 2016 ikke havde haft den nødvendige indtægt svarende til mindst 375.000 kr. årligt, og som følge heraf var betingelsen for opholdstilladelsen ikke længere til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, jf. 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at der i klagen var henvist til ansøgerens rettigheder efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet i forhold til inddragelsen af ansøgerens opholdstilladelse fra ultimo juli 2014. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse var blevet inddraget, idet ansøgeren ikke opfyldte de betingelser, der var knyttet til opholdstilladelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i afgørelsen om inddragelse havde vejledt ansøgeren om muligheden for at søge om opholdstilladelse efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet eller stand still-klausulen, og at ansøgeren primo september 2017 var blevet meddelt opholdstilladelse i henhold til stand still-klausulen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. ERH/2018/21.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra august 2017 om inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen til en ghanesisk statsborger. Ansøgeren havde mellem august 2010 og december 2012 haft opholdstilladelse i Danmark som studerende og var i august 2012 blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen. Denne opholdstilladelse var senest blevet forlænget i september 2016 til september 2019.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgerens opholdstilladelse fra august 2012, senest forlænget ved afgørelse fra september 2016, ikke burde inddrages under henvisning til, at ansøgeren ikke havde opfyldt betingelserne for sin opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ved e-mail i juli 2017 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at ansøgeren var blevet vejledt om, at selvom ansøgeren afholdt forældreorlov skulle ansøgeren fortsat opfylde indtægtskravet i ansøgerens opholdstilladelse, at ansøgeren derfor var begyndt at arbejde mere for at dække den manglende indtjening i 2017, og at det ved opslag i det elektroniske indkomstregister (eIndkomst) fremgik, at ansøgeren i 2017 havde haft en samlet årlig indtægt på mere end 400.000 kr. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren havde opfyldt vilkåret for ansøgerens opholdstilladelse, og at opholdstilladelsen derfor ikke burde inddrages.
ÅB/2018/112.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.2., for så vidt angår eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor lønvilkårene ikke var sædvanlige efter danske forhold, idet ansøgeren havde modtaget acontoudbetalinger af lønnen.

3.15.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelige opholds- og arbejdstilladelse, herunder at ansøgeren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på at deltage i grund- og ungdomsuddannelser gives med henblik på midlertidigt ophold og for højst ét år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Efter studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3, kan en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 1, i særlige tilfælde forlænges i højst yderligere ét år. Bestemmelsen i § 14, stk. 3, finder ikke anvendelse, når det allerede fra indgivelsen af ansøgningen står klart, at uddannelsen ikke kan afsluttes inden for den tidsmæssige ramme i studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en studieopholdstilladelse med henblik på at studere på en grund- og ungdomsuddannelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en ukrainsk statsborgers opholdstilladelse med henblik på at studere på en grunduddannelse, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1. Ansøgeren var i juni 2016 blevet meddelt opholdstilladelse frem til juni 2017 som studerende efter udlændingeloven § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 4.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende på en efterskole ikke kunne forlænges yderligere i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 4, jf. § 14, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren allerede havde haft opholdstilladelse med henblik på at gennemføre 9. klasse i Danmark i perioden fra juli 2016 til juli 2017 som elev på efterskolen, jf. studiebekendtgørelsens § 4, at ansøgerens formål med at forlænge opholdstilladelsen var at gennemføre 9. klasse i Danmark, som først forventedes afsluttet i juli 2018, og at der efter studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1, alene kan gives opholdstilladelse til elever på grund- og ungdomsuddannelser i en samlet periode på højst et år. **Udlændingenævnet endvidere**, at ansøgeren ikke kunne meddeles forlængelse af sin opholdstilladelse, idet ansøgerens uddannelse ikke kunne færdiggøres inden for samlet et år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at

Styrelsen for International Rekruttering og Integration ved afgørelsen fra juli 2016 havde vejledt ansøgeren om, at opholdstilladelsen som udgangspunkt ikke kunne forlænges, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1, og at opholdstilladelsen efter bestemmelsen i § 4 kun i særlige tilfælde kunne forlænges i højst yderligere tolv måneder, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren på sit første år ikke havde opnået et højt nok niveau i dansk, at ansøgeren havde arbejdet målrettet med sine danskkundskaber i sin fritid, at ansøgerens mål var at bestå 9. klasses afgangsprøven i Danmark på dansk med tilfredsstillende karakterer, og at ansøgeren efter det oplyste ikke var blevet informeret om Styrelsen for International Rekruttering og Integrations breve fra henholdsvis juli 2017 og august 2017, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren allerede havde haft opholdstilladelse i et år med henblik på at gennemføre sin 9. klasses afgangsprøve. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne særlige forhold, som talte for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse. ÅB/2018/113.

Studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse kan maksimalt forlænges i yderligere et år, såfremt ansøgeren er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 11, stk. 6 og 8.

Som eksempler på afgørelser herpå, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en pakistansk statsborgers opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5, jf. studiebekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som Ph.d.-studerende på et dansk universitet ikke kunne forlænges yderligere, jf. udlændingelovens § 9 i, stk.1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en opholdstilladelse som studerende alene kan forlænges i yderligere et år, såfremt udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at ansøgeren i april 2012 var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som Ph.d.-studerende på en uddannelse på et dansk universitet, gyldig i perioden fra april 2012 til 2014, at uddannelsen var treårig og normeret til at blive afsluttet i april 2015, og at ansøgeren i juli 2014 havde fået forlænget sin opholdstilladelse som Ph.d.-studerende på et dansk universitet indtil oktober 2015 inklusiv seks måneders opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter endt uddannelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at ansøgeren i september 2015 var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som Ph.d.-studerende

på en uddannelse på et dansk universitet indtil august 2016 inklusiv seks måneders opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter endt uddannelse, og at ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse i august 2016 var blevet forlænget til februar 2017 inklusiv seks måneders opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter endt uddannelse. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning fra juli 2016 havde oplyst Styrelsen for International Rekruttering og Integration om, at ansøgeren forventede at afslutte sit studium i august 2016. Ansøgningen var vedlagt en e-mail fra juli 2016 fra et dansk universitet, hvoraf det fremgik, at det forventedes, at ansøgeren ville afslutte sit studie senest i december 2016. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i november 2016 havde oplyst, at ansøgeren forventede at aflevere sin afhandling i december 2016, og at det danske universitet ved brev i januar 2017 havde bekræftet, at ansøgeren havde afleveret sin afhandling i december 2016. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse havde overskredet den studiemæssige fremgang med mere end 12 måneder, hvorfor der ikke var hjemmel til at forlænge ansøgerens opholdstilladelse yderligere. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren havde forsvaret sin Ph.d.-afhandling i marts 2017, at ansøgerens ægtefælle havde afleveret sin afhandling og på tidspunktet for klagen forberedte at skulle forsvare sin afhandling, at ansøgerens ægtefælles opholdstilladelse ville udløbe i september 2017, at parret havde tre børn, som på tidspunktet for klagen var henholdsvis 7, 9 og 12 år, at ansøgeren passede børnene, mens ansøgerens ægtefælle koncentrerede sig om at færdiggøre sit Ph.d-studie, at ansøgerens og dennes ægtefælles lejekontrakt var indgået til og med september 2017, og at ansøgeren ønskede at få sin opholdstilladelse forlænget til september 2017, idet ansøgeren herefter ville have fået nyt arbejde i Pakistan, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke herved havde oplyst om forhold, som medførte, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende alligevel skulle forlænges. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren sås at have indgivet en ansøgning om forlængelse i juli 2016, at ansøgeren i den forbindelse ikke havde oplyst om, at ansøgeren påtænkte at tage forældreorlov fra medio juli 2016, også selvom det danske universitet ved e-mail fra juli 2016 havde bekræftet, at ansøgerens forældreorlov var blevet godkendt af universitet for perioden fra medio juli 2016 til medio oktober 2016. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren som følge af, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i forbindelse med meddelelsen af ansøgerens opholdstilladelse i september 2015 havde oplyst, at ansøgerens opholdstilladelse kunne forlænges med to år udover den normerede studietid og at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ved en fejl i august 2016 havde forlænget ansøgerens opholdstilladelse i Danmark udover et år, ikke kunne antages at have fået en berettiget forventning om, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende i Danmark kunne forlænges yderligere. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelserne fra april 2012 og juli 2014 på engelsk, at ansøgeren ikke kunne forvente at få forlænget sin opholdstilladelse mere end ét år ud over den normerede studietid. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren i september 2015 var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som Ph.d.-studerende på et dansk universitet indtil august

2016 inklusiv seks måneders opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter endt uddannelse, og at ansøgeren i august 2016 havde fået forlænget sin opholdstilladelse som Ph.d.-studerende på et dansk universitet indtil februar 2017 inklusiv seks måneders opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter endt uddannelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen fra august 2016 på engelsk, at ansøgeren ikke kunne forvente at få forlænget sin opholdstilladelse yderligere, og at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ved brev fra november 2016 havde vejledt ansøgeren om, at ansøgerens opholdstilladelse ikke kunne forlænges yderligere. ÅB/2018/114.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en nigeriansk statsborgers opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, og 5.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som Ph.d.-studerende på et dansk universitet ikke kunne forlænges yderligere, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en opholdstilladelse som studerende alene kan forlænges i yderligere et år, såfremt udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at ansøgeren i september 2013 var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som Ph.d.-studerende på et dansk universitet, og at ansøgerens uddannelse var normeret til tre år og således skulle afsluttes i juli 2016. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om forlængelse fra november 2016 havde oplyst, at ansøgeren nu forventede at afslutte sit studium i maj 2017, og at ansøgeren på den baggrund i januar 2017 fik forlænget sin opholdstilladelse som Ph.d.-studerende på et dansk universitet indtil november 2017 inklusiv seks måneders opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter endt uddannelse. Ansøgeren havde således fået forlænget sin studietilladelse en gang med et år ud over normtiden. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om forlængelse fra november 2017 havde oplyst, at ansøgeren nu forventede at afslutte sit studium i april 2018. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at en ansat på universitetet havde oplyst, at ansøgeren havde indleveret sin Ph.d.-afhandling rettidigt, og at det alene skyldtes inhabilitet i bedømmelsesudvalget, at den rettidige indlevering på den baggrund var blevet trukket tilbage og udskudt med en ny indleveringsdato, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke herved havde oplyst om forhold, som medførte, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende alligevel skulle forlænges. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelserne fra september 2013, april 2014 og januar 2017 på engelsk, at ansøgeren ikke kunne forvente at få forlænget sin opholdstilladelse mere end ét år ud over den normerede studietid. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at en ansat på universitetet havde oplyst, at ansøgeren havde fået godkendt barsel fra februar 2018 til september

2018, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet denne barsel ikke lå inden for den normerede studietid eller det ekstra år. ÅB/2018/115.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.10.2.3., for yderligere eksempler.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede. For eksempler på dette henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.3.

Efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Det er ifølge praksis muligt at få opholdstilladelse med henblik på opnåelse af dansk autorisation som læge. Opholdstilladelse meddeles med henblik på midlertidigt ophold og første gang for to år. Opholdstilladelsen kan forlænges i yderligere to år, hvis udlændingen i forbindelse med ansøgningen om forlængelse dokumenterer at have bestået den danske sprogtest, som er nødvendig for at opnå autorisation. Styrelsen for Patientsikkerhed fastsætter niveauet for den danske sprogtest i sprogkravsbekendtgørelsen.[41] Der er ikke grundlag for at forlænge opholdstilladelsen, såfremt udlændingen ikke kan dokumentere at have bestået den danske sprogtest, og såfremt der ikke er den fornødne fremdrift i forhold til opnåelse af autorisation.

Det følger af § 2, stk. 1, nr. 2, i sprogkravsbekendtgørelsen, at det blandt andet er en betingelse for at opnå dansk autorisation som læge, at udlændingen skal have bestået Prøve i Dansk 3 med minimum karaktererne 10 i mundtlig kommunikation, 7 i læseforståelse og 7 i skriftlig fremstilling. Karaktererne skal være opnået indenfor samme prøve. Hvis de påkrævede karakterer er opnået i forskellige prøver, er det et krav, at prøverne har fundet sted indenfor en periode på 12 måneder.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til forlængelse af en studieopholdstilladelse med henblik på at opnå autorisation som læge i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en srilankansk statsborgers opholdstilladelse som studerende med henblik på at opnå autorisation som læge.

[41] Bekendtgørelse nr. 1372 af 9. december 2010 om autorisation af læger, der er statsborgere i og/eller uddannede i lande udenfor EU/EØS (sprogkravsbekendtgørelsen) kan findes i sin helhed her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=134484

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles forlængelse af sin opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation som læge i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er en betingelse for at få forlænget en opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation som læge i Danmark, at man har bestået Prøve i Dansk 3 med karaktererne 10 i mundtlig kommunikation og 7 i henholdsvis læseforståelse og skriftlig fremstilling ved samme prøve. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse i august 2017 havde bestået Prøve i Dansk 3 med de krævede karakterer. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det efter fast praksis er en betingelse for at få en opholdstilladelse med henblik på opnåelse af dansk autorisation som læge forlænget, at ansøgeren har bestået den danske sprogtest med de resultatkrav, som er nødvendige for at opnå autorisation, ligesom det af bekendtgørelse nr. 1372 af 9. december 2010 om autorisation af læger, der er statsborgere i og/eller er uddannede i lande uden for EU/EØS, udtrykkeligt fremgår, at man skal have bestået en sprogtest, hvis indhold og krav er fastsat af Sundhedsstyrelsen, hvilket er Prøve i Dansk 3, og at ansøgeren ikke opfyldte de krav, der følger af bekendtgørelse nr. 1372 af 9. december 2010, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1128 af 26. august 2016. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren var kommet til Danmark, fordi her var mangel på læger, at ansøgeren skulle til en ny prøve i december 2017, at ansøgeren havde fokuseret 100 procent på at lære dansk, at ansøgeren havde kapacitet til at bestå Prøve i Dansk 3 denne gang, samt at ansøgerens skoleleder mente, at ansøgeren kunne bestå prøven denne gang. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at en sognepræst havde udtalt, at ansøgeren var målrettet, givende og arbejdede ihærdigt med både det danske sprog og den danske kultur. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et ændret resultat, idet disse forhold ikke ændrede på, at der ikke forelå sådanne særlige uddannelsesmæssige grunde, som talte for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse. **Udlændingenævnet konstaterede i den forbindelse**, at ansøgeren fortsat ikke havde fremsendt dokumentation for en prøve i Dansk 3 med karakterer, der opfyldte kravene i bekendtgørelsen. ÅB/2018/116.

Det er også muligt at få opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation som tandlæge. Udlændingenævnet har ikke i 2018 haft anledning til at tage stilling til nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser med henblik på at opnå dansk autorisation som tandlæge.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, 1. pkt.[42], at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en

[42] Bestemmelsen fremgik før den 1. januar 2015 af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, i perioden fra den 1. januar 2015 til den 10. juni 2016 fremgik bestemmelsen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, i perioden fra den 10. juni 2016 til den 31. december 2016 fremgik bestemmelsen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11, og i perioden fra den 1. januar 2017 til den 2. oktober 2017 fremgik bestemmelsen af § 19, stk. 1, nr. 12. Bestemmelsen har siden den 2. oktober 2017 fremgået af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14.

uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, eller for i betydeligt omfang at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i betydeligt omfang at have arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

For ulovligt arbejde kan både udlændingen og arbejdsgiveren straffes med bøde eller fængsel indtil henholdsvis et år og to år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3 og stk. 5, og en studieopholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, såfremt udlændingen er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i betydeligt omfang at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14.

Ved lov nr. 228 af 7. marts 2017 blev reglerne om studerendes ulovlige arbejde lempet. Formålet med loven var at smidiggøre reglerne for inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde således, at udenlandske studerende, der har begået en mindre alvorlig overtrædelse af deres arbejdstilladelse, ikke får inddraget deres studieopholdstilladelse uden først at have fået et varsel, jf. udlændingelovens § 19, stk. 14, 2. pkt. Alvorlige overtrædelser skal fortsat føre til inddragelse, uden at der først sendes et varsel til den studerende. En advarsel kan ikke påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 9.

Udlændingenævnet har ikke i 2018 haft anledning til at tage stilling til sager omfattet af lov nr. 228 af 7. marts 2017.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.3., for så vidt angår eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en studieopholdstilladelse, fordi ansøgeren havde arbejdet ulovligt.

3.15.2.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af au pair-ordningen

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen som au pair er betinget af, at værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever ikke er omfattet af en karensperiode, jf. § 9 j, stk. 9, jf. § 21 a, og værtsfamilien er registreret i karensregisteret.

Som et eksempel på en afgørelse herom, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse som au pair, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Ansøgerens værtsfamilie var i november 2017 blevet registreret i karensregisteret som følge af misbrug af au pair-ordningen, idet værtsfamilien ikke havde tegnet en lovpligtig ansvarsforsikring for ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at som følge af, at ansøgerens værtsfamilie i november 2017 var blevet registreret i karensregisteret som følge af misbrug af au pair-ordningen, og at betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse således ikke længere var til stede, var grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 j, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at ansøgerens værtfamilie ikke havde haft til hensigt ikke at forsikre ansøgeren, at de havde nytegnet en forsikring, så snart de var blevet opmærksomme på fejlen, at der ikke havde været økonomisk vinding for ansøgerens værtsfamilie ved at undlade at tegne det tredje forsikringsforhold, idet det var billigere at tegne en forsikring for alle tre forhold end at have to separate forsikringer for de øvrige to forhold, og at der ikke havde været rejst krav på baggrund af den manglende forsikring i de fem måneder, hvor ansøgeren ikke havde været dækket af det tredje forsikringsforhold, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ligeledes ikke kunne føre til en anden vurdering, at ansøgeren havde anført, at det ville være et personligt nederlag for ansøgeren og dennes familie, hvis ansøgeren var nødsaget til at vende hjem før tid, og at det ville være en stor økonomisk udgift for ansøgeren at betale for sin hjemrejse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse som au pair var stedfæstet til værtsfamilien, som ikke længere opfyldte betingelserne for at være værtsfamilie, og at ansøgeren således på denne baggrund heller ikke længere opfyldte betingelserne for denne opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af au pair bekendtgørelsen § 6, stk. 3, at det påhviler værtsfamilien at betale returbillet, når opholdstilladelsen inddrages, hvilket der var blevet vejledt om i tilladelsen på engelsk. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde oplyst om, at der skulle foreligge sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, at det kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i knap syv måneder. Ansøgeren kunne således ikke antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse ville være særligt belastende for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Filippinerne, hvor ansøgeren var statsborger, hvor ansøgeren havde boet indtil ansøge-

rens første au pair-ophold i Norge fra 2015 til 2017, og hvorfra ansøgeren var indrejst i Danmark som 24-årig. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke sås at have gjort brug af sin mulighed for inden for 30 dage efter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse at søge om fortsættelse som au pair hos en anden værtsfamilie i Danmark. ÅB/2018/117.

Det er en betingelse for opretholdelse af en opholdstilladelse som au pair i Danmark, at ansøgeren under hele sit ophold fungerer som au pair og er registreret med bopæl hos sin værtsfamilie.

Som et eksempel på en afgørelse herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse som au pair, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren var i marts 2016 blevet meddelt opholdstilladelse som au pair hos familie A. I januar 2017 havde Styrelsen for International Rekruttering og Integration inddraget ansøgerens opholdstilladelse som au pair hos værtsfamilie A og havde meddelt opholdstilladelse som au pair hos værtsfamilie B.

Udlændingenævnet fandt, at som følge af, at ansøgeren i april 2017 var fraflyttet adressen hos værtsfamilie B, og at ansøgeren havde oplyst til værtsfamilie B, at ansøgeren ønskede at opsige sin au pair-aftale med værtsfamilie B, var grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 j, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren var bange, at ansøgeren håbede på at finde en ny værtsfamilie, at værtsfamilie B ikke var tilfredse med ansøgerens arbejde, at værtsfamilie B satte ansøgeren til at arbejde i haven, og at ansøgeren derefter havde opsagt au pair-aftalen med værtsfamilie B, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse som au pair var stedfæstet til værtsfamilie B, og at ansøgeren således ikke længere opfyldte betingelserne for denne opholdstilladelse, da ansøgeren havde opsagt au pair-aftalen og var fraflyttet værtsfamilie B's bopæl i juli 2017. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, at det kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i knap et år og syv måneder. Ansøgeren kunne således ikke antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse ville være særligt belastende for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde**

desuden vægt på, at ansøgeren var født og opvokset i Filippinerne, hvor ansøgeren havde boet indtil sit første au pair-ophold i Nederlandene i 2015 som 26-årig, og hvor ansøgeren havde afsluttet en femårig bachelor i Science in Nursing, og at ansøgeren var filippinsk statsborger. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. ÅB/2018/118.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 16, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen som au pair er betinget af, at udlændingen ikke har stiftet familie, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 5, og udlændingen har stiftet familie.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.4., for et eksempel herpå.

3.15.2.5. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til medfølgende familiemedlem

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse som medfølgende familie til en person med opholdstilladelse som medfølgende familie, i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om at inddrage en ukrainsk statsborgers opholdstilladelse som medfølgende familie efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, som følge af samlivsophør. Det fremgik af klagerens opholdstilladelse, at opholdstilladelsen var betinget af, at klageren boede sammen med sin ægtefælle på fælles bopæl, og at klageren kunne miste sin ret til at opholde sig i Danmark, hvis klageren ikke overholdt de betingelser, der var fastsat i opholdstilladelsen.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet konstaterede indledningsvis**, at det var en betingelse for opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, at der var samliv på fælles bopæl. **Udlændingenævnet konstaterede endvidere**, at idet klageren var fraflyttet den fælles bopæl primo oktober 2017, opfyldte han ikke længere betingelserne for sin opholdstilladelse, og hans opholdstilladelse som medfølgende familie kunne derfor inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, jf. § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at klageren var fraflyttet den fælles bopæl primo oktober 2017, at han til sagen havde oplyst, at han var blevet gift ultimo september 2017 på ny, og at han var flyttet sammen med sin nye ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1.

pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren oprindeligt var meddelt opholdstilladelse i Danmark i december 2004 som voksen, at han var uddannet i Ukraine, og at han ifølge CPR var indrejst i Danmark medio januar 2005. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren på tidspunktet for afgørelsen fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde haft opholdstilladelse i Danmark i næsten 13 år, at han havde bestået prøver i dansk, og at han under det meste af sit ophold i Danmark havde haft tilknytning til arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse oplysninger ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren – selvom han havde boet i Danmark i en lang årrække, hvor han havde været tilknyttet arbejdsmarkedet – var meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, og at han derfor ikke i samme omfang, som hvis opholdstilladelsen havde været meddelt med mulighed for varigt ophold, kunne have en berettiget forventning om at kunne fortsætte sit ophold i Danmark, såfremt han ikke opfyldte de betingelser, som opholdstilladelsen var meddelt på baggrund af. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren først var indrejst i Danmark som voksen, og at der i øvrigt ikke var oplyst om sygdom eller handicap, der forhindrede ham i at udrejse af Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren havde arbejdet som ufaglært i perioden fra 2010 til 2015, og at han siden februar 2018 havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge, hvorfor det måtte antages, at han ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde tilknytning til arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at klageren havde indgået ægteskab på ny, og at han boede sammen med sin nye ægtefælle, endvidere ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var meddelt opholdstilladelse under henvisning til sin tidligere ægtefælle, og at han således ikke kunne have en berettiget forventning om, at han kunne fortsætte sit ophold i Danmark under henvisning til indgåelse af et nyt ægteskab. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at klageren ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville virke særligt belastende for ham. ERH/2018/22.

3.16. Bortfald

3.16.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkende-

giver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under to år, har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over to år, og som har en opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker automatisk (ex lege), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det er muligt at ansøge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Såfremt den pågældende udlænding har ansøgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, før opholdstilladelsen er udløbet eller bortfaldet, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

I den samlede skønsmæssige vurdering af, hvorvidt en opholdstilladelse alligevel ikke er bortfaldet, skal udlændingens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt udlændingens familiemæssige og anden tilknytning her i landet indgå, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse altid vurdere, om den mindreårige på ny kan meddeles opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt. Se nærmere herom i afsnit 3.3.2.3.

Som eksempler på afgørelser, hvor der blev taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, og hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, hvorvidt udlændingen havde opgivet sin bopæl i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet, idet ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren havde fra september 1992 til december 2012

haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Denne opholdstilladelse var bortfaldet ved ansøgerens udrejse i juli 2011, hvorefter ansøgeren var blevet meddelt ny opholdstilladelse i Danmark i juni 2014 på baggrund af ægtefællesammenføring. Det var denne nye opholdstilladelse, der var anset for bortfaldet ved Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2017.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., da ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens ansøgningsskema, at ansøgeren ved sin første udrejse af Danmark i juli 2011 selv havde frameldt sig Det Centrale Personregister, at ansøgerens bolig var blevet opsagt, og at ansøgeren havde solgt sine ejendele. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgerens tidligere meddelte opholdstilladelse var bortfaldet, jf. Udlændingenævnets afgørelse fra juni 2013. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at uanset, at ansøgeren på ny i juni 2014 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark og var registreret indrejst i Danmark i september 2014, blev ansøgeren kun i Danmark til oktober 2014 og efterfølgende kun i korte perioder, hvilket havde medført, at ansøgerens registrering som indrejst i Danmark i september 2014 ved afgørelse fra juni 2016 fra kommunen var blevet annulleret. Ansøgeren kunne derved ikke anses for at være genindrejst i Danmark og have etableret en ny bopæl i Danmark efter juni 2014, hvor ansøgeren var blevet meddelt ny opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke før udrejsen i oktober 2014 havde ansøgt om bevarelse af sin opholdstilladelse, samt at ansøgeren siden 2014 kun havde haft sporadiske besøgsophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde samtidig vægt på**, at ansøgerens familieliv fortsat måtte anses for at være udøvet i Tyrkiet, da ansøgeren kun havde haft korte ophold i Danmark, siden ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse i 2014, og da ansøgerens mindreårige datter fortsat i hele perioden havde været registreret udrejst. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren i en periode havde opholdt sig i Tyrkiet på grund af sin psykiske lidelse, og at ansøgerens psykologiske behandlinger var af så omfattende karakter, at disse helbredsmæssige problemer var tilstrækkeligt grundlag for at dispensere fra reglerne om bortfald af opholdstilladelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke reelt havde haft en bopæl i Danmark siden 2011. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgerens ægtefælle først var registreret indrejst i Danmark i januar 2017, og at den fælles mindreårige datter fortsat var registreret udrejst. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at familien var flyttet sammen til Tyrkiet i 2011. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ansøgeren til kommunen i juni 2016 havde oplyst, at ansøgerens ophold uden for Danmark skyldtes, at ansøgerens ægtefælle og datter boede i Tyrkiet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens mange og lange ophold i Tyrkiet ikke kun skyldtes ansøgerens sygdom. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at partrepræsentanten endvidere havde anført, at der på intet tidspunkt havde været hensigt

om at etablere et reelt liv i Tyrkiet og opgive bopælen i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren med sine handlinger ikke havde genetableret et liv i Danmark, efter at ansøgeren på ny var blevet meddelt opholdstilladelse i juni 2014, men i stedet havde tilbragt størstedelen af tiden uden for Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde familie i Danmark, herunder to sønner, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet de to sønner var voksne. FAM/2018/44.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., til en ukrainsk statsborger. Ved sin afgørelse havde Udlændingestyrelsen lagt til grund, at ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark, da det på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren i perioden fra maj 2013 til november 2015 havde været udrejst af Danmark til Ukraine. Det fremgik af sagen, at ansøgeren og hendes ægtefælle siden september 2014 havde udlejet parrets daværende ejendom, at parret i perioden fra november 2014 til november 2015 havde været bosiddende hos ansøgerens ægtefælles søn, og at parret siden november 2015 havde været bosiddende på parrets nuværende adresse. Det fremgik endvidere af sagen, at det var ansøgerens bopælskommune, som havde frameldt ansøgeren i CPR, at ansøgeren havde påklaget denne afgørelse til Økonomi- og Indenrigsministeriet, at Økonomi- og Indenrigsministeriet i april 2018 havde hjemvist sagen til fornyet behandling i ansøgerens bopælskommune, og at ansøgeren som følge deraf fremadrettet ville blive registreret i CPR som bosiddende på forskellige danske adresser i perioden fra maj 2013 til november 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren efter en helt konkret vurdering ikke kunne antages at have opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens helt konkrete omstændigheder, herunder at ansøgeren og hendes ægtefælle i hele den periode, hvor ansøgeren tidligere havde været frameldt CPR, først havde bibeholdt råderetten over et værelse på hendes og hendes ægtefælles daværende ejendom og sidenhen havde haft råderetten over ansøgerens ægtefælles søns bopæl. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at frameldingen i CPR blev foretaget af bopælskommunen, og at ansøgeren i perioden, hvor hun blev registreret som værende udrejst, flere gange havde været i Danmark. FAM/2018/75.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en opholdstilladelse var bortfaldet grundet et længerevarende ophold i udlandet, henvises til:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Irak, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da ansøgeren havde opholdt sig i en længerevarende periode i udlandet, og da der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Ansøgeren var født i 1980 og var i januar 2000

blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med en herboende irakisk statsborger. Ansøgeren havde fået sin opholdstilladelse forlænget senest i februar 2013, gældende til februar 2018.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, da ansøgeren havde opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ifølge stemplerne i sit danske fremmedpas var udrejst af Danmark til Irak i august 2013 og indrejst på ny i Danmark i november 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst til Udlændingestyrelsen, at hun var udrejst af Danmark til Irak i perioden fra august 2013 til november 2014. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at hun var blevet tilbageholdt i Irak af sin familie imod sin vilje. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren havde afgivet divergerende oplysninger om årsagen til, at hun angiveligt ikke kunne vende tilbage til Danmark. Ansøgeren havde således i sin ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse oplyst, at hun havde opholdt sig i Irak i 15 måneder, idet hun havde brug for ro og for at være sammen med sin familie på grund af ægteskabelige problemer. **Det indgik tillige i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at de uoverensstemmende oplysninger skyldtes, at ansøgningen om dispensation fra bortfald var blevet udfyldt af en socialrådgiver, som ikke havde spurgt ind til, hvorfor ansøgeren ikke var udrejst af Irak før. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgningen var udfyldt med stor detaljegrad, herunder i relation til spørgsmålet om, hvad der havde forhindret ansøgeren i at vende tilbage til Danmark, idet det efter udlændingelovens § 40, påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan bortfalde, og idet dele af ansøgningsskemaet var udfyldt på ansøgerens modersmål. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at oplysningerne om, at ansøgeren skulle have været tilbageholdt i Irak, først kom frem efter Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse fra maj 2016. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren efter det oplyste var udrejst på grund af ægteskabelige problemer, at ansøgeren i klagen havde oplyst, at disse problemer var blevet løst i december 2013, og at ansøgerens ægtefælle på trods af dette ikke havde rettet henvendelse til de danske myndigheder vedrørende ansøgerens angivelige tilbageholdelse i Irak. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** ikke at kunne lægge ansøgerens oplysninger om hendes tilbageholdelse i Irak til grund. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om uforudsete hindringer, som havde forhindret ansøgeren i at vende tilbage til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde søgt om dispensation fra bortfald før udrejsen, og at ansøgeren først havde indgivet ansøgning om, at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, i december 2014. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at hun ikke var bekendt med reglerne vedrørende bortfald af opholdstilladelse, at hun ikke havde truffet særlige foranstaltninger vedrørende sine ejendele og bolig ved udrejsen, at hun ikke selv havde frameldt sig folkeregistreret, og at hun ikke havde afhændet sit

lejemål, idet hendes hensigt var at komme tilbage efter en kort periode. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra januar 2000, at opholdstilladelsen ville bortfalde, hvis hun opgav sin bopæl i Danmark, eller hvis hun havde et længerevarende ophold uden for Danmark, ligesom hun også i de efterfølgende forlængelser af hendes opholdstilladelse – og senest ved forlængelsen i februar 2013 – var blevet vejledt om, at hendes opholdstilladelse ville bortfalde, hvis hun opgav sin bopæl i Danmark, eller hvis hun havde et længerevarende ophold uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens seneste forlængelse af opholdstilladelse var blevet meddelt i februar 2013 – cirka seks måneder inden ansøgeren var udrejst til Irak – og at det er den enkelte udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med betingelserne for den pågældendes opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund ikke**, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren på tidspunktet for udrejsen i august 2013 havde opholdt sig i Danmark i cirka 12½ år, at hun var gift med en herboende irakisk statsborger, med hvem hun havde tre mindreårige fællesbørn, der ligeledes var bosiddende i Danmark, og at hun efter det oplyste tidligere havde haft arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i en alder af 19 år, idet hun havde opholdt sig i cirka 15 måneder i Irak, hvor hun var statsborger, og hvortil hun havde en væsentlig tilknytning, herunder familie, idet ansøgeren og ansøgerens ægtefælle inden hendes udrejse af Danmark ikke havde boet sammen siden januar 2012, og idet parret i lange perioder, herunder også forud for januar 2012, havde udøvet familielivet adskilt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det var ansøgerens og ansøgerens ægtefælles fælles beslutning, at fællesbørnene skulle bo i Danmark, at der ikke var oplyst om hindringer for at udøve familielivet via besøgsophold i Irak, og at familien havde været på mindst et længerevarende ophold i Irak. **Udlændingenævnet vejledte i den forbindelse om**, at ansøgeren på ny kunne søge om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sit ægteskab med sin herboende ægtefælle. ÅB/2018/119.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.11.1., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.1., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.1., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.14.1.

3.16.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 om reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v. blev udlændingelovens § 9, stk. 17, ændret til § 9, stk. 21. Ordlyden af bestemmelsen blev ikke ændret.

Det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 567 af 18. juni 2012 om ændring af reglerne om børn, generhvervelse af opholdstilladelse m.v. (lovforslag nr. 150 af 11. april 2011), hvorved udlændingelovens § 17, stk. 3, 2. pkt. blev indsat, at det vil være afgørende for, om opholdstilladelse meddelt til et mindreårigt barn skal anses for bortfaldet, om barnet har ønsket at vende tilbage til Danmark inden for tidsfristen, men på grund af uforudsete omstændigheder, som barnet ikke selv har været herre over, har været forhindret heri. I den forbindelse kan det have betydning, om barnet imod sin vilje har været sendt på genopdragelsesrejse i hjemlandet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele den mindreårige en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt.

Det fremgår af bemærkningerne, at udlændingemyndighederne i den forbindelse skal tage stilling til, om barnets tarv taler for at meddele en ny opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 21, eller § 9 c, stk. 1.

Ved vurderingen af barnets tarv skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. I den forbindelse skal det indgå, hvor barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland.

Det kan tillige indgå, om barnet er sendt på en genopdragelsesrejse mod sin vilje, og om barnet har nær familie i hjemlandet, hos hvem barnet har opholdt sig.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2.3. samt Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.1.1, og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.14.1.1.

3.16.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, f.eks. familiesammenføring, mellem, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om

dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for seks måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne meddeles dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som det fremgår ovenfor i afsnit 3.16.1., kan en opholdstilladelse *enten* bortfalde, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, *eller* hvis udlændingen har længerevarende ophold i udlandet, herunder ikke udnytter en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, jf. udlændingelovens § 17.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen havde opgivet sin bopæl allerede i forbindelse med udrejsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2016 om afslag på dispensation fra bortfald af en vietnamesisk statsborgers tidsubegrænsede opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at klageren skulle meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde dokumenteret, at hun i september 2013 forud for sin udrejse havde underrettet Udlændingestyrelsen om sit kommende midlertidige ophold i England, hvor hun samtidig havde tilkendegivet, at hun forventede at vende tilbage til Danmark i 2016 og havde bedt om vejledning i forhold til, om hun skulle ansøge om dispensation for at kunne bevare sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste samtidig til**, at Udlændingestyrelsen senere i september 2013 havde videresendt klagerens henvendelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration som rette myndighed, som imidlertid ikke havde fulgt op på klagerens henvendelse forud for styrelsens afgørelse i december 2016, ligesom klagerens henvendelse ikke var indgået i styrelsens vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration over for Udlændingenævnet i forbindelse med behandlingen af sagen i Udlændingenævnet havde anført, at klageren i overensstemmelse med praksis ville være blevet meddelt dispensation fra bortfald, såfremt hendes henvendelse i september 2013 på daværende tidspunkt var blevet behandlet som en anmodning om dispensation fra bortfald. ERH/2018/3.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til det forhold, at ansøgeren ikke havde taget ophold i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om bortfald af en iransk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, samt meddelelse af afslag på tilbagerejsetilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, idet klageren ikke var indrejst og havde taget reelt og faktisk ophold i Danmark inden for seks måneder efter, at han var blevet meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren siden sin oprindelige indrejse i Danmark i januar 2017 og frem til tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse i juni 2017 samlet havde opholdt sig her i landet i 20 dage fordelt på tre indrejser. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klageren var indrejst i Danmark i januar 2017, at han efter det oplyste havde lejet en bolig i Danmark, og at han havde afholdt møder med en bank om oprettelse af en bankkonto, i den forbindelse ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde taget reelt og faktisk ophold med henblik på at bosætte sig i Danmark ved indrejsen i januar 2017, men at han alene havde ladet sig registrere i Det Centrale Personregister (CPR). **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren havde ladet sig registrere i CPR i januar 2017, og at han dagen efter var udrejst af Danmark i en periode på godt to måneder, samt at han ved sine to seneste indrejser havde indgivet ansøgning om tilbagerejsetilladelse dagen efter indrejsen. **Udlændingenævnet lagde ligeledes vægt på**, at det fremgik af CPR, at klageren siden april 2017 havde været uden bopæl i Danmark, samt at han ingen indkomst havde haft her i landet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren på grund af en stavefejl på sit opholdskort ikke havde kunnet benytte kortet til indrejse i Danmark, men **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen, idet der ikke herved var tale om oplysninger, som kunne føre til, at klageren kunne anses for at have taget reelt og faktisk ophold i Danmark. Det forhold, at klageren efter sin oprindelige indrejse ikke havde været udrejst i mere end seks på hinanden følgende måneder, kunne i den forbindelse ikke føre til en anden vurdering af sagen, idet klageren ikke kunne anses for at have taget reelt og faktisk ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt herudover ikke**, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at klageres opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klagerens ophold i Iran havde været begrundet i hans faders helbredsmæssige forhold, men **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren var meddelt midlertidigt ophold i Danmark i en specificeret periode med henblik på at indrejse og tage arbejde i Danmark, og at det var en forudsætning for opretholdelse af opholdstilladelsen, at han inden for seks måneder tog reelt og faktisk ophold i landet. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at der alene var fremlagt dokumentation på per-

sisk for klagerens faders sygdom, og at der uanset dette ikke forelå oplysninger om forhold, som kunne anses for at have hindret klageren i at tage reelt og faktisk ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren ikke havde ansøgt om bevarelse af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herefter endelig**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde truffet afgørelse om, at klageren ikke kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration alene kan meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig i Danmark, at klagerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at klageren som iransk statsborger ikke havde ret til visumfrit ophold, hvorfor han ikke havde et lovligt opholdsgrundlag i Danmark. ERH/2018/7.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.11.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.2., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.2., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.14.2.

3.16.3. Bortfald af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

Udlændingenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 21 b, medmindre udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1, eller 2, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 15.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lov om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (lovforslag nr. L 99 fremsat den 17. december 2014), at formålet med bestemmelsen blandt andet er at imødegå en udvikling, hvor såkaldte ”foreign fighters” rejser fra Danmark til udlandet for at tilslutte sig militante oprørsbevægelser og deltager i væbnet kamp.

I lovforslagets almindelige bemærkninger (punkt 2.3.1.2 og 2.3.1.4) er der anført følgende om, hvilke handlinger der er omfattet af bestemmelsen:

> ”Som eksempel på oplysninger, der i almindelighed vil være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget (»grund til at antage«), kan nævnes oplysninger om, at en person, der færdes i et radikaliseret miljø,

har udtrykt ønske om at rejse til Syrien for at deltage i kampene eller på anden måde yde bistand i kampene. Det samme vil i almindelighed gælde i relation til oplysninger om personer, der har udtrykt sympati for militant islamistisk ideologi, og som derudover har udtrykt ønske om at rejse til Syrien eller et andet tilsvarende konfliktområde, hvor der udspiller sig en væbnet konflikt.

Som et andet eksempel på oplysninger, der i almindelighed vil være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget, kan nævnes oplysninger om, at en person opholder sig i et konfliktområde uden et anerkendelsesværdigt formål. Også oplysninger om, at en person har opholdt sig i et konfliktområde uden et anerkendelsesværdigt formål, vil efter omstændighederne kunne være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget."

Af lovforslagets almindelige bemærkninger (punkt 3.2.1) fremgår det, om karakteren af de handlinger, som en udlænding frygtes at ville begå, at:

"Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i under opholdet, i almindelighed må antages at påvirke en person i en sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et bestemt strafbart forhold i f.eks. Danmark eller påvirke andre hertil.

Om karakteren af de aktiviteter, der skal være grund til at antage, at udlændingen i udlandet deltager eller har deltaget i, fremgår det af lovforslagets almindelige bemærkninger (punkt 3.2.1), at:

"Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, nævner forarbejderne aktiv deltagelse i kamphandlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid blive udsat for en påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende.

[…]

Ved vurderingen af, om der er grund til at antage, at en udlænding under sit ophold deltager eller har deltaget i sådanne aktiviteter, vil den pågældendes forhold inden vedkommende udrejste af Danmark, herunder eventuelle forberedelseshandlinger eller ytringer på f.eks. sociale medier, tillige kunne tillægges betydning.

Der vil således kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret efter den foreslåede bestemmelse, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamphandlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden."

Efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Følgende fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger (punkt 3.2.2.) om dispensationsadgangen:

> ”Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.
>
> Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis der på baggrund af en udlændings forhold, herunder ytringer på sociale medier eller lignende, er grund til at antage, at vedkommende under et ophold uden for Danmark deltager eller har deltaget i aktiviteter af den nævnte karakter, men udlændingen over for Udlændingestyrelsen efterfølgende kan dokumentere, at det pågældende ophold var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem, og at udlændingen under sit ophold ikke har deltaget i aktiviteter af den nævnte karakter.
>
> Henset til de hensyn, der ligger bag den foreslåede bortfaldsbestemmelse, forudsættes muligheden for at bestemme, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter den foreslåede bestemmelse i § 21 b, stk. 1, administreret restriktivt.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b, trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, er indtrådt efter den 1. marts 2015.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 12, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, meddeles et indrejseforbud for bestandig, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I så fald meddeles et indrejseforbud af kortere varighed.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og udlændingen er meddelt et indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 12, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en tyrkisk statsborgers opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, samt fastsættelse af indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 12.

Udlændingenævnet lagde indledningsvis til grund på baggrund af politiets samt klagerens egne oplysninger, at klageren havde været i Syrien i 2015, 2016 og 2017. **Udlændingenævnet fandt for det første**, at det forhold, at klageren havde oplyst, at klageren ikke i 2015 skulle have opholdt sig i Syrien, ikke kunne føre til et andet udfald. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Udlændingenævnet i marts 2018 havde anmodet om samtlige sider i klagerens pas, og at Udlændingenævnet ikke havde modtaget yderligere fra klageren. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der var grund til at antage, at klageren under opholdene i Syrien havde deltaget i aktiviteter, hvor dette kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf betydelig vægt på** PETs vurdering fra juni 2017 vedrørende rejser til krigsområder i Syrien, hvoraf det fremgik, at en person ved at udrejse til Syrien ville kunne udgøre en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre den pågældende havde et anerkendelsesværdigt formål med opholdet i Syrien. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** klagerens internetaktiviteter, herunder det der fremgik af klagerens Facebookprofil. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at klageren ikke havde dokumenteret at have haft et anerkendelsesværdigt formål i Syrien. Det forhold, at klageren hertil havde oplyst, at klageren havde arbejdet på at opbygge et børnehjem samt udført velgørenhedsarbejde, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det efter ordlyden i udlændingelovens § 21 b og i relation til vurderingen af, hvorvidt der var grunde til at antage, at klageren under sit ophold uden for landet havde deltaget i aktiviteter, der kunne medføre bortfald af opholdstilladelse, måtte lægges vægt på, at hele Syrien, hvor klageren efter sine egne oplysninger havde opholdt sig, var et krigsområde, som var delvist kontrolleret af Islamisk Stat. **Udlændingenævnet fandt således**, at der var bestyrket grundlag for at antage, at klagerens færden i Syrien ikke alene havde haft det sigte at bygge et børnehjem og udføre velgørenhedsarbejde. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at klageren havde anført, at klageren ikke havde deltaget i nogen terroraktiviteter eller kamphandlinger, at klageren var blevet beskyldt for at være spion fra Vesten, og at klageren var blevet frihedsberøvet over et år i Syrien, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** det oplyste om klagerens ophold i Syrien. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren ikke var i stand til at oplyse navnet på eller oplyse nærmere om den velgørenhedsorganisation, som klageren skulle have arbejdet frivilligt for i Syrien. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at klageren havde oplyst over for Udlændingenævnet, at klageren efter sin søns død var blevet kontaktet af en unavngiven organisation i Syrien, at klageren ikke havde undersøgt, om det var tilladt at rejse til Syrien, eller hvad det var for en organisation, men at klageren havde fulgt organisationen på Facebook, at klageren var rejst til Syrien ulovligt, og at klageren efter sin indrejse i Syrien havde fået at vide, at klageren ikke ville få nogen form for dokumentation for det udførte arbejde. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at klageren havde fremlagt en kontrakt med et navngivent børnehjem og skole, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet denne ikke dokumenterede, hvad klageren havde brugt al sin tid i Syrien på. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at politiet havde bygget deres

rapport over to anonyme vidner, og at klageren havde oplyst, at oplysningerne kunne stamme fra klagerens tidligere ægtefælle, idet klageren og den tidligere ægtefælle tidligere havde haft problemer vedrørende parrets børn, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet det fremgik af forarbejderne til bestemmelsen, at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, hvorvidt en opholdstilladelse skulle bortfalde, blandt andet kunne inddrage anonyme kilderapporter, og at det beroede på en konkret vurdering af den enkelte kilderapport, hvilken bevismæssig betydning den kunne tillægges i en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at politiets kilderapport var udarbejdet på baggrund af oplysninger fra en kilde, hvis identitet var politiet bekendt, og som vurderedes troværdig, ligesom kildens oplysninger af politiet blev vurderet troværdige, idet de understøttedes af faktuelle oplysninger. **Udlændingenævnet henviste herved endvidere til**, at kilderapporten alene indgik som et delelement i Udlændingenævnets samlede vurdering af, hvorvidt der var grundlag for at antage, at klageren under sit ophold i Syrien havde begået handlinger omfattet af udlændingelovens § 21 b. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af en samlet, konkret vurdering af klagerens forhold, herunder klagerens Facebookaktiviteter samt klagerens handlemønster i øvrigt, at der var grund til at antage, at klageren under sit ophold i Syrien deltog eller havde deltaget i aktiviteter, hvor dette kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at meddelelse af bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt således**, at bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke var i strid med EMRK artikel 8's beskyttelse af familielivet, da der ikke var noget til hinder for, at klageren og klagerens søn fortsat udøvede familielivet som hidtil med eventuelt besøg i Tyrkiet, hvor klageren var statsborger. Det forhold, at klageren havde sin lillesøster i Danmark, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering i henhold til EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren var født i Danmark, idet klageren de seneste år havde opholdt sig i længere perioder uden for Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at beskyttelsen efter EMRK artikel 8 ikke er absolut, og at det følger af EMRK artikel 8, stk. 2, at der kan gøres indgreb i udøvelsen af retten efter EMRK artikel 8, når indgrebet, som tilfældet er i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og § 32, stk. 12, er foreskrevet ved lov. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, er begrundet i et hensyn, omfattet af EMRK artikel 8, stk. 2, idet det følger af forarbejderne til lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, at der er klare grunde til at antage, at der er en øget risiko for, at personer, som deltager i væbnede konflikter i udlandet, i Danmark eller andre lande selv begår alvorlige kriminelle handlinger eller påvirker andre dertil, og at lovforslaget dermed er fremsat ud fra sikkerhedsmæssige hensyn. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der var tale om et proportionalt indgreb i rettighederne efter EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på** – særligt i forhold til klagerens tilknytning til Danmark – karakteren af de handlinger, som klageren frygtedes at ville begå, idet klageren i udlandet måtte antages at have deltaget i handlinger, som indebar en risiko for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en trus-

sel mod den offentlige orden, ligesom **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren havde bevaret en tilknytning til klagerens hjemland, Tyrkiet, hvor klageren var statsborger, og hvortil klageren havde foretaget gentagne rejser i de seneste år. **Udlændingenævnet fandt for det andet**, at der ikke var grundlag for at meddele klageren dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at det til sagen ikke var dokumenteret, at klageren havde et anerkendelsesværdigt formål med sit ophold i Syrien. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at adgangen til dispensation forudsættes administreret restriktivt, og at det, for så vidt angår vurderingen af, om opholdet havde et anerkendelsesværdigt formål, skal tillægges betydning, om det pågældende ophold var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var grundlag for at antage, at klageren i udlandet deltog eller havde deltaget i handlinger som omfattet af udlændingelovens § 21 b stk. 1, og da der i klagesagen i forhold til formålet med opholdet i Syrien alene var henvist til, at klageren havde hjulpet med at bygge et børnehjem og udføre velgørenhedsarbejde, var det ikke herved godtgjort, at opholdet havde eller havde haft et anerkendelsesværdigt formål. Som følge af, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet, jf. vurderingen efter udlændingelovens § 21 b, meddeltes klageren indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 12. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et indrejseforbud for bestandig ikke var stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, jf. det anførte herom vedrørende vurderingen efter udlændingelovens § 21 b. FAM/2018/34.

Der henvises endvidere til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.14.3., afgørelse FAM/2017/146 samt FAM/2017/147.

3.17. Hjemsendelse af nordiske statsborgere

Efter udlændingelovens § 18 bortfalder retten til ophold her i landet, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

Bestemmelsen finder primært anvendelse på nordiske statsborgere, som har modtaget kontanthjælp, da nordiske statsborgere efter udlændingelovens § 1 har ret til at bo her i landet uden opholdstilladelse. Andre udlændinge, der får opholdstilladelse her i landet – for eksempel familiesammenførte og religiøse forkyndere – og som modtager offentlige ydelser, vil også kunne miste deres opholdsgrundlag, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, 11 og 13. Der henvises til afsnit 3.15.1.4. om inddragelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser.

For så vidt angår de situationer, hvor en nordisk statsborgers opholdsret efter udlændingelovens § 18 bortfalder, følger dette af reglerne i lov om aktiv socialpolitiks § 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 269 af 21. marts 2017, som senest ændret ved lov nr. 1527 af 18. december 2018.

Det følger af lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 1, at enhver, der opholder sig lovligt her i landet, har ret til hjælp efter denne lov.

Efter lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 2, skal modtageren for at få vedvarende hjælp til forsørgelse:

1) være dansk statsborger,
2) være statsborger i en EU/EØS-medlemsstat eller familiemedlem til en sådan og være berettiget til ophold efter fællesskabsretlige regler eller
3) være omfattet af en aftale efter § 4.

Efter lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 3, anses hjælp til forsørgelse for vedvarende, hvis den er ydet i mere end ½ år eller må påregnes at ville vare mere end ½ år.

Efter lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 4, 1. pkt., skal Udlændingestyrelsen, hvis en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 2, nr. 2 eller 3, får behov for vedvarende hjælp, afgøre, om udlændingen skal hjemsendes.

Efter lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 5, kan personer, der er omfattet af den nordiske konvention om social bistand og sociale tjenester, ikke hjemsendes, hvis de lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år, regnet fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse.

Det følger af lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 6, at der ved afgørelser om hjemsendelse efter stk. 4, 1. pkt., bl.a. lægges vægt på:

1) om udlændingen er gift og samlever med en dansk statsborger, en flygtning eller en udlænding, der lovligt har boet her i landet med henblik på varigt ophold i mere end 7 år,
2) varigheden af opholdet her i landet,
3) helbredsmæssige forhold,
4) den familiemæssige og øvrige tilknytning til landet i forhold til hjemlandet og
5) om en person, der har påtaget sig at forsørge udlændingen, overholder eller burde overholde denne pligt.

Efter bekendtgørelse af Nordisk Konvention af 14. juni 1994 om social bistand og sociale tjenester artikel 7, kan en nordisk statsborger ikke hjemsendes på grund af vedkommendes behov for social

bistand, såfremt den pågældendes familieforhold, tilknytning til bopælslandet eller omstændighederne i øvrigt taler for, at den pågældende bør forblive der, og i alle tilfælde ikke såfremt den pågældende i de sidste 3 år har haft lovlig bopæl i landet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til hjemsendelse af nordiske statsborgere, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdsret og hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Norge, der havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 18, og lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 4. Klageren var i april 2015 indrejst i Danmark. I april 2017 havde kommunen indberettet til Udlændingestyrelsen, at klageren havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, og at det måtte påregnes, at klageren ville have behov for at modtage offentlig hjælp i over et halvt år.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om at hjemsende klageren, jf. lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 4, og at Udlændingestyrelsen havde konstateret, at klagerens opholdsret derfor var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 18. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i april 2015 var indrejst i Danmark, og at klageren havde modtaget vedvarende ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra maj til november 2016, hvilket var i umiddelbar forlængelse af klagerens indrejse, og at klageren havde modtaget kontanthjælp fra april 2017, og frem til Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse. Klageren havde således modtaget ydelser til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik i mere end seks måneder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det af klageren anførte om, at klageren fra august 2015 til november 2015 havde deltaget i et praktikforløb, at klageren i perioden fra juni 2015 til februar 2016 havde gået til sprogundervisning, hvor klageren havde bestået sin eksamen, at klageren i perioden fra februar 2016 til maj 2016 havde deltaget i rørlæggeruddannelsen, som klageren havde færdiggjort i juni 2016, at klageren i denne forbindelse i en periode fra april 2016 til maj 2016 havde været i et praktikforløb, at klageren fra maj 2017 til juni 2017 havde været i virksomhedspraktik 37 timer ugentligt, og at klageren havde været aktivt jobsøgende, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der havde været tale om kommunalt iværksatte tiltag, der ikke havde ført til fuldtidsbeskæftigelse, men kortvarige midlertidige ansættelser. **Udlændingenævnet lagde derfor til grund,** at klageren i perioderne, hvor klageren havde modtaget ydelser til forsørgelse, ikke havde været i stand til at skaffe sig beskæftigelse på almindelige ansættelsesvilkår, hvorfor ydelserne måtte antages at ville blive vedvarende. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren havde haft behov for vedvarende hjælp til forsørgelse, jf. lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 4, jf. stk. 3. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at klageren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det kunne føre til, at klageren ikke skulle hjemsendes, jf. lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde en kæreste i Danmark, men at klageren

efter det oplyste havde et barn i Norge, at klageren senest havde opholdt sig her i landet siden april 2015 og indtil cirka august 2017, at klageren ikke havde helbredsmæssige problemer, og at klageren kun havde haft arbejde i Danmark i knap fire måneder på trods af klagerens ophold på godt to år i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det af klageren anførte om, at klageren ikke var blevet informeret af sin socialrådgiver om, at klageren ikke havde haft ret til at opholde sig i Danmark uden opholdstilladelse, og at klageren var interesseret i at blive integreret i Danmark, ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering, idet klageren havde et personligt ansvar for at gøre sig bekendt med betingelserne for sit ophold i Danmark som nordisk statsborger. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det forhold, at klageren i en e-mail fra juli 2017 havde oplyst, at klageren havde en herboende kæreste, som klageren ønskede at blive gift med, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var dokumenteret et sådant familieliv, at klageren ikke burde hjemsendes. **Udlændingenævnet fandt tillige** på grund af den manglende familiemæssige tilknytning til Danmark og tilknytning til landet i øvrigt, at en hjemsendelse ikke ville være i strid med Nordisk Konvention om social bistand og sociale tjenesters artikel 7. **Udlændingenævnet fandt efter de foreliggende oplysninger**, at en hjemsendelse ikke ville være i strid med EU/EØS-reglerne om opholdsret og fri bevægelighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde modtaget offentlig hjælp til forsørgelse stort set siden maj 2015, og at de kortvarige ansættelser, som klageren havde haft, havde været kommunalt iværksatte tiltag, og at klageren således ikke på sit eget initiativ havde været aktivt jobsøgende eller i øvrigt havde dokumenteret, at klageren havde gjort tiltag for ikke at modtage offentlig forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at klageren ikke efter EU-opholdsdirektivet var berettiget til fortsat ophold som arbejdssøgende eller som en person med tilstrækkelige midler. ÅB/2018/120.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdsret og hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Island, der havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 18, og lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 4. Klageren var i juni 2016 indrejst i Danmark. I april 2017 havde kommunen indberettet til Udlændingestyrelsen, at klageren havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik. Ved Udlændingenævnets opslag i det elektroniske indkomstregister (eIndkomst) fremgik det, at klageren havde modtaget ydelser i medfør af lov om aktiv socialpolitik i otte måneder i perioden fra november 2016 til juli 2017, og at klageren i perioden fra september 2017 til april 2018 havde været i beskæftigelse.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om at hjemsende klageren, jf. lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 4, og at Udlændingestyrelsen havde konstateret, at klagerens opholdsret derfor var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 18. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i juni 2016 var indrejst i Danmark, og at klageren havde modtaget vedvarende ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra november 2016 til juli 2017. Klageren havde således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse modtaget ydelser til for-

sørgelse efter lov om aktiv socialpolitik i mere end seks måneder. **Udlændingenævnet lagde derfor til grund**, at klageren i perioden fra november 2016 til juli 2017, hvor klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, ikke havde været i stand til at skaffe sig beskæftigelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at klageren ikke havde udfyldt skemaet om sine personlige forhold og tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde haft behov for vedvarende hjælp til forsørgelse, jf. lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 4, jf. stk. 3. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klageren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det kunne føre til, at klageren ikke skulle hjemsendes, jf. lov om aktiv socialpolitiks § 3, stk. 6, og Nordisk Konvention om social bistand og sociale tjenesters artikel 7. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at klagerens datter havde besøgt Danmark, og at klagerens datter havde i sinde at flytte til Danmark og studere her i landet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var tale om sådanne forhold, der bevirkede, at klageren havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at klageren ikke skulle hjemsendes. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse kun havde opholdt sig her i landet i cirka et år og en måned. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at klageren var indrejst i Danmark i juni 2016, og at klageren var begyndt at modtage offentlig hjælp i november 2016. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at klageren ifølge klagerens egne oplysninger havde søgt nogle stillinger, og at ansøgningsfristen til disse stillinger var i slutningen af september 2017, samt det oplyste om, at klageren i perioden fra september 2017 til april 2018 havde været i beskæftigelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde modtaget hjælp til forsørgelse i mere end seks måneder, samt at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke havde fremlagt dokumentation for egentlige ansættelsestilbud. **Udlændingenævnet fandt efter de foreliggende oplysninger**, at en hjemsendelse ikke ville være i strid med EU/EØS-reglerne om opholdsret og fri bevægelighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i perioden fra november 2016 til juli 2017 havde modtaget offentlig hjælp til forsørgelse, og at der ikke forelå oplysninger om, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse var aktivt jobsøgende eller i øvrigt havde gjort tiltag for ikke at modtage offentlig forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt derfor endelig**, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke efter EU-opholdsdirektivet var berettiget til fortsat ophold som arbejdssøgende, eller som en person med tilstrækkelige midler. ÅB/2018/121.

3.18. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, ret til ophold efter EU-reglerne, indrejst med et gyldigt visum eller visumfrit ophold. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, mens en ansøgning om opholdstilladelse behandles.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 a.

Udlændingenævnet har i 2018 som udgangspunkt ikke været tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende EU-statsborgere. En undtagelse hertil er dog området for administrativ udvisning, idet Udlændingenævnet er klageinstans for afgørelser om administrativ udvisning af EU-statsborgere.

Det følger af udlændingelovens § 26 b, at udvisning af udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kun kan ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for to år.

Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og sociale tilknytning taler herfor, kan et indrejseforbud meddelt på baggrund af administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, og § 25 b, gives for kortere varighed end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt.

En udvisningssag kan starte ved politiets forelæggelse for Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration af en sag på baggrund af en konkret politiforretning. En udvisningssag kan også starte ved, at Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekrut-

tering og Integration opdager, at en udlænding opholder sig ulovligt i Danmark. Træffer Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Internationalt Rekruttering og Integration afgørelse om administrativ udvisning, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.18.1. Kriminalitet

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, af en statsborger fra Irak, der havde søgt om asyl i december 2015, og som Flygtningenævnet havde meddelt endeligt afslag på asyl i februar 2017. Klageren var i august 2016 blevet anholdt, da politiet var blevet kaldt til et asylcenter, som klageren var beboer på, grundet uro på centeret.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren på grund af vidneforklaringer fra august 2016 var blevet sigtet af politiet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, jf. § 42 a, stk. 7, ved, som udlænding omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, at have udvist en voldelig optræden over for en anden person, som ligeledes havde opholdt sig på indkvarteringsstedet, og at klageren samme dag havde vedtaget et bødeforelæg herfor. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren havde oplyst til politiet ved forkyndelse af udvisningsafgørelsen, at klageren ikke kunne erkende at have udvist voldelig adfærd, at klageren ikke ønskede at betale bøden på 1.500 kr., og at klageren ønskede sagen behandlet ved retten. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren aldrig havde haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til herboende personer eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af klageren måtte antages at virke særligt belastende. Det forhold, at klageren havde oplyst, at han led af flere forskellige sygdomme, kunne ikke føre til en anden vurdering, idet klageren ikke havde dokumenteret de pågældende helbredsmæssige forhold til sagen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland frygtede for sin tidligere kærestes familie. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering i sagen, da der herved var tale om forhold, som kunne være af asylretlig karakter, og da Flygtningenævnet tidligere havde meddelt klageren endeligt afslag på asyl. ÅB/2018/122.

For eksempler vedrørende udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, henvises til afgørelserne FAM/2015/174 og ÅB/2015/85 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.1., afgørelsen ÅB/2016/57 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.1. og afgørelserne FAM/2017/62, FAM/2017/148 og ÅB/2017/78 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.4.

3.18.2. Ulovligt arbejde

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde.

Ulønnet frivilligt arbejde eller bibeskæftigelse kræver som udgangspunkt også arbejdstilladelse, medmindre udlændingen er fritaget eller undtaget herfra. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller ret til ophold som nævnt i udlændingelovens § 14, stk. 1, er fritaget fra kravet om arbejdstilladelse. Ved lov nr. 741 af 8. juni 2018 blev følgende indført: Ph.D.-studerende, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 2, kan udføre ulønnet frivilligt arbejde, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 10, eller have en bibeskæftigelse, som har sammenhæng med deres Ph.D.-studie uden krav om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 2, 2. pkt. Ligeledes kan forskere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, nr. 4 eller nr. 11, litra b, have en bibeskæftigelse, som har sammenhæng med deres hovedbeskæftigelse uden yderligere arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14. stk. 2., 1. pkt. Hertil kommer, at au pair personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 j, kan udføre ulønnet frivilligt arbejde uden arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 10.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, af en afghansk statsborger, som i februar 2012 blev meddelt afslag på asyl af Flygtningenævnet, der fastsatte en udrejsefrist på syv dage.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5., pkt. var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i august 2017 var blevet antruffet af politiet på en privat byggeplads, hvor en villa var under renovering, imens klageren betjente en betonblander, at klageren bar arbejdshandsker og arbejdssko, at klageren havde betonpletter i ansigtet, og at klageren overfor politiet havde erkendt, at klageren havde arbejdet med

renovering af villaen i to dage. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til sagen var blevet oplyst, at klageren havde udført arbejdet som en ven og ikke som led i et ansættelsesforhold, ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en udlænding efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal have arbejdstilladelse for at tage både lønnet eller ulønnet beskæftigelse, og at det er en aktivitets faktiske karakter, og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde. Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, er det alene afgørende, at der er grund til at antage, at udlændingen vil tage arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren opholdt sig ulovligt i Danmark, da politiet antraf klageren på adressen, at klageren ikke var i besiddelse af gyldig rejselegitimation, gyldigt visum eller gyldig opholdstilladelse udstedt af et andet Schengenland, og at klageren som statsborger i Afghanistan var visumpligtig i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren aldrig havde haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til herboende personer eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af klageren måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at klageren havde oplyst, at han frygtede at skulle tage ophold i Afghanistan, ikke kunne føre til en anden vurdering, idet der herved var tale om forhold, som kunne være af asylretlig karakter, og som ikke kunne begrunde, at der ikke skulle ske udvisning, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Flygtningenævnet havde meddelt klageren endeligt afslag på asyl. ÅB/2018/123.

For yderligere eksempler herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.2., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.2, og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.2.

3.18.3. Hensynet til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Iran, der var indrejst for at demonstrere i Danmark fra Sverige, hvor han opholdt sig som asylansøger.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, og § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i marts 2017 i forening med fem andre personer uberettiget havde skaffet sig adgang til området tilhørende til Den Iranske Ambassade i Danmark, hvor klageren og de øvrige personer havde sunget, var kommet med slagord og havde filmet hinanden. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren erkendte at have forceret hegnet til Den Iranske Ambassade i Danmark, og at han i den forbindelse havde vedtaget et bødeforelæg for forholdene. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens advokat havde anført, at klageren alene havde tiltænkt sin tilstedeværelse på ambassadens område som en politisk handling, idet klageren havde vedstået sig de faktiske forhold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at karakteren af den begåede lovovertrædelse sammenholdt med hensynet til den offentlige orden samt sikkerhedsmæssige grunde tilsagde, at klageren kunne udvises af Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at forholdet var begået i umiddelbart tidsmæssig forlængelse af klagerens indrejse i Danmark og i forening med flere andre personer, hvorfor forholdet ikke kunne anses som et udtryk for en spontan handling. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at forholdet var begået under et ulovligt ophold i Danmark og var rettet mod en ambassade. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 b, nr. 1, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde opholdt sig ulovligt i Danmark, da politiet i marts 2017 havde antruffet ham ved Den Iranske Ambassade i Danmark, at klageren ikke var i besiddelse af gyldig rejselegitimation, gyldigt visum eller gyldig opholdstilladelse udstedt af et andet Schengenland, og at klageren som statsborger i Iran var visumpligtig i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i marts 2017 over for politiet havde erkendt at have opholdt sig ulovligt i Danmark og havde vedtaget et bødeforelæg for forholdet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren aldrig havde haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til herboende personer eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af klageren måtte antages at virke særligt belastende. ÅB/2018/124.

3.18.4. Ulovligt ophold

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding enten er blevet administrativt udvist for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, eller hvor en tredjelandsstatsborger er blevet udvist for ikke at udrejse i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1. Klageren var blevet antruffet af politiet på en restaurant i juni 2017, hvor han havde forevist en opholdstilladelse i Østrig, som var gyldig indtil december 2017.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren efter det oplyste senest i 2017 var indrejst i et andet Schengenland, end det land, hvor han havde opholdstilladelse, at klageren fortsat opholdt sig i Danmark i juni 2017, hvor politiet antraf klageren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren til politiet havde oplyst, at hans seneste ophold i Danmark havde haft en varighed af et antal måneder, der ikke præcist blev angivet, og at hans ægtefælle til politiet havde oplyst, at hun og klageren i januar 2017 havde opholdt sig i Norge i en uge, at parret i marts 2017 havde opholdt sig få dage i Østrig, og at klageren alene havde været udrejst af Danmark i 2017 i de ovenfor angivne perioder. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at klageren havde opholdt sig i et andet Schengenland, end det land, hvor han havde opholdstilladelse, i mere end 90 dage uden at være i besiddelse af et gyldigt visum eller opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at en udlænding, som har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage indenfor en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning, og at der i de 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen indenfor de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren ikke af udlændingemyndighederne var meddelt processuelt ophold eller opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at klageren herefter alene havde haft ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med reglerne, der var gældende for personer med opholdstilladelse i et Schengenland, der er visumfri ved indrejsen til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, at han var meddelt afslag på familiesammenføring i Danmark, og at han på den baggrund alene havde opholdt sig i Danmark på visumbesøg og processuelt ophold, hvorfor en udvisning af klageren ikke kunne antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at klageren og hans ægtefælle havde valgt at etablere familieliv og få to børn på et tidspunkt, hvor klageren ikke havde opnået opholdstilladelse i Danmark, hvorfor klageren ikke kunne antages at have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, idet parret selv havde valgt at udøve familielivet således, at familien skulle leve adskilt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parrets to fællesbørn på grund af deres unge alder ikke kunne anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet**

henviste herved til, at det følger af praksis på området, at børn som udgangspunkt først efter seks til syv års uafbrudt ophold i Danmark, hvor børnene har gået i dansk institution eller skole, kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at klagerens ægtefælle og parrets to fællesbørn ikke ville kunne henvises til at indrejse og tage ophold i Østrig, for dér at udøve familielivet med klageren. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at klageren, klagerens ægtefælle, samt parrets to fællesbørn alle var tyrkiske statsborgere, og at der ikke var oplyst om sådanne forhold, at de ikke ville kunne henvises til Tyrkiet for dér at udøve familielivet. ÅB/2018/125.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Syrien, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt. Klageren havde opholdstilladelse i Grækenland på baggrund af asyl. Flygtningenævnet havde i juni 2016 afvist at behandle klagerens asylansøgning i Danmark, og Udlændingenævnet havde i februar 2017 stadfæstet klagerens afslag på familiesammenføring, hvorfor han var blevet pålagt at udrejse af Danmark i slutningen af februar 2017. Klageren havde i september 2017 oplyst til politiet, at han ikke ønskede at udrejse.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke var udrejst af Danmark i overensstemmelse med den i Udlændingenævnets afgørelse fastsatte udrejsefrist i februar 2017, og at klageren i september 2017 var blevet antruffet af politiet på klagerens ægtefælles adresse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde imod at udvise klageren af landet, jf. herved udlændingelovens § 25 b, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i februar 2017 af Udlændingenævnet var blevet meddelt afslag på klagerens seneste ansøgning om opholdstilladelse, at det herefter havde påhvilet klageren at udrejse af landet i slutningen af februar 2017, og at klageren herefter havde opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke ud over sin ægtefælle, klagerens ægtefælles særbarn og klagerens og klagerens ægtefælles fællesbarn havde nogen tilknytning til Danmark, at Udlændingenævnet i februar 2017 havde meddelt klageren afslag på familiesammenføring, idet klageren ikke var omfattet af den personkreds, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, fordi klagerens ægtefælle endnu ikke havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark i mere end de sidste tre år, og at Udlændingenævnet samtidig havde vurderet, at der på trods af, at klagerens ægtefælle og barn var bosat i Danmark ikke forelå ganske særlige grunde til alligevel at meddele klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, herunder

også at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke var til hinder for at meddele klageren afslag på opholdstilladelse. ÅB/2018/126.

For yderligere eksempler herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.4., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.3., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.3.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen meddeler et afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, fremgår det af bemærkningerne til udlændingelovens § 25 b, stk. 2, (lovforslag nr. L 107 fremsat den 12. januar 2011, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, ad nr. 2), at udrejsefristen fastsættes til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, og at den pågældende asylansøger skal udvises med indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, medmindre særlige grunde taler herimod.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en asylansøger, der er meddelt afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, skal udvises, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og gives et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Malaysia, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i juli 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i november 2017 havde fået forkyndt Udlændingestyrelsens afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og at Udlændingestyrelsen havde pålagt klageren at udrejse straks. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, at udlændingen i denne situation skal udvises, medmindre særlige grunde taler derimod. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde imod at udvise klageren af landet, jf. herved udlændingelovens § 25 b, stk. 2**. Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at klageren til støtte for sin klage havde anført, at klageren ikke kunne udrejse af landet, idet klageren havde en stor gæld i Malaysia på grund af et hussalg, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet klageren havde fået afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt herudover** på baggrund af lovbemærkningerne, at lovgiver har haft til hensigt, at alle udlændinge, der har fået afslag efter åbenbart grundløs-proceduren, skal udvises med indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler derimod, også selvom udlændingen ikke har haft mulighed for at efterleve udlændingemyndighedernes påbud om at udrejse. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde**

herved vægt på, at klageren var født og opvokset i Malaysia, hvor klageren havde boet indtil sin udrejse i marts/april 2012 i en alder af 38 år, og at klageren havde familiemæssig tilknytning til Malaysia i form af sine to særbørn, tre søstre og en bror. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt., idet der ikke var oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der talte herfor. ÅB/2018/127.

3.18.5. Udvisning af EU-borgere

Ved administrativ udvisning af en EU-statsborger skal det indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger blandt andet af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af EU-borgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Det følger af Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden af 30. juni 2011 udarbejdet af det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration,[43] at det ved vurderingen af den kriminelle handling skal tillægges betydning, om forholdet har en professionel karakter, eller om der er tale om en spontan handling, herunder ved inddragelse af, om forholdet er begået i forening med andre personer, om forholdet er begået ved anvendelse af hjælpemidler, og om det kan lægges til grund, at formålet med indrejsen i Danmark var at begå kriminalitet. Det fremgår endvidere, at det skal inddrages i vurderingen, hvorvidt forholdet er af tilfældig karakter og har en begrænset skadevirkning. Endelig kan inddrages risiko for gentagelse samt relevante tidligere domme, idet det imidlertid skal iagttages, at sidstnævnte ikke alene kan begrunde udvisning, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Udlændingenævnet har i 2018 haft lejlighed til at tage stilling til administrativ udvisning af EU-borgere efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, hvor udlændingene var til gene for den offentli-

[43] Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden af 30. juni 2011 kan findes her: https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/A0CC770C-2298-47E3-9165-43178B582A72/0/notat_om_adgangen_til_ud_og_afvisning_af_eu_eos_statsborgere_30062011.pdf

ge orden, idet udlændingene boede i såkaldte ”utryghedsskabende lejre”. Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en rumænsk statsborger, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt.

Udlændingenævnet lagde indledningsvis til grund, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2017 ikke havde opholdt sig her i landet i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, og § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren i juni 2017 var blevet anholdt og sigtet for overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 1, jf. § 3, stk. 4, ved i juni 2017 i en park, hvortil der var almindelig adgang, at have etableret og opholdt sig i en lejr, som var indrettet med flere madrasser, soveposer og med fire andre personer, hvilket var egnet til at skabe utryghed i nærområdet, at klageren samme dag havde vedtaget et bødeforelæg på 500 kr. for forholdet, og at klageren over for politiet havde oplyst at være bekendt med, at det ikke er tilladt at overnatte i parker. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at forholdet ikke kunne anses for at være af tilfældig karakter med en begrænset skadesvirkning. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om et gentagelsestilfælde, idet klageren også i marts 2017 og i maj 2017 var blevet bortvist som overnatter, og da klageren i maj 2017 havde vedtaget en bøde for overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 1, jf. § 3, stk. 4. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at forholdet var begået i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af klagerens indrejse i Danmark og i forening med flere andre personer, hvorfor forholdet ikke kunne anses som et udtryk for en spontan handling, men sammenholdt med klagerens øvrige adfærd som betler og flaskesamler måtte anses for at udgøre en systematisk adfærd under klagerens ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en anden vurdering, at det til støtte for klagen var oplyst, at klagerens handling havde en begrænset skadevirkning, at klageren ikke havde begået anden kriminalitet i forbindelse med overnatningerne i form af tyveri, husfredskrænkelser eller andet, og at der herved var henvist til dommene U 2011.1800H og U 2016.1083/Ø. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at der i den aktuelle sag ikke var grundlag for at antage, at det begåede forhold, som tilfældet var i U 2011.1800H og U 2016.1083Ø – hvor det blev fastslået, at husfredskrænkelse, jf. straffelovens § 264, begået af EU-borgere ikke kunne begrunde udvisning – havde karakter af et tilfældigt begået forhold. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klagerens adfærd udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at udvisningen med indrejseforbud ikke var uforenelig med EU-reglerne, herunder opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, idet udvisningen – henset til klagerens adfærd og begrænsede tilknytning til Danmark – også måtte anses som proportional. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var

oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, der kunne bevirke, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde haft længevarende ophold her i landet, at klageren ikke havde nogen særlig tilknytning til herboende personer, og at klageren ikke havde oplyst om særligt belastende forhold ved en tilbagevenden til Rumænien, hvor hendes ægtefælle og fire børn boede. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en anden vurdering, at klageren efter det oplyste var blevet opereret i leveren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde modtaget behandling for sin tilstand i form af en operation og ved medicinering. FAM/2018/15.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Rumænien, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet lagde til grund, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i maj 2017 ikke havde opholdt sig her i landet i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, og § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren i maj 2017 var blevet antruffet sammen med to andre personer på et grønt område i København, hvortil der var almindelig adgang, at klageren og de to andre personer lå og sov på tidspunktet for politiets ankomst til stedet, at stedet var indrettet med liggeunderlag/madrasser, soveposer/dyner, og at der på stedet lå adskillige affaldsposer med diverse beklædningsgenstande og soveremedier, ligesom der på stedet lå løst skrald i form af cigaretskodder og madaffald. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at klageren havde vedtaget en bøde for overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 1, jf. § 3, stk. 4. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren sammen med to andre personer havde etableret en lejr, der var egnet til at skabe utryghed i området. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klagerens adfærd udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at udvisningen med indrejseforbud ikke var uforenelig med EU-reglerne, herunder opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2. Opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, kunne derfor ikke føre til en ændret vurdering, jf. også udlændingelovens § 2, stk. 3, og § 26 b. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde etableret en lejr på et sted, hvor der var almindelig adgang, og at der var tale om et gentagelsestilfælde, idet klageren forud for maj 2017 var blevet antruffet af politiet flere gange for lignende forhold. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at klageren i marts 2017 var blevet bortvist fra et sted, hvor han sammen med andre havde slået lejr foran en port, at klageren i maj 2017 havde camperet sammen med cirka 25 andre under en bro i København, hvor klageren var blevet bortvist, at klageren i den forbindelse havde fået oplyst, at handlingen var ulovlig i Danmark, og at klageren i maj 2017 var blevet sigtet for overtrædelse af ordensbekendtgørelsen ved at overnatte i en gangtunnel i København, hvor sagen var blevet afgjort med en bøde. **Udlændingenævnet**

lagde endvidere vægt på, at forholdet var begået i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af klagerens indrejse i Danmark og i forening med flere andre personer, ligesom klageren havde oplyst, at han havde samlet flasker for at skaffe penge, hvorfor forholdet ikke kunne anses som et udtryk for en spontan handling. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var uproportionalt eller uforeneligt med EU-reglerne at udvise klageren i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren havde anført, at tilstedeværelsen af tre personer med soveposer og et par cykler ikke udgjorde en etablering af en lejr, at handlingen på ingen måde var utryghedsskabende, og at utryghedsskabende adfærd forudsatte en særskilt utryghedsskabende handling eller fremtræden. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse oplysninger ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var blevet antruffet sammen med to andre personer, hvor de havde indrettet sig med enten liggeunderlag eller madrasser, at klageren og de to andre personer ligeledes havde medbragt soveposer eller dyner, og at der på stedet lå adskillige affaldsposer med diverse beklædningsgenstande og soveremedier, ligesom der på stedet lå løst skrald i form af cigaretskodder og madaffald. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** justitsministerens besvarelse af 3. februar 2017 af spørgsmål nr. 213 fra Folketingets Retsudvalg, hvoraf følgende blandt andet fremgik: ”Ved en lejr forstås i overensstemmelse med almindelig sproglig forståelse, jf. eksempelvis Ordbog over det Danske Sprog, bl.a. et sted under åben himmel, hvor (om)rejsende, omflakkende personer indretter sove- eller hvilepladser. Der skal således være tale om en vis grad af etablering af soveplads eller lignende. Opstilling af en enkelt madras eller sovepose vil i almindelighed ikke i sig selv være tilstrækkelig til at udgøre en lejr(…).” Det fremgår endvidere: ”Ved vurderingen af om en lejr er egnet til at skabe utryghed, kan der bl.a. lægges vægt på antallet af personer i lejren, om lejren er placeret et befærdet sted, og om lejren fører til støjgener, trafikale gener eller andre gener i lokalområdet. Der vil endvidere kunne lægges vægt på de tilstedeværende personers gennerelle adfærd, herunder om de pågældende begår strafbare forhold i området omkring lejren, f.eks. henkastning af affald, eller udviser chikanøs eller truende adfærd. Det er ikke efter den foreslåede bestemmelse et krav, at der konkret skal være givet udtryk for en følelse af utryghed i forhold til en lejr, idet den pågældende lejr alene skal være egnet til at skabe utryghed(…).” **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnet afgørelse**, at klageren til sagen havde oplyst, at han havde sovet to til tre dage på gaden, mens han havde været i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse oplysninger ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var blevet antruffet af politiet flere gange under sit ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, der kunne bevirke, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde haft længevarende ophold her i landet, at klageren ikke havde særlige helbredsmæssige forhold, at klageren ikke havde nogen særlig tilknytning til herboende personer, og at klageren ikke havde oplyst om særligt belastende forhold ved en tilbagevenden til Rumænien. ÅB/2018/128.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding, som er EU-statsborger, er blevet administrativt udvist for at have opholdt sig her i landet uden fornødent ret til ophold efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, kan henvises til afgørelse ÅB/2017/79 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.4.

3.19. Afvisning ved indrejsen i Danmark

En udlænding kan afvises ved indrejsen i Danmark efter reglerne i udlændingelovens § 28. Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, er det vedkommende politidirektør, som træffer afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3.pkt.

3.19.1. Afvisning ved ydre grænser

En udlænding, som ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, *kan* afvises ved indrejse fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, mens en udlænding, som er statsborger i et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, i en tilsvarende situation *skal* afvises efter samme bestemmelser, jf. udlændingelovens § 28, stk. 2.

En udlænding kan efter udlændingelovens § 28, stk. 1, afvises, hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt., hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7, eller hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

En udlænding kan endvidere afvises, hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder, eller hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

Endelig kan en udlænding afvises efter bestemmelsen, hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II[44] som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige

[44] Der henvises til note 8.

orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Ved lov nr. 516 af 26. maj 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015, blev reglerne om afvisning ændret således, at afvisning alene kan finde sted, hvis udlændingen standses eller pågribes i umiddelbar forbindelse med indrejsen fra et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og ikke som hidtil i op til tre måneder efter indrejsetidspunktet. Ændringen medfører, at såfremt en udlænding først standses eller pågribes efter indrejsen, kan udlændingens indrejse ikke afvises, og det må i stedet overvejes, hvorvidt udlændingen skal udvises administrativt efter udlændingelovens regler herom.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, kan der ske afvisning af en udlænding, som er udvist af Danmark med et indrejseforbud. Dette gælder uanset, om udlændingen i øvrigt er omfattet af den persongruppe, som har adgang til visumfrit ophold i Danmark. Bestemmelsen omfatter ikke de tilfælde, hvor en udlænding er indberettet i SIS II, jf. udlændingelovens § 58 g, idet disse er særskilt reguleret i § 28, stk. 1, nr. 6.

Hvis en udlænding ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingeloves kapitel 7 kan den pågældende afvises, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2. Efter bestemmelsen kan blandt andet en udlænding, som ved indrejsen ikke er i besiddelse af et visum, er i besiddelse af et udløbet visum, eller som har udnyttet det antal indrejser, et visum er gyldigt til, afvises ved indrejsen. Bestemmelsen finder også anvendelse for udlændinge, som har ret til ophold i Danmark, men som ved indrejsen ikke kan fremvise den fornødne rejselegitimation.

Ved afvisning af en EU-statsborger skal det indgå i vurderingen, om afvisningen er forenelig med EU-retten. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.18.5., hvor der er redegjort nærmere for blandt andet proportionalitetsvurderingen ved indgreb i retten til fri bevægelighed for EU-borgere.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, da udlændingen ikke opfyldte de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 politiets afgørelse om afvisning ved indrejsen af en irakisk statsborger jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2. Klageren var i juli 2017 ankommet med et fly fra Irak, hvor han havde forevist et svensk opholdskort samt et irakisk nationalitetspas.

Udlændingenævnet fandt, at politiet med rette havde afvist klageren ved indrejsen i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ved indrejsen i Danmark ikke var i besid-

delse af et gyldigt visum eller opholdstilladelse til et Schengenland eller Danmark, og at dette var en betingelse for, at klageren kunne indrejse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren ved indrejsen var i besiddelse af et svensk opholdskort – gyldigt til juli 2019 – og at klageren havde oplyst, at den svenske opholdstilladelse efter klagerens opfattelse fortsat var gyldig. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at klagerens svenske opholdskort var efterlyst af de svenske myndigheder, idet de svenske myndigheder havde inddraget klagerens opholdstilladelse i Sverige i 2015, at klageren var blevet oplyst herom i april 2017, og at klagerens opholdskort således var ugyldigt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klageren i sommeren 2016 efter det oplyste var indrejst og udrejst af Belgien uden problemer, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren efter det oplyste først havde fået forkyndt de svenske myndigheders afgørelse om inddragelse af sin opholdstilladelse i april 2017, ligesom klagerens svenske opholdskort først var blevet efterlyst i EU af de svenske myndigheder i maj 2017. ÅB/2018/129.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 politiets afgørelse om afvisning ved indrejsen jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, til en statsborger fra Iran. Klageren var i oktober 2017 ankommet med fly fra Tyrkiet og var i besiddelse af et Schengenvisum på 90 dage.

Udlændingenævnet fandt, at der på afgørelsestidspunktet var grund til at antage, at klageren ville tage ophold i Schengenområdet uden fornøden tilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ved indrejsen i Danmark i oktober 2017 kun havde én dag tilbage til ophold i Schengenområdet i medfør af visummet, men samtidig havde planlagt først at rejse ud af Schengenområdet i januar 2018. **Udlændingenævnet henviste til**, at den samlede varighed af opholdet i Schengenlande ikke måtte overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klageren efter det oplyste havde misforstået viseringen, ikke kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der var knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed ikke blev overskredet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at betingelserne for at afvise klageren var til stede på afgørelsestidspunktet. Politiet burde imidlertid have truffet afgørelsen efter bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, som var rette hjemmel, idet klageren på tidspunktet for afgørelsen endnu ikke havde opholdt sig i Schengenområdet i mere end 90 dage indenfor en periode på 180 dage. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde til intention at opholde sig i Schengenområdet i mere end 90 dage.
ÅB/2018/130.

Som et eksempel på en sag hvor Udlændingenævnet omgjorde en afgørelse truffet af politiet efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2018 politiets afgørelse om afvisning af en kinesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 28, stk.1, nr. 2. Den kinesiske statsborger var indrejst i Danmark i maj 2017, men var blevet antruffet af politiet på et krydstogtsskib i juli 2017.

Udlændingenævnet fandt, at klageren i juli 2017 ikke havde kunnet afvises efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren allerede var indrejst i Danmark i maj 2017 via Københavns Lufthavn, at klageren herefter havde opholdt sig på et krydstogtsskib i Københavns Havn, og at afgørelsen om afvisning i juli 2017 var blevet truffet, da klageren opholdt sig i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at efter ændringen af udlændingelovens § 28, ved lov nr. 516 af 26. maj 2014 kan politiet alene træffe afgørelse om afvisning i umiddelbar forbindelse med indrejsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren havde fremvist et gyldigt nationalitetspas, og derfor var politiets begrundelse for afgørelsen ikke korrekt. **Udlændingenævnet bemærkede**, at klageren burde have haft et visum, men det ændrede ikke ved, at politiet ikke havde hjemmel til at træffe afgørelse om at afvise klageren i juli 2017. **Udlændingenævnet fandt således**, at betingelserne for at afvise klageren efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, ikke var til stede i juli 2017, idet klageren var indrejst i maj 2017, og da afvisning alene kan finde sted ved indrejsen. ÅB/2018/131.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4, idet der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2018 politiets afgørelse om afvisning ved indrejsen i Danmark til to statsborgere fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4.

Udlændingenævnet fandt, at klagerne i forbindelse med indrejsen ikke var i stand til nærmere at kunne dokumentere formålet og de nærmere omstændigheder ved opholdet i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerne var indrejst på spanske Schengenvisa, der ifølge visumregistret var udstedt med henblik på turistbesøg i Barcelona, Spanien. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den ene klager til politiet havde oplyst, at formålet med indrejsen var familiebesøg i en navngiven by i Danmark, i hele visumperioden, og at de ved indrejsen var i besiddelse af returbilletter til en flyrejse på ruten Islamabad – København – Islamabad. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at et Schengenvisum udstedes med henblik på et konkret besøg med et konkret formål, og at klagerne var blevet meddelt visum med henblik på turistbesøg i Barcelona, Spanien, hvorfor en anvendelse af visummet til familiebesøg i Danmark var en omgåelse af visumreglerne. Betingelserne for at afvise klagerne efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4, var således til stede. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det var anført, at klagerne havde påtænkt at rejse tilbage til Pakistan inden visummets udløb, og at klagerne tidligere

havde været i Danmark på et spansk udstedt visum, idet sagsbehandlingstiden for en visumansøgning indgivet på Den Danske Ambassade i Islamabad efter den ene klagers moders opfattelse var for lang. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet klagerne over for de spanske myndigheder ikke havde oplyst det reelle formål med klagernes visumansøgning, og at klagerne således havde forsøgt at omgå visumreglerne, uanset at klagerne ikke tidligere og heller ikke under det aktuelle ophold havde haft til hensigt at opholde sig i Danmark eller Schengenområdet ud over visummets gyldighedsperiode. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det var anført, at det var klagernes hensigt først at besøge familie og venner i Danmark og derefter i Spanien, at klagerne ikke havde fået tilstrækkelig mulighed for at forklare sig over for politiet, og at sagen havde påvirket klagerne fysisk, psykisk og økonomisk. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold heller ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at klagerne havde til hensigt at tage til Spanien i forbindelse med visumopholdet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerne alene var i besiddelse af flybilletter på ruten Islamabad – København – Islamabad, at klagerne ikke var i besiddelse af flybilletter til/fra Spanien, og at klagerne heller ikke var i besiddelse af hotelreservation eller lignende i Spanien. ÅB/2018/132.

3.19.2. Afvisning ved indre grænser

Reglerne i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og for nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl her i landet, ved indrejse fra et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 3.

Med bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 3, er der tale om en særlig kontrol på landegrænsen af den såkaldte indre grænse i overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens afsnit 3, kapitel 2. Som følge af flygtninge- og migrationssituationen besluttede den danske regering den 4. januar 2016 at indføre midlertidig grænsekontrol ved den tyske grænse. Med denne midlertidige indre grænsekontrol blev det særlige regelsæt, der følger af bekendtgørelse af en mellem Danmark og Folkerepublikken Tyskland afsluttet overenskomst om udbringelse af personer fra Danmark til Forbundsrepublikken Tyskland og fra Forbundsrepublikken Tyskland til Danmark af 31. maj 1954 (grænseoverløberoverenskomsten),[45] bragt i anvendelse. Ifølge denne grænseoverløberoverenskomst kan udlændinge, der ikke har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark, afvises og tilbagesendes til Tyskland på grænsen på en hurtigere og formløs procedure.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse om afvisning ved grænsen efter udlændingelovens § 28, stk. 3, kan nævnes følgende:

[45] Grænseoverløberoverenskomsten kan findes her: https://www.retsinformation.dk/eli/ltc/1954/37

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2018 politiets afgørelse om afvisning af en congolesisk statsborger efter udlændingelovens § 28, stk. 1, i forbindelse med paskontrol ved grænsen mellem Danmark og Tyskland. Klageren var ved indrejsen i juni 2017 ikke i besiddelse af et gyldigt pas eller anden rejselegitimation med ret til indrejse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at afvise klageren var til stede på afgørelsestidspunktet, og at politiet derfor med rette havde truffet afgørelse om at afvise klageren ved den danske grænse i juni 2017. Politiet burde imidlertid have truffet afgørelsen efter udlændingelovens § 28, stk. 3, 1. pkt., som var rette hjemmel. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at klageren alene var i besiddelse af et pas fra D.R. Congo, som var udløbet i oktober 2015. ÅB/2018/133.

3.20. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

3.20.1. Fremmedpas

Ifølge udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, kan en udlænding få udstedt et fremmedpas, såfremt den pågældende ikke er i stand til at skaffe sig et pas eller anden rejselegitimation fra myndighederne i det land, hvor vedkommende er statsborger.

Dokumentation for, at udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig et pas fra hjemlandets myndigheder, kan bestå i en erklæring fra ambassaden i det land, hvor udlændingen er statsborger, om, at ambassaden ikke vil udstede den pågældende et nationalitetspas. Det er samtidig en forudsætning, at udlændingen har fremvist den dokumentation, som myndighederne i hjemlandet har anmodet om for at kunne udstede et nationalitetspas.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, at en udlænding, der ikke er omfattet af § 7, stk. 1-3, endvidere kan få udstedt et fremmedpas, hvis særlige grunde taler derfor.

Vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der taler for, at udlændingen skal have udstedt et fremmedpas, beror på sagens konkrete omstændigheder.

I praksis lægges der ved vurderingen af, om der foreligger særlige grunde til at udstede et fremmedpas, vægt på blandt andet:

- Om udlændingen lider af så alvorlige psykiske lidelser og/eller har en humanitær opholdstilladelse, at den pågældende ikke kan påbydes at skulle tage kontakt til det land, hvor vedkommende er statsborger.
- Hvorvidt udlændingen kan påvise, at vedkommende forgæves har forsøgt at kontakte de relevante myndigheder i det land, hvor udlændingen er statsborger, og hvor det anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

- Hvorvidt udlændingen er plejebarn, som skal have mulighed for at rejse med sine plejeforældre på ferie.
- Hvorvidt udlændingen er optaget på lov om dansk indfødsret og er ved at blive løst fra sit statsborgerskab, hvor der kan udstedes et fremmedpas med gyldighed på seks måneder ud over datoen for, hvornår lovforslaget om indfødsret kan forventes vedtaget.
- Hvorvidt udlændingen lider af helbredsmæssige problemer, som indebærer, at vedkommende kræver behandling i udlandet, og at rejsen er hastende.
- Hvorvidt udlændingen er påbudt udsendt, men hvor vedkommende er udsendelseshindret, hvorfor det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

Hvis begrundelsen for, at udlændingen ikke kan få udstedt et nationalitetspas, er en uafklaret situation i hjemlandet, som f.eks. en straffesag eller en forældremyndighedssag, skal udlændingen som udgangspunkt i disse situationer meddeles afslag på at få udstedt et fremmedpas.

Hvis en udlænding er under 18 år, skal der gives skriftligt samtykke fra forældrene i ansøgningsskemaet, såfremt vedkommende skal have udstedt et fremmedpas. Hvis begge forældre har forældremyndigheden, skal begge forældre meddele deres samtykke, hvorimod det er tilstrækkeligt med samtykke fra den ene forælder, såfremt det kun er denne, der opholder sig i Danmark. I tilfælde af, at det alene er den ene af forældrene, der har meddelt samtykke, skal det som udgangspunkt dokumenteres, at den pågældende har eneforældremyndighed.

Der kan i øvrigt henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.12., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.14., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.12. og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.17.

Det følger af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 5, at en udlænding kan nægtes at få udstedt et fremmedpas, såfremt det skønnes nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde eller af hensyn til statens sikkerhed.

I praksis kan det blandt andet skønnes nødvendigt at nægte at udstede et fremmedpas i tilfælde af misbrug. Indikationer på misbrug kan være, at udlændingen har fået udstedt flere pas inden for en kort årrække, at der indgives ansøgning om erstatningspas kort tid efter en pasudstedelse, at der i sagen er oplysninger om, at udlændingen har solgt eller på anden måde misbrugt fremmedpasset, eller at udlændingens forklaring vedrørende et eller flere tidligere bortkomne pas forekommer utroværdig.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling hertil, henvises til afgørelse FAM/2015/222 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.14.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til udstedelse af fremmedpas, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på at udstede fremmedpas til en statsborger fra Syrien, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles fremmedpas, da hun ikke havde dokumenteret, at hun ikke kunne få udstedt et nationalitetspas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at hun ikke havde et nationalitetspas forud for sin indrejse i Danmark, og mens hun havde opholdstilladelse i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var afskåret fra at ansøge om et nyt nationalitetspas, samt at ansøgerens ægtefælle i forbindelse med hendes ansøgning om familiesammenføring havde fremsendt en kopi af et syrisk nationalitetspas, gyldigt indtil oktober 2018. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** til Nationalt ID-centers generelle udtalelse fra april 2018 vedrørende udstedelse af nationalitetspas igennem den syriske ambassade i Stockholm hvoraf det fremgår, at der er mulighed for at få generhvervet syrisk nationalitetspas ved at bestille tid via den syriske ambassade i Stockholms hjemmeside og derefter møde personligt op for at få udstedt et nyt nationalitetspas. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var tale om sådanne særlige grunde, at der kunne udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren tidligere havde fået udstedt et fremmedpas, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen dengang ikke havde været opmærksom på, at ansøgeren havde et gyldigt nationalitetspas. ÅB/2018/134.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en statsborger fra Armenien, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering af sagens omstændigheder, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på sin ansøgning om fremmedpas. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i 2005 og 2015 havde fået udstedt fremmedpas, og at ansøgerens forhold ikke havde ændret sig siden de to afgørelser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det ikke havde været muligt at vurdere, hvad der havde dannet grundlag for Udlændingestyrelsens afgørelse om fremmedpas i 2005, samt at Udlændingestyrelsen ikke i 2015 havde anmodet ansøgeren om dokumentation for, hvorfor hun ikke kunne få udstedt nationalitetspas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at fremmedpasudstedelserne i henholdsvis 2005 og 2015 var begunstigende forvaltningsakter, egnet til at give ansøgeren en berettiget forventning om, at hun også fremover ville kunne få udstedt fremmedpas, forudsat at hendes forhold ikke havde ændret sig. ÅB/2018/135.

Ved lov nr. 122 af 26. februar 2018 om øget kontrol på udlændingeområdet blev der gennemført en række tiltag for at eliminere misbrug af rejselegitimation. Udlændingenævnet har ikke haft lejlighed til at træffe afgørelser herom i 2018.

3.20.2. Tilbagerejsetilladelse

Efter udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10, kan Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark.

At opholde sig lovligt i Danmark betyder, at udlændingen har opholdstilladelse, har ret til ophold efter udlændingelovens §§ 1 eller 2, har visum eller er visumfri, er meddelt forlængelse af visum eller det visumfrie ophold eller har processuelt ophold i forbindelse med behandling af en ansøgning.

Har udlændingen en førstegangsansøgning om opholdstilladelse under behandling, meddeles der efter praksis en tilbagerejsetilladelse, medmindre der er særlige forhold, der taler imod, eller der er tale om misbrug af reglerne om processuelt ophold. Tilladelsen gælder for den periode, der svarer til den konkrete rejse, som giver anledning til, at det er nødvendigt med en tilbagerejsetilladelse. Der kan kun ansøges om tilbagerejsetilladelse, hvis ansøgeren har et gyldigt pas. Dette gælder også, hvis ansøgeren er et barn.

Vurderes det, at ansøgningen om opholdstilladelse må forventes at være blevet afgjort, inden udlændingen ifølge sin ansøgning om tilbagerejsetilladelse kan forventes at være tilbage i Danmark, vil der kun blive givet tilbagerejsetilladelse, hvis helt særlige grunde taler for det. Helt særlige grunde kan f.eks. være pludseligt opstået sygdom hos nær familie i hjemlandet.

Har udlændingen en forlængelsesansøgning under behandling, meddeles der som udgangspunkt tilbagerejsetilladelse, såfremt der ikke er særlige forhold, der taler imod. Der bliver dog ikke meddelt tilbagerejsetilladelse, hvis der er oplysninger i sagen, der klart indikerer, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges, eller hvis ansøgeren kan forvente at modtage sit opholdskort på baggrund af forlænget opholdstilladelse inden rejsen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles tilbagerejsetilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om en tilbagerejsetilladelse i perioden fra medio november 2017 til medio december 2017. Ansøgeren, der var iransk statsborger, havde i november 2017

indgivet en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse efter greencardordningen. Samme dato havde ansøgeren også ansøgt om en tilbagerejsetilladelse for at kunne rejse til Iran, hvilket han fik afslag på. Efter at være udrejst til Iran havde ansøgeren på ny indgivet en ansøgning om en tilbagerejsetilladelse i perioden fra medio november 2017 til medio december 2017 for at kunne indrejse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde truffet afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse i perioden fra medio november 2017 til medio december 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var udrejst af Danmark i november 2017, at myndighederne på tidspunktet for ansøgerens udrejse ikke havde truffet afgørelse om, hvorvidt ansøgeren kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse, og at ansøgeren dermed var udrejst af Danmark uden at kunne være sikker på, at ansøgeren havde mulighed for at kunne genindrejse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i sin første afgørelse havde vurderet, at styrelsen forventede at kunne træffe afgørelse i sagen om forlængelse, inden ansøgeren ifølge sin ansøgning om tilbagerejsetilladelsen kunne forventes at være tilbage i Danmark, og at baggrunden for, at styrelsen endnu ikke havde truffet afgørelse, blandt andet skyldtes ansøgerens egne forhold, idet ansøgeren i november 2017 var blevet anmodet om at indsende oplysninger til brug for ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelsen, hvilket ansøgeren ikke havde gjort. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at en udlænding som udgangspunkt skal have en tilbagerejsetilladelse inden udrejsen fra Danmark, og at myndighederne kan træffe afgørelse om ikke at udstede en tilbagerejsetilladelse, når en udlænding ønsker at udrejse af Danmark i den periode, hvor der verserer en forlængelsesansøgning – særligt når myndighederne forventer at kunne træffe afgørelse i løbet af den periode, hvor udlændingen opholder sig i udlandet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ejeren af den lejebolig i Danmark, som ansøgeren var bosat i, efter det oplyste havde solgt boligen, og at ansøgeren derfor var nødt til at rejse til Danmark, så ansøgeren kunne pakke sine personlige ejendele og aflevere nøglerne til ejeren af lejeboligen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren måtte kontakte Den Danske Ambassade i Teheran, Iran, med henblik på at få vejledning om muligheden for at søge om et visum, såfremt Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelse om ikke at forlænge ansøgerens opholdstilladelse meddelt på baggrund af greencardordningen, og ansøgeren ikke havde mulighed for at indrette sig på anden vis for at få adgang til sine ejendele. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren blandt andet var udrejst af Danmark, fordi ansøgerens moder skulle gennemgå en hjerteoperation. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var udrejst af Danmark dagen efter, at ansøgeren havde indgivet ansøgning om forlængelse, og at ansøgeren ifølge oplysningerne fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration allerede havde været udrejst flere gange til Iran, herunder fra september 2017 til oktober 2017. Ansøgeren syntes således alene at være indrejst i Danmark for at indgive en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet**

bemærkede i den forbindelse, at der ikke forelå dokumentation for, at ansøgerens moder havde gennemgået en hjerteoperation, og hvornår hun havde gennemgået den. ERH/2018/2.

3.20.3. Laissez-passer

Laissez-passer er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, der har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Laissez-passer udstedes tillige med henblik på indrejse i Danmark, f.eks. til brug for den første indrejse for familiesammenførte til herboende flygtninge.

Der kan efter praksis udstedes laissez-passer, såfremt der foreligger ganske særlige grunde.

Efter praksis foreligger der ganske særlige grunde, såfremt en ansøger ikke er i besiddelse af et nationalitetspas og skal rejse til hjemlandet eller et europæisk land for at ansøge om et nationalitetspas. Efter praksis udstedes laissez-passer da udelukkende med henblik på at rejse til hjemlandet eller et europæisk land, hvor det pågældende land er repræsenteret, for at ansøge om et nationalitetspas. Det er et krav, at det pågældende land ikke er repræsenteret i Danmark, eller at det dokumenteres, at landets repræsentation i Danmark ikke kan udstede pas eller anden rejselegitimation.

Der udstedes som udgangspunkt ikke et laissez-passer, hvis udlændingen allerede er i besiddelse af et nationalitetspas. Dette gælder også, selvom passet er udløbet, idet udlændingen i de fleste tilfælde kan rejse til sit hjemland på et udløbet pas.

Udstedelse af laissez-passer forudsætter normalt, at den pågældende har opholdstilladelse i Danmark, men under nogle helt særlige omstændigheder kan det være tilstrækkeligt, at udlændingen har processuelt ophold i Danmark, f.eks. hvis udlændingen har lovligt ophold i forbindelse med, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse er under behandling.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles laissez-passer, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på laissez-passer til et mindreårigt barn fra Kosovo.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at udstede laissez-passer til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var i besiddelse af et nationalitetspas, og at ansøgerens forældre i juni 2014 var blevet meddelt et laissez-passer til ansøgeren, hvor ansøgerens forældre i den forbindelse udtrykkeligt var blevet vejledt om, at det ikke kunne påregnes, at ansøgeren kunne få udstedt endnu et laissez-passer. **Det indgik i Udlændingenævnets**

vurdering, at ansøgerens nationalitetspas var udløbet i juli 2017, samt at ansøgerens forældre og ansøgerens to søskendes opholdstilladelser var blevet forlænget. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren blev henvist til at rejse til sit hjemland på sit udløbne pas for at få udstedt et nyt nationalitetspas, hvorefter ansøgeren kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse med henblik på at genindrejse i Danmark, såfremt han opfyldte betingelserne herfor. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgerens forældre i april 2017 var blevet orienteret om, at det var nødvendigt med et nyt pas til ansøgeren, og at ansøgerens forældre ikke havde modtaget deres advokats e-mail, således at ansøgerens forældre ikke rettidigt havde kunnet ansøge om tilbagerejsetilladelse til ansøgeren, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er myndighederne i en ansøgers hjemland, der som udgangspunkt skal udstede rejsedokumenter til deres egne statsborgere, og at det var ansøgerens forældres eget ansvar at søge rettidigt. ÅB/2018/136.

3.21. Sanktionslisten

Efter udlændingelovens § 29 c kan en udlænding, som virker som religiøs forkynder eller på anden måde udbreder en religion eller tro, optages på en liste (den nationale sanktionsliste), hvis hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Optagelse på listen sker for to år og kan forlænges med to år ad gangen. Den nationale sanktionsliste omfatter ikke udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed m.v. (statsborgere i et EU/EØS-land eller Schweiz og deres familiemedlemmer) og udlændinge, som allerede har opholdstilladelse her i landet.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til bestemmelsen (lovforslag nr. L 48 fremsat den 9. november 2016), at en udlænding kan optages på den nationale sanktionsliste, hvis udlændingen har udvist en adfærd, som giver grund til at tro, at vedkommende vil udgøre en trussel mod den offentlige orden i Danmark, hvis vedkommende fik lov til at indrejse og opholde sig her i landet. Den form for adfærd, som kan begrunde optagelse på sanktionslisten, kan bestå i ytringer, men også i andre handlinger. Adfærden kan være udvist i udlandet eller i forbindelse med et tidligere ophold i Danmark, og der skal være tale om adfærd, der har sammenhæng med udlændingens virke som religiøs forkynder m.v. Adfærden skal desuden give grund til at tro, at udlændingen ved indrejse og ophold i Danmark (fortsat) vil udgøre en trussel mod den offentlige orden.

Det fremgår endvidere af de almindelige bemærkninger, at en udlænding, som er optaget på den nationale sanktionsliste, har indrejseforbud i Danmark og kan udelukkes fra opholdstilladelse, medmindre særlige grunde taler derfor, ligesom udlændingen kun rent undtagelsesvis vil kunne få visum. Udlændingen kan endvidere indberettes til Schengeninformationssystemet (SIS II) som uønsket i Schengenområdet.

Efter anmodning fra udlændingen genoptager Udlændingestyrelsen sagen om at optage en udlænding på sanktionslisten, jf. udlændingelovens § 29 c, stk. 5. Hvis Udlændingestyrelsen fastholder optagelsen af udlændingen på listen, kan udlændingen klage til Udlændingenævnet over dette, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 16.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en udlændings optagelse på den nationale sanktionsliste, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om at optage en tyrkisk mand på den nationale sanktionsliste, hvorved han havde fået et indrejseforbud i to år.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen i august 2017 med rette havde optaget klageren på den nationale sanktionsliste, hvorved klageren samtidig blev pålagt et indrejseforbud i Danmark og Schengen gældende til august 2019. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren måtte anses for at være en udlænding, som virkede som religiøs forkynder, eller som på anden måde udbredte en religion eller tro, idet han som foredragsholder, taler og ved besvarelse af spørgsmål vedrørende islamisk lovpraksis via en forening og denne forenings egen TV-kanal, magasin, Youtube kanal og andre sociale medier havde udbredt sine religiøse budskaber. Dette understøttedes yderligere af, at klageren blev omtalt som imam på en dansk forenings hjemmeside. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at de udtalelser, som var indgået i vurderingen af sagen, var faldet i forbindelse med klagerens virke som religiøs forkynder eller under udbredelse af en religion eller tro. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren flere gange tidligere – i 2013, 2014 og 2015 – havde fået udstedt visum til Danmark, at han i 2016 og 2017 havde fået afslag på sine visumansøgninger, at alle klagerens visumansøgninger havde relation til en dansk forening, og at der derfor måtte anses at være en vis sandsynlighed for, at han ville indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at hensynet til den offentlige orden i Danmark på baggrund af klagerens udtalelser i forhold til straffe i islam, om jøder og vold mod kvinder (ægtefæller) og børn tilsagde, at han ikke burde have ophold her i landet. Vedrørende straffe i islam: **Udlændingenævnet fandt for det første**, at klageren som led i religiøs forkyndelse eller udbredelse af en religion eller tro udtrykkeligt havde billiget handlinger, der var omfattet af straffelovens § 237, og §§ 244-246, jf. straffelovens § 136, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ved sine udtalelser i en tale i oktober 2015 havde givet udtryk for, at han gik ind for anvendelse af islamiske straffe som håndsafhugning og stening, idet han i talen havde udtalt, at de straffe, der i dag blev givet for tyveri, var for milde og ikke havde en afskrækkende effekt, at det var de milde straffe i Tyrkiet, som havde ført til, at tyveri var udbredt, at selv politiet fandt det uacceptabelt, at tyve ikke blev straffet hårdt nok, og at en straf som afhugning af en tyvs hænder var til for at beskytte samfundet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i talen også havde formidlet, at sex uden for ægteskab skulle straffes med stening, fordi islam værdsatte æren, ligesom klageren havde udtalt, at man ikke skulle kritisere stening som straf, fordi mennesket ikke kunne

være mere barmhjertigt end Gud, som havde bestemt denne straf. Klageren havde desuden udtalt, at når betingelserne for en straf var opfyldt, skulle straffen udføres, og at dette også gjaldt stening. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren i forbindelse med sin tale i oktober 2015 havde givet udtryk for, at islamiske regler og love ikke gav gode resultater i et kapitalistisk samfund, men gav de bedste resultater, hvis man indførte dem i en islamisk stat, og at klageren hermed efter Udlændingenævnets opfattelse havde givet udtryk for, at han havde et ønske om et samfund, hvor disse strafformer, som var omfattet af straffelovens § 237, og §§ 244-246, blev udøvet. Det fremgik af bemærkningerne til lovforslag nr. L 48 af 9. november 2016, at en religiøs forkynders rene oplæsning af en religiøs tekst, hvori der blev fortalt om brugen af for eksempel stening, men hvor forkynderen ikke tilsluttede sig det oplæste og heller ikke på anden måde gav udtryk for, at stening var acceptabelt, ikke ville betyde, at en religiøs forkynder ikke burde have ophold her i landet af hensyn til den offentlige orden. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der i forbindelse med talen i oktober 2015 ikke blot var tale om ren oplæsning af en religiøs tekst, men at klageren også var fremkommet med en udlægning af teksten, der fremstod som hans holdning til og billigelse af straffe i islam. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klageren i en e-mail fra december 2017 og i klagen fra juni 2018 havde anført, at han alene havde gengivet Koranens indhold, og at der ikke var tale om hans personlige holdning, af denne grund ikke kunne føre til en ændret vurdering. Det forhold, at der også i jødernes bog, Toraen, var nævnt lignende straffe, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var selve indholdet af Koranen, som blev anset for at være i strid med straffelovens § 136, stk. 3. Det var derimod klagerens fremlæggelse af teksten som led i religiøs forkyndelse eller som en person, som på anden måde udbreder en religion eller tro, og hans udtrykkelige billigelse af handlinger, som var omfattet af straffelovens § 237, og §§ 244-246. Vedrørende jøder: **Udlændingenævnet fandt for det andet**, at klagerens udtalelser i en video offentliggjort på Youtube i juli 2014, hvor han havde omtalt jøder som en kræftcelle, der burde skæres af og smides væk, var omfattet af straffelovens § 266 b. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Rigsadvokatens meddelelse nr. 2/2011, at det følger af retspraksis, at udtalelser, der indebærer, at en bestemt gruppe generelt bliver beskyldt for at mangle værdi som mennesker, som udgangspunkt opfylder grovhedskriteriet i straffelovens § 266 b. Det gælder for eksempel ved negativt ladede sammenligninger med dyr eller med sygdomme. **Udlændingenævnet vurderede på den baggrund**, at klagerens udtalelse om jøder indebar, at en gruppe af personer blev truet, forhånet eller nedværdiget på grund af deres tro, og at udtalelsen derfor ville udgøre en overtrædelse af straffelovens § 266 b. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at klageren i sine bemærkninger fra december 2017 og i klagen fra juni 2018 havde anført, at hans udtalelse var rettet mod de jøder, der levede under profeten Moses samt nogle nærmere præciserede grupper af jøder, at der ikke var tale om nedladende ytringer om jøder med relation til Danmark, at hans udtalelse ikke vedrørte samtlige personer, der følger jødedommen, og at de omtalte jøder derfor ikke var repræsentanter for jødedom som en trosretning, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i talen, som den var gengivet i Udlændingestyrelsens søgerapport fra juni 2017, ikke havde

nuanceret sit synspunkt, men var fremkommet med en helt generel sammenligning af jøder med en kræftcelle. Vedrørende vold mod kvinder (ægtefæller): **Udlændingenævnet fandt for det tredje**, at klageren som led i religiøs forkyndelse eller som en person som på anden måde udbreder en religion eller tro, i en video fra november 2015 udtrykkeligt havde billiget vold mod kvinder (ægtefæller), og at dette var omfattet af straffelovens § 136, stk. 3, jf. § 244. Klageren havde således i talen givet udtryk for, at kvinder måtte slås for at undgå skilsmisse, at nogle kvinder havde en sådan adfærd, der gjorde, at de skulle slås for at ændre sig, og at en mand ikke måtte slå en kvinde i ansigtet, men skulle slå hende let på kroppen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at klageren med sine udtalelser havde givet udtryk for billigelse af vold mod ægtefæller, idet han havde beskrevet, i hvilke situationer der kunne udøves vold mod ægtefæller, hvordan volden kunne udøves, og at volden kunne anvendes som et værn mod skilsmisse. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund** heller ikke, at der alene kunne anses at være tale om en ren oplæsning af Koranen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at klageren havde oplyst, at det fremgik af Koranen, at vold mod en kvinde var sidste udvej inden skilsmisse, at muslimer skulle følge Koranen, at Koranen var udgangspunktet for klagerens synspunkt, at det ikke var udtryk for klagerens personlige holdning, at han aldrig selv havde slået sin ægtefælle, og at han på baggrund af sin religiøse og personlige moral fordømte mænd, som mishandlede og undertrykte kvinder, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke i talen havde taget afstand fra at benytte vold mod kvinder, og at han havde anført, at muslimer skulle følge Koranen. Vedrørende vold mod børn: **Udlændingenævnet fandt for det fjerde**, at klageren som led i religiøs forkyndelse eller som en person, som på anden måde udbreder en religion eller tro, i udtalelser fra marts 2015 udtrykkeligt havde billiget anvendelse af vold i børneopdragelsen, og at dette var omfattet af straffelovens § 136, stk. 3, jf. § 244. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde givet udtryk for, at der kunne anvendes mild vold i børneopdragelsen, hvis der var anledning til det, og såfremt det kun blev benyttet nogle gange, og at de rigtige psykologer udtrykte, at der var plads til vold på en let måde. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund** heller ikke, at der her alene var tale om en ren oplæsning af Koranen, men derimod klagerens udtrykkelige billigelse af, at vold i visse situationer kunne anvendes i børneopdragelsen, idet han havde henvist til visse psykologers opfattelse af emnet. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at klageren havde anført, at hans udtalelser om at slå børn ikke var udtryk for hans personlige holdning, men var profeten Muhammeds ord, og at han havde henvist til, at der i England, Japan, Frankrig og USA også var regler, der gav forældre og lærere mulighed for at afstraffe børn fysisk, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke hermed havde taget afstand til anvendelse af vold i børneopdragelsen, men snarere havde forsvaret, at dette kunne være nødvendigt. Klagerens bemærkninger i øvrigt i en e-mail fra december 2017 og i klagen fra juni 2018: **Udlændingenævnet fandt for det femte**, at det forhold, at klageren havde anført, at han ikke havde holdt de nævnte taler i Danmark, men i Tyrkiet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det udtrykkeligt fremgik af forarbejderne til udlændingelovens § 29 c, at den form for adfærd, som kunne begrunde optagelse på sanktionslisten, kunne bestå af ytringer, men

også i andre handlinger, og at adfærden kunne være udvist i udlandet eller i forbindelse med et tidligere ophold i Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at klageren havde henvist til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 9 og 10 og Grundlovens § 67 og § 77 om religions- og ytringsfrihed, og at disse bestemmelser efter klagerens opfattelse berettigede ham til at udgive sine meninger og holdninger på skrift og i tale. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i forarbejderne til udlændingelovens § 29 c, var taget stilling til, hvorvidt bestemmelsen var i overensstemmelse med EMRK artikel 9 og 10 samt Grundlovens § 67 og § 77, og at lovgiver havde fundet, jf. lovforslagets pkt. 3.2 og 3.3., at udlændingelovens § 29 c kunne håndhæves, uden at dette var i strid med reglerne om religions- og ytringsfrihed. FAM/2018/81.

3.22. Motivationsfremmende foranstaltninger

Hvis en udlænding ikke medvirker til sin asylsags oplysning eller ikke medvirker til sin udrejse, kan der træffes beslutning om at iværksætte motivationsfremmende foranstaltninger overfor udlændingen.

Dette gælder, såfremt udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. udlændingelovens § 40, stk. 6, 1. pkt., og det gælder, medmindre særlige grunde taler derimod.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 12, skal Udlændingestyrelsen i sådanne tilfælde bestemme, at en udlænding, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelse, ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Alternativt skal Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 78 fremsat den 23. februar 2005), at Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering kan undlade at anvende den nye ordning [undlade at inddrage/nedsætte udlændingens kontante ydelser], hvis anvendelsen heraf efter udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særligt belastende for udlændingen, f.eks. hvis udlændingen er alvorligt svækket som følge af en livstruende sygdom, hvis der er tale om en uledsaget mindreårig asylansøger, eller hvis andre særlige grunde taler herimod.

Ordningen anvendes i praksis oftest, når en udlænding har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i Danmark, har overskredet sin udrejsefrist og ikke har medvirket til at udrejse af Danmark.

Hvis der på indkvarteringsstedet er et cafeteria (vederlagsfri bespisningsordning), indebærer dette, at udlændingen hverken får udbetalt grundydelse, tillægsydelse eller forsørgertillæg.

Hvis der på indkvarteringsstedet ikke er et cafeteria, indebærer dette, at udlændingen får udbetalt grundydelse og forsørgertillæg, men ikke nogen tillægsydelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en udlændings kontante ydelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om fratagelse af kontante ydelser for en indisk statsborger. I oktober 2017 meddelte Udlændingestyrelsen klageren, at denne skulle tage ophold på et udrejsecenter, da klageren ikke havde medvirket til udrejse. Samtidig meddelte Udlændingestyrelsen klageren, at denne skulle fratages sine kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde frataget klageren dennes kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i oktober 2017 havde meddelt klageren opholdspligt på et udrejsecenter, idet klageren ikke havde medvirket til udrejse i overensstemmelse med den af Flygtningenævnet fastsatte frist i november 2013. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at politiet skulle drage omsorg for klageren i forbindelse med dennes udrejse, og at klageren ikke havde medvirket dertil. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå særlige grunde, som talte imod at fratage klageren dennes kontante ydelser. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren kunne modtage nødvendig sundhedsbehandling på udrejsecenteret, hvor klageren var meddelt opholdspligt, og at det havde været politiets vurdering, at klagerens tilkendegivelse i november 2013 om at ville medvirke til udrejsen ikke var reel. FAM/2018/24.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om fratagelse af kontante ydelser i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2, til en statsborger fra Irak.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette i august 2017 havde frataget ansøgeren sine kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen med afgørelsen fra august 2017 havde meddelt ansøgeren pligt til at opholde sig på Udrejsecenter Kærshovedgård, idet hun ikke havde medvirket til sin udrejse efter Flygtningenævnets afgørelse fra november 2016. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende pligt til ophold på udrejsecenter Kærshovedgård, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 8, ikke kunne påklages. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var særlige grunde, der talte imod fratagelsen af ansøgerens kontante ydelser. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at en fratagelse af ansø-

gerens kontante ydelser ville begrænse hendes mulighed for at besøge sin herboende ægtefælle og parrets fællesbarn samt afskære hende fra at bidrage til familiens underhold, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark og var pålagt at udrejse af Danmark senest i november 2016. FAM/2018/47.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om fratagelse af kontante ydelser for en russisk statsborger. I september 2017 havde Udlændingestyrelsen meddelt klageren, at denne skulle tage ophold på et udrejsecenter, da klageren ikke havde medvirket til udrejse. Samtidig havde Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om, at klageren skulle fratages sine kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde frataget klageren dennes kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i september 2017 havde meddelt klageren opholdspligt på et udrejsecenter, idet klageren ikke havde medvirket til udrejsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Flygtningenævnet i oktober 2018 havde hjemvist klagerens asylsag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet klageren havde oplyst, at klageren og dennes børn rettelig var fra Rusland og ikke Armenien som tidligere oplyst. På denne baggrund havde Udlændingestyrelsen i oktober 2018 besluttet, at klageren og dennes børn ikke længere skulle have opholdspligt på et udrejsecenter, og at klageren igen skulle have mulighed for at få udbetalt tillægsydelser og forsørgelsesydelser. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke reelt havde medvirket til sin udsendelse, idet han havde afgivet urigtige oplysninger om sin identitet og nationalitet, samt at der ikke forelå ganske særlige grunde, som talte imod at fratage klageren dennes kontante ydelser. FAM/2018/85.

3.23. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at en udlænding senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale et gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af bl.a. familiesammenføring, beskæftigelse, studie m.v. samt et gebyr for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Bestemmelsen opregner udtømmende i hvilke sager, der skal betales gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

Såfremt en gebyrpålagt ansøgning om f.eks. familiesammenføring eller opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse ikke senest samtidig med ansøgningens indgivelse er ledsaget af et indbetalt gebyr, idet udlændingen oplyser at være fritaget for betaling af gebyr som følge af Danmarks inter-

nationale forpligtelser eller EU-reglerne, men som Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering eller Integration afviser, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der klages over afgørelsen om afvisning på grund af manglende gebyrbetaling til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 11, og § 52 b, stk. 2, nr. 8. En sådan klage til Udlændingenævnet er ikke gebyrpålagt.

I Udlændingenævnets vurdering af, hvorvidt en udlænding er gebyrfritaget, indgår blandt andet hensynet til den herboende ægtefælles samvær med herboende særbørn, retten til respekt for privatliv og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, FN's Handicapkonvention og Associeringsaftalen mellem Danmark og Tyrkiet.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om styrelserne med rette har krævet gebyr for behandling af en ansøgning, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise en ansøgning om familiesammenføring mellem en herboende mindreårig dansk statsborger og hendes fader fra Egypten, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, jf. stk. 8.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om at afvise ansøgerens ansøgning om familiesammenføring under henvisning til hans herboende datter, idet han ikke senest samtidig med indgivelse af ansøgningen havde betalt et gebyr på 6.300 kr., jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgningsgebyret var 6.300 kr., at ansøgeren havde indbetalt 845 euro i forbindelse med ansøgningens indgivelse, og at dette beløb alene svarede til 6.164,20 kr., hvorfor ansøgeren manglede at indbetale 135,80 kr. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse desuden vægt på**, at ansøgeren selv i forbindelse med ansøgningen havde fremsendt en udskrift fra medio februar 2017 fra hjemmesiden www.nyidanmark.dk vedrørende det til ansøgningen hørende sagsbestillings-id, hvoraf det fremgik, at gebyrsatsen var 6.300 kr., og at der manglede at blive betalt 135,80 kr. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse også til**, at det er udlændingens eget ansvar at sikre, at et gebyr, der betales i en anden valuta end danske kroner, svarer til gebyrsatsen, når beløbet omregnes. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved brev fra medio juni 2017 havde oplyst ansøgeren om, at han manglede at indbetale 135,80 kr., at han skulle indbetale det manglende beløb til en angivet konto inden fire uger, og at styrelsen ellers ville afvise ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at brevet blev sendt til ansøgeren på den adresse, som ansøgeren selv havde oplyst i ansøgningen fra medio februar 2017. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at han også havde betalt 4.210 egyptiske pund,

for at Den Danske Ambassade i Cairo skulle varetage ansøgningen, at han ikke havde modtaget hverken opkald eller e-mails angående den manglende betaling, at al kommunikation skulle foregå gennem ambassaden, som han flere gange havde haft kontakt med, og at han ikke af ambassaden var blevet gjort opmærksom på, at der manglede 135 kr., ikke kunne føre til en anden vurdering på baggrund af ovenstående. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det følger af bekendtgørelse om betaling for tjenestehandlinger i udenrigstjenesten § 4, stk. 1, at der for repræsentationens bistand i forbindelse med sager vedrørende opholds- og arbejdstilladelse erlægges et gebyr på 1.430 kr., og at ansøgeren ikke var fritaget, jf. § 4, stk. 9. Der henvistes til bekendtgørelse nr. 1575 af 12. december 2016, der var gældende på det tidspunkt, hvor ansøgningen blev indgivet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at der var fremsendt en udskrift fra Nordea fra september 2017, hvoraf det fremgik, at der ultimo september 2017 var blevet overført 137 kr. til et bestemt kontonummer under henvisning til det til ansøgningen hørende sagsbestillings-id, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 8, at såfremt et udestående udgør mindre end 200 kr., vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr, og såfremt det manglende gebyr ikke indbetales inden for fristen, vil ansøgningen blive afvist. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved brev fra medio juni 2017 havde oplyst ansøgeren om, at han skulle indbetale det manglende beløb inden fire uger, og at styrelsen ellers ville afvise ansøgningen, og at de 137 kr. først blev betalt ultimo september 2017, hvilket var knap 14 uger efter fristen. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren ikke var fritaget for at indbetale gebyr i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, jf. § 9 h. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at hverken Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsagde, at der ikke skulle indbetales et gebyr i forbindelse med ansøgningens indgivelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om en sådan alvorlig sygdom eller et alvorligt handicap, som kunne medføre, at betingelsen om, at der skulle indbetales et gebyr samtidig med indgivelse af ansøgningen, kunne fraviges. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at hverken han selv eller hans herboende datter led af alvorlig sygdom eller handicap, samt at der ikke var etableret et samvær mellem ansøgeren og hans herboende datter forud for indgivelse af ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgerens herboende datters moder var flyttet til Danmark uden ansøgerens samtykke, at hun angiveligt var ustabil og ikke kunne tage sig ordentligt af ansøgerens herboende datter, og at det var vigtigt for ansøgeren at få opholdstilladelse i Danmark, da han ikke havde mulighed for at se sin datter og genoptage samværet med hende uden opholdstilladelsen, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der alene var tale om en processuel regel, og at der ikke herved var taget stilling til, om en korrekt indgivet ansøgning ville kunne imødekommes. FAM/2018/38.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til manglende gebyrbetaling i forbindelse med en forlængelsesansøgning fra en tidligere tyrkisk statsborger, der havde

erhvervet dansk statsborgerskab, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der henvises til FAM/2018/19 gengivet i afsnit 2.4.2.2.

Udlændingenævnet har endvidere taget stilling til, at der skulle betales gebyr for en klage, der vedrørte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en forælder til en herboende myndig reference, der var dansk statsborger, som havde et mindreårigt særbarn, der havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark. Som eksempel herpå henvises til FAM/2018/54 i afsnit 3.3.3.1.4., hvor Udlændingenævnet fandt det beklageligt, at Udlændingestyrelsen ikke havde vejledt ansøgeren om at indbetale et klagegebyr i forbindelse med indgivelse af klage til Udlændingenævnet.

I gebyrpålagte sager, hvor Udlændingestyrelsen meddeler afslag på opholdstilladelse, nægter at forlænge en opholdstilladelse eller afviser at behandle en ansøgning, jf. for eksempel udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med klagevejledningen tillige vejlede om, at indgivelse af klage er betinget af betalt gebyr, da klagen til Udlændingenævnet som udgangspunkt ligeledes vil være gebyrpålagt, medmindre eksempelvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til manglende gebyrbetaling i forbindelse med en ansøgning om familiesammenføring, hvor den herboende ægtefælle var tyrkisk statsborger, men ikke havde dokumenteret at være selvstændig erhvervsdrivende, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, jf. § 40, stk. 1, kan der henvises til afgørelse FAM/2017/141 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.19.

3.24. Alders- og identitetsfastlæggelse

Der stilles efter udlændingeloven krav om, at udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, eller som allerede er meddelt en tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark, skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, inddrages eller bortfalde, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse.

Efter udlændingelovens § 40 e foretager Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 1, og som meddeles opholdstil-

ladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6: 1) navn, 2) fødselsdato, 3) fødselsland, og 4) statsborgerskabsforhold.

Udlændingemyndighederne kan efter anmodning fra udlændingen selv, en anden offentlig myndighed eller på eget initiativ træffe afgørelse om ændring af de registrerede personoplysninger, der er registreret efter bestemmelsen, hvis det efterfølgende viser sig, at oplysningerne ikke er korrekte, herunder hvis udlændingen på et senere tidspunkt fremlægger oplysninger fra udlandet, der dokumenterer, at udlændingen har et andet navn eller fødselsdato m.v. end det, der er registreret om den pågældende. Dette omfatter både tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget helt andet end det, som de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, som de danske myndigheder har registreret.

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, og en opholdstilladelse kan derfor ikke meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet. Disse oplysninger fremstår således som umiddelbart objektive oplysninger, der kan være enten rigtige eller forkerte. Der henvises til afsnit 3.2.

Idet oplysninger om identitet afgives på tro og love til udlændingemyndighederne af ansøgeren eller ansøgerens forældre, såfremt ansøgeren er mindreårig, kan oplysninger om identitet således ikke senere blot ændres.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en sag om aldersændring, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, for en kvindelig, familiesammenført somalisk statsborger. I den pågældendes ansøgning om familiesammenføring med sin herboende moder, indgivet i december 2015, var det oplyst, at hun var født i 2005, og at hun ikke havde en fødselsattest. Udlændingestyrelsen havde på den baggrund besluttet at iværksætte en aldersundersøgelse af ansøgeren. Retslægerådet havde som konklusion på aldersundersøgelsen udtalt, at ansøgeren på aldersundersøgelsestidspunktet i juni 2016 var 14 år. Udlændingestyrelsen fastsatte herefter ansøgerens fødeår til 2002.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte den af Udlændingestyrelsen fastsatte fødselsdato for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** Retslægerådets udtalelse, hvoraf det fremgik, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i juni 2016 var 14 år svarende til et fødselsår i 2002. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens mo-

der i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen havde oplyst, at ansøgeren var født i 2005, og at hun under sagens behandling og i klagen havde oplyst, at hun kendte rækkefølgen på sine børns fødsler og aldersspredning. **Udlændingenævnet fandt imidlertidig**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Retslægerådet havde foretaget en lægefaglig vurdering af ansøgerens alder på baggrund af flere undersøgelser, og idet Udlændingenævnet tillagde denne lægefaglige vurdering den største bevismæssige betydning i denne sammenhæng. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke til sagen var fremlagt en fødselsattest, et pas eller andre personlige dokumenter, der kunne dokumentere eller godtgøre ansøgerens fødedato. **Udlændingenævnet bemærkede**, at officielle somaliske dokumenter efter fast praksis ikke kan tillægges sædvanlig bevismæssig betydning på grund af forholdene i Somalia, hvor der ikke eksisterer en central myndighed, der har legitimitet til udøvelse af myndighed. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at Udlændingestyrelsens fødedatofastsættelse efter ansøgerens moders opfattelse var foretaget på et spinkelt grundlag, idet der var et vist spænd i aldersvurderingen fra Retslægerådet, og at det efter det oplyste ville give ansøgeren problemer i skolen, når hun ikke skulle være sammen med jævnaldrende. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Retslægerådet havde udtalt, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i juni 2016 var 14 år. FAM/2018/25.

Der henvises endvidere til FAM/2017/114, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2017 i afsnit 3.18.

Udlændingenævnet har taget stilling til sager om familiesammenføring, hvor ansøgerne ikke opfyldte kravet om at have medvirket til dna-undersøgelser, eller hvor identiteten ikke er skønnet tilstrækkeligt fastlagt. Der henvises i det hele til afsnit 3.3.2.1.1. vedrørende grundlæggende betingelser for opholdstilladelse til børn, herunder FAM/2018/5 og ÅB/2018/44.

3.25. Om Danmarks internationale forpligtelser

Den danske stat har tiltrådt et stort antal internationale konventioner, som har betydning for udlændingeområdet. Dette sker oftest ved en fortolkning af udlændingelovens regler i lyset af Danmarks internationale forpligtelser under den juridiske behandling af de konkrete sager.

I dette afsnit vil nogle af de centrale konventioner samt Udlændingenævnets anvendelse af disse blive beskrevet. Det bemærkes, at EU-reglerne ikke vil blive nærmere beskrevet i dette afsnit, da Udlændingenævnet med undtagelse af klager over administrativ udvisning af EU-borgere samt visse visumsager og sager i relation til Zambrano- og Chavez-Vilchez-dommene ikke i 2018 har haft kompetence til at behandle sager, som er omfattet af EU-reglerne.

3.25.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) [46] blev undertegnet af Danmark i 1950 og trådte i kraft i 1953. Konventionen beskytter grundlæggende borgerlige rettigheder og friheder, herunder i relation til sager vedrørende udlændingeområdet, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle, navnlig forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling (artikel 3), retten til et familieliv (artikel 8) og diskriminationsforbuddet (artikel 14).

EMRK er som den eneste af de generelle menneskerettighedskonventioner inkorporeret i dansk ret, jf. lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer.

3.25.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Efter EMRK artikel 3 må ingen mennesker underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis retten til ikke at blive udsendt eller udvist til et land, hvor udlændingen risikerer at blive udsat for behandling i modstrid med bestemmelsen.

På baggrund af EMD's praksis kan det udledes, at forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling blandt andet kan have betydning i sager, hvor en alvorligt syg udlænding opholder sig på medlemsstatens territorium, og hvor den pågældende enten skal udsendes eller udvises herfra. Hvis udlændingen således som følge af meget alvorlige helbredsforhold, der må antages at være behandlingskrævende, ved en tilbagevenden til sit hjemland reelt risikerer enten at dø eller opleve en alvorlig, hurtig og irreversibel nedgang i sit helbred, kan medlemsstaten i visse situationer være forpligtet til ikke at udsende den pågældende til hjemlandet, jf. EMD's dom af 13. december 2016 i sagen Paposhvili mod Belgien (application no. 41738/10).

Udlændingenævnet har i 2018 ikke haft anledning til at tage eksplicit stilling til anvendelsen af EMRK artikel 3.

3.25.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter EMRK artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Retten til et familieliv omfatter efter EMD's praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilve-

[46] Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=81462

jebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse.

Det kan udledes af EMD's praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Proportionalitetsvurderingen tager afsæt i, om der er uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land. Dette vil være tilfældet, hvis det herboende familiemedlem må antages at være asylrelevant forfulgt i et fælles hjemland, eller hvis Danmark i øvrigt er klart nærmest til at beskytte familielivet, f.eks. på grund af et eller flere familiemedlemmers familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning her til landet.

Det er Udlændingenævnets opfattelse, at FN's konventioner, der vedrører udlændingeområdet, ikke giver videre rettigheder på udlændingeområdet end de, der følger af EMRK artikel 8.

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, hvor formelle krav for meddelelse af opholdstilladelse ikke har været opfyldt, henvises der til afgørelse. ÅB/2018/22 i afsnit 3.2.

Om Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i ægtefællesammenføringssager kan der blandt andet henvises til afgørelserne. ÅB/2018/26 og ÅB/2018/27 i afsnit 3.3.1.1.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, kan der henvises til blandt andet afgørelserne. FAM/2018/14 i afsnit 3.3.2.1.3. og FAM/2018/20 i afsnit 3.3.2.2. samt FAM/2018/11 i afsnit 3.3.3.1.1.

I sager om familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn kan der henvises til blandt andet afgørelsen ÅB/2018/51 i afsnit 3.3.3.1.1., mens der i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, hvor det herboende mindreårige barn har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan henvises til afgørelse FAM/2018/74 i afsnit 3.3.4., og for så vidt angår familiesammenføring med forældre til voksne børn, henvises der blandt andet til afgørelsen.
FAM/2018/54 i afsnit 3.3.3.1.4.

Derudover kan der, for så vidt angår immigrationsafslag og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen. FAM/2018/71 i afsnit 3.4.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, der vedrører afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i sager vedrørende ægtefæller og børn, kan der henvises til blandt andet afgørelserne FAM/2018/46 og FAM/2018/65 i afsnit 3.13.1., mens der, for så vidt angår afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af erhvervsområdet og EMRK artikel 8, kan henvises til afgørelse ÅB/2018/85 i afsnit 3.13.2.1.

For så vidt angår sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, kan der henvises til domstolssag 6, gengivet i kapitel 4, og afgørelsen ÅB/2018/106 i afsnit 3.15.1.3.

Der kan endvidere, for så vidt angå bortfald af opholdstilladelse af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen FAM/2018/34 i afsnit 3.16.3.

For så vidt angår udvisningssager og Udlændingenævnets anvendelse EMRK artikel 8 i disse, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2018/126 i afsnit 3.18.4.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.1.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.20.1.1.

3.25.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter EMRK artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold. Opregningen af diskriminationsgrunde er ikke udtømmende. Bestemmelsen beskytter således også mod diskrimination på grund af f.eks. alder, handicap og seksuel orientering.

Bestemmelsen er efter sin ordlyd knyttet til de materielle rettigheder i konventionen, herunder f.eks. artikel 8, og finder således kun anvendelse på diskrimination inden for de enkelte bestemmelsers område.

Diskrimination defineres normalt som forskelsbehandling, der finder sted på grundlag af ikkesaglige kriterier, og som er skadelig for den person eller gruppe af personer, der udsættes for behandlingen. Bestemmelsen beskytter både mod direkte og indirekte diskrimination, hvor den direkte diskrimination er, når en person stilles ringere end andre under henvisning til dennes køn, race eller lignende (begrundelsen), og hvor indirekte diskrimination er, når et i formen generelt og neutralt krav i særlig grad rammer bestemte personer på grund af deres køn, race eller lignende (virkningen).

Det kan udledes af EMD's praksis, at det ved vurderingen af, om en forskelsbehandling er diskriminerende, skal indgå, om forskelsbehandlingen beror på objektive og relevante forskelle, og om kravene er nødvendige og rimelige i lyset af, at de fører til forskelsbehandling.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.1.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.20.1.2.

3.25.2. FN's Børnekonvention

FN's Børnekonvention[47] blev vedtaget i 1989 og trådte for Danmarks vedkommende i kraft den 18. august 1991.

Konventionen indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder. Konventionen indeholder bl.a. et krav om, at der i alle spørgsmål vedrørende børn først og fremmest skal tages hensyn til barnets tarv, ligesom konventionen opregner børns rettigheder, herunder børns grundlæggende rettigheder (mad, bolig, sundhed), børns ret til udvikling (skolegang, leg, fritid, information), børns ret til beskyttelse (mod krig, vold, narkotika, seksuel udnyttelse), og børns ret til medbestemmelse (ytringsfrihed, indflydelse, deltagelse, medbestemmelse, selvbestemmelse).

På det udlændingeretlige område har konventionen bl.a. betydning for behandlingen af sager om familiesammenføring med børn, men konventionen kan også have betydning i andre sager, hvor et barns forhold bliver berørt. Det fremgår af artikel 3, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

Artikel 9 giver barnet ret til ikke at blive adskilt fra sine forældre mod dets vilje, medmindre dette skønnes uforeneligt med barnets tarv, ret til at opretholde kontakt til begge forældre, hvis det lever adskilt fra den ene eller dem begge, og forpligter desuden staten til at genskabe en sådan kontakt, hvis adskillelsen skyldes årsager iværksat af staten.

På det udlændingeretlige område vil forpligtelsen være særlig relevant i sager, hvor der skal tages stilling til spørgsmålet om udvisning af en udlænding, som hidtil har haft opholdstilladelse i Dan-

[47] FN's Børnekonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=60837

mark. Bestemmelsen er derimod som udgangspunkt ikke relevant i sager, hvor forælderen har opholdstilladelse i Danmark, men barnet ikke har en sådan, da adskillelsen af barnet fra forælderen i sådanne sager beror på, at forælderen er rejst til Danmark uden barnet, og derfor skyldes forælderens beslutning, og ikke "årsager iværksat af staten".

På det udlændingeretlige område indebærer konventionens artikel 9 en forpligtelse til at inddrage barnets tarv ved vurderingen af, om der kan meddeles en opholdstilladelse på baggrund af f.eks. familiesammenføring, idet Danmark er forpligtet til at sikre, at et barn kan opretholde kontakt til sine forældre, ligesom familiesammenføringssager skal "behandles på en positiv, human og hurtig måde", jf. artikel 10.

Herudover er Danmark ved administrationen af udlændingeloven forpligtet af konventionens artikel 12, hvorefter et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, skal sikres retten til at udtrykke disse synspunkter i alle forhold vedrørende barnet, ligesom barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med barnets alder og modenhed.

Derudover beskytter konventionen bl.a. retten til livet (artikel 6), retten til navn og statsborgerskab (artikel 7), barnets identitet (artikel 8), retten til privatliv (artikel 16), flygtningebørn (artikel 22) og handicappede børn (artikel 23). Konventionen indeholder endvidere forbud mod handel med og bortførelse af børn (artikel 35) og forbud mod straf og tortur (artikel 37).

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af FN's Børnekonvention, kan der henvises til blandt andet afgørelserne ÅB/2018/65 i afsnit 3.3.4., FAM/2018/33 i afsnit 3.3.2.1.3., ÅB/2018/56 i afsnit 3.3.3.1.3. og FAM/2018/28 i afsnit 3.4.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.3., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.3., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.20.2.

3.25.3. FN's Handicapkonvention

Danmark tiltrådte i 2009 FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap.[48]

FN's Handicapkonvention indeholder en regulering af handicappede personers rettigheder på alle samfundsområder.

[48] FN's Handicapkonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=127181

Det er karakteristisk for konventionen, at den indeholder en række programerklæringer og bestemmelser om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som skal gennemføres gradvist i de enkelte deltagerstater ved passende foranstaltninger. Dette betyder, at der ikke i konventionen er krav om, at sådanne foranstaltninger skal være gennemført på et bestemt tidspunkt eller på et bestemt niveau. Enkelte bestemmelser stiller dog sådanne krav, herunder artikel 5 om diskriminationsforbuddet.

Efter konventionens artikel 1 er det konventionens formål at fremme, beskytte og sikre fuld og lige nydelse af alle menneskerettigheder for personer med handicap og at fremme respekten for sådanne personers værdighed.

En person med handicap er defineret som en person med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som sammen med en eller flere barrierer forhindrer dem i at deltage fuldt og helt i samfundslivet på lige fod med andre.

På det udlændingeretlige område forpligter konventionen til at sikre, at handicappede personer kan nyde deres rettigheder på lige fod med andre, uanset at den pågældende har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som hindrer den pågældende i at opfylde en eller flere betingelser i udlændingeloven.

Konventionen er især relevant for udlændingelovens bestemmelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, statsborgerskab og ægtefællesammenføring samt ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Personer, der som følge af handicap ikke er i stand til at opfylde en eller flere betingelser, vil i overensstemmelse med konventionen ikke blive mødt med disse krav. Det vil kun være de betingelser, som den pågældende grundet sit handicap ikke kan opfylde, der vil blive undtaget fra. Andre krav, som ikke relaterer sig til den pågældendes handicap, vil skulle opfyldes på lige fod med andre. For så vidt angår personer med handicap og deres mulighed for at udøve familieliv med en ægtefælle, samlever eller mindreårige børn, hvor en af parterne ikke i forvejen er bosiddende i Danmark, er dette således beskyttet på lige fod med andre borgeres mulighed, idet betingelserne for familiesammenføring i udlændingeloven vil blive fraveget, hvis betingelsen sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan nyde sin ret til familieliv på lige fod med andre. Dette gælder, uanset om personen med handicap er herboende eller ansøger, og uanset om personen med handicap er barn eller voksen.

I det omfang en udlænding lider af en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, og betingelserne for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan opnå en sådan opholdsret med de fordele, der måtte følge af anden lovgivning, vil disse betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingeloven blive fraveget. I henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er der mulighed

for at give opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap (handicapkriteriet). Det forhold, at en ansøger har mulighed for at få eller opleve en forbedring af sit helbred, hvis ansøgeren får mulighed for at fortsætte sit ophold her i landet, kan ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Selvom den herboende reference måtte have et handicap, skal parret fortsat opfylde de grundlæggende betingelser for at kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Som eksempel kan nævnes sag ÅB/2018/30 i afsnit 3.3.1.3., der omhandler en ægtefællesammenføringssag, hvor den herboende reference var højresidet fodamputeret og derfor brugte kørestol.

Om sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Handicapkonvention, kan der endvidere henvises til afgørelserne ÅB/2018/95 i afsnit 3.14.4. og ÅB/2018/100 i afsnit 3.14.5.

Den 31. august 2018 havde FN's Handicapkomité færdigbehandlet en sag vedrørende en afgørelse fra Udlændingenævnet. Klagesagen, I.D. og M.B. mod Danmark (sag 39/2017), vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt et afslag på ægtefællesammenføring til en ukrainsk statsborger, der var gift med en handicappet, dansk statsborger og havde et barn sammen med ham, var i strid med FN's Handicapkonventions artikel 5 om ligebehandling og artikel 23 om retten til respekt for hjem og familie. Udlændingenævnet havde i december 2014 stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring fra august 2013, fordi den danske statsborger (referencen) ikke opfyldte kravet om, at den herboende ægtefælle ikke tre år forud for meddelelse af opholdstilladelse måtte have modtaget kontanthjælp (krav om selvforsørgelse). Afgørelsen var blevet stadfæstet af Højesteret, der havde påpeget, at klageren havde haft rimelig mulighed for at opfylde selvforsørgelseskravet ved for eksempel fleksjob. I sin udtalelse af 31. august 2018 udtalte FN's Handicapkomité, at selvom kontanthjælp var blevet ydet – uanset om den pågældende havde et handicap eller ej – havde afslaget på ægtefællesammenføring været givet på baggrund af kriterier, der havde været indirekte diskriminerende for personer med handicap, og medførte, at klagerne ikke havde kunnet nyde deres ret til familieliv på lige vilkår med andre. På denne baggrund fandt FN's Handicapkomité, at afslaget var i strid med FN's Handicapkonventions artikel 5 alene og sammenholdt med artikel 23.

Udlændingenævnet genoptog i november 2018 Udlændingenævnets afgørelse fra december 2014 om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2013 om afslag på ægtefællesammenføring til en ukrainsk statsborger, idet den herboende ægtefælle havde modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet omgjorde** herefter Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren var blevet meddelt afslag på ægtefællesammenføring, idet hendes herboende ægtefælle havde modtaget kontanthjælp som følge af, at han i 2009 havde været involveret i en trafikulykke og i den forbindelse havde pådraget sig en hjerneskade. I 2015 var den herboende ægtefælle blevet indstillet til fleksjob, og han havde derfor ikke siden marts 2015 modtaget ydelser efter

lov om aktiv socialpolitik. Efter Udlændingenævnets afgørelse i 2014 havde ansøgeren indbragt sagen for landsretten, der havde givet klageren medhold, og sagen var herefter blevet anket til Højesteret, der havde givet Udlændingenævnet medhold. Sagen var herefter blevet indbragt for FN's Handicapkomité, der i august 2018 havde udtalt kritik af Udlændingenævnets afgørelse. På baggrund af udtalelsen fra FN's Handicapkomité havde Udlændingenævnet besluttet at genoptage sagen.

Udlændingenævnet fandt ved omgørelsen af sagen, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgerens herboende ægtefælle havde modtaget offentlige ydelser. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle senest i marts 2015 havde modtaget kontanthjælp. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af landsrettens dom, at den herboende ægtefælles bopælskommune havde visiteret ham til fleksjob i marts 2015, og at han efterfølgende var blevet ansat i fleksjob i oktober 2015. **Udlændingenævnet fandt**, at der var grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2013, allerede fordi den herboende ægtefælle i november 2018 ikke havde modtaget offentlige ydelser i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens dagældende § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund ikke anledning til at tage konkret stilling til FN's Handicapkomités udtalelse fra august 2018. FAM/2018/76.[49]

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.4., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.4., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.20.3.

[49] Hele FN's Handicapkomités udtalelse i sagen kan læses her: https://udln.dk/~/media/raw_udln/Udtalelse.ashx

Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8. Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Det kan ske efter udlændingelovens § 52, hvorefter der gælder en særlig adgang til prøvelse af bestemte typer af afgørelser, herunder hvis der er truffet afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, og hvor den administrative udvisning sker på grund af f.eks. ulovligt arbejde, kriminalitet eller ulovligt ophold. Tidligere kunne også afgørelser vedrørende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til mindreårige børn under 15 år eller bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af sådanne opholdstilladelser tillige indbringes for domstolene efter udlændingelovens § 52, men denne adgang til indbringelse blev den 1. marts 2018 ophævet ved lov nr. 124 af 26. februar 2018 om ændring af udlændingeloven.

Den særlige adgang til domstolsprøvelse efter udlændingelovens § 52 betyder, at en udlænding eller dennes partsrepræsentant, hvor der er truffet afgørelse efter en af de i § 52 opregnede afgørelsestyper, inden 14 dage efter, at udlændingen har modtaget afgørelsen, kan kræve denne indbragt for domstolene. Dette kan ske ved henvendelse til Udlændingestyrelsen, ligesom det er Udlændingestyrelsen, der efter udlændingelovens § 52, indbringer sagen og fører sagen for retten, herunder fremsender sagens akter m.v. til retten. Det gælder også for de sager, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Indbringelse for domstolene kan endvidere ske efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63. I så fald kan det ske i forhold til alle typer af Udlændingenævnets afgørelser og uanset tidspunktet for afgørelsen.

I 2018 ses der i alt at have været indbragt 11 nye sager for domstolene, jf. grundlovens § 63, over en eller flere afgørelser truffet af Udlændingenævnet. Det bemærkes, at en anlagt retssag kan vedrøre flere samtidige afgørelser truffet af Udlændingenævnet, herunder f.eks. for flere udlændinge, hvis disse er i familie.

I 2018 ses der at være 12 retssager, jf. udlændingelovens 52 eller grundlovens § 63, der har været anlagt mod en af Udlændingenævnet truffen afgørelse efter den 1. januar 2013, og som er blevet endeligt afsluttet. De afsluttede retssager i 2018 vedrører afgørelser truffet af Udlændingenævnet i

perioden fra 2013 til 2017. Der er tale om 11 retssager afsluttet ved enten byret, landsret eller Højesteret, mens en sag blev hævet af sagsøgeren inden domsafsigelse. Af de 11 sager, som er blevet afsluttet ved dom i 2018, herunder eventuelt efter anke, har syv opretholdt Udlændingenævnets afgørelser, en har hjemvist Udlændingenævnets afgørelse, og tre har omgjort Udlændingenævnets afgørelser. Seks af disse sager er blevet afgjort af byretten, fire er afgjort af landsretten, og en er afgjort af Højesteret.

Der henvises til afsnit 4.1., som indeholder en gennemgang af seks af de 11 domme.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser.

Der kan i den forbindelse henvises til Folketingets Ombudsmands Beretning 2018, jf. "Året i tal" (http://beretning2018.ombudsmanden.dk/aaret_i_tal/), hvoraf det fremgår, at Folketingets Ombudsmand i forhold til Udlændingenævnet i 2018 har behandlet 37 sager, og at 13 af disse sager er afsluttet "uden kritik, henstilling, anbefaling m.v.", 16 andre sager er blevet afsluttet med "anden form for behandling og hjælp til borgerne", mens otte sager er blevet afvist af formelle grunde, og ingen sager er blevet afsluttet "med kritik, henstilling, anbefalinger m.v.".

4.1. Udvalgte domme fra 2018 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet

De seks af de 11 sager, som i 2018 er afsluttet ved domstolene, var følgende:

Domstolssag nr. 1

Byretten i Svendborg opretholdt ved dom i januar 2018 Udlændingenævnets afgørelse fra august 2016. Sagen omhandlede den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 9 (formodning for proforma), og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Tunesien, havde ansøgt om ægtefællesammenføring med den herboende ægtefælle, der var dansk statsborger. Der var en aldersforskel på 15 år mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle. Det var til sagen oplyst, at parret havde etableret kontakt med hinanden via internettet i december 2014, at parret i februar 2015 havde mødtes personligt for første gang, og at parret i marts 2015 havde besluttet at indgå ægteskab, hvilket de havde gjort i maj 2015.

Byretten fandt, at Udlændingenævnets afgørelse ikke var baseret på ulovlige kriterier, og at Udlændingenævnet ikke havde undladt at inddrage relevante forhold i afvejningen. På den baggrund fandt

byretten ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingenævnets skøn, og Udlændingenævnets afgørelse blev således opretholdt. ÅB/2018/137.

Domstolssag nr. 2

Københavns Byret opretholdt ved dom i marts 2018 Udlændingenævnets afgørelse fra august 2016. Sagen omhandlede den dagældende udlændingelovs § 9 a, stk. 2, nr. 7 (særlige individuelle kvalifikationer), og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Vietnam, havde søgt om opholdstilladelse som køkkenchef hos en vietnamesisk restaurant. Der var til sagen fremlagt dokumentation for, at ansøgeren havde en to årig teoretisk uddannelse som gastronom, at han havde taget et tre måneder langt kursus i forskellige vietnamesiske køkkener, og at han havde arbejdet i cirka tre år som kok på et velanset hotel i Vietnam.

Byretten henviste til forarbejderne til bestemmelsen, hvoraf det fremgik, at en "udlænding med særlige individuelle kvalifikationer er karakteriseret ved at besidde egenskaber, som er så tæt knyttet til udlændingen som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det arbejde, som udlændingen er tilbudt. Det kan f.eks. være artister, herunder sangere, musikere,… specialiserede kokke.". Byretten fandt herefter, at den fremlagte dokumentation for ansøgerens kvalifikationer ikke godtgjorde, at han var specielt uddannet i det nordvietnamesiske køkken, og byretten fandt derfor, at han ikke besad sådanne personlige kvalifikationer, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage ansættelsen som køkkenchef hos den vietnamesiske restaurant. Byretten bemærkede endvidere, at de af den vietnamesiske restaurant indrykkede annoncer vedrørende stillingen som køkkenchef alene krævede sprogkendskab samt fleksibilitet og arbejdsomhed hos ansøgeren. Byretten opretholdt på den baggrund Udlændingenævnets afgørelse. ÅB/2018/138.

Domstolssag nr. 3

Højesteret stadfæstede ved dom i juni 2018 Vestre Landsrets dom fra juli 2017, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra juni 2014 blev hjemvist til fornyet behandling. Sagen var oprindeligt behandlet i Viborg Byret, som i oktober 2016 havde opretholdt Udlændingenævnets afgørelse. Sagen omhandlede den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 8, 2. pkt. (formodning for tvangsægteskab), og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Afghanistan, havde ansøgt om ægtefællesammenføring med den herboende ægtefælle, der ligeledes var statsborger i Afghanistan. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren og den herboende ægtefælle var fætter og kusine, og at parrets familier havde indgået en aftale om parrets ægteskab, da ansøgeren og den herboende ægtefælle var henholdsvis ni og ti år. Under

landsrettens behandling af sagen fik ansøgeren og den herboende ægtefælle foretaget en dna-undersøgelse i Tyskland, der viste, at parret ikke var beslægtede. Parret havde under landsrettens behandling af sagen forklaret, at de ikke var beslægtede, idet den herboende ægtefælles moders søster var stedmoder og ikke biologisk moder til ansøgeren.

Højesteret fandt ved sin afgørelse, at der i forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 8, var sket en præcis, objektiv afgrænsning af de persongrupper, der skal anses for omfattede af begrebet "nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede", og at der ikke var holdepunkter for at udvide eller indskrænke denne persongruppe, ligesom der var ikke holdepunkter for, at der ud fra en konkret vurdering af, om der havde været en nær social relation mellem ægtefællernes slægter, kunne foretages en indskrænkning eller udvidelse af de grupper, som er omfattet af bestemmelsen – heller ikke ved en formålsfortolkning. Højesteret fandt endvidere, at da ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke var biologisk beslægtet eller beslægtet gennem adoptionsforhold, fandt bestemmelsen i den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 8, ikke anvendelse, hvorfor sagen blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingenævnet. ÅB/2018/139.

Domstolssag nr. 4

Københavns Byret opretholdt ved dom i juni 2018 Udlændingenævnets afgørelse fra august 2017. Sagen omhandlede udlændingelovens § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgerne – en moder med sin mindreårige søn – der begge var kirgisiske statsborgere, var indrejst i Danmark i oktober 2013, og havde søgt asyl. Ansøgerne var efterfølgende blevet meddelt afslag herpå, og afslaget var blevet stadfæstet af Flygtningenævnet. Ligeledes havde ansøgerne ansøgt om humanitær opholdstilladelse i Danmark, og også dette var blevet afslået. Ansøgerne havde herefter i december 2014 ansøgt om opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, blandt andet under henvisning til, at begge ansøgerne led af neurofibromatose. Den mindreårige ansøger led endvidere af ADHD og autismelignende symptomer. Disse forhold var tillige blevet vurderet under Justitsministeriets behandling af ansøgernes ansøgning om humanitær opholdstilladelse.

Byretten fandt, at prøvelsen af Udlændingenævnets afgørelse skulle ske på grundlag af forholdene på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse, og at der ved en afgørelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er overladt udlændingemyndighederne et skøn. Byretten fandt ikke grundlag for at fastslå, at Udlændingenævnet ved sin sagsoplysning ikke skulle have tilvejebragt et tilstrækkeligt klart og bevismæssigt sikkert grundlag ved afgørelsen, at Udlændingenævnet havde foretaget en mangelfuld skønsafvejning, eller at der i øvrigt forelå fejl ved Udlændingenævnets behandling af ansøgernes sag. På den baggrund opretholdt byretten Udlændingenævnets afgørelse. ÅB/2018/140.

Domstolssag nr. 5

Københavns Byret omgjorde ved dom i oktober 2018 Udlændingenævnets afgørelse fra april 2017. Sagen omhandlede udlændingelovens § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Makedonien, havde ansøgt om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, der ligeledes var statsborger i Makedonien. Parret havde tre mindreårige fællesbørn, født i henholdsvis 2010, 2012 og 2016. Alle tre børn var født i Danmark, og havde været bosiddende i Danmark siden fødslen. Det ældste barn havde endvidere gået i børnehave fra august 2013 til maj 2016 og havde gået i SFO og skole siden maj 2016.

Udlændingenævnet havde i sin afgørelse henvist til, at der efter praksis som udgangspunkt først kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af herboende børns forhold, hvis børnene har haft seks til syv års sammenhængende fast ophold med opholdstilladelse i Danmark, og børnene vedvarende har gået i danske institutioner og/eller skoler.

Byretten lagde til grund, at ansøgeren og den herboende ægtefælles ældste fællesbarn på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde opholdt sig i seks år og 11 måneder i Danmark, og at barnet havde gået i danske institutioner/skole i tre år og otte måneder. Byretten fandt, at det forhold, at barnet ikke havde gået i vuggestue, ikke i sig selv kunne medføre, at barnet ikke kunne anses for at have opnået en stærk selvstændig tilknytning til Danmark. Byretten lagde herved vægt på, at barnet var blevet passet i et dagplejelignende forhold hos sin bedstemoder, der talte dansk.

Byretten fandt på den baggrund, at barnet havde opnået en sådan stærk selvstændig tilknytning til Danmark, at der forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, til at betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til sin herboende ægtefælle, skulle anses for opfyldt, hvorfor byretten ophævede Udlændingenævnets afgørelse fra april 2017. ÅB/2018/141.

Domstolssag nr. 6

Østre Landsret ændrede ved dom i december 2018 Københavns Byrets dom fra februar 2018, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2016 blev opretholdt. Sagen omhandlede udlændingelovens § 17, stk. 3 (dispensation fra bortfald af opholdstilladelse), og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var amerikansk statsborger, var indrejst i Danmark som spæd og havde boet i Danmark i 50 år, hvorefter han i november 2011 var udrejst til USA. I november 2015 var ansøgeren på

ny indrejst i Danmark og havde i december 2015 indgivet ansøgning om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren havde haft til hensigt at være udrejst i cirka et år, men at han i februar 2013 var indblandet i et alvorligt trafikuheld, og at han efterfølgende havde været indlagt på hospitalet og et rehabiliteringshjem, hvorfor han ikke havde kunnet vende tilbage til Danmark tidligere. Ansøgerens tidligere ægtefælle og to voksne børn samt hans moder og moderens familie var bosiddende i Danmark.

Østre Landsret fandt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 skal indgå i den skønsmæssige vurdering efter udlændingelovens § 17, stk. 3, og at Udlændingenævnet ikke direkte i sin afgørelse havde forholdt sig hertil, herunder at ansøgeren havde boet langt størstedelen af sit liv i Danmark, at hans to myndige børn, der var danske statsborgere, var født, opvokset og fortsat bosiddende i Danmark, og at ansøgeren havde bibeholdt sin ejerbolig her i landet. På den baggrund fandt landsretten grundlag for at hjemvise Udlændingenævnets afgørelse til fornyet behandling. ÅB/2018/142.

Kapitel 5 – Statistik

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2018

Udlændingenævnet har i 2018 afholdt 139 nævnsmøder (heraf 22 såkaldte "kombi-nævn", som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i i alt 3.392 sager (heraf 2.282 familiesammenføringssager, 446 erhvervssager, 313 visumsager, 80 øvrige sager (hovedsagelig fremmedpas-sager) og 271 genoptagelsessager). Der berammes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1-4 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2018.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring m.v.)

	2018
Administrativ ud- og afvisning	**156**
Associeringsaftalen	**13**
Børnebreve	**17**
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	**1.023**
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	**373**
Familiesammenføring m.v., bortfald	**31**
Religiøse forkyndere, 1. gang	**5**
Tidsubegrænset forlængelse	**207**
Øvrige familiesammenføringssager	**457**
Betaling af gebyr	**18**
Identitetsfastlæggelse	**1**
Motivationsfremmende foranstaltninger	**5**
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	**56**
Afgjorte sager i alt	**2.362**

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2018
Au pair, 1. gang	34
Au pair, forlængelse/inddragelse	11
Au pair, karens	8
Erhvervssager, 1. gang	92
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	28
Greencard, 1. gang	69
Greencard, forlængelse/inddragelse/bortfald	40
Studie m.v., 1. gang	128
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	24
Særlige individuelle kvalifikationer	12
Afgjorte sager i alt	446

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (visum)

	2018
Visumsager	313
Afgjorte sager i alt	313

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesanmodning)

	2018
Familiesammenføring, erhverv, visum, genoptagelsesanmodninger	271
Afgjorte sager i alt	271

5.2. Sagernes behandlingsform i 2018

Tabel 5-8 nedenfor viser Udlændingenævnets afgørelser i 2018 fordelt på behandlingsform.

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (familiesammenføring m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Administrativ ud- og afvisning	-	133	8	13	2	156
Associeringsaftalen	-	8	-	5	-	13
Børnebreve	-	11	-	6	-	17

Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	76	583	18	316	30	1.023
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	-	274	16	83	-	373
Familiesammenføring m.v., bortfald	-	28	-	1	2	31
Religiøse forkyndere, 1. gang	-	1	-	4	-	5
Tidsubegrænset forlængelse	-	110	13	67	17	207
Øvrige familiesammenføringssager	5	362	11	75	4	457
Betaling af gebyr	-	14	-	4	-	18
Identitetsfastlæggelse	-	-	-	1	-	1
Motivationsfremmende foranstaltninger	-	4	-	1	-	5
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	-	34	1	17	4	56
I alt	81	1.562	67	593	59	2.362

Tabel 6. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (erhverv m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Au pair, 1. gang	-	16	2	15	1	34
Au pair, forlængelse/ inddragelse	-	1	2	8	-	11
Au pair, karens	-	4	-	4	-	8
Erhvervssager, 1. gang	-	51	5	33	3	92
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	-	16	1	11	-	28
Greencard, 1. gang	-	43	9	16	1	69
Greencard, forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	28	1	11	-	40
Studie m.v., 1. gang	-	73	6	45	4	128
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	16	3	5	-	24
Særlige individuelle	-	8	1	3	-	12

kvalifikationer						
I alt	-	256	30	151	9	446

Tabel 7. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (visum)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	I alt
Visumsager	-	244	15	54	313
I alt	-	244	15	54	313

Tabel 8. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (genoptagelsesanmodning)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-kompetence	I alt
Familiesammenfø-ring, erhverv og visum	-	81	9	181	271
I alt	-	81	9	181	271

Som det fremgår af tabel 5, blev hovedparten (66 %) af familiesammenføringssagerne behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 25 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, 4 % blev afgjort på formandskompetence, og 3 % blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende 2 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på anden måde (afvist på grund af for sent indgivet klage).

Det fremgår af tabel 6, at hovedparten (57 %) af erhvervssagerne blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 34 % af erhvervssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, og 7 % af erhvervssagerne blev afgjort på formandskompetence. De resterende af erhvervssagerne (2 %) blev afvist på grund af for sent ind- givet klage.

Desuden fremgår det af tabel 7, at hovedparten (78 %) af visumsagerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, mens 17 % blev afgjort på sekretariatskompetence, og 5 % blev afgjort på formandskompetence. Baggrunden for, at forholdsvis få sager er afgjort på formandskompetence, er, at Udlændingenævnet overtog ansvaret for behandlingen af visse klagesager på visumområdet den 1. marts 2017, og at der herefter fortsat har været behov for at fastlægge praksis på området, hvilket er sket ved, at sagerne hovedsageligt har været behandlet på skriftligt nævnsmøde.

Endelig fremgår det af tabel 8, at 67 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på sekretariatskompetence, mens 30 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, og de resterende 3 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på formandskompetence.

5.3. Indkomne sager i 2018

Der indkom i 2018 i alt 3.990 nye klagesager til Udlændingenævnet. Tabel 9-12 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 9. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	240	156
Associeringsaftalen, 1. gang/forlængelse/inddragelse	13	13
Børnebreve	22	17
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	1.245	1.023
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	466	373
Familiesammenføring m.v., bortfald	53	31
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	17	5
Tidsubegrænset forlængelse	223	207
Øvrige familiesammenføringssager	445	457
Betaling af gebyr	34	18
Identitetsfastlæggelse	5	1
Motivationsfremmende foranstaltninger	9	5
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	69	56
Sager i alt	2.841	2.362

Tabel 10. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	38	34
Au pair, forlængelse/inddragelse	10	11
Au pair, karens	10	8
Erhvervssager, 1. gang	124	92
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	51	28
Greencard, 1. gang	23	69
Greencard, forlængelse/inddragelse/bortfald	32	40
Studie m.v., 1. gang	131	128
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	31	24
Særlige individuelle kvalifikationer	11	12
Sager i alt	461	446

Tabel 11. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (visum)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Visumsager	**360**	**313**
Sager i alt	**360**	**313**

Tabel 12. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesanmodning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Familiesammenføring, erhverv og visum	**328**	**271**
Sager i alt	**328**	**271**

Hovedtotal	**3.990**	**3.392**

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2018 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 205 dage (lidt under syv måneder). Der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår.

5.4. Sagernes udfald i 2018

Tabel 13-16 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2018.

Tabel 13. Afgørelsernes udfald i 2018 (familiesammenføring m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Administrativ ud- og afvisning	2	139	3	3	9	156
Associeringsaftalen	-	8	-	-	5	13
Børnebreve	-	10	5	-	2	17
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	42	546	213	96	126	1.023
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	7	260	73	5	28	373
Familiesammenføring m.v., bortfald	1	26	-	3	1	31
Religiøse forkyndere, 1. gang	-	1	4	-	-	5
Tidsubegrænset forlængelse	10	104	39	47	7	207
Øvrige familiesammenføringssager	5	335	68	28	21	457
Betaling af gebyr	1	12	-	1	4	18
Identitetsfastlæggelse	-	-	-	-	1	1
Motivationsfremmende foranstaltninger	-	5	-	-	-	5
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	1	33	4	4	14	56
I alt	69	1.479	409	187	218	2.362

Tabel 14. Afgørelsernes udfald i 2018 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Au pair, 1. gang	-	16	-	11	7	34
Au pair, forlængelse/ inddragelse	1	3	1	2	4	11
Au pair, karens	1	4	1	1	1	8
Erhvervssager, 1.gang	4	43	7	22	16	92
Erhvervssager, forlængelse/inddrag-else	1	16	2	1	8	28
Greencard, 1. gang	1	42	15	6	5	69
Greencard, forlæng-else/inddragelse/ bortfald	-	29	3	2	6	40
Studie m.v., 1. gang	5	63	6	33	21	128
Studie m.v., forlæng-else/inddragelse/ bortfald	1	17	-	4	2	24
Særlige individuelle kvalifikationer	-	9	-	1	2	12
I alt	14	242	35	83	72	446

Tabel 15. Afgørelsernes udfald i 2018 (visum)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Visumsager	11	241	25	8	28	313
I alt	11	241	25	8	28	313

Tabel 16. Afgørelsernes udfald i 2018 (genoptagelsesanmodning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Familiesammen-føring, erhverv og visum	11	145	115	271
I alt	11	145	115	271

Det fremgår af tabel 13, at 63 % af familiesammenføringssagerne blev stadfæstet, mens 17 % af familiesammenføringssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 3 % af familiesammenføringssagerne blev omgjort. Udlændingenævnet bemærker, at et afslag på opholdstilladelse materielt godt kan have været korrekt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i første instans, men at efterfølgende omstændigheder (nova) kan føre til, at Udlændingenævnet omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, da betingelsen, som Udlændingestyrelsen meddelte afslag under henvisning til, nu er opfyldt. Et eksempel herpå kan være udlændingelovens § 9, stk. 5, hvor afgørelsestidspunktet og ikke ansøgningstidspunktet er afgørende. Herudover blev 9 % af familiesammenføringssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 8 % af familiesammenføringssagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 14, at 54 % af erhvervssagerne blev stadfæstet, mens 8 % af erhvervssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og 3 % af erhvervssagerne blev omgjort. Herudover blev 16 % af erhvervssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 19 % af erhvervssagerne blev afvist.

Det fremgår desuden af tabel 15, at 77 % af visumsagerne blev stadfæstet, mens 8 % af visumsagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 4 % af visumsagerne blev omgjort. Herudover blev 9 % af visumsagerne afsluttet uden afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 2 % af visumsagerne blev afvist.

Endelig fremgår det af tabel 16, at 54 % af genoptagelsesanmodningerne blev tilladt genoptaget, mens 42 % af genoptagelsesanmodningerne blev afslået, og 4 % af genoptagelsessagerne blev afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesanmodningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt). Den forholdsvis store andel af genoptagelsesanmodninger, der blev tilladt genoptaget i 2018, skyldes det såkaldte ”Somalia-projekt” (se afsnit 3.15.1.6.), hvor Udlændingenævnet har genoptaget en række sager.

5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager i 2018

Udlændingenævnet har i 2018 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 116 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2018 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 98 forskellige nationaliteter, hvoraf de 93 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Eritrea.

Figur 1.

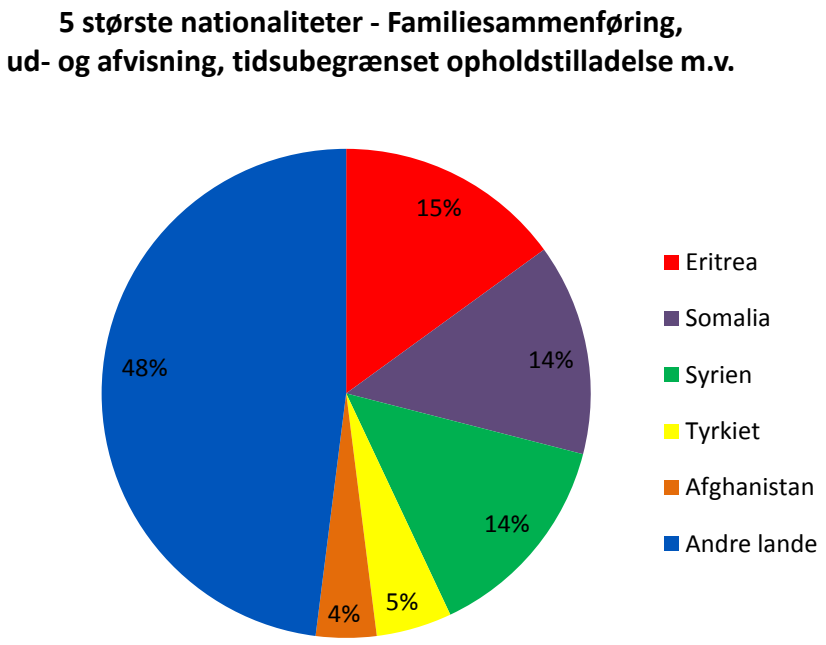

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2018 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Eritrea.

Figur 2.

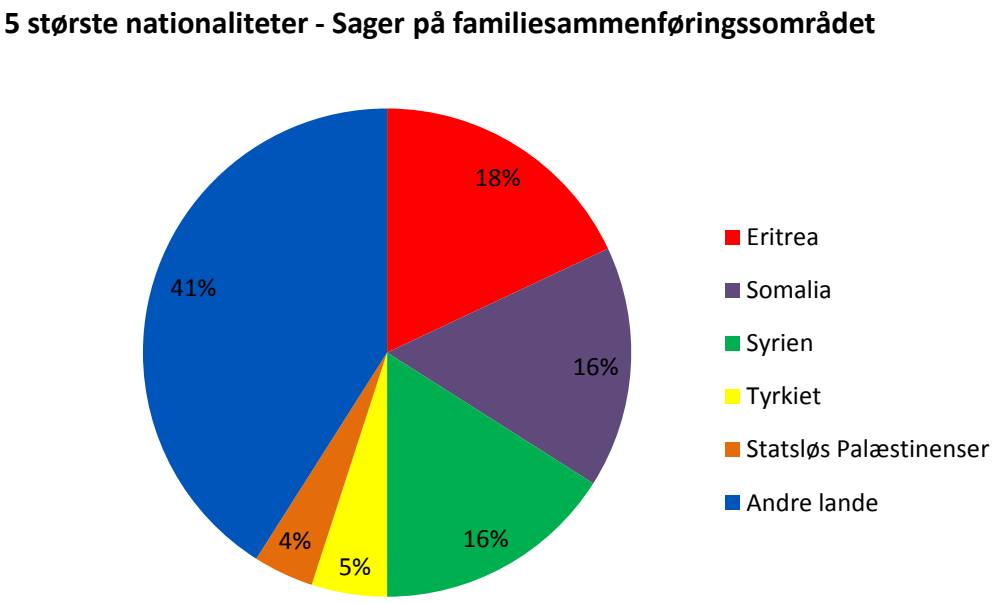

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2018 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak.

Figur 3.

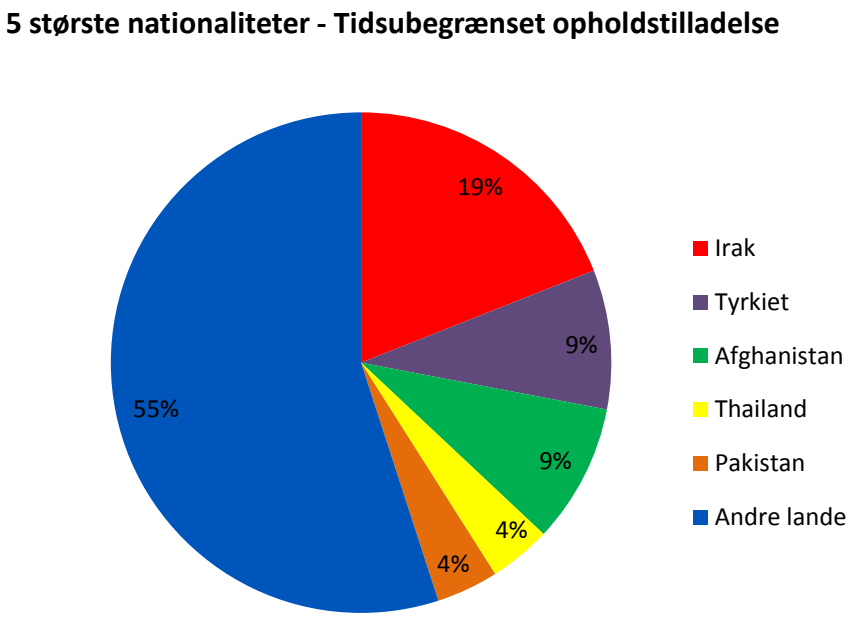

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2018 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 63 forskellige nationaliteter, hvoraf de 58 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Indien.

Figur 4.

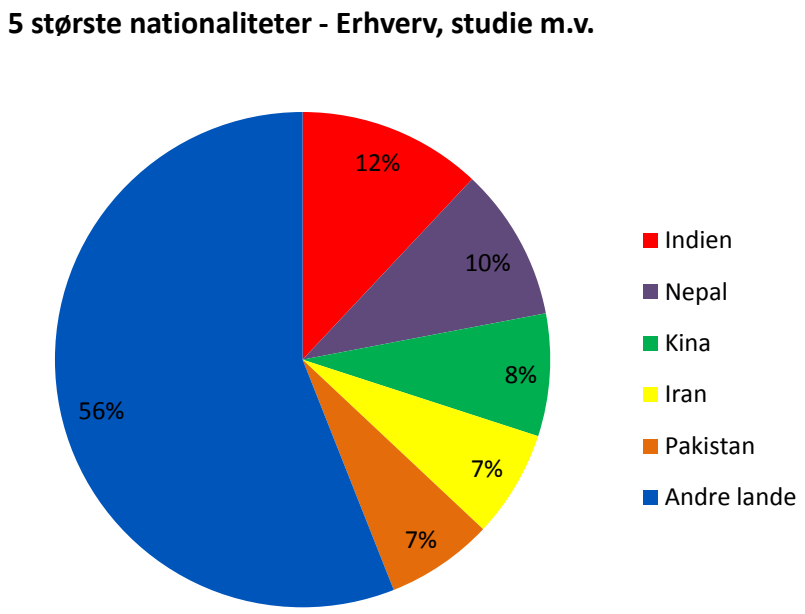

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2018 i sager vedrørende studieophold for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Nepal.

Figur 5.

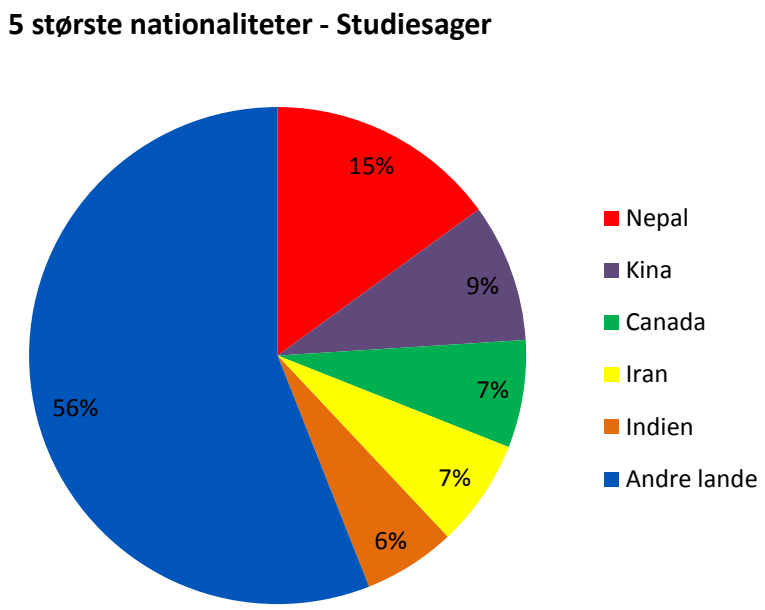

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2018 i sager på hele visumområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 44 forskellige nationaliteter, hvoraf de 39 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Thailand.

Figur 6.

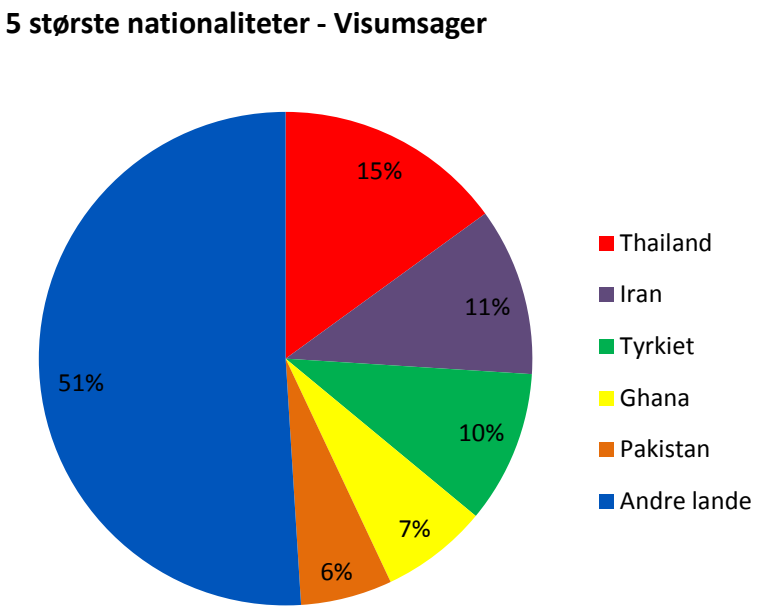

5.6. Sagsbehandlingstider i 2018

Tabel 17 nedenfor viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2018.

Tabel 17. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2018

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring og øvrige familiesammenføringssager	220 dage
Erhverv m.v.	196 dage
Visum	185 dage
Genoptagelsesanmodning	149 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2018	205 dage